

กฎแห่งกรรม . ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๗

พระราชสุทธานมมงคล

(จรัญ ฐิตธมฺโม)

พระธรรมสังฆนราจารย์ (จรัญ ฐิตธมฺโม)
เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน และ เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี
เจริญอายุครบ ๗๖ ปี
๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๗

หนังสือ “กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ” เล่ม ๗ นี้
ขออนุญาตตั้งชื่อเป็นพิเศษว่า “ฉบับยุคทอง-ยุคธรรม”

ของวัดอัมพวัน แห่งพรหมนคร

ด้านงานพัฒนาคน ซึ่งเป็นยอดปณิธานของหลวงพ่อบุญ ปิ ๒๕๓๖ นี้ วัดอัมพวันซึ่งเป็นศูนย์พัฒนาคน ได้ได้ขึ้นสู่จุดสูงสุด คุณแสงจันทร์วันเพ็ญ ยากจะหาศูนย์ ‘พัฒนาคน’ อื่นเทียบได้

กลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม จากกรุงเทพมหานครจากจังหวัดต่าง ๆ ทั้งข้าราชการฝ่ายทหาร-พลเรือน นักเรียน นักศึกษา ครูบาอาจารย์ สมาคมทางศาสนา ต่างหมั่นเวียนเข้ามารับแสงธรรมโดยไม่ขาดสาย

จุดสุดยอดจริง ๆ น่าจะเป็นพระนักศึกษามากมหาวิทาลัยสงฆ์สงฆ์ ๔๐๐-๕๐๐ รูป มาปักกลดปฏิบัติวิปัสสนา พระครูพระอาจารย์จากโรงเรียนพระปริยัติธรรมทั่วประเทศ แต่ละรูปมีวุฒิเป็นเปรียญ ตั้งแต่ระดับต้นจนถึง ๕ ประโยค รุ่นละมากกว่าร้อย มาเข้ารับการอบรมหลักสูตรพัฒนตรุของกรมการศาสนา ที่โรงเรียนฝึกหัดครูพระปริยัติธรรม ตึก ๔ ชั้นที่หลวงพ่อนเรมิตขึ้นต้อนรับอย่างฉับพลัน

ด้านศาสนาวัตถุ ภูมิวิหาร-โบสถ์-ศาลาการเปรียญ ก็ถึงจุดยุคทอง-ยุคธรรมคู่กัน เพียงพร้อมหมดจนอาจพูดได้ว่า ไม่มีที่ว่างในวัดอัมพวันที่มีผู้มีศรัทธาจะปลูกสร้างได้อีกแล้ว มีทางเดียว ต้องมาขอรับหลวงพ่อบุญขอขยายหลังเล็กให้เป็นหลังใหญ่ ขอเสริมชั้นเดียวให้สูงเสียดฟ้าขึ้นมาแทน

ด้านเกียรติคุณอันฟู ขจรของหลวงพ่อบุญ ก็ฟูงดขอบอวลขึ้นถึงยุคทอง-ยุคธรรมเช่นกัน คำทรงสมณศักดิ์เป็นพระราชกณณะชั้นสามัญที่ พระภิกษุวิสุทธคุณ ได้เพียง ๗ ปี สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๓ พระราชดำริ “ตั้งใจจะอุปถัมภก ขอยกพระพุทธศาสนา” ในพระราชวโรกาสที่ทรงเฉลิมฉลองพระชนมายุครบ ๕ รอบ ทรงคัดเลือกพระเถระซึ่งเป็นหลักชัยพระพุทธศาสนาจำนวนจำกัดใกล้เคียงกับพระชนมายุของพระองค์ เพื่อสถาปนาและเลื่อนสมณศักดิ์ ก็ปรากฏว่าหลวงพ่อบุญได้รับพระมหากรุณาธิคุณเลื่อนสมณศักดิ์ให้เป็น พระราชกณณะชั้น “ราช” ที่ พระราชสุทธิญาณมงคล องค์หนึ่งด้วย

- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้ประสาทปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ถวายหลวงพ่อบุญวัดอัมพวัน เป็นพิเศษ
- สภาการศึกษาธิการ ถวายปริญญาครุศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาวิชา สังคมศึกษา
- กรมศาสนา ได้อาราธนาหลวงพ่อบุญ ให้เป็นคณะธรรมทูต ไปดูการพระพุทธศาสนาในสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ๒๕๓๔ และปี ๒๕๓๖ นี้ ก็นิมนต์ให้ไปดูการพระพุทธศาสนาในยุโรป รวมความว่า พุทธบริษัททั้งพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกาเรือนพันเรือนหมื่น ต่างถือเครื่องสักการะบ่าหน้ามาสู่วัดอัมพวันแห่งพรหมนคร คล้ายกับวัดพระธรรมมหาวิหารแห่งกรุงสาวัตถี ในยุคพุทธกาล ฉันทใดก็ฉันทนั้น

ผลย่อมมาจากเหตุ หว่านพืชเช่นใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น หากจะสาวหาเหตุที่บันดาลให้วัดอัมพวัน
ก้าวมาถึงยุคทอง-ยุคธรรมได้อย่างปาฏิหาริย์ ก็จะพบคำตอบจากพระพุทธดำรัสที่ว่า

“คามे वा यत्थिवारण्ये निम्ने वा यत्था गले
यत्तถारहतो विहरत्ति तं गुมิ रामयेय्यกं.”

ไม่ว่าจะเป็นบ้าน หรือป่า ไม่ว่าที่ลุ่ม หรือที่ดอน

พระอรหันต์ (รวมทั้งท่านที่ดำเนินเพื่อความเป็นพระอรหันต์

อยู่ที่ใด ที่นั่นเป็นรมณีสถาน-ที่นารี้นรมย์ใจ

คำตอบที่สั้นที่สุดก็คือ การปฏิบัติธรรมสำนักวิปัสสนา มีอนุภาพบันดาลให้ทั้งบ้าน ทั้งป่า ทั้งวัด
อัมพวัน และวัดอารามอื่น ๆ สามารถเป็น “รมณีสถาน” “ที่ธรรมบันเทิง” ของสาธุชน ได้ทุกหนทุก
แห่ง

“การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง” ศิษยานุศิษย์ทั้งใกล้และไกล จึงบรรจงจัด

“หนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ” เล่ม ๑ นี้ขึ้น รูปร่างอ้วนท้วม น่ารักกว่าเล่มที่แล้วมา เพื่อให้สมกับ
เป็นฉบับ “ยุคทอง-ยุคธรรม” ขอร่วมจิตน้อมถวายต่างเครื่องสักการะแด่พระอาจารย์ที่เคารพยิ่ง เนื่องใน
วันคล้ายวันเกิด ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๖ ด้วยประสงค์จะขยาย ผลให้ธรรมทานของพระอาจารย์ กึกก้อง
กว้างไกล เพื่ออนุเคราะห์แก่ชาวโลก ทั้งในเมืองไทย เอเชีย-อเมริกา และยุโรป ทุกชาติชั้น นววรรษะ

“อติโรจติ ปญญา สมมาสมพุทธสาวโก”

ขอพระเดชพระคุณ “พระราชสุทธินญาณมงคล” ผู้พุทธสาวก จรุงโรจน์ด้วยปัญญาบารมี
สามารถดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์ได้สิ้นเชิงโดยเร็วเทอญ.

คณะผู้จัดทำ

พ.อ. (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

สมพร แมลงภู

ดร.สุจิตรา ธรรมรัตน์

มันตา หอรัตนชัย

อรสา จันทร์สระแก้ว

สารบัญ

คำปรารภ

ภาคประวัติ

- เกียรติประวัติของพระราชสุทธินิยมมงคล
 - รับพระราชทานพดยศชั้น นราช
 - ประกาศสดุดีเกียตินิคุณพระราชสุทธินิยมมงคล
พุทธศาสตร์คุณภูมิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาครุศาสตร์
 - ประกาศสดุดีเกียรติคุณพระราชสุทธินิยมมงคล
ครุศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์
 - คำกล่าวแสดงมุทิตาจิตของนายกสภาการศึกษา
 - สัมมนาวิทยุกลา
 - คำกล่าวแสดงมุทิตาจิตของผู้ว่าราชการ จสิงห์บุรี
 - คำกล่าวอนุโมทนา

ดร.นิเชต สุนทรพิทักษ์
ดร.โกวิท วรพิพัฒน์
พระธรรมราชานุวัตร
ร.ต.อุทัย ใจหงส์
พระราชสุทธินิยมมงคล

- ฝ่ายสมเด็จพระพุฒาจารย์(โต) พรหมรังสี

มาประดิษฐาน ณ วัดอัมพวัน

ร.ศ.ทรงจิตประสาท

- เรื่องเก่ามาแล้วใหม่

हनุน ทำนอง

- หลวงพ่อไปยุโรป

อำนาจ บัวศิริ

ภาคกฎแห่งกรรม

- เมื่อหลวงพ่อไปเยี่ยมนายพลลี
- สาวนักรูกริจโรงแรมจากฝรั่งเศส
เผชิญผู้จัดการชาวเยอรมัน ที่กรุงเทพฯ
- ประสบการณ์ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี
- สิบวันที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี
- ปฏิบัติธรรมเพราะกตัญญู
- การเจริญพระกรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรือง
- คับทุกข์ภพชาติอยู่ในปัจจุบัน
- เมื่อข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่ोजริญฯ
- นกไม่เคยเห็นฟ้า ปลาไม่เคยเห็นน้ำ
- เศรษฐีเกิดเป็นลูกขอทาน

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

อรรคพร บัวสรวง

รัตนพร พงษ์เสนา

ลินน์ เมท้อกเซน

ทัศนีย์ ศรีบุญยดี

พระราชสุทธินิยมมงคล

เบญจรัตน์ แผ่กลิ่น

จันทร์ฉาย ขาวนวล

บุญส่ง อินทวิรัตน์

พระราชสุทธินิยมมงคล

- สนทนาธรรมกับ พ.อ.ชม สุคันธรัต

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ภาคผลงาน

- บุคลากรฝ่ายปกครองของหลวงพ่อกุศล
 - พระครูปัญญา ประสิทธิ์คุณ
 - พระครูปลัดกสิกรรม ธิปาสโย
 - พระครูใบฎีกา ภาวดี โสธโร

- ศิษย์รุ่นแรก

รศ.ดร.สุจิตรา วัฒน

- พระภิกษุเคนมาปฏิบัติกรรมฐาน ที่วัดอัมพวัน

ชู่อ แซ่เอ็ง

- พระราชสุทธินิพนธ์มงคลกับการอบรมครู

สอนวิชาพระพุทธศาสนา

รศ.วิชัย สุทธิฐานนท์

- บันทึกการปฏิบัติธรรมของนักเรียน

โรงเรียนสงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี

นลินี ไกรคุณาศัย

- รายงานผลการอบรมนักเรียน

โรงเรียนสหวิทย์พัฒนวิชาการ

ไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย

- ผู้ว่าฯ เข้าวัด

ร.ต.อุทัย ใจหงส์

- โครงการธนาคารน้ำ

พ.ท.ประสาธน์ กองธรรม

- วิทยาลัยครูเทพสตรีกับการฝึกอบรมจริยธรรม

สำนักกิจการนักศึกษา

- กองทุนอาหารกลางวันสำหรับจำเลย

ของศาลจังหวัดสิงห์บุรี

เพลินจิต ตั้งพูลสกุล

- กองทุนพัฒนาเด็กอ่อนก่อนวัยเรียน จังหวัดสิงห์บุรี

เพลินจิต ตั้งพูลสกุล

- เวทีวันสาขาวัดอัมพวัน

ดร.ลำไย โกวิทยากร

- การพัฒนาอารวัดฤ

ปุ่น เขยโหม

- โรงครัววัดอัมพวัน

พระนรินทร์ สุภาภาโร

- รายการสถาบันและคณะบุคคลเข้าอบรมการปฏิบัติธรรม พศ.๒๕๓๕

- สถิติผู้ใช้หอประชุมภาวนา-กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภาวนา

- สถิติผู้เข้ารับการอบรมฝ่ายคฤหัสถ์

ภาคผนวก

- ผู้บริจาคมูลนิธิภาวนา-กรศรีทิพา

ภาคประวัติ

เกียรติประวัติ
ของ
พระราชสุทธินิยมมงคล

- ❖ รับพระราชทานพดยในการสถาปนาเลื่อนสมณศักดิ์
เป็นที่ พระราชสุทธินิยมมงคล
- ❖ ประกาศสดุดีเกียรติคุณ พระราชสุทธินิยมมงคล
พุทธศาสตร์คุณฐิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาครุศาสตร์
- ❖ ประกาศสดุดีเกียรติคุณ พระราชสุทธินิยมมงคล
ครุศาสตร์บัณฑิตกิตติมศักดิ์ (สังคมศึกษา)

เกียรติประวัติของพระราชสุทธินุญจนมงคล

- ❖ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาเลื่อนสมณศักดิ์ พระราชทานพัดยศ พระภิกษุวิสุทธินุญจนเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน สิงห์บุรี เป็นที่พระราชสุทธินุญจนมงคล ศรีพหลนราทร ธรรมิกคณิสสร บวรสังฆารามคามวาสี ในฐานะเป็นพระสงฆ์ที่บำเพ็ญประโยชน์ต่อประเทศชาติ และพระศาสนา เป็นกรณีพิเศษ เนื่องในมหามงคลสมัยที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๕ รอบ เมื่อ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๕

ประกาศสดุดีเกียรติคุณ
พระราชสุทธินิยมมงคล (จรัญ จูฑะมโฆ)
พุทธศาสตร์คุณูปกตกิจกิตติมศักดิ์ สาขาครุศาสตร์

กำหนดการ

พิธีประสาทปริญญา

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์

มหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทย

ณ หอประชุมพุทธมณฑล ตำบลศาลายา กิ่งอำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

วันเสาร์ที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2536

เวลา 13.00 น. ผู้สำเร็จการศึกษา กรรมการสภามหาวิทยาลัย คณาจารย์ เจ้าหน้าที่และแขกผู้มีเกียรติพร้อมกัน ณ หอประชุมพุทธมณฑล

เวลา 13.30 น. ถวายผ้าไตรจีวรและย่ามแก่ผู้สำเร็จการศึกษา

- ผู้สำเร็จการศึกษาครองผ้าไตรจีวร
- สภานายกกล่าวสัมโมทนียกถา
- ผู้สำเร็จการศึกษาที่งั้น อนุโมทนา

เวลา 14.30 น. สมเด็จพระสังฆราชเสด็จถึงหอประชุม สภานายกและเจ้าหน้าที่ถวายการต้อนรับ

- สมเด็จพระสังฆราชทรงจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย
 - สภานายกกราบทูลถวายรายงาน
 - อธิการบดีประกาศอ่านสดุดีเกียรติคุณพระเถระที่ได้รับปริญญา กิตติมศักดิ์
 - สมเด็จพระสังฆราชประทานปริญญาบัตรกิตติมศักดิ์
 - รองอธิการบดีอ่านประกาศเกียรติคุณผู้ที่ได้รับเข็มเกียรติคุณ
 - สมเด็จพระสังฆราชประทานเข็มเกียรติคุณ
 - คณบดีคณะต่าง ๆ ขานชื่อผู้สำเร็จการศึกษาเข้ารับปริญญาบัตรตามลำดับ
 - สมเด็จพระสังฆราชประทานปริญญาบัตร
 - พระสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถา
 - สมเด็จพระสังฆราชประทานพระโอวาท
 - สภานายกถวายเครื่องสักการะแด่สมเด็จพระสังฆราช
- เป็นเสร็จพิธี

หมายเหตุ: พระภิกษุห่มครอง อาจารย์ฆราวาสสวมครุย ข้าราชการเครื่องแบบปกติขาว ประชาชนทั่วไปแต่งกายสุภาพ

ประกาศสดุดีเกียรติคุณ
พระราชสุทธินุญตามมงคล

ดร. นิเชต สุนทรพิทักษ์

นมัสการ พระคุณเจ้าที่เคารพ
ท่านนายกสภาการศึกษา ศึกษาคณะ กรรมการ
ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี
ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน

ตามที่สภาการศึกษา ศึกษาคณะ ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ถวายปริญญาศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ โปรแกรม
วิชาสังคมศึกษา แต่ พระราชสุทธินุญตามมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน .พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

เนื่องด้วยพระคุณเจ้าเป็นพระภิกษุที่กอรปด้วยศิลาจารวัตร และปฏิบัติเป็นที่น่าเลื่อมใสศรัทธา
ตลอดจนมีความมุ่งมั่น ในการอบรมสั่งสอน พัฒนาจิตให้เป็นกุศล อันช่วยส่งผลให้บังเกิดความความสุข โดย
ส่วนตัวของผู้ปฏิบัติ และเกิดความเรียบร้อย แก่สังคมโดยรวมอย่างสม่ำเสมอตลอดมา

ในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้สมเด็จพระ
พระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์ พระราชทานปริญญาบัตร
แก่บัณฑิตวิทยาลัยครูทั่วประเทศระหว่างวันที่ ๓-๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๖ นั้น

ในวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นวันที่บัณฑิตจากวิทยาลัยครูเทพสตรี เข้ารับพระราช
ทานปริญญาบัตร และนายกสภาการศึกษา ศึกษาคณะ ได้กราบทูลถวายรายงานเกียรติคุณ พระราชสุทธินุญตามมงคล
เพื่อรับพระราชทานปริญญาศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์แล้ว

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะนายกสภาการศึกษา ศึกษาคณะ จะได้อัญเชิญปริญญาบัตรที่ได้รับ
พระราชทานในวันดังกล่าว มาถวายแต่พระคุณเจ้าในวันนี้

กระผมในนามของสภาการศึกษา ศึกษาคณะ ขอรายงานคำสดุดีเกียรติคุณของพระราชสุทธินุญตามมงคล ให้
เป็นที่ประจักษ์ต่อสาธุชนอันกอรปด้วย ท่านปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี
คณาจารย์วิทยาลัยครูเทพสตรี นักศึกษา และผู้มีเกียรติทุกท่าน ซึ่งมาชุมนุมพร้อมกัน ณ ที่นี้ คัดต่อไฉน

พระราชสุทธินุญตามมงคล เป็นผู้มีความสามารถในการศึกษา อบรมพระธรรมวินัย และวิปัสสนา
กรรมฐานแก่บรรพชิต และฆราวาสทั่วประเทศ สมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการเชิดชูเกียรติ โดยได้รับ
พระราชทานปริญญาบัตรกิตติมศักดิ์ โปรแกรมวิชาสังคมศึกษา ประจำปี ๒๕๓๕

พระราชสุทธินุญตามมงคล ปัจจุบันอายุ ๖๔ ปี เกิดวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๑ ณ หมู่บ้าน ด.
ม่วงหม้อ เมือง จ.สิงห์บุรี เป็นบุตรของนายแพ จรรยาภักดิ์ และนางเจิม สุขประเสริฐ

ประวัติการศึกษา

สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่๕ จากโรงเรียนสุวิฑดารามาศ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗
อุปสมบทเมื่อวันที่๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๑ ณ วัดพรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
หลังจากบวชแล้วได้ศึกษาพระธรรมวินัย ศึกษาวิปัสสนากรรมฐาน จากหลายสำนัก อาทิ ศึกษา
พระธรรมวินัย ณ สำนักพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
ศึกษาวิชากรรมฐานกับหลวงปู่เดิม จ.นครสวรรค์
ศึกษาวิชากรรมฐานกับหลวงปู่ลี และท่านเจ้าคุณอริยคุณาธร จ.ขอนแก่น
ศึกษาวิปัสสนากับหลวงปู่สด วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จ.ธนบุรี
ศึกษาวิปัสสนากรรมฐานกับเจ้าคุณอาจารย์ พระราชสิทธิมุนี วัดมหาธาตุ จ.พระนครศรีอยุธยา
ศึกษาพระอภิธรรมกับอาจารย์เตชิน ชาวพม่า ที่วัดระฆัง ธนบุรี

ประวัติการทำงาน

หลังจากอุปสมบท ตั้งแต่ปี ๒๔๙๑ เป็นต้นมา พระราชสุทธินุญจนมงคลได้พยายามศึกษาเล่าเรียน
พระธรรมวินัย วิปัสสนากรรมฐาน ทั้งในสำนักวัดพรหมบุรี และวัดอื่น ๆ จนมีความสามารถ อย่างสูงในปี
๒๕๐๐ พระคุณเจ้าได้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส วัดอัมพวันจนถึงปัจจุบัน

การทำงานของพระคุณเจ้าที่เกี่ยวกับการศึกษาอบรม มีดังต่อไปนี้

๑. การพัฒนาวัดอัมพวัน ได้ปรับปรุงบริเวณวัด สะอาด สะดวก ร่มรื่น เหมาะแก่การใช้ปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐาน และฝึกอบรมพัฒนาจิตใจคน จนได้รับยกย่องให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง
๒. การปกครองคณะสงฆ์ พระราชสุทธินุญจนมงคล จัดวางระเบียบสำนักสำหรับพระภิกษุสามเณร
ที่จำพรรษาในวัดอัมพวันอย่างละเอียด ควบคุมดูแลอย่างรัดกุมและปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดี
ได้
๓. การศึกษาอบรมและเผยแผ่พระพุทธศาสนา ได้เปิดโรงเรียนปริยัติธรรมสำหรับบรรพชิต
และสำนักวิปัสสนากรรมฐานสำหรับฆราวาสขึ้น ณ วัดอัมพวัน ตั้งแต่ปี.พ. ๒๕๐๐ เป็นต้น
มา
๔. การเขียนหนังสือเผยแผ่ธรรมะ มีผลงานด้านหนังสือธรรมะเป็นจำนวนมาก ได้จัดพิมพ์
เผยแผ่และแจกจ่ายเป็นวิทยาทานแก่ประชาชนและหน่วยงานทั่วไปบ้าง หนังสือที่พิมพ์
เผยแผ่เป็นประจำปีคือ กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เริ่มพิมพ์เล่มที่๑ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐
จนถึงปัจจุบัน รวม ๖ เล่ม

ด้วยความรู้และความสามารถอย่างดียิ่ง พระราชสุทธินุญจนมงคลจึงได้รับตำแหน่ง ความดี
ความชอบ และประกาศเกียรติคุณมากมาย เฉพาะที่เด่นและสำคัญมีดังนี้

พ.ศ. ๒๕๑๑

ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระภิกษุอาวาสวัฑฒัน เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

พ.ศ. ๒๕๑๓

ได้รับพัด พัฒนาวัฑฒันจากสมเด็จพระสังฆราช

พ.ศ. ๒๕๑๘

ได้รับตำแหน่ง เป็นเจ้าคณะ อำเภอรพบุรี

พ.ศ. ๒๕๒๖

ได้รับโล่เกียรติกุณนักรสังฆมสเคราะห์ดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๒๘

ได้รับพระราชทานเสมาธรรมจักร จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในด้านส่งเสริม ชักชวนประชาชนมาปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง

พ.ศ. ๒๕๒๙

ได้รับมอบเข็มเกียรติกุณนักรพัฒนาดีเด่นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง จากพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ อดีตนายกรัฐมนตรี

พ.ศ. ๒๕๓๑

ได้รับพระราชทานแต่งตั้งสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญที่ พระภิกษุอาวาสวัฑฒัน

พ.ศ. ๒๕๓๔

ได้รับพระราชทานประกาศเกียรติกุณนักรพัฒนาดีเด่น จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

พ.ศ. ๒๕๓๕

ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นธรรมคุณ

พ.ศ. ๒๕๓๖

ได้รับปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์วิทยาเขตสุพรรณบุรี มีความปลื้มปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่สภาการศึกษา มีมติอนุมัติปริญญาคุณวุฒิตกิตติมศักดิ์ โปรแกรมศึกษาศาสตร์ แต่พระราชทานคุณวุฒิในครั้งนี้นี้

บัดนี้ ได้เวลาอันเป็นอุดมมงคลแล้ว กระผมขอกราบเรียนเชิญท่านปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะนายกสภาการศึกษา ถวายปริญญาคุณวุฒิตกิตติมศักดิ์ แต่พระคุณเจ้าพระราชทานคุณวุฒิไปขอกราบเรียนเชิญ

* อธิบดีกรมการศึกษาธิการ, อุปนายกสภาการศึกษาธิการ

นมัสการ ท่านเจ้าคุณพระธรรมราชาวัตร
พระราชสุทธินุญจนมงคล เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี
ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี ท่านอธิบดีกรมการฝึกหัดครู
ผู้บัญชาการกองพลรบพิเศษที่ ๑ ท่านรองอธิบดี
ท่านอธิการวิทยาลัยครูเทพสตรี และท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน

เป็นครั้งแรกที่กระผมได้มีโอกาสเข้ามาในวัดนี้ ก่อนหน้านั้น ได้ยินแต่ชื่อวัด ได้ทราบกิตติศัพท์ว่า วัดนี้ร่มรื่น สะอาด เป็นระเบียบเหมาะสมที่จะส่งคนมาดูแลเป็นตัวอย่าง เพื่อส่งเสริมให้โรงเรียนและวัด เป็น “อุทยานการศึกษา”

คำว่าอุทยานศึกษา เรารู้สึกกันเองว่า ถ้าวัดหรือโรงเรียนร่มรื่น สะอาด เป็นระเบียบ และเข้ามา ได้รับความรู้ น่าที่จะเป็นประโยชน์ต่อคน

เพราะฉะนั้น ขณะนี้ได้พยายามส่งเสริมให้โรงเรียนทั้ง ๓๗,๐๐๐ โรงเรียนทั่วประเทศไทย และวัด ๓๘,๐๐๐ กว่าวัด ได้พยายามพัฒนาวัด พัฒนาโรงเรียนให้ร่มรื่น สะอาด เรียบง่ายสงบ เพื่อให้คนที่เข้าไป แล้วได้สบายใจ ได้ความรู้

ถ้าเป็นนักเรียนอยู่ในสถานทีนั้น จิตใจจะละเอียดอ่อน จะสั่งสอนอะไรก็คงจะรับได้เสีย วัดก็ เช่นเดียวกัน เข้ามานอกจากจะสงบร่มรื่นแล้ว ยังได้รับความรู้

ถ้าคิดจะถามว่า อุทยานการศึกษา เป็นอย่างไร คงจะมีหลายรูปแบบ เมื่อสักครู่นี้ก็ได้บอกให้ ประชาสัมพันธ์กระทรวง ไปดูที่วัดชลประทานรังสฤษฎ์ และไปถามหลวงพ่อกว่า อย่างนี้จะบรรยายอย่างไร หรือวัดสวนแก้วของพระพยอม และที่วัดนี้ และอีกหลายๆ วัด หลายๆ โรงเรียน กระผมเข้ามาแล้ว ก็รู้สึก สบายใจที่นี่

ได้ทราบประวัติของพระราชสุทธินุญจนมงคล ทราบว่าท่านมีลูกศิษย์มากมาย และทราบว่ามีแม่แต่ ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรีกับคณะเป็นจำนวนมาก เมื่อสามวันก่อนก็มาเข้ารับการอบรมที่นี่ ทำให้รู้สึก ว่าวันนี้มีบุญที่ได้มีโอกาสเข้ามาในวัดนี้ ดีใจที่ประชาสัมพันธ์กระทรวงได้เข้ามาด้วย จะได้เผยแพร่มา งาน ความสงบของวัดนี้ ให้ประชาชนทั่วไปทราบ

กระผมขอแสดงความชื่นชมที่วิทยาลัยครูเทพสตรี และสภาการศึกษาได้เล็งเห็นความสำคัญ ได้ เห็นว่ามีใครบ้างในชนบทของประเทศไทย ได้เป็นผู้ทำคุณประโยชน์ต่อประเทศชาติ ควรแก่การยกย่อง

กระผมทราบว่า พระคุณเจ้าพระราชสุทธินามมงคลไม่เพียงแต่ได้รับปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้พระบรมโอรสาธิราชฯ
สยามมกุฎราชกุมาร ถวายแต่พระคุณท่านเท่านั้น พระคุณเจ้ายังได้รับพระราชทานปริญญาคุณวุฒิปริญญา
กิตติมศักดิ์ จากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยอีกด้วย

พระคุณเจ้าได้โล่รางวัล และรางวัลเกียรติคุณหลายอย่างหลายประการ สมกับเป็นผู้นำทางด้านจิตใจ
สมกับเป็นผู้นำที่เผยแพร่ คุณธรรมต่อประชาชน

พระราชสุทธินามมงคล มุ่งมั่นที่จะสร้างคนด้วยการชี้ นำ สั่งสอนทุกหมู่เหล่า อย่างไม่เห็นแก่เหน็ด
เหนื่อย โดยอาศัยที่พระคุณท่าน เป็นผู้ที่เข้าถึงแก่นแท้ของธรรมวินัย คำสั่งสอนในพระพุทธศาสนาอย่าง
แท้จริงจึงสามารถนำเอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาเทศนาสั่งสอน ให้ผู้ฟังเข้าใจซาบซึ้งได้โดยง่าย

การพูดและวัตรปฏิบัติทุกอย่าง จึงสั่งสอนให้สาธุชนเป็นผู้มีเหตุมีผล แม้พระคุณท่านจะมีภารกิจ
ต่าง ๆ มากมาย แต่ก็แบ่งเวลาอบรมธรรมะเทศนาสั่งสอนผู้ปฏิบัติธรรม และภิกษุสามเณรทุก ๆ วัน พระ
เสมอมิได้ขาด

นับได้ว่าพระราชสุทธินามมงคล คือแบบอย่างของครูดีที่นำภาคภูมิใจอย่างยิ่ง สมควรที่เราท่าน
ทั้งหลายจะหิบบกปณิธานตลอดจนวัตรปฏิบัติของพระคุณท่านมาเผยแพร่ให้ปรากฏเกียรติ แก่อนุชนสืบ
ต่อไป

กระผมขอแสดงความชื่นชมยินดี ขอให้พระคุณเจ้าจงเจริญซึ่งธรรมะ ได้ปฏิบัติสั่งสอนประชาชน
สืบต่อไปชั่วกาลนาน

* ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, นายกสภาการศึกษาคู

สัมโมทนียกถา

พระธรรมราชา นฤวัตร์*

ขอเจริญพร ท่านนายกสภาการฝึกหัดครู
ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี
และคณาจารย์ นักศึกษา ตลอดทั้งสาธุชนทั้งหลาย

วันนี้ นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งแก่คณะสงฆ์ที่พระมหาเถระรูปหนึ่งได้รับพระราชทานปริญญาครุศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ การที่สภาการฝึกหัดครูได้ประกาศยกย่องเกียรติคุณท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลนั้น เปรียบเสมือนหนึ่งเงินทองเข้ามารองรับรัตนมณี คือเพชรที่มีค่าของคณะสงฆ์ ทำให้เกิดแสงแวววาวขึ้น

จริงอยู่ พระภิกษุสงฆ์ที่ปฏิบัติหน้าที่พระพุทธศาสนานั้น ท่านได้ทำหน้าที่ปฏิบัติตามพระพุทธปฏิปทา ต้องการที่จะให้พุทธศาสนิกชน ได้ดื่มด่ำ ธรรมะ ได้รับรสแห่งการประพฤติปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แม้จะไม่ได้มุ่งหวังลาภสักการะใด ๆ แต่การที่ได้รับการยกย่องเช่นนี้ ถือว่าเป็นการประกาศความดีของท่านให้ปรากฏ

ในนามของคณะสงฆ์ ขออนุโมทนาสาธุการสภาการฝึกหัดครูที่ได้ นำความกราบบังคมทูลขอรับพระราชทานปริญญาบัตร ถวายท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล และขอแสดงความยินดีกับท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ที่ได้รับเกียรติในโอกาสนี้ ไว้ ณ ที่นี้ ด้วย

ในโอกาสนี้ ขออาราธนาคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงคุ้มครองให้ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ งอกงามไพบูลย์ในพระพุทธศาสนา

ขอให้ท่านทั้งหลายซึ่งมีท่านนายกสภาการฝึกหัดครูเป็นประธาน จงเจริญด้วย จตุพิชพร เช่นเดียวกันทุกท่านเทอญ

* เจ้าคณะภาค ๓ วัดพระเชตุพน

คำกล่าวแสดงมุทิตาจิต

ร.ต. อุทัย ใจหงษ์ *

กราบนมัสการ พระธรรมราชาผู้วัตร เจ้าคณะภาค ๓
พระราชสุทธินุญจนมงคล เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี
และเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน และพระเถระานุเถระทุกรูปที่เคารพ
ท่านปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะนายกสภาการฝึกหัดครู
ท่านอธิบดีกรมการฝึกหัดครู ท่านอธิการวิทยาลัยครูเทพสตรี
ท่านผู้บัญชาการพลรบพิเศษที่ ๑ ท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัด
ท่านรองอธิบดี กรมการฝึกหัดครู ท่านอาจารย์
และท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน

กระผมในนามของข้าราชการและประชาชนชาวจังหวัดสิงห์บุรี ขอกราบนมัสการแสดงมุทิตาจิต
แด่พระคุณท่านพระราชสุทธินุญจนมงคล ในโอกาสอันเป็นเกียรติเป็นมงคลยิ่ง ที่พระคุณท่านได้รับ
พระราชทานปริญญาบัตรกิตติมศักดิ์ โปรแกรมวิชาสังคมศึกษาของสภาการฝึกหัดครูในวันนี้

พระราชสุทธินุญจนมงคลเป็นศูนย์รวมแห่งความดีของจังหวัดสิงห์บุรี พระคุณท่านนำมาซึ่งความรัก
ความเลื่อมใสศรัทธา ความร่วมมือร่วมใจจากประชาชน และสถาบันต่าง ๆ โดยที่พระคุณท่านได้นำ
วิปัสสนากรรมฐาน มาเป็นรากฐานในการสร้างงานก่อให้เกิดการเสียดสละ ความรักความเมตตาต่อกันขึ้นใน
สังคมแห่งนี้

โดยเฉพาะพระคุณท่านมีเมตตา ไม่ทอดทิ้งที่จะอบรมสั่งสอนให้การศึกษา เป็นที่พึ่งต่อกัน และเป็น
ที่พึ่งทางใจแก่ประชาชน พัฒนาจิตให้เป็นกุศลซึ่งจะนำไปสู่การเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ มีประสิทธิภาพ
และสามารถสร้างครอบครัวให้มีความสุข ตลอดจนเกิดเป็นสังคมและประเทศชาติที่มั่นคง ร่มเย็นเป็นสุขได้
ในที่สุด

ในส่วนคุณธรรมที่เด่นชัด พวกเราชาวสิงห์บุรีปรากฏชัดว่า พระคุณท่านถือศีลจะเป็นคุณธรรมที่
สำคัญยิ่ง พระเดชพระคุณจะสั่งสอนเรทั้งหลาย ในสิ่งที่พระคุณท่านปฏิบัติได้ และปฏิบัติจริง

สอนให้ทุกคนมีศีลจะต่อหน้าที่ ต่อตนเอง ต่อบุคคล ต่อวาจา และต่อความดี โดยมีพระคุณท่านเป็น
แบบอย่าง

ความเป็นคนจริงของพระคุณท่าน นอกจากจะสร้างความมั่นใจให้กับพวกเราทุกคนแล้ว ยังทำให้
งานทุกอย่างโดยเฉพาะ งานสร้างคนนั้น ดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ และประสบความสำเร็จเป็นที่ประจักษ์
แก่เราท่านทั้งหลายในขณะนี้

นอกจาก การอบรมสั่งสอนพุทธศาสนิกชน ให้สนใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังแล้ว พระราชสุทธิ
นุญจนมงคลยังให้ความอนุเคราะห์แก่ผู้ที่มีสัมมาปฏิบัติ ในอีกหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านอาหาร น้ำดื่ม ที่พัก

รวมทั้งจัดกิจกรรมเพื่อสาธารณประโยชน์และประชาชนทั่วไป ทั้งในจังหวัดสิงห์บุรี และจังหวัดอื่นๆ ทั่วประเทศ อันเป็นบำเพ็ญทั้งธรรมทานและอามิสทานอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งกระผมเองและข้าราชการในจังหวัดนี้ ก็ได้รับอามิสทานและธรรมทานจากพระคุณท่าน เช่นเดียวกัน

ในโอกาสที่สภาการศึกษาหัดครู ได้จัดพิธีถวายปริญญาครุศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ขึ้นในครั้งนี้ พวกเราชาวจังหวัดสิงห์บุรีมีความภาคภูมิใจในพระคุณท่านพระราชสุทธินิยมมงคล

พวกเราทั้งหลายจะขอน้อมนำเอาวัตรปฏิบัติมาเป็นแบบอย่างที่ดี ในการประพฤติปฏิบัติต่อไป

* ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี

คำกล่าวอนุโมทนา

พระราชสุทธินุญจมนมงคล

กราบเรียน พระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระธรรมราชาวัตรที่เคารพ

พระเถรานุเถระที่เคารพอย่างสูงยิ่ง

ขอเจริญพร ท่านนายกสภาการฝึกหัดครู

หรืออีกนัยหนึ่ง ท่านปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ท่านอธิบดีกรมการฝึกหัดครู

ท่านอธิการวิทยาลัยครูเทพสตรี และหลาย ๆ อธิการ

ท่านอดีตรัฐมนตรี และ ศ.ส.

มาพร้อมกัน ณ ศาลาธรรมภavana

วันนี้ อาตมามีความยินดีมาก ที่เห็นญาติพี่น้องทั้งหลาย และแขกผู้มีเกียรติ พระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพ พระเถรานุเถระ และคณะครูอาจารย์สอนบาลีทั้งหมด ๒๐๐ รูปเศษ มาพร้อมกันในวันนี้

ท่านปลัดกระทรวงฯ ท่านมีเมตตาสูง มีกรุณาที่ได้เสียสละเวลาของท่านมาอย่างน่าชื่นใจ ชื่นอกชื่นใจที่ญาติพี่น้องทั้งหลาย มาพร้อมกันแสดงมุทิตาจิตกับอาตมาในฐานะรับปริญญา บัณฑิตกิตติมศักดิ์

แต่อาตมาต้องทุกข์ใจอย่างที่สุด ทำไมต้องทุกข์ ต้องทำงานให้ยิ่งใหญ่ นี่มันทุกข์ตอนต้องทำงานใหญ่ ขอเจริญพรท่านปลัดกระทรวง และท่านอธิบดีฯ ท่านอุตสาหกรรมฯ ท่านอุตสาหกรรมฯ มาถวายให้ ดีใจที่ถวาย แต่ต้องทุกข์ใจต่อภายหลัง ทุกข์ที่ต้องทำงานให้หนัก แต่ปลื้มใจที่เห็นญาติโยมมากมาย เหลียวซ้ายแลขวามีแต่เสื้อครุยทั้งนั้น

เมื่อสักครู่นี้ ดร. จรินทร์ ชาติรุ่ง ท่านถามว่า ตื่นเต้นไหม อาตมาตื่นมานานแล้ว ตื่นมานานแล้ว ตื่นตา ตื่นตัว ตื่นใจ ตื่นนอก ตื่นใน และก็ตื่นมานาน ทั้งตื่นทั้งร่ำไม่มีใครมาเตือนด้วย เดินคนเดียวมานานแล้ว ไม่มีเพื่อนคู่คิด ไม่มีมิตรคู่บ้านเหมือนท่านทั้งหลายเลย

แต่อาตมาก็ปลื้มใจที่หลวงพ่อวัดโพธิ์ผู้ยิ่งใหญ่ อุทิศเสียสละเวลามาให้สัมโมทนียกถา และเห็นพระเถระ คณะครูอาจารย์สอนบาลีที่ วรราชอาณาจักรไทยในวันนี้ ก็ชื่นใจในผลงาน

ท่านทั้งหลายมาถวายเกียรติ ถวายชื่อเสียง ถวายคุณงามความดี เรียกว่า ปริญญา กิตติมศักดิ์ ท่านทั้งหลายกลับไปนี่ อาตมาต้องคิดว่า จะทำอะไรให้สมเกียรติ ทำอะไรให้สมกับปริญญา

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย อาตมาต้องทำงานให้หนักต่อไป ทั้ง ๆ ที่ทำงานอยู่วันนี้ก็ทำเวลาว่างไม่ได้แล้ว แต่ต้องทำงานปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน อาตมาใช้นโยบายอย่างนี้ คือ ศ.

ศ.๑ ความสะอาด บ้านเมืองต้องสะอาด ที่กินสะอาด ที่ถ่ายสะดวก ต้องนอนในมุ้ง พุงในส้วม สวมรองเท้า ยืนลุก ยืนรับ ยืนค้ำบัฟบั้งค้ำบัญชา แสงฐานะต่อท่านผู้ใหญ่ ทำไมนิ่งดูตาย พระไตรปิฎก

สอนชัด แต่ไม่มีใครนำมาสอน ที่เรากราบไหว้กันนี้เป็นประเพณีไทย มีใช้คำสอนของพระพุทธเจ้า พระองค์สอนอย่างมีเหตุผลอย่างดียิ่ง

ส.๒ ความสงบ ถ้าจิตไม่สงบ ท่านจะไม่สะดวก ต้องมีความสงบ

ส.๓ ความสะดวก ถ้าสงบเมื่อไรจะสะดวกสบาย จะร่มรื่นชื่นฤดี ตรีปิฎก หยิบยกไว้ในใจ ถ้าคนไหนมีจิตใจสงบ ไม่เศร้าหมอง ผ่องใสแล้ว จะสะดวกสบายปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีที่พึ่งทางใจ รวดเร็วทันใจถูกต้องเป็นธรรม

ขอเจริญพรท่านปลัดกระทรวงฯ อาตมาทำงาน กิจกรรมของพระสงฆ์ต้องเป็นประโยชน์แก่ประชาชน มีใช้ประชาชนเฉพาะประเทศไทย อาตมาส่งพระประธานหน้าตักกว้าง๖๐ นิ้ว พร้อมพระโมคคัลลา สารีบุตร ไปประดิษฐาน ที่วัดตะนง อ.เมืองพระตะบอง จ.พระตะบอง ประเทศกัมพูชา

ชาวเขมรแห่กันมาฉลองเกือบเจ็ดหมื่นคน พระมากราบเรียนว่า ไม่มีห้องสุขา อาตมาส่งเงินไปช่วยทำห้องสุขา ตอนนี้ได้๕ ห้องแล้ว

เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็ได้ส่งเงินไปช่วยสร้างศาลาที่เมืองเวียงจันทน์ ประเทศลาว ช่วยอย่างนี้มิใช่นิ่งดูดย การพัฒนาวัด อาตมาเอาตำราของพระพุทธเจ้ามาสอน ต้องกวาดให้สะอาด พระอย่าทิ้งกิจวัตร ดูพระต้องดูที่กิจวัตร ไม่ใช่ดูที่นุ่งห่มเหลืองสวย ๆ แล้วก็ไปเป็นพระ ต้องมีกิจวัตรจะทำอย่างไร ใช่ง่าย ๆ คือทำให้สะอาด

ขอเจริญพร ที่วัด ห้องน้ำ ห้องสุขาครบวงจรแล้ว มี๓๐๐ ห้อง ไม่ต้องเข้าคิว ที่โรงครัว นั่งข้าว กระสอบ ใช้น้ำมันดี๗๕๐ บาท

ต้องใช้เร็ว รวดเร็ว รอบคอบ ถ้ารีบแต่ไม่รวดเร็ว ไม่รอบคอบ ไม่ชอบระวัง จะมี๒ มักคือ มักง่ายกับมักได้ ไม่มีมรรคแปดแน่ ออกมาในรูปแบบนี้ชัดเจน

คนมักง่าย มักได้มีเยอะ พูดว่า ฉันรักชาติ รักศาสนา รักพระมหากษัตริย์ พูดไม่จริง

รักชาติ ต้องรักตัวเอง ต้องช่วยตัวเองได้ พึ่งตัวเองได้ก่อนตัวเองได้

รักศาสนา ต้องปฏิบัติธรรมะ จิตตั้งใจถึง ไม่รำพึงรำพัน และต้องช่วยเหลือประชาชน

รักพระมหากษัตริย์ ต้องปฏิบัติหน้าที่ต่างพระเนตรต่างพระกรรณ อย่าล้อราษฎรบังหลวง อย่าล้อหลวงบังราษฎรไม่ได้ อย่างนี้เรียกว่า รักพระมหากษัตริย์

รักกันแต่ปาก แต่จิตใจไม่ถึง ขอเจริญพรพี่น้อง โดยทั่วกัน

พระสงฆ์ต้องช่วยเหลือประชาชน ที่ลพบุรีขาดแคลนน้ำ อาตมาให้ข้อคิดท่านนายพล พล.ต.สมศักดิ์ แสงจันทร์เลิศ จัดตั้งธนาคารนี้ไว้ น้ำมีมากมาย ก่อยกองน้ำไหลออกมาแล้ว ๑๗,๐๐๐ ครอบครัวยังใช้ได้ คนเป็นหมื่นก็พอใช้

สิ่งทั้งหลายที่ทำให้วัดนี้ร่มรื่นได้ ไม่ใช่ไปเรียไร ไปขอ แต่ขอให้มีความจริงใจ จริงจังต่อกัน ทำอะไรด้วยความศรัทธา ทำด้วยความเคารพ ทำด้วยความสงบ ทำด้วยความถูกต้อง ทำด้วยศีลสติปัญญา

โยนิโสมนสิการก่อนลงมือทำทันทีอย่ารอรีแต่ประการใด งานนั้นได้ผลแน่ ไม่ต้องใช้เงินทองแต่ประการใด

ขออนุโมทนา ขอบุณ ขอบใจท่าน ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและบุญกุศลทั้งหลาย ปราสาท
พรให้ท่านปลัดกระทรวงฯ ท่านอธิบดี ท่านอธิการ ตลอดจนท่านทั้งหลาย ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน จงประสบ
แต่ความสุข ความเจริญทั่วหน้ากัน ด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่ง
ประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ ขอเจริญพร

ผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี

มาประดิษฐาน ณ วัดอัมพวัน

รศ. ทรง จิตประสาธ

เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ คณะอาจารย์จากวิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา จำนวน ๒๖ คน ได้อัญเชิญผ้าชิ้นเล็ก ซึ่งเข้าใจว่าเป็นส่วนหนึ่งของผ้าครองผืนใดผืนหนึ่งของสมเด็จพระโต พรหมรังสี มาถวายพระราชสุทธินิยามมงคล (หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม) เพื่อประดิษฐานไว้ ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ให้สาธุชนพุทธบริษัทได้กราบไว้บูชากันให้แพร่หลายสืบไปชั่วกาลนาน อันเป็นการถวายสักการบูชา แด่องค์สมเด็จพระท่านส่วนหนึ่ง และเป็นการสืบพระศาสนาอีกส่วนหนึ่งด้วย

ผ้าสมเด็จพระโตนี้มีประวัติที่สามารถสืบสาวได้ว่า เป็นผ้าของสมเด็จพระท่านแน่นอนเพราะสืบทอดกันมาเพียงคน ๒ รุ่นเท่านั้น คือ รุ่นพ่อ และรุ่นลูก

รุ่นพ่อ อันเป็นเจ้าของเดิมของผ้าสมเด็จพระโตนี้ ท่านมีพระราชทินนามว่า “พระประกาศมณเฑียร” (แม่ใน สุวรรณเนตร) เป็นบุตรของ หลวงภักดีภูเบศร์ (เนตร สุวรรณเนตร) พระประกาศมณเฑียรท่านเกิดเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๔๓๓ เข้ารับราชการครั้งแรกในกรมพระราชพิธี กระทรวงวัง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ มีตำแหน่งเป็นเสมียนตรี ได้รับพระราชทานเงินเดือน ๒๐ บาท ในปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านเจริญรุ่งเรืองในราชการมาตลอดรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จนกระทั่งถูกคำสั่งให้ออกจากราชการ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เนื่องจากเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วประเทศ เมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๔๖๕ บรรดาศักดิ์เป็น “พระประกาศมณเฑียร” ตำแหน่งเสมียนตรากระทรวงวัง เงินเดือนกว่า ๒๐๐ บาท ขณะนั้นท่านอายุเพียง ๓๖ ปี เท่านั้น นับว่าน่าเสียดายมาก ท่านมีอายุยืนถึง ๘๘ ปี เพิ่งสิ้นชีวิตเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๖๒ นี้เอง

รุ่นลูก ลูกที่เกี่ยวข้องกับผ้าสมเด็จพระโต คือ คุณลุงพรเทพ สุวรรณเนตร คุณลุงพรเทพได้มาปักหลักตั้งรกรากประกอบอาชีพเป็นช่างเกี่ยวกับงานศิลปะต่าง ๆ อยู่ที่ศรีราชา จ.ชลบุรี เคยเช่าที่พี่ตุ้ปลูกบ้านอยู่เองหลังหนึ่ง ก่อนที่คุณลุงพรเทพท่านจะสิ้นชีวิต ได้เคยสั่งพี่ตุ้ไว้ว่า ห้าเสาเอกบ้านของท่านนั้น มีของวิเศษอยู่ชิ้นหนึ่ง คือ “ผ้าสมเด็จพระโต” คุณพ่อคือ พระประกาศมณเฑียร ได้ให้ไว้ ท่านกล่าวว่า “ในโลกนี้ ผมไม่เอาอะไรอีกแล้ว” และก็เป็นจริง ข้าพเจ้าสนิทกับคุณลุงพรเทพมาสิบกว่าปี คุณลุงพรเทพไม่สนใจอะไรเครื่องรางของขลังอะไรทั้งสิ้น แต่ท่านก็เป็นคนเคร่งครัดในศีลธรรมดีมาก ท่านเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ วันที่คณะอาจารย์วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา อัญเชิญผ้าสมเด็จพระโตมาถวายหลวงพ่อดอ วัดอัมพวัน จึงเป็นวันคล้ายวันเสียชีวิตครบ ๒ ปี ของคุณลุงพรเทพพอดี นับเป็นอัศจรรย์อย่างหนึ่ง เพราะที่หลวงพ่อนัดให้โอกาสมากราบท่านนั้น ท่านไม่ทราบมาก่อน

เมื่อข้าพเจ้าและพี่ตุ้ ได้ช่วยกันจัดงานศพให้คุณลุงพรเทพแล้ว แม่บ้านของข้าพเจ้าได้ซื้อบ้านของคุณลุงพรเทพซึ่งปลูกอยู่ในที่ดินของพี่ตุ้ดังกล่าว เสาเอกของบ้านหลังนี้เป็นไม้ต้น แม่บ้านจึงไม่ให้ช่างรื้อมา อีกสองสามวัน พี่ตุ้นำผ้าบนหัวเสาเอกมาให้ข้าพเจ้า บอกประวัติผ้าให้ฟังตามที่คุณลุงพรเทพสั่งไว้

คือเป็น “ผ้าสมเด็จ” พร้อมกับบอกว่า “ผ้านี้สมควรให้อาจารย์ไว้บูชา” ข้าพเจ้าดีใจจนสุดที่จะกล่าว มีใครบ้างที่ไม่อยากได้ผ้าสมเด็จ ถ้าจะพูดไปแล้ว เสาะหาพระสมเด็จของท่านมาบูชาดูว่า จะง่ายกว่าหา “ผ้าสมเด็จ” มาบูชาเสียอีก

เพื่อให้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้นว่า ผ้านี้เป็นผ้าสมเด็จจริง ข้าพเจ้าจึงนำหนังสือที่ระลึกในงานพระราชทานเพลิงศพ พระประกาศมณเฑียร จ.ช.ต.ม. ณ เมรุวัดธาตุทอง วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๒ มาศึกษาประวัติของท่านเจ้าของเดิมว่า จะมีความเป็นจริงได้เพียงใด ดังที่ข้าพเจ้าได้ตัดต่อคัดย่อไว้ข้างนี้แล้ว ปรากฏว่า สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี สิ้นพระชนม์วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๔๑๕ พระประกาศมณเฑียร เกิดวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๔๓๓ ห่างกัน ๑๘ ปี แต่ถึงกระนั้นก็ยังอยู่ในรัชกาลเดียวกัน คือในรัชกาลที่ ๕ และพระประกาศมณเฑียรก็ยังทันรับราชการในปลายรัชกาลที่ ๕ อีกด้วย อีกประการหนึ่ง ผ้าสมเด็จนี้อาจเป็นของคุณปู่ (คือหลวงภักดีภูเบศร์) ของคุณลุงพรเทพก็ได้ ถ้าเป็นดังประการหลังนี้ หลวงภักดีภูเบศร์ก็ทันกราบสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี อย่างแน่นอน การที่จะได้รับผ้าสมเด็จ จนต่อทอดสืบมาถึงลูกและหลาน ในฐานะข้าราชการผู้ใกล้ชิด ย่อมเป็นไปได้โดยไม่ต้องสงสัย

ข้าพเจ้าได้บูชา ผ้าสมเด็จมาเป็นเวลาเกือบสองปีเต็ม จนกระทั่งเช้าวัน ๑๔ มกราคม ๒๕๑๖ ข้าพเจ้านึกถึงผ้าสมเด็จว่า สมเด็จท่านเป็นพระที่บริสุทธิ์ มีคุณวิเศษ มีผู้คนกราบไหว้บูชาทั่วประเทศ อัฐบริวารของท่านน่าจะประดิษฐานอยู่ในที่อันควรกว่านี้ และควรที่พุทธบริษัททั่วไปจักได้มีโอกาสกราบไหว้บูชากันอย่างกว้างขวาง ไม่ใช่ข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น ที่มีโอกาส บุญแก่ท่านเจ้าของผ้าที่พี่ดี และแก่ข้าพเจ้าเองได้น้อยเกินไป อีกประการหนึ่ง ถ้าสิ้นข้าพเจ้าแล้ว จะมีลูกข้าพเจ้าสักคนหรือ ไม่มีทราบ ที่สนใจกราบไหว้บูชาต่อเหมือนกับข้าพเจ้า ผ้าอันค่ามิได้ นี้มีลูกที่สูญหายไปหรือ น่าเสียดายนัก คุณลุงพรเทพ เป็นตัวอย่างเป็นต้น แต่คิดแล้ว ก็จนปัญญา เพราะบารมีของข้าพเจ้าไม่มีปัจจัย พอที่จะสร้างลิเคาระบูชาดังกล่าวได้

คืนวันที่ ๑๔ มกราคม นั้นเอง ข้าพเจ้านอนหลับแล้วฝัน เมื่อเวลาประมาณ ๒๓.๓๐ นาฬิกา ภาพฝันเป็นภาพที่แจ่มชัดมาก ข้าพเจ้านอนเล่น อยู่ในบ้านหลังคามุงจาก ปลูกอยู่ริมคลองชาชนันท์ คล้ายภูมิประเทศคลองบางเกลือบ้านของพี่สาว แม่บ้านข้าพเจ้านั่งอยู่ด้านข้างซึ่งมีหีบเผยเปิดอยู่ จึงมองเห็นเรือสำปั้นที่มีพระรูปหนึ่งนั่งกลางลำเรือ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพระที่นั่งอยู่ในเรือถามแม่บ้านข้าพเจ้าว่า “ได้ข่าวว่าโยมจะทำงานหรือ” เสียงแม่บ้าน ตอบว่า “ค่ะ” พระท่านพูดต่อไปว่า “หลวงพ่อ โทนะ ท่านไม่ได้ศักดิ์สิทธิ์เฉพาะของของท่านเท่านั้นนะ เพียงชื่อของท่านก็ศักดิ์สิทธิ์เหลือเกินแล้ว ใ้วันงานอาตมาจะมาบรรยายความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อ โดให้คนในงานฟัง” พระในเรือท่านพูดแล้วท่านก็บรรยายความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อ โดต่อไปอีก ทำให้ข้าพเจ้าอยากทราบว่า ท่านเป็นใคร จึงแอบข่องออกไปดูอีกด้านหนึ่งของบ้าน ภาพเรือและพระนั่งในเรือดังกล่าว มองเห็นตะกุ่ม ๆ จำไม่ได้ว่าท่านเป็นใคร แต่ท่านก็ยังบรรยายอยู่ ดูเหมือนจะมีไม้เท้าแบบยกพูดได้ตัวเล็ก ๆ ด้วย เสียงจึงดังชัดเจน

ช่วงนี้เองข้าพเจ้า รู้สึกตัวว่า ตื่นเต็มที่แล้ว แต่เสียงที่พระบรรยายก็ยังดังอยู่ เป็นเรื่องเดียวกันและต่อเนื่องกันในฝันเสียด้วย อ้าว! เสียงนั้น ดังมาจากวิทยุที่พระวัดต้นสน จังหวัดอ่างทอง ท่านออกอากาศ

อยู่นั้น ซึ่งเป็นวิทยุที่ข้าพเจ้าเปิดฟังทิ้งไว้ตลอดคืน เอ ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ฝันไปซี แต่ข้าพเจ้าขอ ยืนยันได้ว่า ข้าพเจ้าฝันไปจริง เป็นภาพที่ชัดเจนดี แต่เสียงจากวิทยุวัดต้นสนก็เป็นเสียงจริง ส่วนเรื่อง และเหตุการณ์ คำพูดมาต่อกันได้สนิท ด้วยวิธีใดนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบจริง ๆ

รุ่งเช้าวันศุกร์ที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๓๖ ข้าพเจ้ารีบบันทึกเรื่องราวความฝันไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อเตือนความจำ ตอนท้ายของบันทึกข้าพเจ้าได้บันทึกไว้ว่า

ถ้าหลวงพ่อสมาเด็จพระสังฆราชต้องการอย่างไร ก็ขอได้โปรดคลจิตจิตใจให้ลูกคิดและทำในสิ่งที่หลวงพ่อ ต้องการด้วยเถิด ซึ่งลูกคิดดังนี้ว่า ที่ไหนก็ตามที่ผ้าหลวงพ่อจะไปประดิษฐาน ที่นั่นต้องมีผู้กราบไว้บูชา จำนวนมาก บุญจึงจะแผ่ออกไปอย่างกว้างขวาง อันจะเป็นบุญแก่ข้าพเจ้าด้วย แก่เจ้าของผ้าและที่ผู้ผู้นำผ้านี้ มาให้ข้าพเจ้าด้วย อีกประการหนึ่ง ที่ที่ผ้าหลวงพ่อจะไปประดิษฐานนั้น ต้องมั่นใจได้ว่า เขาจะหาที่บรรจุได้ อย่างสวยงามสมศักดิ์ศรีของสมเด็จพระสังฆราช ซึ่งขณะนี้ ก็เห็นมีแต่หลวงพ่อดอว์อัมพวัน สิ่งบุรีเท่านั้ ที่ลูกรู้จัก หรือ ยังมีที่อื่นใดอีก หลวงพ่อช่วยลูกคิดที่เถิด

เมื่อบันทึกลักษณะอริยฐานจิตเสร็จ ข้าพเจ้าก็ถือบันทึกนั้น ไปนั่งลงที่ห้องภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา ก็อบจะเรียกได้ว่า ยังไม่ทันจะนั่งลง อาจารย์ฉลาย มัทยาท ท่านก็เดินตรงมาหา ข้าพเจ้า เอาหนังสือ “กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ” เล่ม ๖ ของหลวงพ่อกมาให้ข้าพเจ้าอ่าน ข้าพเจ้าขอบอก บอกว่า อ่านแล้ว ท่านก็เลยขอร้องว่า “อาจารย์ทรง พาอิฉันไปกราบหลวงพ่อดอว์อัมพวัน” ฟังแล้วข้าพเจ้าขนลุก อุทานออกไปว่า “หลวงพ่อดอว์อัมพวันกับผมจะยัง ใจกันเสียแล้ว” (หมายความว่า “ผมคงต้องไปกราบท่าน เสียแล้วกรรม”) อาจารย์วันเพ็ญ ศรีวิพัฒนานนท์ นั่งอยู่ด้วย ทำหน้าสงสัยว่าทำไมล่ะ” ข้าพเจ้าก็เอา บันทึกที่ถือติดมือไปให้อ่าน ทั้งอาจารย์ฉลายและอาจารย์วันเพ็ญ ก็ช่วยกันค้นคว้าและยังอยากไปกราบ หลวงพ่อยิ่งขึ้น ข้าพเจ้ายังคิดลังเล สันนิษฐานว่าจะเป็นไปได้หรือ จึงทดลองอริยฐานอีกครั้ง บอกพี่หลวงว่า “ ถ้าพี่หาคนไปได้ ๑๐ คน ก็แสดงว่าผ้าสมเด็จนี้ต้องไปประดิษฐานที่วัดอัมพวันแน่ เรื่องรถผมจัดการเอง แต่ ถ้าพี่หาไม่ได้ ก็แสดงว่าผ้าสมเด็จนี้ผมจะบูชาต่อไป” พี่หลวง และอาจารย์วันเพ็ญ รับปากว่า “ได้” จาก วันที่ ๑๕ ต่อมาอีก ๗ วัน คือวันที่ ๒๑ มกราคม พี่หลวงบอกว่า จัดการเรียบร้อยแล้วเรื่องคน ๑๐ คน ขอไป วันศุกร์ ให้ข้าพเจ้าดำเนินการได้

ด้วยเหตุนี้ วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๓๖ นั้นเอง ข้าพเจ้าจึงเขียนจดหมายมากราบมัสการหลวงพ่อก เพื่อขอโอกาสวันศุกร์ ที่ท่านอยู่วัด จะพาคณะอาจารย์วิทยาลัยครูฉะเชิงเทราไปกราบท่าน แต่ก่อนที่จะลง มือเขียนจดหมายนั้น รู้สึกอ่อนเพลีย จึงเอนหลังลงนอนสักพัก ใจบหนึ่งก่อน สมองจะได้แจ่มใจ ในหลับนั้น ข้าพเจ้าก็ฝันเป็นตุ เป็นตะ ต่อไปอีกว่า ตนเองได้ไปกราบและถวายผ้าสมเด็จแก่หลวงพ่อดอว์อัมพวันเรียบร้อยแล้ว ที่ กุฏิของท่าน ภาพนี้จำได้เพราะเคยไปมาแล้ว เห็นหลวงพ่อกอยู่ข้างในกุฏิ ข้าพเจ้ายืนอยู่หน้ากุฏิท่าน ตรงโต๊ะ ที่มี หนังสือ เทป และของที่ระลึกวางอยู่ มีพระยืนอยู่ด้วยรูปหนึ่ง ในความรู้สึกนั้นว่า ของที่ระลึกนั้น หลวง พ่อกมอบให้ข้าพเจ้า

ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า นั่นคืออะไร จึงหยิบขึ้นมาดู เป็นแผ่นหนังสือเหลี่ยมสีดำ บรรจุอยู่ในซอง พลาสติก แผ่นหนังสือเป็นรูปสมเด็จพระสังฆราช พรหมรังสี อยู่ในวงกลม รอบวงกลมเป็นอักษรขอมได้

วงกลมมีอักษรไทยคำว่า“โชคดี-หน้าที่ดี” ใต้อักษรไทยมีรูปเจดีย์เล็ก ๆ อยู่ด้วย ช่างเหมือนกับเลขที่
ข้าพเจ้าตั้งใจจะบรรจุ ผ้าสมเด็จไปถวายหลวงพ่อดีจริงๆ พื้นภาพซัดก็พอดีดีน ปีติเกิดกับข้าพเจ้าเป็นล้นพ้น
ที่ฝันถึงสมเด็จท่าน และฝันถึงหลวงพ่ ี่รับลูกขึ้นเข้าห้องพระจุฑาธุชปุบูชา แล้วลงมือเขียนจดหมายกราบ
นมัสการถึงหลวงพ่ทันที

จดหมายหลวงพ่ ลงวันที่๕ กุมภาพันธ์๒๕๖๖ ส่งมาถึงข้าพเจ้าเมื่อวันที่๘ กุมภาพันธ์๒๕๖๖
นัดหมายให้โอกาสคณะของข้าพเจ้าไปกราบท่านได้ในวันศุกร์ที่๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ความว่า

เจริญพร อาจารย์ทรง จิตประสาธ

จดหมายได้รับหลายวันแล้ว มัวยุ่งการอบรมมากมาย ตามจดหมายที่ส่งไปนั้นเป็นความฝันที่
อัศจรรย์ดีมาก ถ้ามีเวลา วันศุกร์ที่๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ อาตมาอยู่วัด เขียวพาคณะไปค้างคุยกันที่วัดอัมพ
วัน อาตมาจะรอคอยพบต่อไป

คณะวิทยาลัยครูจะเชิงเทรา ดีใจไปตาม ๆ กัน แลซาบซึ้งในเมตตาหลวงพ่ ให้โอกาสครั้งนี้เป็น
อย่างยิ่ง โดยเฉพาะวันที่๑๕ กุมภาพันธ์ นี้ ตรงกับวันคล้ายวันเกิดของอาจารย์ ฉลวย มัทยาท ท่านดีใจอย่าง
ที่สุดที่จะได้มีโอกาสไปทำบุญกับหลวงพ่ และรับพรจากท่าน และวันที่๘ กุมภาพันธ์นี้เช่นเดียวกัน ตรง
กับวันคล้ายวันตายของคุณลุงพรเทพ สุวรรณเนตร เจ้าของผ้าสมเด็จที่ข้าพเจ้ารับสืบทอดมา ข้าพเจ้าตั้งใจที่
จะได้มีโอกาสทำบุญกับหลวงพ่ เพื่ออุทิศส่วนกุศลสนองคุณท่าน คนหนึ่งเกิด คนหนึ่งตาย คนที่ไปกำลัง
ทรงอยู่ ช่างสอดคล้องกับคำที่ว่า“ทุกสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป” เสียจริงหนอ

บันทึกข้างต้นนี้ คือที่มาของ“ผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์(โต) พรหมรังสี ได้มาประดิษฐาน ณ วัด
อัมพวัน” ด้วยเจตนาอันเป็นกุศลที่จะสืบพระศาสนา โดยการบูชาสมเด็จพระพุฒาจารย์(โต) พรหมรังสี ให้
ยิ่งขึ้นไปก็ดี ด้วยการบูชาพระราชสุทธานวมงคลก็ดี ขอบุญกุศลทั้งหมดนี้ จึงสำเร็จเป็นประโยชน์และ
ความสุข แก่ท่านเจ้าของผ้าสมเด็จนี้ทุกท่าน และแก่พุทธบริษัท ที่กราบไหว้บูชาผ้าสมเด็จนี้ จึงทุกท่านใน
กาลทุกเมื่อเทอญ

๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

หมายเหตุ

บันทึกเพิ่มเติม เพื่อให้เรื่องสมบูรณ์ สืบเนื่องจากบันทึกข้างต้นที่กล่าวถึงความฝันว่า มีพระลอยเรือ
มาถามแม่บ้านข้าพเจ้าว่า“ได้ข่าวว่า โยมจะทำงาน หรือ” แม่บ้านข้าพเจ้าตอบว่า“ค่ะ” เป็นความจริงทุก
ประการ เพราะข้าพเจ้าและแม่บ้านได้ไปส่งลูกสาวชาวกระทุมราย จังหวัดสิงห์บุรี ให้แก่ลูกชายของ
ข้าพเจ้าเมื่อวันที่๒ มกราคม ๒๕๖๖ กำหนดแต่งงานวันที่ มีนาคม ๒๕๖๖ วันที่ฝันนั้นเป็นคืนวันที่
๑๔ มกราคม ๒๕๖๖ ฉะนั้นความฝันนั้นจึงเป็นความจริง มิใช่ฝันแบบเลื่อนลอยแน่นอน

พระที่ลอยเรือท่านเล่าถึงความศักดิ์สิทธิ์ ของหลวงพ่โตแล้ว ท่านยังบอกต่อไปด้วยว่า“เอาไว้วัน

งาน อาตมาจะมาบรรยายความศักดิ์สิทธิ์ ของหลวงพ่อดโตให้คนในงานฟัง” คำพูดประโยคนี้เองที่ข้าพเจ้ารอการพิสูจน์อยู่ และบัดนี้งานแต่งงานลูกทั้งสองก็ได้ผ่านพ้นแล้ว ผลการพิสูจน์ ปรากฏว่าเป็นความจริงทุกประการ

ในการแต่งงานลูกทั้งสองนั้น ได้จัดเป็๒ ครั้ง ๒ แห่ง คือ ครั้งแรกจัดพิธีแต่งงานที่บ้านเจ้าสาว เมื่อวันที่ มีนาคม ๒๕๖๖ วันนั้นพิธีเสร็จก่อนเที่ยง ข้าพเจ้าได้พาญาติไปกราบหลวงพ่อดโตที่วัดอัมพวันด้วย ครั้งที่สองจัดเลี้ยงฉลองมงคลสมรสที่สนามหน้าบ้าน ข้าพเจ้าที่ศรีราชา นั้สารที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๖๖ วันนี้องเป็นวันที่มีปัญหา แต่หลวงพ่อดโต ท่านก็ได้เมตตาช่วย บัดเป่าปัญหานั้น ให้จบการจัดงานได้ สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย

วันศุกร์ที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๖ วันนั้นฟ้ามีดมัวดินจ๋ำไปด้วยเมฆฝน ฝนตกทั้งกลางวันกลางคืน โทรทัศน์ ประกาศว่าฝนตกทั่วไปทั้งประเทศ และจะตกอย่างนี้ต่อไปอีก ๒ ถึง ๓ วัน รุ่งขึ้นวันเสาร์ซึ่งเป็นงานจัดเลี้ยงกลางแจ้ง จะทำกันอย่างไร เป็นข้อปริวิตกแก่คุณป้า คุณแม่และญาติมิตรที่โทรศัพท์มาถาม ด้วยความเป็นห่วงกันทั่วไป สำหรับข้าพเจ้า ขอมรรยาภาพของธรรมชาติ เป็นอย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้น จะทำอย่างไรได้ คุณแม่ถามว่า คุณป้าจะหาเดินท่ามกลางดีไหม ข้าพเจ้าบอกว่าไม่ ไม่ต้องหรอก พຽงนี้ฝนไม่ตก แม้รุ่งขึ้นเป็นวันงานแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังบอกแม่บ้านว่า ไม่เป็นไร วันนี้ฝนไม่ตกหรอก พูดเสียจนแม่บ้านบอก ว่า ข้าพเจ้าเก็บความรู้สึกกังวลได้แก่่ง ที่กล้าบันทึกอย่างนี้มีได้หมายความว่า ข้าพเจ้ามีญาณพิเศษอะไรหรอ นะ เดียวเข้าใจผิด แต่ข้าพเจ้าทำใจให้ยอมรับธรรมชาติ เพราะฉะนั้นถึงฝนตกก็ขึ้นใจน้อยกว่าคนอื่น มิใช่ ว่าไม่รู้ร้อนใจเลย นั้นคือมนุษยธรรมดา

ที่มันใจอย่างยิ่ง ก็คือคุณของพระรัตนตรัย และโดยเฉพาะบรรพิตมีความศักดิ์สิทธิ์ ของหลวงพ่อดโต พหุม รังสี ก็ท่านมาเข้าฝันบอกไว้แล้ว “เอาไว้วันงาน อาตมาจะมาบรรยายความศักดิ์สิทธิ์ ของหลวงพ่อดโตให้ คนในงานฟัง” ทุกขั้นตอนของความฝันในวันนั้น ได้ ผ่านการพิสูจน์ว่า เป็นความจริงมาตลอด เมื่อวันศุกร์ ที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ที่พาคณะอาจารย์วิทยาลัยครูระยองเชิงเทราไปกราบหลวงพ่อดโต ท่านก็ยืนยันว่า ความ ฝันนั้นเป็นของจริงทุกประการ ถ้าไม่จริง หลวงพ่อดโตจะยืนยันได้หรือ ในเมื่อถูกรื่องราวต่างเป็นจริงมาตลอด แล้วทำไมเล่า ชั้นสุดท้ายของความฝันนี้ จะเป็นไม่จริงไปได้เล่า นี้เองเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าใจเย็นอยู่ได้

เหตุการณ์ในวันนั้น ประมาณ ๗.๓๐ น. พระภิกษุสงฆ์ ๕ รูปมาถึงบ้าน เพื่อเจริญพระพุทธมนต์ พระ อาทิตย์เริ่มฉายแสงลอดเมฆออกมา สว่างกว่าวันที่แล้ว เพียงเท่านี้ ข้าพเจ้าก็นึกมั่นใจแล้วว่า วันนี้ฝนไม่ตก แน่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อุปัชฌาย์ ครูบาอาจารย์ และหลวงพ่อดโต โปรดเราแล้ว และก็เป็นความ จริง วันนั้นทั้งวัน สว่างโล่งตลอดวัน จนกระทั่งเย็น จนกระทั่งค่ำ แจกมาเต็มงาน อาหารออกมา ๕๕๑ จาน นั้นแหละ หลวงพ่อดโต ท่านจึงเริ่มแสดงความศักดิ์สิทธิ์ ให้เห็นตามฝันด้วยการให้ฝนตกพรำลงมาเป็น พุทธมนต์ แล้วก็หยุด ไม่ตกอีกเลยตลอดคืน แต่วันรุ่งขึ้นวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๖ ฝนก็เริ่มตกต่อไปตามที่ กรมอุตุนิยมได้ประกาศไว้

ค่านั้น เสียแสง แยกที่มาร่วมงนคนหนึ่ง ชีร์ฉกักรยานยนต์ไปจากตลาดศรีราชา ซึ่งอยู่ห่างจากบ้าน ข้าพเจ้าประมาณ ๑ กิโลเมตร ครึ่ง บอกว่า ที่ตลาดศรีราชาฝนตกพรำลงมาแต่หัวค่ำ เมฆฝนมีดีไปหมด จน

เฮียเส่งต้องจอดรถ หลบฝนอยู่ที่ตลาดเป็นเวลาประมาณ ๑๐ นาที เมฆฝนถูกลมพัดเลยไปตกทะเลหมด จึงได้ชี้จักขานยนต์มาร่วมงาน ต่อมาอีกพักใหญ่ฝนจึงตกพร่าลงมาที่บ้านงานดังกล่าวแล้ว เฮียเส่งกล่าวต่อท้ายการให้สัมภาษณ์ว่า “การจัดงานนี้เสียงมาก แต่เจ้าของงานเป็นคนโชคดี” สาธุ

เหตุการณ์ตามที่ข้าพเจ้าบันทึกมานี้ ขอยืนยันว่าเป็นความจริง ทุกประการ สอบถามได้จากผู้ที่เกี่ยวข้องดังปรากฏชื่อได้ทุกท่าน หลายคนบอกว่าหลวงพ่อดำท่านช่างศักดิ์สิทธิ์จริงๆ หลายคนบอกว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อ หลายคนบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ข้าพเจ้าเชื่อหลวงพ่อดำ

๓๑ มีนาคม ๒๕๓๖

เรื่องเก่ามาเล่าใหม่

หนูน ทำนอง

เรื่องเก่ามาเล่าใหม่นี้ เป็นชื่อที่ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินิยมมงคลตั้งชื่อให้ เป็นเรื่องนิมิตของข้าพเจ้า ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ หลังจากที่คุณทองย้อย ชโลธร ได้ถึงแก่กรรมไปได้เพียงไม่กี่วัน

คืนหนึ่งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ข้าพเจ้านิมิตว่า มีบุคคลหนึ่งนำลูกกุญแจอุโบสถวัดอัมพวันมาให้ เมื่อข้าพเจ้าได้ลูกกุญแจก็เข้าไปในอุโบสถวัดอัมพวันแล้วเดินสำรวจรอบ ๆ ขณะเดินเข้าไปครั้งแรกพบคนนั่งปฏิบัติธรรมด้วยอาการสงบอยู่คนหนึ่ง เมื่อพิจารณาดูเห็นเป็นคุณทองย้อย ชโลธร สวมเสื้อผ้าชุดขาว นั่งอยู่ข้างเสาต้นที่ ๒ ทิศตะวันออกทางด้านขวาของพระประธาน ข้าพเจ้าตรวดูรอบ ๆ ในอุโบสถไม่เห็นมีใคร มีแต่คุณทองย้อย ชโลธร เพียงคนเดียว

วันต่อมาข้าพเจ้า ไปที่วัดอัมพวัน พบคุณสุมาลย์ ชโลธรและบรรดาญาติ ๆ ได้ทำบุญครบครบถ้วนให้คุณทองย้อยที่บ้าน แล้วนำของใช้บางอย่างที่ยืมไปจากวัดอัมพวันมาคืน ข้าพเจ้าอยากจะได้ความจริงในใจ ให้คุณสุมาลย์ ชโลธร ทราบก็ไม่กล้าพูดเกรงว่าจะเป็นการไม่สมควร และคงไม่เหมาะสมด้วยประการต่างๆ จึงเก็บเรื่องนี้ไว้ ๑๗-๑๘ ปีแล้ว และข้าพเจ้าขณะนี้ก็มีอายุ ๗๐ ปี มาคิดดูว่า ควรจะได้เล่าความจริง ให้ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินิยมมงคลทราบ

ข้าพเจ้าได้เล่าว่า ได้พบคนชราสองคนพูดคุยกันว่า คนเราเมื่อก่อนจะถึงแก่กรรม ถ้ามีนิมิตว่ามีคนนำกุญแจในสิ่งที่เราได้ก่อสร้างไว้มาให้เรา เมื่อเราถึงแก่กรรม เราจะได้ไปอยู่ในสถานนั้น ข้าพเจ้ามีความคิดขึ้นมาว่า เราจะมิบุญ มิกุศล มีวศนามากมาย เช่นนี้เชียวหรือ แล้วข้าพเจ้าพูดกับท่านเจ้าคุณฯ ต่อไปว่า เดิมที กระทบจะเขียนเป็นจดหมาย เล่าเรื่องมาให้ท่านเจ้าคุณทราบ แต่ท่านเจ้าคุณฯ กลับพูดว่า “โยมมาพูดด้วยตนเองอย่างนี้ชัดเจนดีกว่าเขียนเป็นหนังสือมา เพราะมีโอกาสได้พูดได้คุย ได้ซักถามกันอย่างเต็มที่ ก็โยมได้ก่อสร้างไว้เมื่อช่างก่อสร้างเสร็จ เขาก็เอากุญแจมาให้โยมนะซี” และมีหลายครั้งที่กระทบปฏิบัติธรรม จิตไม่ค่อยสงบ เมื่อนึกถึงอุโบสถวัดอัมพวัน จิตสงบทันที

ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินิยมมงคล กล่าวว่า “ความจริง ความผูกพันมีกันมาหลายร้อยปีแล้ว คุณทองย้อย ชโลธร มีคนเห็นเป็นเทพ เอาน้ำขามาเลี้ยงชายชราที่มาปฏิบัติธรรมในวัดอัมพวัน” มีชายชราคนหนึ่งมาปฏิบัติธรรม ทางวัดได้นำน้ำขียนไปเลี้ยงต้อนรับแขกแต่ชายชราคนนี้ไม่ชอบดื่มน้ำขียน ชอบดื่มน้ำชา ก็มาชายแต่งกายชุดขาวนำน้ำมาให้ดื่ม รสดีเป็นที่ถูกใจ วันหนึ่งไม่มีน้ำชาจะดื่มก็มาที่กุฏิท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินิยมมงคล ขอน้ำชาท่านเจ้าคุณฯ ดื่มแล้วพูดว่า รสเหมือนที่เขาเคยดื่ม เขาเดินหาชายชุดขาวในวัดอัมพวัน อยู่นานเท่าไรก็ไม่พบ วันหนึ่งเขาขึ้นไปบนศาลาปฏิบัติธรรมหลังใหญ่ เขาเห็นรูปคุณทองย้อย ชโลธร อยู่บนศาลา เขาก็พูดว่า ชายคนนี้เคยเอาน้ำขามาให้เขาดื่ม เขาไปอยู่ที่ไหน ขณะนั้นมีพระภิกษุรูป

หนึ่ง อยู่บนศาลานั่นด้วย จึงพูดขึ้นว่า ชายคนนี้ได้ถึงแก่กรรมไปนานแล้ว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชายชรา
ไม่ได้ดื่ม น้ำชาจากคุณทองย้อย ชโลธรอีกเลย แล้วท่านเจ้าคุณได้พูดซ้ำเจ้าอีกว่า “มีคนเห็นพลตรี
วสันต์ พานิช แต่งกายเป็นทวดาสวมชุดขาว มีภูษาด้วย” ความจริง เสธ.วสันต์ พานิช เป็นบุคคลสำคัญของ
วัดอัมพวันคนหนึ่ง เป็นรุ่นบุกเบิกวัดอัมพวันมาด้วยกัน ท่านเป็นคนสมถะ เหมือนขอบปิดทองหลังพระ

วันหนึ่งเป็นวันโศกในชีวิต ของข้าพเจ้าที่มีโอกาสจะได้พบแสงธรรม วันนั้นเป็นตอนเช้าเวลา
ประมาณ ๘.๓๐ น. เดือน มกราคม ๒๕๐๘ ท่านอาจารย์เดินผ่านมาทางข้าพเจ้า ก่อนจะเข้าไปในอุโบสถ
หลังเก่า ได้กล่าวชวนว่า “ครูเข้าไปในอุโบสถด้วยกัน” เมื่อท่านเดินนำหน้าข้าพเจ้าเข้าไปในอุโบสถ ข้าพเจ้าเดิน
ตามท่านไปโดยไม่มีจุดมุ่งหมายอันใด พอเข้าไปในอุโบสถ ก็พบคุณสุวรรณ มาขึ้นธรรมกับท่านอาจารย์
คราวนี้ หัวใจของข้าพเจ้าพองสุคติ ดีใจมาก และคิดว่าโอกาสกาปฏิบัติธรรม เป็นของข้าพเจ้าในวันนี้

ท่านอาจารย์สอนการปฏิบัติธรรม กับคุณสุวรรณอย่างไร ข้าพเจ้าจดจำทุกขั้นตอน ตั้งแต่การ
ภาวนา การกำหนดลมหายใจเข้า หายใจออก และกำหนดภาวนา พองหนอ ยุบหนอ เสร็จจากการขึ้นธรรม
ของคุณสุวรรณ ท่านอาจารย์ก็กลับไปกุฏิส่วนข้าพเจ้าดีใจเป็นล้นพ้น พอถึงบ้านตอนค่ำก็เริ่มปฏิบัติธรรม
ตามที่ได้รับฟังมา ปฏิบัติครั้งแรก ๆ รู้สึกว่า ไม่ค่อยได้ผล แต่ด้วยอิทธิบาทในการปฏิบัติธรรม จึงปฏิบัติ
ทุกคืน ๆ มิได้ขาด ผลคือยอมเกิดขึ้นบ้างเล็กน้อย เป็น/ อ จ จ ต ค คือรู้เฉพาะตัวของเราเอง

ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมมาจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๑ วันนั้นเป็นเวลาประมาณ๑๐.๓๐ น. ผลการปฏิบัติ
ธรรมจะนานเท่าไรไม่ทราบ ก็มีนิมิตเป็นอัศจรรย์ขึ้น คือได้พบจุดแห่งความสุขของสมาธิ ความสุขของ
สมาธินั้น เป็นยอดปรารถนาของผู้ปฏิบัติธรรม เพราะสุขอื่นใด ก็ไม่เทียบเท่าสุขแห่งความสงบ ตามที่พระ
พุทธองค์ได้ตรัสไว้

แม้ได้พบความสุขแห่งความสงบแล้ว ข้าพเจ้ามิได้หลงไหลติดอยู่ในสุขนั้น เพราะเคยฟังท่าน
อาจารย์สอนว่า อย่ายึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด และให้กำหนดรู้หนอ รู้หนอ

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ นั้นข้าพเจ้าเป็นข้าราชการชั้นตรี มีระเบียบและกฏเกณฑ์ออกมา เท่าที่ฟังแล้ว
ข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาสก้าวหน้า เคยได้ไปพูดคุยให้ท่านอาจารย์ฟัง พอตกกลางคืนมีนิมิตเกิดขึ้น รู้ว่าเป็น
ศักดิ์สิทธิ์ในวัดอัมพวัน เป็นชายร่างใหญ่สีดำ เดินข้ามศีรษะข้าพเจ้าไป แล้วพูดว่า“เป็นชั้นนอก” ข้าพเจ้า
มองดูที่บ่าซ้าย และบ่าขวา มีแถบใหญ่สีเหลือง ๓ ขีดใหญ่เต็มทั้ง๒ ข้างคือ เป็นชั้นนอก ข้าพเจ้ามีความ
สงสัยว่า เราจะมิวาสนาเป็นชั้นนอกเขียว หรือ เพราะสมัยนั้น นายอำเภอ และปลัดจังหวัดยังมีแค่ชั้น โท เป็น
จำนวนมาก รุ่งขึ้นข้าพเจ้ามาที่วัดอัมพวัน เล่าสิ่งที่นิมิตให้ท่านอาจารย์ฟัง ท่านอาจารย์พูดว่า“ครูอาจได้
เป็นชั้นนอก ถ้าไม่ได้เป็นชั้นนอก สถานะความเป็นอยู่ของครูจะต้องได้เท่าชั้นนอก” ต่อมาข้าพเจ้าสอบชั้น โท
ได้ และต่อมา พ.ศ. ๒๕๒๑ ข้าพเจ้าก็ได้ประดับยศ เป็นชั้นนอก

ผลของการปฏิบัติธรรมนั้น เคยนิมิตเห็นหญิงคู่หนึ่งต้องชดใช้กรรมต่อกัน คือมองลงไปเห็นหญิงทั้งสองอยู่ใต้พื้นที่เราอยู่นี้ คนหนึ่งใช้ด้ามไม้กวาดก้านมะพร้าวตีที่ศีรษะของหญิงอีกคนหนึ่งอยู่ตลยลา และหญิงทั้งสองคนนี้ ข้าพเจ้ารู้จักเขาดี เขาได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว คนถูกตีเคยเป็นนายจ้าง ส่วนคนที่ใช้ด้ามไม้กวาดก้านมะพร้าวตี เมื่อมีชีวิตอยู่เป็นลูกจ้างกัน

และเคยนิมิตเห็นพระสงฆ์ ต้องมารับกรรมรวม๓ รูป คือ รูปที่๑ ถูกจองจำมิใช่ล้ามอยู่ที่ข้อเท้า อีกรูปหนึ่งถูกแขวนคอ ส่วนรูปที่๓ ถูกธรณีสูบ เมื่อเห็นแล้วรู้สึกสลดใจอย่างยิ่ง เพราะมีผ้าเหลืองห่มห่อร่างกายอยู่

ข้าพเจ้ามีความเคร่งครัดในการปฏิบัติธรรม เพราะถือว่าการปฏิบัติธรรมเป็นสภาวะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความจริงใจต่อการปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ และได้เชิญฐานจิตต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ว่า จะขอปฏิบัติธรรมตลอดไป จนถึงลมหายใจครั้งสุดท้ายและเกิดชาติใด ๆ ก็ตาม ขอให้ไปปฏิบัติธรรมจนถึงพระนิพพาน

วัดอัมพวัน ได้พัฒนาตั้งแต่ท่านอาจารย์มาเป็นเจ้าอาวาส การรื้ออุโบสถหลังเก่า ก่อสร้างอุโบสถหลังใหม่ ได้รับความร่วมมือจากบุคคลเป็นจำนวนมาก ทั้งพ่อค้า ประชาชน ทหาร ตำรวจ และข้าราชการ

ขณะนี้ การหาเงินมาสร้างอุโบสถก็แสนจะลำบาก และพร้อมกันนั้นก็เร่งรีบพัฒนาวัดไปด้วย เพราะเป็นนโยบายของกรมการศาสนา ท่านอาจารย์ก็มีได้ยื้อทื้อ ยอมต่อสู้กับงาน ร่างกายท่านอาจารย์ ขณะนั้น ผ่ายผอมอดโรย ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้าขึ้นล่องกรุงเทพฯ นับครั้งไม่ถ้วน เพื่อไปติดต่อกองงานของวัด ถ้าคราวใดว่าจ้างรถเก๋งไป ท่านอาจารย์นั่งเบาะหลัง จะได้พักผ่อนหลับบ้าง ตื่นบ้างไปจนถึงกรุงเทพฯ ถ้าคราวใดไปโดยรถปัดต้องนั่งตอนหน้า๒ คน ท่านอาจารย์มักจะหลับมาทางข้าพเจ้าเสมอ ด้วยบารมีของวัดและบารมีของท่านอาจารย์ จึงมีผู้ศรัทธามาร่วมบุญในการก่อสร้างได้สำเร็จ เกินคาดหมาย ขณะที่กำลังก่อสร้างอุโบสถวัดอัมพวันอยู่นั้น วัดอัมพวันได้รับยกย่องให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๒ โดยคณะกรรมการอำนวยการพัฒนาวัด กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ

คุณทองย้อย ชโลธร เป็นผู้ออกแบบโครงสร้าง ตั้งแต่รากฐานอุโบสถกับท่านอาจารย์ เพื่อให้มีความแข็งแรงมั่นคง ตั้งแต่ฐานอุโบสถไปตลอดผนังอุโบสถ เทเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหลัง ส่วนโครงสร้างด้านบนใช้เหล็ก แบบตัวแอลต่อเชื่อมกันทั้งหลัง เฉพาะอุโบสถหลังนี้ คณะกรรมการเคยพูดว่า “๑๐๐ ปีก็อยู่ได้”

พลตรีวิสันต์ พานิช เป็นเสนาธิการทหารปืนใหญ่ จังหวัด ลพบุรี เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างอุโบสถวัดอัมพวันอย่างมาก ครั้งที่อยู่ศูนย์การทหารปืนใหญ่จังหวัด ลพบุรี ได้นำทหารมาช่วยกิจการของวัดอัมพวัน และได้ชักชวนให้อุณาสนาจารย์๕-๓ ท่าน มาช่วยในกิจการทางศาสนพิธี และฝ่ายประชาสัมพันธ์ด้วย ต่อมาพลตรีวิสันต์ พานิช ย้ายไปประจำอยู่ที่กองบัญชาการทหารสูงสุด แม้ท่านจะไป

อยู่ที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ท่านก็ยังไม่ทอดทิ้งวัดอัมพวัน โดยเฉพาะก่อสร้างอุโบสถ ท่านได้เอาเป็นธุระอย่างมาก ตั้งแต่การพิมพ์หนังสือเป็นอนุสรณ์ในการวางศิลาฤกษ์ และการพิมพ์หนังสือเป็นที่ระลึกในคราวฝังลูกนิมิต ท่านพลตรีวสันต์ พานิช ท่านเป็นผู้รวบรวมเรื่อง และจัดทำเป็นเล่ม และมีหลายเรื่องปรากฏอยู่ในหนังสือนี้ เป็นฝีมือการเขียนของท่าน ดังจะได้นำสำเนาการเขียนจดหมายของท่านมายังข้าพเจ้า พร้อมด้วยข้อเสนอแนะในการจัดงานคราวฝังลูกนิมิตอุโบสถวัดอัมพวัน

ในวันทำพิธีฝังลูกนิมิต พลตรีวสันต์ พานิช ได้แต่งกายชุดขาว เป็นเทวดาประจำลูกนิมิตด้วย คุณหลวงบุรุษบำรุงการ ก็เป็นอีกท่านหนึ่ง ช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้วัดอัมพวันมีความเจริญก้าวหน้าตลอดมา เพราะท่านเป็นบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญทางพฤกษศาสตร์ ได้นำต้นไม้ตามพระพุทธประวัติมาปลูกไว้ในวัดอัมพวันเกือบทุกชนิด พร้อมกับเขียนป้ายชื่อติดประจำไว้ด้วย ท่านเป็นบุคคลที่มีประชาชนให้ความเคารพเป็นอย่างยิ่ง วันพระราชทานเพลิงศพคุณหลวง บุรุษบำรุงการ ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้า และชาวคณะวัดอัมพวัน ได้ไปร่วมการพระราชทานเพลิงศพด้วย

คุณหมอเถื่อน ชโลปถัมภ์ ข้าพเจ้าจะเรียกท่านว่า คุณน้ำหอม ท่านก็เป็นศิษย์ของท่านอาจารย์อีกคนหนึ่ง มาปฏิบัติธรรมประจำอยู่ที่กุฏิของท่านอาจารย์ และมีบ่อยครั้งที่คุณหมอเถื่อน ชโลปถัมภ์ ได้เป็นศิษย์ติดตามท่านอาจารย์ไปในกิจการต่าง ๆ อยู่เสมอ ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่ข้าพเจ้าให้ความเคารพอย่างมาก เพราะเลื่อมใสศรัทธาในท่าน บางครั้ง ข้าพเจ้าไปสนทนากับท่านที่บ้าน จังหวัดสิงห์บุรี

คุณยุพิน บำเรอจิต อาจารย์ฝ่ายปฏิบัติธรรมของวัดอัมพวันอีกท่านหนึ่ง ที่เป็นแรงสำคัญในการช่วยแบ่งเบาภาระของท่านอาจารย์ ในทางปฏิบัติธรรม เพราะคุณยุพิน บำเรอจิต เป็นนักปฏิบัติธรรมที่มีคุณธรรมสูงท่านหนึ่ง สามารถปฏิบัติธรรมได้นานครั้งละ ๒๐ ชั่วโมง ข้าพเจ้าเคยไปสนทนาธรรมกับท่าน มีเรื่องหนึ่งท่านพูดว่า “การปฏิบัติธรรม บางครั้งเกิดความว่างขึ้นในร่างกาย แม้จะมีบุตรอยู่ในครรภ์ ก็เหมือนไม่มี” ข้อนี้เป็นความจริง ขณะปฏิบัติเมื่อจิตละเอียด การละเอียด ลมหายใจละเอียด จะทำให้เกิดความว่างเปล่าเกิดขึ้น โดยไม่รู้ว่ามีมือ แขน ขา และเท้า ของเรามีอยู่หรือไม่? และเกิดความสงสัยในขณะนั้นว่า เราอยู่ได้อย่างไร? เราหายใจหรือเปล่า? ผู้ปฏิบัติธรรมได้พบครั้งแรกจะเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของเขา

คุณน้ำส้ม ทองยิ่ง โดยทั่วไปเรียกว่าแม่ใหญ่ ครั้งหนึ่งเมื่อประมาณ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว คุณน้ำส้มได้มานั่งปฏิบัติธรรมที่ศาลาการเปรียญหลังเก่า มีกำหนด ๓๐ ชั่วโมง ข้าพเจ้าได้มาดูการปฏิบัติของคุณน้ำส้มด้วย มีอุบาสก อุบาสิกาอยู่ด้วยกันหลายคน ข้าพเจ้าต้องการทราบว่าการปฏิบัติธรรมถึงขั้นที่จิตมีความละเอียดเช่นนี้ ร่างกายจะเป็นอย่างไร? ข้าพเจ้าพูดกับอุบาสก อุบาสิกาว่า จะขอจับแขนคุณน้ำส้ม ทุกคนในที่นั้น มิได้พูดคัดค้านแต่อย่างใด ก่อนจับ ข้าพเจ้ายกมือขึ้นไหว้คุณน้ำส้มก่อน เพื่อขอสมาธิจากคุณน้ำส้ม เมื่อจับที่แขนก็มีความรู้สึกทันทีว่า “เย็นมาก” ตามปกติร่างกายของคนธรรมดาทั่วไป จะมีความอุ่น

เล็กน้อย

วันที่๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ข้าพเจ้า เคยสนทนารธรรมกับท่าน และได้ถามถึงการระลึกชาติของท่าน ท่านเล่าให้ฟังตั้งแต่ชาติที่๑ ถึงชาติที่ ๗ และท่านพูดให้ฟังว่า “ต่อจากชาตินี้ไป จะไปเกิดเป็นพรหม เพราะมีสถานที่รอรับอยู่แล้ว”

ต่อมาข้าพเจ้ามีความสงสัยในการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าเอง จึงถามท่านว่า “เป็นเพราะเหตุใด? การปฏิบัติจึงไม่ค่อยเหมือนก่อน ๆ.” เหมือนท่านรู้จักของข้าพเจ้า ท่านพูดว่า “ไม่ค้ำลึกลับเหมือนก่อน ๆ ใช่มั้ย?” ข้าพเจ้าตอบท่านไปว่า “ใช่ครับ” แล้วคุณน้ำดื่มพูดว่า “เปรียบเหมือนเทพที่เต็มแล้วก็จะกลายออก” และข้าพเจ้าได้ถามท่านถึงความละเอียดของจิตเมื่อครั้ง ปฏิบัติได้ ๓๐ ชั่วโมง กับปฏิบัติธรรมได้ ๔๐ ชั่วโมง ความละเอียดของจิตเป็นอย่างไร? ท่านพูดให้ฟังว่า “ปัจจุบันมีความละเอียดกว่าแต่ก่อนมาก”

ข้าพเจ้ามาช่วยกิจการของวัดอัมพวัน ด้วยความศรัทธาในท่านอาจารย์ ส่วนมากเป็นกรรมการของวัด มีหน้าที่ประชาสัมพันธ์และเป็นเลขานุการ งานได้คอบหนังสือต่าง ๆ ของวัดและรายงานผลการปฏิบัติธรรม การพัฒนาวัด ต่อเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะภาค กรรมการศาสนา ข้าพเจ้าจะเก็บข้อมูลต่าง ๆ ไว้หมด ชำนาญรับเงินไว้ทั้งหมด เป็นใบเสร็จซื้อสิ่งของซ่อมแซมหรือก่อสร้างสิ่งต่าง ๆ ในวัด และพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา ที่มปฏิบัติธรรม ท่านอาจารย์ได้มอบเครื่องพิมพ์ดีดไว้ให้ข้าพเจ้าที่บ้านหนึ่งเครื่อง ข้าพเจ้าเก็บคู่มือไว้ทุกครั้ง เมื่อท่านอาจารย์สั่งการรายงานผลการปฏิบัติงานของวัด จะเป็น๓ เดือน ๖ เดือน หรือในรอบ ๑ ปี หรือ ๒-๓ ปี ก็จัดทำรายงานได้อย่างสบาย บางครั้งท่านอาจารย์ไปบอกด้วยตนเอง บางครั้งให้คนของวัดไปบอก ว่าต้องการรายงานถึงใคร ระยะเวลาตั้งแต่นั้นถึงไหน ข้าพเจ้าจะทำให้เรียบร้อยทุกอย่าง โดยท่านอาจารย์ไม่ต้องร่างเรื่องมาเลย ข้าพเจ้าได้ช่วยกิจการของวัดอัมพวันอยู่ประมาณ-๑๐ ปี

เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ ท่านอาจารย์พูดว่า ผลการรายงานของโยมที่ส่งไปไม่เคยตีกลับมาเลย และผลงานของโยมยังมีอยู่บนกุฏิของท่าน บางครั้งข้าพเจ้าไปติดต่อเจ้าคณะภาค และกรรมการศาสนา แทนท่านอาจารย์เพราะได้รู้จักเป็นอย่างดี และเช่นเมื่อก่อนท่านอาจารย์จะไปประเทศ ศรีลังกา องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (พ.ส.ล.) ในประเทศไทย ต้องการแนะนำเกี่ยวกับการเดินทาง ท่านอาจารย์ส่งให้ข้าพเจ้าไปปรับฟังข้อแนะนำต่าง ๆ แทนท่าน

ขณะที่กำลังก่อสร้างอุโบสถวัดอัมพวัน และกำลังพัฒนาวัดไปด้วย ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้าได้ไปติดต่อกันของวัดที่กรุงเทพฯ หลายครั้ง ระหว่างทางที่อยู่ในรถ ข้าพเจ้าพูดกับท่านอาจารย์หลายครั้งว่า “ผมได้ร่วมทำบุญในการก่อสร้างอุโบสถน้อยมาก แต่กระผมขอช่วยด้วยแรงกาย แรงใจ และสติปัญญา

อย่างเต็มที่” ท่านอาจารย์พูดว่า “ร่างกาย แรงใจ และสติปัญญา นั้นสำคัญกว่า” ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านอาจารย์พูดเพื่อให้กำลังใจ

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ ท่านอาจารย์ยังได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “วัดเราที่เจริญรุ่งเรืองมาเนี่ย เพราะผลงานการเขียนของโยม” ท่านอาจารย์พูดคำนี้ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกงง ๆ ซอบกล ข้าพเจ้าไม่ได้พูดและไม่ได้แสดงความคิดเห็นอย่างใด ได้แต่สงบนิ่งฟังท่านเท่านั้น ความจริงในขณะนั้น ข้าพเจ้าช่วยกิจการของวัดอัมพวัน ด้วยศรัทธาและตั้งใจช่วยด้วยความบริสุทธิ์ทุกอย่าง มิได้หวังสิ่งตอบแทนแต่อย่างใด

วัดอัมพวันทุกท่านร่วมกันสร้าง
คนโน้นบ้างคนนี้บ้าง ช่างเสกสรร
แต่มากมาหาน้อยพลอยร่วมกัน
ดังที่ท่านได้เห็นเด่นงามตา
ที่มีมากออกมาไม่ยากจิต
บ้างมีนิตพลอยนิตไม่อิจฉา
บ้างช่วยแรงช่วยความคิดจิตศรัทธา
ต่างมุ่งมาสู่วัดช่วยจัดการ

(จากหนังสือ ผูกพัทธสีมา)

วัดอัมพวัน ๒๕๑๓

สิ่งหนึ่งที่ประทับใจข้าพเจ้ามาก มาจนถึงปัจจุบันคือ การร่างและพิมพ์เรื่องขอพระราชทานเขตวิสุงคามสีมา อุโบสถวัดอัมพวัน ข้าพเจ้าจัดทำเรียบร้อยแล้วให้ท่านอาจารย์เซ็นชื่อ

ครั้งหนึ่ง ฯพณฯ ศาสตราจารย์ สัญญา ธรรมศักดิ์ ประธานองคมนตรี ได้เคยเยี่ยมชมวัดอัมพวันเมื่อประมาณ ๑๕ ปีมาแล้ว ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคล (พระครูภาวนาวิสุทธิ) ได้นำพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกาเข้าไปต้อนรับในอุโบสถวัดอัมพวันก่อน สักให้ข้าพเจ้าต้อนรับอยู่ที่กุฏิของท่านเจ้าคุณฯ เมื่อ ฯพณฯ ศาสตราจารย์ สัญญาธรรมศักดิ์มาถึง ให้ข้าพเจ้านำท่านเข้าไปในอุโบสถ ขณะที่นำ ฯพณฯ ศาสตราจารย์ สัญญา ธรรมศักดิ์ และคณะเดินไปยังอุโบสถ ฯพณฯ ศาสตราจารย์ สัญญา ธรรมศักดิ์พูดกับข้าพเจ้าว่า “วัดนี้ใช้ไหม? ที่เขาร่ำลือกันว่าบริเวณวัดสะอาด”

ท่านพระครูฯ พัฒนาทั่วอวาต
คูสะอาดร่มรื่นขึ้นบรรพชา
ใครพบเห็นเย็นระรื่นขึ้นนัยน์ตา
ทั่ววัดความเป็นระเบียบเรียบร้อยดี

(จากหนังสือผูกพัทธสีมาวัดอัมพวัน ๒๕๑๓)

เดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้ามาวัดอัมพวัน เห็นสิ่งก่อสร้างใหม่ ๆ มากมายและอาคารก่อสร้างแต่ละหลังราคาเป็นล้าน ๆ รู้สึกปลื้มปีติยินดี กับผลงานของวัด และเจ้าศรัทธา ส่วนผู้มาแสวงบุญ ก็เห็นมากมายเหลือเกิน เป็นเพราะบารมีของวัด บารมีของท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล สำหรับข้าพเจ้ารู้ตัวได้ดีว่า เป็นคนแปลกหน้าไปแล้ว

การนิมิตของข้าพเจ้า เกี่ยวกับมีคนนำลูกกุญแจอุโบสถวัดอัมพวันมาให้ข้าพเจ้า และได้เข้าไปในอุโบสถ พบคุณทองย้อย ชโลธร กำลังนั่งปฏิบัติธรรมอยู่ด้วยชุดขาวนั้น ได้สร้างความสงสัยมานาน บัดนี้ได้ทำให้ความสงสัยนั้นหายไปแล้ว เพราะท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลได้พูดว่า “โยม ความผูกพันนั้นมีกันมาหลายร้อยปีแล้ว ส่วนคุณทองย้อย ชโลธร ก็เป็นความจริง ตามที่นิมิต และเสข.วสันต์ พานิช ท่านก็เป็นกำลังสำคัญตั้งแต่ เริ่มพัฒนาวัดอัมพวัน” “เรื่องเก่ามาแล้วใหม่” ตามที่ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลตั้งชื่อให้ นั่น ขอยุติไว้เพียงนี้

การบริจาคทาน หรือการบริจาคในการก่อสร้างต่าง ๆ ถ้าบริจาคด้วยจิตศรัทธาที่บริสุทธิ์ และเงินที่บริจาค่นั้นเป็นเงินที่บริสุทธิ์ ผู้บริจาคย่อมได้รับอานิสงส์นั้น

สวัสดี!

หนุน ทำนอง
๑๐ ตุลาคม ๒๕๓๕
ร้านเมืองพรหม โลกสำโรง

หลวงพ่ไปยุโรป

อำนาจ บัวศิริ*

หลวงพ่ไปยุโรปครั้งนี้ สืบเนื่องมาจากการบุกเบิกงานด้านการศึกษาสงฆ์ของกองศาสนศึกษา กรมการศาสนา โดยการคิดริเริ่มของนายมานพ พลไพรินทร์ ผู้อำนวยการกองศาสนศึกษา ตั้งแต่ครั้งยังเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารการศึกษาของคณะสงฆ์ซึ่งถือได้ว่าเป็นยุคทองของการศึกษาของคณะสงฆ์อย่างแท้จริง

ท่านที่ติดตามอ่านหนังสือ *กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ* ของหลวงพ่มาโดยตลอด คงจะจำได้ว่า เมื่อปี ๒๕๓๔ วันที่ ๑๑-๒๓ กรกฎาคม หลวงพ่ได้ไปประเทศสหรัฐอเมริกา มาครั้งหนึ่งแล้ว ด้วยภารกิจเดียวกัน ซึ่งผู้เขียนขอเล่ามูลเหตุย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

กองศาสนศึกษาได้เริ่มวางแผนส่งเสริม และอุดหนุนการศึกษาของคณะสงฆ์อย่างจริงจัง และต่อเนื่อง เมื่อนายมานพ พลไพรินทร์ เข้ารับตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบริหารการศึกษาของคณะสงฆ์ เมื่อปี ๒๕๒๕ จนกระทั่งการศึกษาของคณะสงฆ์ภายในประเทศมีนโยบายที่ชัดเจน มีการดำเนินงานเป็นระบบมากขึ้น มีงบประมาณอุดหนุนเพิ่มมากขึ้น อยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เกิดจากการร่วมมือให้ความสนับสนุนจากหลาย ๆ ฝ่าย ทั้งรัฐบาลและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้ทรงเกียรติหลายท่าน เจ้าหน้าที่ผู้ร่วมงานปฏิบัติอย่างจริงจังเข้มแข็ง ตลอดจนเจ้าหน้าที่สำนักงานที่เอาใจใส่ศึกษางานด้านนี้อย่างแข็งขัน

เมื่อการศึกษาของคณะสงฆ์ภายในประเทศมีความมั่นคงมากขึ้น กรมการศาสนาเริ่มมองเห็นความสำคัญของการเผยแผ่การศึกษาของสงฆ์ในต่างประเทศ ทั้งนี้เพราะเราให้พระสงฆ์จำนวนหลายรูปไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาตามลำพังมานานแล้วในต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นอังกฤษ อเมริกา ออสเตรเลีย ประเทศแถบทวีปยุโรป

สำหรับประเทศแถบเอเชีย จะมีเฉพาะประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียเท่านั้น ที่กรมการศาสนา และแม่กองธรรมสนามหลวงให้เข้าไปดูแล จัดให้มีการสอนธรรมสนามหลวงครั้งที่ ๒ ขึ้นในประเทศมาเลเซียเป็นประจำทุกปีต่อเนื่องกันมา ดังนั้นจึงเกิดความคิดว่าจะต้องหาทางอุดหนุน และส่งเสริมพระสงฆ์ที่ไปปฏิบัติศาสนกิจในต่างประเทศ โดยเฉพาะในแถบอเมริกา ยุโรป และออสเตรเลีย ให้มีการจัดการศึกษาพระปริยัติธรรม ให้แพร่หลายออกไปให้ได้

แต่เนื่องจากข้อมูลที่จะให้ความรู้แก่กรมการศาสนาเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังมีน้อย จึงจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดการศึกษาด้านนี้ ก่อนที่จะมีการวางแผนดำเนินการต่อไป กรมการศาสนาจึงได้เริ่มโครงการศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดการศึกษา พระปริยัติธรรมในต่างประเทศขึ้น ทั้งนี้จะต้องมีความร่วมมือเกิดขึ้นที่ ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายฆราวาส โดยกรมการศาสนา และฝ่ายพระสงฆ์ โดยมหาเถรสมาคม

ในปี ๒๕๑๔ มหาเถรสมาคม ได้มีมติให้พระธรรมราชานุวัตร เจ้าคณะภาค ๓ วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม เป็นหัวหน้าคณะพระสงฆ์ไทยเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีพระเดชพระคุณพระภวนาวินวาทวิสุทธิคุณ หลวงพ่อวัดอัมพวัน เดินทางร่วมไปด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ได้ช่วยพิจารณาว่าจะส่งเสริมการศึกษาธรรมปฏิบัติให้ควบคู่ไปกับการส่งเสริมทางปริยัติธรรมอย่างไรได้บ้าง ซึ่งทำให้ทุกท่านได้อ่าน “กฎแห่งกรรม” ในประเทศสหรัฐอเมริกา ตามที่หลวงพ่อดีเล่าให้ฟังไปแล้ว เป็นคดีข้อคิดมากมาย

ในปี ๒๕๑๕ มหาเถรสมาคม ได้มีมติให้ คณะเจ้าหน้าที่ชุดเดิมไปศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดการศึกษาในประเทศ ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ แต่ครั้งนี้ หลวงพ่อท่านไม่สามารถเดินทางร่วมไปในคณะได้ เนื่องจากติดศาสนกิจมากมาย ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายมาก ที่พวกเราไม่มีโอกาสได้กฎแห่งกรรมในประเทศออสเตรเลียจากหลวงพ่อดี

สำหรับในปี ๒๕๑๖ นี้ มหาเถรสมาคม ได้มีมติให้พระธรรมราชานุวัตร และคณะสงฆ์ ซึ่งมีหลวงพ่อดี พระราชสุทธินิพนธ์มงคล ร่วมเดินทางไปศึกษาข้อมูลความเป็นไปได้ในการจัดการศึกษาพระปริยัติธรรมในประเทศยุโรป ระหว่างวันที่ ๑๔-๒๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เนื่องจากมีระยะเวลาจำกัด จึงกำหนดให้เดินทางไปได้เพียง ๕ ประเทศเท่านั้น คือ

เนเธอร์แลนด์ เยอรมัน สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส และอังกฤษ การเดินทางไปครั้งนี้ มีพระธรรมราชานุวัตร เป็นหัวหน้าคณะฝ่ายสงฆ์ และนายจัม าริณุเสกธีระ อธิบดีกรมการศาสนา เป็นหัวหน้าคณะฝ่ายฆราวาส

การเดินทางไปศึกษาข้อมูลในครั้งนี้ มีเรื่องราวที่น่าสนใจ และเหตุการณ์ตื่นเต้นหลายตอน ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่าทุก ๆ ท่านอยากจะได้ฟัง จากคำบอกเล่าของหลวงพ่อดีท่านเองมากกว่า แต่เสียดายที่ไม่สามารถเรียบเรียงมาลงในกฎแห่งกรรมเล่ม ๑ ได้ทันที จึงขอคัดไว้ลงในเล่ม ๒ ต่อไป สำหรับในตอนนี้ ผู้เขียนขอเล่าเพียงย่อ ๆ พอเป็นสังเขป ดังนี้

วันพุธที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖

คณะเดินทางพร้อมกันที่สนามบินคอนเมือง เวลา ๑๖.๐๐ น. และเดินทางโดยสายการบินคาเธ่ย์แปซิฟิก และเปลี่ยนเครื่องที่ฮ่องกง เดินทางถึงประเทศเนเธอร์แลนด์ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม เวลา ๘.๕๐ น.

เรื่องราวในช่วงนี้ คือ มีสมาชิกในคณะเดินทาง ๓ ท่าน ที่วีซ่าเข้าประเทศฝรั่งเศสและอังกฤษไม่เรียบร้อย มีปัญหาแต่ก็ยังตกลงใจร่วมเดินทางไปด้วย หวังแก้ปัญหากันข้างหน้า ซึ่งเป็นมูลเหตุให้เกิดเหตุการณ์ต่อไป

ในวันที่ ๑๕ นี้ ได้ไปเยี่ยมชมวัดพุทธาราม ในกรุง AMSTERDAM และในตอนค่ำได้ไปเยี่ยมชมกิจการของวัดพุทธาราม ที่เมือง Waalwijk

วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๖

เดินทางต่อไปยังประเทศเยอรมัน พักที่เมืองแฟรงก์เฟิร์ต

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๖

เดินทางไปประเทศสวีเดนแลนด์ พักที่เมืองลูเซิร์น ในวันนี้ได้ไปเยี่ยมชมวัดไทย สวีเดนแลนด์ที่เมืองลูริก

เรื่องราวในช่วงนี้ หลวงพ่อได้พบกับลูกศิษย์ที่รู้จักหลวงพ่อกจากการอ่านหนังสือกฎแห่งกรรม และมีความเลื่อมใสศรัทธานำหลักคำสอนไปปฏิบัติกรรมฐานและสวดพุทธคุณฯ เป็นประจำ โดยไม่เคยพบตัวจริงของหลวงพ่อดี และทราบว่าลูกศิษย์เช่นนี้อยู่มากในลูริก “คุณสุนิสา” มีอาการจนลุกชูไปทั่วกาย เมื่อทราบว่าเป็นหลวงพ่อดี ยอบตัวลงกราบหลวงพ่อดีด้วยดวงตาที่ชุ่มไปด้วยหยาดน้ำใส

วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๖

ไปชมยอดเขา TITLIS ซึ่งมีหิมะปกคลุมอยู่แม้ว่า จะเป็นช่วงSUMMER ขณะที่คณะเราไปชมยอดเขา TITLIS อยู่ นั้น มีเจ้าหน้าที่ในประเทศที่ได้ชื่อว่าปลอดภัยที่สุดในโลก ได้โครงการทรัพย์สินในห้องพักของคณะเดินทางพวกเรา ได้ของมีค่าและเอกสารไปหลายอย่าง...แต่ก็เป็นการเสียเพื่อที่จะได้... เป็นการเปิดทางออกให้แก่ คุณสมัยและ ดร.ชยันทร ได้ทำวิซ่าได้และไปพบเรื่องราวของคนต่างชาติที่ปฏิบัติการทำลายชื่อเสียงของประเทศไทย จากท่านเอกอัครราชทูตไทย... (หลวงพ่อบอกท่าน “กำหนดหนอ”).

วันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๖

เดินทางสู่ประเทศฝรั่งเศส พักที่กรุงปารีส

วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๖

ได้ไปเยี่ยมวัดธรรมาภิรมย์ ที่ Choisy-le-Roi

ตอนค่ำไปโปรดญาติโยมที่บ้านคุณนิพนธ์ พบคุณชูชาน ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับผีฝรั่ง และพบเด็กหญิงวัยรุ่นน่ารักเชื้อสายลาว ผู้มีญาณบอกเหตุจากความฝันว่า หลวงพ่อดีจะมาเยี่ยมที่บ้าน ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยพบหลวงพ่อดีมาก่อนเลย

วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๖

เดินทางสู่ประเทศอังกฤษ โดยนั่งเรือข้ามช่องแคบอังกฤษ พักที่กรุงลอนดอน ตอนเย็นได้ไปเยี่ยมวัดอมราวดี วัดป่า สายท่านอาจารย์หลวงพ่อดี มีท่านเจ้าคุณพระสุเมธจารย์ พระชาวอเมริกัน เป็นเจ้าอาวาส ที่วัดมีพระภิกษุชาวต่างชาติ๑๔ รูป และกำลังขยายสาขา ไปในภูมิภาคต่าง ๆ อีกมาก

วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๓๖

เยี่ยมวัดพุทธทิพย์ กรุงลอนดอน

วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๖

คณะสงฆ์โปรดญาติโยมที่ร้านอาหารกินรี ร้านของคุณแดง น้องสาวของคุณวิบูลย์พร อุตถากร บ่าย ๔ โมงเย็น เดินทางไปสนามบิน HEATHROW ขึ้นเครื่องบินกลับไทย

เหตุการณ์ต้นตอบนเครื่องบินโดยสาร CX 705 เกิดขึ้นเมื่อกกลางดึกของคืนวันที่ ๒๑ ขณะที่ทุกคนกำลังหลับสนิท มีน้ำหยดลงจากเพดานห้องโดยสารลงใส่ศีรษะสร.ชลันกร และคุณฉวีล จากนั้นก็ลามไปสู่คนอื่น ๆ ในคณะของเรา ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่า หลวงพ่อกำลังบริการ เพราะมัวแต่ใจจดจ่อกับปริมาณน้ำที่หยดไหลเพิ่มมากขึ้นทุกที พนักงานบนเครื่องและผู้โดยสารเริ่มหวาดวิตก เพราะเหตุการณ์เช่นนี้ อาจเป็นสาเหตุให้ไฟฟ้าลัดวงจรและเครื่องบินระเบิดได้ ถ้าภายใน ๒๐ นาทีนี้ น้ำไม่หยุดไหล.. (หลวงพ่อ “กำหนดภาวนา”)

วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๓๖

กลับถึงสนามบินดอนเมืองโดยสวัสดิภาพ เมื่อเวลา ๒๐.๑๐ น. ท่านผู้มีเกียรติและคณะญาติโยม ลูกศิษย์ รอรับหลวงพ่อและคณะอยู่ที่ห้องรับรองของการท่าอากาศยาน ด้วยความปิติยินดี

ฉบับนี้ที่สรุปของผู้เขียนเพียงเท่านั้น รายละเอียดของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งแฝงไว้ด้วยกฎแห่งกรรมและธรรมะ หลวงพ่อจะเมตตาบรรยายให้ผู้ใฝ่ในธรรม ได้ทราบในโอกาสต่อไป ซึ่งจะได้นำลงพิมพ์ในหนังสือ กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๘ ในปี ๒๕๓๗ อีกครั้งหนึ่ง ขอได้โปรดติดตามต่อไป

ภาคกฎแห่งกรรม

เมื่อหลวงพ่อกับไปเยี่ยมนายพลลี

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

(ผู้เขียนเรื่องนี้ เคยเขียนเรื่อง “นิมิตของลูกสาวนายพลลี” ลงในกฎแห่งกรรมฯ เล่ม ๕ เรื่องนี้เขียนตามคำขอของผู้อ่าน ผู้สนใจทราบรายละเอียดเพิ่มเติม

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว หลวงพ่อเปรียบเสมือนพ่ออีกองค์หนึ่งของข้าพเจ้า ครั้งใดที่ความทุกข์ความไม่สบายใจประดังกันเข้ามาเหมือนกองไฟที่คอบเผาผลาญจิตใจ แต่ทว่าจะค่อย ๆ สงบลงด้วยคำสั่งสอนของหลวงพ่อก็เตือนให้สติตลอดเวลาทุกขณะจิต หลวงพ่อก็เน้นที่คำว่า สติ, สติพร้อมทั้งให้แผ่เมตตา ต่อผู้ที่ประสงคร้ายต่อเรา “เขาเอาไฟยื่นให้เราจับ หากเราขาดสติยื่นมือไปจับไฟนั้นจะทำให้เราเจ็บปวดมาก เรามีสติ เราจะเอาน้ำราดไฟนั้นให้ดับสนิท เราจะไม่เจ็บปวดเลย”

เมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๔ หลวงพ่อได้เมตตาไปเยี่ยมครอบครัวข้าพเจ้าที่เชียงใหม่ เมื่อทราบว่าหลวงพ่อกับจะไปที่บ้าน ทุก ๆ คนดีใจ โดยเฉพาะคุณพ่อที่เกิดความปิติยิ่ง ท่านจำได้เสมอว่า หลังจากที่บ้านคุณวางระเบิดนั้น หลวงพ่อได้กรุณาไปเยี่ยมด้วยความห่วงใย ไม่เคยทอดทิ้ง คอยถามข่าวคราวเสมอ การสนทนาระหว่างหลวงพ่อกับคุณพ่อนั้น ข้าพเจ้าเป็นล่ามแปล เพราะคุณพ่อพูดภาษาไทยไม่ได้ ท่านพูดได้แต่ภาษาจีนยูนนาน ซึ่งคล้ายกับภาษาจีนกลาง

มีอยู่ตอนหนึ่งของการสนทนา คุณพ่อได้เอ่ยฝากฝังกลุ่มคนของคุณพ่อกับหลวงพ่อ ข้าพเจ้าอดสะท่อนใจไม่ได้จนร้องไห้ “ไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ว่าจะคนฮ่อ หรือคนไทย เมื่ออยู่บนผืนแผ่นดินนี้ ไม่มีแบ่งเขาแบ่งเรา ต่างเปรียบเสมือนพี่น้องกัน โยมได้ทำหน้าที่ตลอด จนรับผิดชอบอย่างถึงที่สุดแล้ว นอกจากนั้นยังได้มีส่วนต่อสู้ปกป้องผืนแผ่นดินไทยนี้ให้พ้นภัยจากผู้ไม่หวังดีต่อประเทศชาติ พวกโยมปิดทองหลังพระมาตลอด ทว่าวันหนึ่ง พี่น้องประชาชนคนไทยจะต้องรู้เรื่องนี้”

ขณะที่ติดตามหลวงพ่อกับในครั้งนี้ ไปจากลพบุรี มีคุณแม่ อุ่นเรือน นันทพงษ์ คุณเบญจ นันทพงษ์ จากกรุงเทพฯ มีคุณมยุรี คุณเกษมกิจ คุณยุพิน แก้วมณี คุณประคอง มาหาจากเชียงใหม่ มีคุณจินตนา นิมากร (ข้าพเจ้าได้เขียนถึงเธอ ในกฎแห่งกรรม เล่มที่๕) คุณรุ่งเรือง เสือโต ทุกท่านที่ได้เอ่ยนามมานี้ เป็นกัลยาณมิตร ที่ดียิ่ง เป็นเพื่อนทางธรรมะช่วยเหลือ โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้นแต่ความจริงใจที่ให้แก่กัน

วันที่๒ หลวงพ่อกับและคณะได้กรุณาไปเยี่ยมหมู่บ้านชาวไทยยูนนาน (ฮ่อ) ที่หมู่บ้านบ้านใหม่-หนองบัว และหมู่บ้านถ้ำวังอบ กิ่ง อไชยปราการ จ.เชียงใหม่ ที่หมู่บ้านบ้านใหม่หนองบัว ได้มีหัวหน้าหมู่บ้าน และกรรมการหมู่บ้านให้การต้อนรับ ที่หมู่บ้านถ้ำวังอบ หัวหน้าหมู่บ้านถ้ำวังอบ ตลอดจนหัวหน้า

หมู่บ้านสินชัย และหัวหน้าหมู่บ้านผาแดง มาให้การต้อนรับ อนุสรณ์สถานคือสถานที่แห่งแรก ที่พี่สาว (คุณภรณ์ ชัยศิริ) และข้าพเจ้าพาคณะไปเยี่ยมชม ณ ที่แห่งนี้เป็นที่ที่เก็บรวมชื่อทหาร ของนายพลสีที่ได้เสียชีวิตเมื่อครั้งต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ ระหว่างเดินทัพออกจากประเทศจีน จนถึงรายชื่อทหารที่เสียชีวิตเมื่อต่อสู้กับ ผ.ก.ค. คอยยาว คอยผาหม่น และที่คอยผาดั่ง กิ่ง อเวียงแก่น จ.เชียงราย และที่เขาคือ เขาหญ้า จ.เพชรบูรณ์ มีรายชื่อทั้งหมดกว่าพันคน หลวงพ่อให้พวกเราสวดมนต์พร้อมทั้งแผ่ส่วนกุศลให้เหล่าทหารทั้งหลาย

ก่อนจากบริเวณอนุสรณ์สถานได้ยินคุณจินตนา ถามหลวงพ่อกับเกี่ยวกับแสงสว่างเป็นดวง ๆ มีทั้งสีเขียวใส, สีเหลือง, สีเขียวเรือง ๆ เธอสงสัยว่าเป็นอะไร “วิญญูณ บางดวงยังอยู่ที่นี้ ยังไม่พร้อมที่จะไปเกิด เพราะความห่วงใย หลวงพ่อเห็นพวกเขาตามต้อนรับที่เชิงเขาแล้ว” ข้าพเจ้าเดินตามหลวงพ่อกับคุณจินตนา จึงได้ยินคำสนทนาโดยตลอด

หลายปีมาแล้ว เมื่อทหารหน่วยเฉพาะกิจ ๓๒๗ หรือที่เรียกกันย่อ ๆ ว่า ฉก. ๓๒๗ ชุดแรก ๆ ได้เฝ้าประจำที่หมู่บ้านถ้ำง้อบ บ้านพักของชุดฯ อยู่ไม่ไกลจากอนุสรณ์สถาน วันหนึ่งทางชุดฯ ดิมสุรามาจจนได้ที่เกิดนี้ได้อย่างไรไม่ทราบ ได้ไปยื่นทำและคำที่หน้าประตูอนุสรณ์สถาน ได้เรื่องเลย จนอยู่ไม่ได้ จึงไปนิมนต์พระจากวัดแสนฝาง ที่ อ.ฝางไปทำพิธีมา หลวงตาที่ไปทำพิธีได้พูดเตือนชุด ฉก. ๓๒๗

“พวกเขาเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ทุกคนทั้งม้าเต็มไปหมด พวกโยมไม่เห็น แต่อาตมาเห็น” สุดท้ายทางชุดฯ ต้องย้ายที่พักไปสร้างที่จุดอื่นเพราะอยู่ที่เดิมไม่ได้ อะไรก็ตามที่เราไม่เห็น อย่าไปขยี้หูเป็นอันตราย อันตรายเกิดได้เสมอ ข้าพเจ้าตั้งใจว่า อดีต ฉก. ๓๒๗ ชุดนั้นคงเข็ดไปอีกนบน แม้จะย้ายไปที่อื่นแล้วก็ตาม

หลังจากนั้น คณะได้ไปที่อดีตกองบัญชาการของนายพล สี ด้วยสภาพของชาวบ้านที่ยากจน หลวงพ่อกับคณะได้มอบเงินจำนวนหนึ่งให้แก่หัวหน้าหมู่บ้าน ถ้ำง้อบไว้ใช้ในหมู่บ้านต่อไป คุณรุ่งเรือง อดีตหลังจากถึงเชียงใหม่ได้ขอรับบริจาค ข้าวสาร, เสื้อผ้า, ตลอดจนของใช้ที่จำเป็นจากญาติ ๆ และเพื่อน ๆ ให้แก่ชาวบ้านถ้ำง้อบ ชาวบ้านสินชัย ชาวบ้านผาแดง โดยมอบผ่านพี่สาว และข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ มา ณ ที่นี้ อีกครั้ง

กว่าจะถึงตัวเมืองเชียงใหม่ เป็นเวลาค่อนข้างมากแล้ว มีรถคันหนึ่งไล่ตามรถพวกเรา เพราะเห็นชื่อวัด อัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ที่ติดอยู่ข้างรถตู้ที่พวกเรานั่ง ภายหลังที่ได้พบหลวงพ่อกับแล้ว ทั้งสองสามีภรรยาเล่าว่าแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเห็นชื่อวัด ทั้งสองศรัทธาหลวงพ่อกับมาก ทั้งที่ยังไม่เคยเห็นองค์จริง รู้จักแต่ทางรายการทีวีธรรมะ หนังสือพระ, เทปธรรมะ ของหลวงพ่อกับ และจากที่หนังสือกฎแห่งกรรมคู่มือทั้งสองตื่นตื่นมากที่ได้พบหลวงพ่อกับโดยไม่คาดฝัน พอข่าวหลวงพ่อกับมาเชียงใหม่แพร่ออกไป ญาติโยมที่

ศรัทธาต่างพากันมาราบหลวงพ่อบ้างต้องขอร้องอ่าอยู่ตึกเกินไป อยากให้หลวงพ่อดีพักผ่อนมาก ๆ เพราะทุกคนรู้ว่า เมื่อหลวงพ่อกลับถึงวัดอัมพวัน แล้วจะ ไม่มีเวลาพักผ่อนเลย

วันรุ่งขึ้น หลวงพ่อกาณะไปที่จวนผู้ว่าราชการเชียงใหม่ ได้พบท่านผู้ว่าฯ คุณธนศักดิ์ ยูวบูรณ์ และคุณนายผู้ว่าฯ ประจวบกับ คุณหญิงวลี ยูวบูรณ์ คุณแม่ท่านผู้ว่าฯ และคุณแม่ของคุณนายผู้ว่าฯ ก็อยู่ด้วย ทุก ๆ ท่านดีใจที่หลวงพ่อดีกรุณาไปเยี่ยม หลวงพ่อดีฝากข้าพเจ้ากับท่านผู้ว่าฯ หากมีปัญหาอะไรให้ไปพบท่านได้ ท่านผู้ว่าฯ มีเวลาอยู่คุยกับพวกเราประมาณ ๒๐ นาที ก็ขอตัวเพราะยังต้องไปงานอื่น พวกเราอยู่ที่จวนผู้ว่าฯ เกือบสองชั่วโมงจึงได้กลับ

แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ที่หลวงพ่ามาเชียงใหม่ พวกเราก็ตื่นตื้นใจเกินกว่าที่จะกล่าว เพราะหลวงพ่อดีเป็นพระที่อุทิศตนเพื่อสังคม เพื่อเพื่อนมนุษย์มาโดยตลอด ความรักความเมตตา ของหลวงพ่อดีแผ่ไปถึงพวกเราชาวไทยยูนนาน (ฮ่อ) ทุกคน

ขอเท้าความถึงหนังสือ กฎแห่งกรรม เล่มที่ ๕ เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนหน้า ๑๒๖ วรรคสุดท้ายที่ว่า “ข้าพเจ้าพยายามค้นหาคำตอบให้แก่ตัวเองว่า ชายผู้สูงอายุนี้ คือใคร ทำไมทำหนังสือได้มาเกี่ยวข้องกับชีวิตข้าพเจ้า” เป็นเรื่องอัศจรรย์ และเหลือเชื่อ อีก ๒ ปีต่อมา ข้าพเจ้าก็ได้คำตอบนั้น เมื่อปี ๒๕๓๕ โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย ได้จัดงานชุมนุมศิษย์เก่าเช่นทุกปี พี่สาวได้ไปร่วมงานเลี้ยง

คุณมายูร ลินพิศาล ซึ่งก็เป็นศิษย์เก่า ซึ่งพวกเราเรียกว่า คุณป้า คุณป้ามายูรได้รับเข้ามาหาพี่สาว พร้อมทั้งเล่าเกี่ยวกับหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๕ ได้อ่านเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน คุณป้ามายูร บอกว่า ชายสูงอายุที่มีผมและหนวดสีขาวยาว นุ่งขาวห่มขาวนั้น มีจริง บ้านที่ข้าพเจ้าอยู่นั้น มีเนื้อที่กว่า ๒ ไร่ เดิมเป็นของคุณพ่อคุณป้า มายูรได้ทำเป็นโรงเลื่อย ต่อมาได้ขายให้ชายคนหนึ่ง หลังจากนั้นไม่นาน ชายคนนั้นได้ขายต่อให้คุณพ่อ เป็นเวลากว่า ๓๐ ปี ที่ข้าพเจ้าได้อยู่ที่บ้านแห่งนี้ ขณะที่ยังเป็น โรงเลื่อย คุณป้ามายูรจำได้ว่า วันหนึ่ง พี่ชายนอนหลับที่โรงเลื่อยในเวลากลางวัน ต้องสะดุ้งตื่น รู้สึกมีคนมาเขย่าอย่างแรง มีเสียงพูด “อันตราย” “อันตราย” ตื่น ตื่น เมื่อลืมตาก็เห็นชายแก่คนหนึ่ง มีผมและหนวดสีขาวยาวมาก นุ่งขาวห่มขาวยืนอยู่ข้างที่นอน มองไปที่ปลายเท้าเห็นงูเห่าตัวใหญ่อยู่ไม่ไกลจากตัว พอได้สติรีบวิ่ง ลักษณะคล้ายตัวออกจากห้องอย่างรวดเร็ว จึงได้รอดชีวิต คุณป้า มายูร เชื่อว่า ชายผู้สูงอายุ ยังไม่ไปไหน ยังคงอยู่ในบริเวณบ้านข้าพเจ้านั้นเอง จำได้ว่าหลวงพ่อดีเคยบอกว่าที่ที่บ้านดี ข้าพเจ้าไม่ได้ถามหลวงพ่อดีว่ามีอะไรดี หรือ ยังมีผู้ที่นั่น สมาธิกรรมฐานเคยไปที่บ้านก็พูดแบบเดียวกับที่หลวงพ่อดีเคยพูดไว้ว่าที่นั่นดี อ้ายไปที่นี่นะ

สำหรับข้าพเจ้า แม้จะมีเรื่องเลวร้ายผ่านเข้ามาในชีวิตแต่ข้าพเจ้าก็โชคดีในเวลาเดียวกัน ที่มีหลวงพ่อดีคอยห่วงใย คอยอบรมธรรมะตักเตือนคอยให้สติตลอดเวลา และไม่เคยทอดทิ้ง ครอบครัวยุคข้าพเจ้าเลย

นอกจากหลวงพ่อกแล้ว ข้าพเจ้ายังได้รับการปกป้องคุ้มครองจากหลวงปู่ ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่า ท่านคือใคร แน่نونจะมีผู้อ่านหลายท่านกำลังหัวเราะข้าพเจ้า เมื่ออ่านถึงบรรทัดนี้ เป็นไปได้ไหม สิ่งทีลึกลับ หรือที่เวลานี้ วิทยาศาสตร์ยังพิสูจน์ไม่ได้ แต่สิ่งนั้นได้มีอยู่ตรงนั้น เป็นเวลานานแล้ว เพียงแต่วิทยาศาสตร์ยังก้าวไปไม่ถึงขั้นตอนนี้ เป็นเรื่องที่น่าคิดและไม่ควรจะมีมองผ่านไปในเรื่องนี้ ยกตัวอย่างเช่น กาลิเลโอถูกจองจำ เพราะเชื่อว่าโลกเรานี้กลม ซึ่งขัดกับความเชื่อในสมัยนั้นอย่างรุนแรงที่ว่า โลกแบน สุดท้าชาลิเลโอถูกบังคับให้ดื่มยาพิษ เพราะท่านไม่ยอมเปลี่ยนความเชื่อในสิ่งที่ท่านได้ค้นพบ ในที่สุด วิทยาศาสตร์ได้พัฒนาเจริญก้าวหน้าไปถึงขั้นพิสูจน์ได้แล้วว่าโลกเรานี้กลม

ขอข้ว่า สิ่งที่เราคิดว่ลึกลับนั้น แท้จริงสิ่งเหล่านั้น คงอยู่นานมาแล้ว เพียงแต่รอเวลาให้วิทยาศาสตร์ก้าวไปถึงและพิสูจน์ได้เท่านั้นเอง

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

๑๑๒ ถนนลอยเคราะห์ อ.เมือง

จ.เชียงใหม่ ๕๐๐๐๐

สาวนักรการโรงแรมจากฝรั่งเศส
เผชิญผู้จัดการชาวเยอรมัน ที่กรุงเทพฯ

อรรคพร บัวสรวง

ดิฉันได้รับการศึกษาชั้นดีตลอดมา จบการศึกษาระดับมัธยมจากวัฒนาวิทยาลัย ขององค์การศาสนาคริสต์ แต่จบชั้นอุดมศึกษาจากเบญจมาชราชวิทยาลัย วิทยาลัยสุทัศน์เสาชิงช้า กทมศึกษาต่อจบเป็นเศรษฐศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้มีโอกาส ไปศึกษาวิชาการ โรงแรมและภัตตาคารจากสถาบันอันเลื่องชื่อ “แม็กซีฟ” ณ กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

กลับเข้ามาทำงานในโรงแรมชั้นนำของกรุงเทพมหานครหลายแห่ง แห่งที่ตั้งขึ้นใหม่ก็ได้ประมวล “ค่าตัว” เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงโรงแรม “ฮอลิเดย์อินน์” ซึ่งมีสหพันธ์ทั่วโลก มีสาขาในต่างจังหวัด เช่น แม่ฮ่องสอน และหนองคาย ภายใต้งบทุนของ คุณศรีชวลา แต่ทว่า มีผู้จัดการเป็นฝรั่ง เช่นเดียวกับโรงแรมต่าง ๆ อื่น ตำแหน่งสุดท้ายคือ ผู้จัดการ ชั้น วิ.โอ.พี. ซึ่งมีแขกดี ๆ มีหนังสือชมเชยมากมาย ทำให้สหายนักรโรงแรมด้วยกัน อยากได้ตำแหน่งนี้ยิ่งนัก ในที่สุดคณิศรศาสตร์บัณฑิตผู้หนึ่งของโรงแรมดังกล่าว มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้จัดการใหญ่ จึงย้ายสับเปลี่ยนกับดิฉัน ดิฉันได้ชี้แจง ไม่ได้เล่าเรียนมาทางธุรกิจ ฝึกฝนมาแต่ทางดูแลแขกและของใช้ ควบคุมบริการให้มี มารยาทอันประทับใจแบบสากลนิยม ซึ่งอาจทำงานด้านบริการธุรกิจได้ไม่ได้ดีเท่าคนที่เรียนมาทางนี้ โดยตรง แต่ฝรั่งผู้จัดการใหญ่ เผลอใจของตัว ไม่ยอมฟังเสียงซึ่งขอร้องด้วยดี

ดิฉันถือว่า ได้ผ่านโรงแรมดี ๆ ดัง ๆ มากมาแล้ว ยังไม่เคยประสบกับคนมีอุปนิสัยที่ไม่พึงเหตุผล เยี่ยงนี้ จึงยื่นใบลาออก ก็ได้รับอนุมัติ เพราะสนใจเขาแล้ว และคิดว่าจะหางานที่อื่นต่อไป

เพราะครั้งก่อนที่เปลี่ยนที่ทำงานไปในทางที่ดีขึ้น ก็ไม่เคยรบกวนคุณพ่อคุณแม่ ด้วยท่านได้มอบความไว้วางใจในการดำเนินชีวิต เป็นอิสระ เพราะอายุและฐานะความเป็นอยู่ทั้ง ไทยและเทศ ก็ได้เผชิญมาตามสมควรแล้ว แต่คราวนี้ออกจะว่าเหว่า เพราะไม่มีใครมา “ประมวลตัว” จึงต้องหารื้อท่านทั้งสองดู เพราะคุณพ่อ-คุณแม่ มีวัยเกิน ๖ รอบไปนานแล้ว มากกว่าดิฉันถึง ๒ เท่า

เมื่อท่านทั้งสองได้ฟังเรื่องราวแล้ว คุณพ่อแนะนำว่า “ต้องไปกราบท่านเจ้าคุณจรัญฯ วัดอัมพวัน ว่า มีกรรมอะไร “บัง” จึงมาเป็นเช่นนี้” ยกตัวอย่างเรื่อง ท่านอำนาจ อินทภูติ แห่งศาลฎีกา พาท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ปัญญา ฤกษ์อุไร เป็นถึงเจ้าเมือง ยังโดนตำรวจจังหวัดของตนจับใส่กุญแจมือ ไปสถานีตำรวจหรือเรือนจำ ซึ่งท่านเข้าคุณฯ ได้ตรวจดู และแนะวิธีการที่ถูกต้อง ทั้งยังบอกล่วงหน้าว่า ไม่ถึงปีก็ได้กลับเข้าราชการอีก ก็ถูกต้องตามที่ท่านตรวจดูมองเห็น ตามหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติเล่มแล้วเล่มเล่า ทุกคนในครอบครัวเห็นชอบ จึงเดินทางไปวัดอัมพวัน และพอดีท่านอยู่ที่กุฏิจึงพากันเข้าไปนั่งรอ

เมื่อได้รับโอกาสจากท่านเจ้าคุณฯ และบรรดาท่านที่รอ ๆ อยู่ให้เราได้เข้าเสนอเรื่องก่อนได้ด้วย จำได้ว่า วันนั้นท่านผู้บังคับการกองบินที่พบกที่ลพบุรี ได้นั่งใกล้ท่านคุณฯ อยู่ด้วย พวกเรา พ่อ-แม่ ที่ ๆ ไปเต็มคันรถทีเดียว

คุณพ่อซึ่งเป็นทายกประจำวัดของท่านอยู่แล้ว เล่าเรื่องย่อ ๆ ให้ฟัง ดิฉันเพิ่งเคยไปกราบเท้า จึงหมอบก้มหน้าอยู่หน้าแท่นอาสนะ ของท่านด้วยความเคารพอย่างที่ขอรับสารภาพว่า เพิ่งจะใกล้ชิดชิดกับพระผู้ใหญ่วันนี้ เป็นวันแรกแห่งชีวิต

ท่านเจ้าคุณฯ ท่านฟังจบ ก็ปราศรัยด้วยน้ำเสียงแห่งกรุณา ก่อนขังคังและมีคนรอคอยอยู่เต็มกุฏิแทบไม่มีที่ว่างว่า “ไหน เหยหน้าขึ้นมาดูซิ แหม! สวยด้วยนี้ ทำไมใจน้อย— ไปลาออกเสียได้ ไม่เอาอย่างพ่อ - พ่อเป็นนักปราชญ์ คราวหลังอย่าลาออกนะ คราวนี้เอาเงินเดือนเท่าเดิมไปก่อน ตำแหน่งค่อยเลื่อนไปเอง- ลาออกอีกไม่ได้นะ”

คุณพ่อกระซิบดิฉันให้กราบขอบพระคุณท่านเจ้าคุณฯ และกระซิบถามว่า จะจัดการกับเจ้าผู้จัดการ (ใหญ่) คนนี้อย่างไรดี?

ท่านเจ้าคุณฯ ท่านตอบว่าเอาไว้คืนนี้ จะตรวจดูก่อน พวกเราก็กราบลาท่านกลับ

วันต่อมาได้พบกับท่านนายทุน ศรีชวลา แห่งโรงแรมฮอติเคย์อินน์ ระหว่างประเทศ และโรงแรมไวท์ออคิด (ในประเทศไทย) ถนนเยาวราช กทม. ท่านก็บอกให้ไปทำงานเป็นผู้สอนฝึกหัดพนักงานที่โรงแรมไวท์ออคิด ของท่านอีกแห่งหนึ่งก่อน มีลูกน้องที่เคยอยู่แผนก วีไอ.พี. ด้วยกัน ขอติดตามมาด้วย ๒-๓ คน ท่านก็ใจดีอนุญาตให้มาร่วมทำงานด้วยกันได้

สำคัญที่ “ในอัตราเงินเดือนเท่าเดิม” ทุกคน สมดังที่ท่านเจ้าคุณฯ ล้นวาจาประกาศิต

“พิชิตเพียงข้ามคืนเดียวจริง ๆ”

ขณะนี้ดิฉันได้รับตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายหน้าของโรงแรมไวท์ออคิด เรียบร้อยแล้ว

เมื่อออกมาจากวัด- คุณแม่* ยังสัพยอกคุณพ่อว่า “พาลูกมาถูกดู - แต่ชมพ่อ-พ่อเลยหน้าบานเป็นกระจาดไปเลย”

นอกจากที่เล่ามา ท่านเจ้าคุณฯ ยังได้เมตตาปรารภความหลังครั้งที่ คุณพ่อได้อารธนาท่านไปเยือนประเทศศรีลังกาเมื่อกว่า ๒๐ ปี มาแล้วด้วยว่า

เป็นเหตุให้ท่านไปได้มาซึ่ง “มัทกะสิผล” อันศักดิ์สิทธิ์ มาจากประเทศนั้น และได้ นำภาพ “มัทกะสิผล” นั้นมาให้พิจารณา ประกอบเรื่องอีกด้วย

ส่วนผู้จัดการชาวเยอรมันผู้นั้น ก็ช่างบังเอิญถูกคำสั่งย้ายไปอยู่นครเดลี นครหลวงประเทศอินเดีย หลังจากที่มีเรื่องกับดิฉันไม่ถึง ๒ สัปดาห์ เมื่อพบกับท่านศรีชวลา ก็ยังขอลับมาอยู่ประเทศไทยอีก แต่

ท่านศรีวลา ก็บอกกับเขาว่า ท่านไม่มีอำนาจมากถึงเช่นนั้น แม้ในประเทศไทย ใครจะนึกจะทำอะไรก็ไม่บอก แล้วท่านจะไปพูดกับใครถึงเมืองนอกได้อย่างไร

นี่แหละ! อมตวาจาของสมณะและวาทะแห่งนายทุน

๒๐ พ.ศ. ๓๖

* เกศักรหญิง สุขสงบ บัณฑิต อุดมศึกษา หอพยาบาลรามาริบัติ

ประสบการณ์ปฏิบัติธรรมฐาน
ที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

รัตนพร พงษ์เสนา *

เนื่องจากดิฉันไม่พบความราบรื่นในชีวิตคู่ เลยตัดสินใจเลิก และอยู่คนเดียว ครั้งแรกก็ทำใจไม่ค่อย
ได้กับความแตกร้าง ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ดิฉันมีจิตใจแน่วแน่ว่า จะฝึมหานูญหากุศล

ต่อมาได้รับการแนะนำจากคุณบุญส่ง อินทวิรัตน์ จึงได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

พอมาถึงวันที่ ๖ ของการเข้าฝึกปฏิบัติ คุณแม่ชีก็บอกว่า วันนี้จะแบ่งกันขึ้นโบสถ์บ้าง ใครมันใจ
ว่าตัวเองไม่วังนอน ให้เดินออกมาเข้าแถวต่างหาก และก็มีมันใจตัวเองว่า นั่งได้นานด้วย เพราะในโบสถ์นี้
ศักดิ์สิทธิ์มาก สัจจะคือ สัจจะ คุณแม่ชีบอกพูดออกมาแล้วต้องทำให้ได้

ฝ่ายตัวดิฉันเองฟังแล้วก็คิดว่าตัวเองจะเป็นไปได้ ฝึยกออกมาตั้งแถวใหม่กับเพื่อน แล้วคุณแม่ชี
ก็พานำขึ้นโบสถ์เพื่อให้พระอาจารย์ฝึก ท่านฝึกให้เดินก่อน คือ เสด็จเดินให้ออกเสียงดัง ๆ ว่า ยืนหนอ-เดิน-
หนอ ดัง ๆ รู้สึกเข้าใจและเดินได้ดีมาก ประกอบกับตั้งใจทำให้ดีที่สุด เพราะถือว่าตัวเองก็มาหลายวันแล้ว
ต้องทำให้ดีและถูกต้องที่สุด เพื่อจะได้ไปปฏิบัติที่บ้านได้โดยไม่ต้องมีคนแนะนำ พอฝึกเดินเสร็จแล้ว
ท่านพระอาจารย์ฝึกก็บอกว่า ต่อไปนี้ใครคิดว่าตัวเองนั่งได้ครึ่งชั่วโมง ๑ ชั่วโมง หรือ จะทำได้ตอนไหน
ก็ให้ตัดจิตใจเอานะ

ส่วนตัวดิฉันเองก็แน่วแน่ว่าจะต้องนั่งให้ได้ ๑ ชม. แน่นนอนก็เลยมาขึ้นในเขตที่ขีดเส้นไว้ว่า ๑
ชม. หลังจากนั้น ก็เริ่มฝึกปฏิบัติต่างคนต่างปฏิบัติ ส่วนตัวดิฉันเองแล้วชอบตามใจตัวเองอยู่เสมอ ความ
อดทนอดกลั้นมีน้อยมาก ถ้าเวสปวดเมื่อยนิดหน่อยก็จะกลับขาทันที แต่ครั้งนี้ สัจจะคือสัจจะ ดังที่คุณ
แม่ชีบอกไว้แล้ว ตัวดิฉันเองจะไม่ขอผัดคำพูดเด็ดขาด ก็จะไม่ยอมกลับขาหรือขยับขาเด็ดขาด ไม่ว่าจะอะไร
จะเกิดขึ้นก็ตาม

เริ่มลงมือนั่งตามพระอาจารย์บอกไว้ทันที พองหนอยบหนอ ๆ ๆ ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างถูกต้อง พอ
จวนจะหมดเวลา ๑ ชม. กะว่าประมาณ ๕๐ นาที เห็นจะได้รู้สึกกับตัวเองว่า ขาทั้งสองข้างเริ่มปวดทั้งซ้าย
และขวา ดิฉันเองก็ไม่สนใจ หนักเข้าปวดมาก ปวดมาก ๆ ๆ ๆ จนขาทั้งสองข้างคงจะพองตัวออกเท่ากับ
เสาปลูกบ้านได้กระมัง ก็เลยกำหนดปวดหนอ ๆ ๆ ๆ ลงไปเรื่อย ๆ ไม่สนใจและไม่กระตุกกระตักเลย

ทันใดนั้น ตาที่หลับไว้มีลมพัดกลับสว่างจ้า เปรียบเสมือนกลางวันโดยไม่คำนึงถึงความเจ็บปวดเลย
ได้มองเห็นหลายชายที่ตายไปนานแล้วเข้ามาขึ้นกลางสนาม จับส้อมเกวียน แล้วโบกมือมาทางดิฉัน แล้วก็ส่ง
เสียงเรียกว่า “น้ำครึบ น้ำครึบ ๆ ๆ พวกที่นั่งอยู่นั่นให้ผมมาบอกน้ำว่า ท่านทั้งหลาย พวกนี้มาดูน้ำอยู่
นะ ” ตัวดิฉันเองมองไปตามเสียงเรียกนั้นทันที ก็เลยเรียกชื่อหลานชายว่า “อ้าว! ชาญชัย ” เขาชื่อว่า

ชาญชัย เขาเป็นตำรวจถูกรถลบล้อชนตายเพราะตามจับของหนีภาษี ได้ตายไปหลายปีแล้ว “ไหนล่ะ อยู่ไหน ใครมาดูน้ำข้าง” ดิฉันถามเขา

แต่ว่าดิฉันอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ไม่ได้ใกล้สักแคบ คุไปแล้ว เป็นเหมือนสนามแข่งขันกีฬา คนที่เข้าแข่งต้องเอาแพ้อาชนะกันเช่นนั้นแหละ ดิฉันได้มองไปตามมือที่เขาชี้ บอกให้ดูพวกคนที่มาดู ก็เห็นได้ชัดเจนเลยว่า เป็นคุณพ่อ—คุณแม่—พี่เขย—พี่สาว ของดิฉันที่ตายไปนานแล้ว พวกมันนั่งดูเป็นระเบียบบนเก้าอี้เหมือนเก้าอี้นักเรียนนั่ง ทุกคนมองมายังดิฉันอย่างศดใสพร้อมกับโบกมือให้กับดิฉันอยู่ไกลๆ คล้าย ๆ กับว่าจะบอกว่า แหมเก่ง! หรือว่า แหม ดีจัง! อะไรทำนองนี้ อีกไม่นานเท่าไรหรอก ภาพที่มองเห็นนั้น หลานชายคนที่เดินมาหา ก็บอกและสั่งลาขึ้นว่า “ไปก่อนนะนี่นะ” เสียงดังพร้อมกับโบกมือลาคนเหล่านั้น พ่อแม่-พี่สาว-พี่เขย ของดิฉันเองทั้งนั้น

สักครูหนึ่ง หนูก็ได้ยินเสียงพระอาจารย์ฝึกบอกว่า หมดเวลาเตรียมแม่เมตตา พอมาถึงตอนนี้ ขาทั้งสองข้างของดิฉันหายปวด และกลับมาเป็นขาอยู่ในสภาพเดิม นั่งต่อไปคงจะนั่งได้อีกนาน

ดิฉันเองปลื้มปีติ ดีใจจนอยากตะโกนออกมาดัง ๆ ว่า เพื่อนเอ๋ย วันนี้ดิฉันทำได้ดีมาก ผ่านความเจ็บปวดเวทนาได้ เอาชนะได้กับกิเลสทั้งหลาย และก็ได้เห็นพ่อ—แม่—พี่สาว—พี่เขย—หลาน ของดิฉันหมดทุกคนเลย และเป็นภาพที่ลืมไม่ลง จะจำไปจนวันตายว่าเหตุการณ์เช่นนี้ ดีเกิดขึ้นกับดิฉันที่วัดอัมพวันวันนี้จริง ๆ พอกลับถึงห้องพัก ก็รีบเล่าให้เพื่อนฟัง อย่างพอใจ ปีติใจยิ่ง พอวันต่อมาไม่เห็นอีกเลยเลยคิดว่า ไม่มีจริงจางอะไรเลย หายไปแล้ว สิ่งที่ทำให้เราดีใจสุดซิดนั้น ได้หายไปแล้ว จนถึงวันลาสิกขาบทนี้ก็ไม่เห็นอีกเลย

ตัวของดิฉันเองได้ไปเที่ยวศึกษาหาความรู้เรื่องนี้ มาเป็นเวลานานหลายปีแล้ว เริ่มพาตัวเองเข้าไปไฝหาธรรมะ และฝึกทำสมาธิและปฏิบัติกรรมฐานมาหลาย ๆ แห่ง แต่ก็ไม่ได้พบได้เห็นเหมือนกับอยู่ที่วัดอัมพวันวันนี้เลย ถ้าหากว่าใคร ๆ ต้องการจะพบญาติหรือผู้ที่ตายไปแล้วก็ให้ไปที่วัดอัมพวัน ตั้งใจเรียนตั้งไปปฏิบัติ แล้วเราก็จะพบสิ่งที่เราอยากพบเห็นสิ่งที่เราอยากเห็น ตัวดิฉันเองคิดว่าถ้าหากมีเวลา และมีโอกาส จะย้อนกลับมาที่วัดอัมพวัน อีกแน่นอนค่ะ

สวัสดิ์ค่ะ

รัตนพร พงษ์เสนา
๑๕๔/๑๖ ซอยเรือเงินจำ อเมือง
จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

* อาจารย์โรงเรียนบ้านหนองแสง โคน้อย จขอนแก่น

สิบวันที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

ลินน์ เมท้อกเซน

ถอดความโดย กมลนาฏ มาลากุล ชมพู โชติจริยะ

ดิฉันชื่อ ลินน์ เมท้อกเซน เป็นอาสาสมัครชาวอเมริกัน มาจากรัฐออริโซนา สหรัฐอเมริกา เป็นนักสังคมสงเคราะห์ ปัจจุบันทำงานอยู่ที่ สำนักงานควบคุมโรคติดต่อ เขต๒ อ.พระพุทธบาท จ.สระบุรี ๑๘๑๒๐

ดิฉันสนใจวัดอัมพวัน เพราะคิดว่าเป็นสถานที่ที่ดิฉันจะสามารถเรียนรู้ และเข้าใจวัฒนธรรมของคนไทยดีขึ้น

แม้ว่า การเรียนรู้ภาษาไทย จะเป็นวิธีเริ่มต้นที่ดีที่สุดที่จะรู้จักผู้คนในท้องถิ่นนั้น ๆ แต่ก็ยังมีอะไรอีกมากมายหลายอย่างที่เกี่ยวกับชีวิต ความเป็นอยู่ของผู้คนที่นี่ และสิ่งนี้เองทำให้ดิฉันเริ่มสนใจศึกษาเรื่องความเชื่อของคนไทย

ในที่สุด ดิฉันก็มีโอกาสได้เข้าร่วมปฏิบัติธรรมตามหลักสูตร ชนิดเข้มที่อัมพวันเป็นเวลา ๖๐ วัน ดิฉันตื่นเต้นที่จะได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับวิถีที่คนไทยจำนวนมาก นำมาใช้แก้ไขดับทุกข์ยากในการเผชิญกับปัญหาในชีวิตประจำวัน

ดิฉัน โชคดีที่ได้เข้าอบรม และได้รับความอนุเคราะห์ในการอธิบายถ่ายทอดวิธีการฝึกปฏิบัติ ธรรมเนียมเป็นภาษาอังกฤษ จากแม่ชี ชูจ้อ แซ่เอ็ง ซึ่งเป็นชาวสิงคโปร์ ในช่วง ๒-๓ วันแรกที่วัด เป็นการอบรมเกี่ยวกับวิถีที่จะปฏิบัติบิณฑบาต การเดินจงกรม และการนั่งสมาธิ รวมทั้งกระบวนการความคิดเหมือนเป็นของง่าย แต่ฝึกหนัก

ความยากอยู่ตรงที่ ดิฉันต้องเรียนรู้ในการควบคุมความคิด เพื่อที่จะบังคับจิตมิให้ฟุ้งซ่านและประคองจิตให้อยู่กับปัจจุบันตลอดเวลา นับเป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้เรียนรู้ ที่จะทำทุกสิ่ง อย่างรู้สึกตัวพร้อม และได้เรียนรู้ที่จะใช้สัมผัส (ทางหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ) อย่างมีสติในชีวิตประจำวัน

เมื่อระยะเวลาการอบรมผ่านไป ดิฉันเริ่มรู้สึกผ่อนคลายกับเทคนิควิธีในขณะปฏิบัติ ครั้งแรกรู้สึกว่ามีสมาธิที่นิ่ง ๆ สัก ๕ นาที และเดิน ๑๕ นาที อย่างช้า ๆ ทุกอย่างก้าว

แต่ดิฉันได้ตั้งใจไว้แล้วว่า จะพยายามทำให้ดีที่สุด เพื่อที่จะเข้าใจวิถีชีวิตของคนไทยว่าดำเนินชีวิตอย่างไร

พอถึงเวลาที่จะกลับจากวัดอัมพวัน ความรู้สึกเศร้าสร้อย ทำให้ตัวเองเกิดความสับสนว่า ทำไมถึงรู้สึกเช่นนั้น

ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ ดิฉันเคยคิดว่า จะมีความรู้สึกเป็นสุข ถ้าได้กลับไปทำงานที่หน่วยต่อไป พร้อมกับมีความเข้าใจคนไทยดีขึ้น

แต่ดิฉันกลับมีความรู้สึกที่ฉันกำลังจากครอบครัว และเพื่อนชาววัตอัมพวัน จะประทับอยู่ในความทรงจำของดิฉันตลอดเวลา ทุกขณะที่ปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน

“ดิฉันตระหนักดีว่า เวลา ๑๐ วัน เป็นระยะเวลาที่สั้นมาก ที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิต แต่เวลา ๑๐ วันนั้น เป็นเวลาที่ไม่มีการกล่าวถ้อยเจรจา แต่มุ่งทำสมาธิภาวนากันจริงจัง”

ในที่สุด ดิฉันก็สามารถนั่งสมาธิได้นานถึงครึ่งชั่วโมงโดยไม่เคลื่อนไหว ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สมาธิดี ไม่มีความเจ็บปวด ดูเหมือนว่า เวลาจะผ่านไปเพียง ๕ นาที จนดิฉันรู้สึกประหลาดใจ ที่ทำได้ดังเพียงนี้ จากจุดนี้ที่ทำให้ดิฉันยังมีความมุ่งมั่นที่จะเพิ่มเวลาในกาปฏิบัติให้มากขึ้น

TEN DAYS AT WAT AMPAWAN SINGBURI

Lynn Metoxen

I am Lynn Metoxen from Arizona U.S.A. Now I am working as a social worker in Thailand at Prevention of Communicable Diseases Center, Second Region in Saraburee Province. I am in a group of Peace Corps Volunteers.

I became interested in Wat Ampawan because I felt this was a way I could better understand the Thai people and their culture. I felt learning to speak Thai was a good beginning to know the people but here was still much more to their survival here on earth. I soon became interested in their beliefs.

When I finally had an opportunity to attend the 10 days of intensive practice at Wat Ampawan. I was anxious to experience the methods many Thai people use to help them through their daily struggles. I was fortunate to have an English speaking nun “Maechi Soo Ngoh Sae Eng from Singapore assist me in giving instruction on how to meditate.

The first few days at Wat Ampawan consisted of instructions on how to meditate. The movements and the thinking process

appeared to be quite simple. I was wrong. I had to learn to control my thinking so that my thoughts were with me at all times at the present moment. I had to learn for the first time to be aware of everything. I had begun to learn to use all my senses when coping with life.

As the days passed on, I began to feel more relaxed at utilizing their meditation techniques. At first, it was difficult to sit still for five minutes and walk for more than 15 minutes at a very slow pace. But I was determined to try my best to understand the Thai people and how they cope with life. When I was finally able to sit for half an hour without any movement only concentration, I felt it lasted only five minutes. I was amazed at how good I felt and without any pain. I wanted more from that point on.

When it was time for me to leave Wat Ampawan. I had mixed emotions. The sadness I felt confused me. I had thought I would be happy to return back to my site and continue my work with more understanding of the Thai people instead I felt like I was leaving my family and friends. The people at Wat Ampawan will always be with me throughout my daily activities for they have taught me the BE AWARE of all around you.

“ I realize 10 days is a short time to learn about life but those ten days were not full of words but emotions with plenty of concentration”.

ปฏิบัติธรรมเพราะกตัญญู

ทัศนีย์ ศรีบุญศรีดี*

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้มาเจริญวิปัสสนากรรมฐานนี้ แม่ของข้าพเจ้าได้ป่วยเป็น โรคมะเร็งในลำไส้ใหญ่ มีอาการท้องเสียเวลามีรอบเดือนซึ่งทรมาณมาก จึงไปตรวจเช็ที่โรงพยาบาล ในจังหวัดสุพรรณบุรี ผลยังปรากฏไม่แน่ชัด แต่ทางโรงพยาบาลกลัวว่า จะเป็นเนื้อร้าย เลยส่งแม่ของข้าพเจ้าไปตรวจที่สถาบันมะเร็งแห่งชาติ

ผลออกมาคือ แม่เป็นโรคมะเร็งในลำไส้ใหญ่ จะต้องผ่าตัด ญาติบางคนก็แนะนำให้ควรผ่าตัด บางคนก็ว่าไม่น่าที่จะต้องผ่าตัด เพราะไหน ๆ จะตายแล้วก็ขอให้มีอาการครบ๗๒ ประการ เลยตัดสินใจไม่ผ่าตัด อาศัยยามื้อไปเรื่อย ๆ ประทั่งชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ

มีญาติบางคนแนะนำให้ไปหาพระซึ่งเป็นหมอดู เมื่อแม่ไปที่วัดนั้นแล้ว พระบอกว่าที่บ้านโยมจะมีสิ่งไม่ดีอยู่ ทำให้เจ็บป่วย เช่น ผีสาเร่ ไม่มีที่อยู่ ต้องทำพิธีขับไล่ โดยการเอาตะปู๕ นิ้วไปทำพิธีที่วัดแล้วให้คนที่ไม่ใช่คนในบ้าน คือ ป้าของข้าพเจ้า เอาไปเหยียดทิ้งในทิศตะวันออก แล้วไม่หันหลังกลับมาอีก อาการป่วยก็ไม่ดีขึ้น ป้าอีกคนได้แนะนำอีกว่า มีอาจารย์สะเดาะเคราะห์เก่งมาก มาทำพิธีสะเดาะเคราะห์ที่นั่น การทำครั้งนี้ ก็หมดเงินไปเป็นหมื่น คือ อาจารย์ท่านบอกว่า ที่ที่บ้านของข้าพเจ้านี้ เป็นทางเข้าออกของกยมทูต เขาบอกว่าคนในบ้านนี้เดินเตะหัวเขาหลายครั้งเลย ทำให้คนในบ้านต้องมีอันเป็นไป แล้วมีการสะเดาะเคราะห์อีก หมดเงินอีกมากเลย

อาจารย์บอกให้ลูก ๆ และสามี บนบวชต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า ถ้าแม่หายแล้วจะอุทิศผลบุญกุศลให้ข้าพเจ้าไม่อยากบวช เพราะกลัวลูก โทษอดข้าวเย็น แต่ก็จำใจบวชเพราะอยากให้แม่หาย บนไว้คนละ๑ เดือนเต็ม แล้วอาจารย์ก็ไปหายามาให้ทานด้วย

มีคนแนะนำให้ไปทำบุญ ตักบาตรบ้าง แม่ของข้าพเจ้าไปใส่บาตรทุกวัน ได้รู้จักกับวิทย์ บอกว่าที่จังหวัดสิงห์บุรี มีวัดปฏิบัติกรรมฐานสามารถรักษาโรคได้ ชื่อวัดอัมพวัน จำวิทย์ก็นำหนังสือ ของวัดเรื่องกฎแห่งกรรม มาให้อ่าน ข้าพเจ้าอ่าน๒-๓ วันก็จบเล่ม ก็เกิดศรัทธาขึ้นมา อยากไปมากที่สุด แม่ของข้าพเจ้าก็อยากไปมาก รอประมาณครึ่งเดือนปิดเทอมแล้ว ถึงได้ไป พ่อขับรถมาส่งที่วัด

เมื่อข้าพเจ้าและแม่มาถึงก็พบกับแม่ชีสมคิด เป็นผู้รับสมัคร ตอนที่กรอกใบสมัคร เขามีระบุนวันว่าจะอยู่ที่วัน ข้าพเจ้าลงไป๒๐ วัน แม่ชีตักใจเลย บอกว่าไม่ได้หรอก ที่นั่นจะอยู่ได้ไม่เกิน๒๖ วัน จากนั้นแม่ชีก็จัดกุญแจห้องที่๒๒ อาคารภาวนา ๒ ภายในห้องพัก ดีมากเลย มีห้องน้ำในตัว ข้าวของมีระเบียบดีมาก แม่ชีนัดข้าพเจ้าเวลา๑๘.๓๐ น. เตรียมดอกไม้และรูปเทียนเพื่อขอรับศีล และรับการฝึกการปฏิบัติจากพระอาจารย์

วันแรกการฝึกเดินจงกรม นับว่ายาก พอเรายกขาขวาไป ขาซ้ายจะยกตามทันที ซึ่งผิด เพราะเราเคยชินกับการเดินแบบธรรมดา แต่ลองมาเดินจงกรม ๒-๓ ก้าว เหนื่อยเหมือนเดินเป็น ๑๐ กิโลเมตร อากาศก็ร้อนอบอ้าวนิดหน่อย ข้าพเจ้าก็เกิดเลือกกำเดาไหล ข้าพเจ้าไม่เป็นมาหลายปีแล้ว อยู่ ๆ กลับมาเป็นทั้งที่บ้านอากาศร้อนยิ่งกว่าที่วัดเสียอีก

จากนั้นประมาณ ๒๐.๐๐ น. ก็ได้ขึ้นไปปฏิบัติรวมกันกับคนที่เขามาก่อนแล้ว ตามเคยข้าพเจ้าก็ทำยังไม่เป็น นั่งสมาธิก็หลับ ประมาณ ๒-๓ วัน ข้าพเจ้าปรับตัวได้ดีขึ้น คือ ตื่นก่อนสี่ นอนดึก งดอาหารเย็น ซึ่งเดี๋ยวนี้ สบายมากสำหรับข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้พบเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง น่ารักมาก เธอเป็นลูกครึ่งไทยฝรั่ง เธอปฏิบัติเก่งมาก ทั้งเดินทั้งนั่งสมาธิมารยาทเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็เลยเอาอย่างบ้าง ก็ประสบความสำเร็จพอสมควร ตลอดเวลา ๗ วัน ข้าพเจ้าได้อะไรมาก่อนวันที่จะลาสิกขา ข้าพเจ้าก็ได้คุยกับเธอคนนั้น แต่เธอไม่คุยด้วย เพียงแต่บอกชื่อและโรงเรียน เธอชื่อ “แคร์ แมรี่แลนด์”

เมื่อเวลาล่วงเลยครบ ๗ วันแล้ว ใกล้จะลาสิกขา แม่ก็พบกับพีสมประสงค์แล้วเล่าอาการป่วยเป็นโรคให้พีสมประสงค์ฟัง พีสมประสงค์เลยไปขอยาของหลวงพ่อกมาให้ มีฟ้าทลายโจรแคปซูล และน้ำมันมนต์ พีสมประสงค์บอกให้ทานยาวันละ ๑๐ เม็ด พร้อมน้ำมันอีก ช้อนชา และดิฉันได้บอกพีสมประสงค์ว่าที่มานี้บนบวชให้แม่หายจากโรคเป็นเวลา ๓๐ วัน แต่แม่ซัดสมาธิให้อยู่ได้ ๗ วัน พีสมประสงค์ถามว่า อยากอยู่ต่อมั๊ยล่ะ ถ้าอยากอยู่ต่อจะฝากให้อยู่กับแม่ชีดาวเรือง ข้าพเจ้าเลตกลงอยู่ก็อยู่ เป็นอันว่าข้าพเจ้ายังไม่กลับกลับแต่แม่ของข้าพเจ้าคนเดียว

รุ่งเช้า ข้าพเจ้าก็ได้ย้ายไปอยู่กับแม่ชีดาวเรืองแม่ดาวเรืองพักอยู่คนเดียวที่กุฏิแม่กาหลงชั้นล่าง แม่ชีดาวเรืองใจดีมากเลย คอยสอนอะไรให้ข้าพเจ้าหลายอย่าง เช่น พวกการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน พุทธประวัติ บางครั้งแม่ชีก็เล่าเรื่องของครอบครัว หรือ ตัวของแม่ชีให้ฟัง ซึ่งบางเรื่องก็ขำสนุกดี เป็นการคลายเครียดทางหนึ่ง แม่ชีบอกว่า ถ้าบวชให้แม่ละก็ ให้แม่เมตตา กรวดน้ำให้ด้วยหลังปฏิบัติเสร็จ

การปฏิบัติขณะที่ข้าพเจ้าอยู่อีก ๗ อาทิตย์ การนั่งสมาธิอยู่ในขั้นต้น คือ บางครั้ง พองยุบ หาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงบ่าย แม่ชีชุงจะสั่งคอยมาตั้งสติให้เกือบทุกวัน เพราะข้าพเจ้านั่งหลับ ตัวงอเป็นกุ่ม แม่ชีชุงก็มานั่งจับ บริเวณหน้าขา แล้วข้าพเจ้ารู้สึกตัวร้อนและชาตามแขนตามขา พร้อมกับมีอาการสะดุ้งนิด ๆ พอให้รู้ว่าตื่นได้แล้ว จับพองยุบต่อ ข้าพเจ้าก็ทำตาม คุณศิษยา ธาดาสีห์ อาจารย์สอนอีกคนหนึ่ง ท่านก็สอนข้าพเจ้าไม่ให้ก้นน้ำลาย โดยบอกว่า อย่ากลืนน้ำลายหมดไม่หายหนอ เท่านั้นแหละ ไม่กลืนเลย ส่วนการเดินจงกรมข้าพเจ้าก็เดินได้พอใช้ ทำตามที่หลวงพ่อบอกว่าทำให้ข้าที่สุดเหมือนคนใกล้ตายก็ดี

เวลา ๑ เดือนที่ข้าพเจ้าได้อยู่ปฏิบัติธรรม ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างของชีวิต ฝึกความอดทน ใจคอหนักแน่นขึ้นกว่าเดิม ได้รู้จักหลวงพ่อกับพี่มา หลวงพ่อท่านปรารถนาดีกับทุก ๆ คน ต้องการช่วยเหลือทุก ๆ คนที่เดือดร้อน วัดอัมพวันจึงเหมือนบ้านที่สอง ที่ให้ความอบอุ่นกายอบอุ่นใจและที่สำคัญเป็นการเสริมสร้างกำลังใจได้อย่างดียิ่ง

เมื่อข้าพเจ้ากลับมาจากวัดแล้ว ก็นำเอาหลักกบฏปฏิบัติมาใช้ เช่น การนั่งสมาธิแผ่เมตตาจิตก่อนนอน การสวดมนต์บทชัยมงคล คาถาพาหุงมหาภา ที่ยังมีประโยชน์มากสำหรับเรา ๆ ที่ยังเป็นนักเรียนนักศึกษา ให้มีสติสัมปชัญญะอยู่ทุกเมื่อ จะเรียนหนังสือก็เข้าใจทะลุปรุโปร่ง จากการฟังอาจารย์อธิบายในชั้นเรียนโดยการกำหนดสติ ขณะรับฟังการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน นอกจากจะช่วยในด้านการเรียนของข้าพเจ้าแล้ว ยังทำให้ข้าพเจ้าไม่ขี้เกียจเหมือนแต่ก่อน ขยันทำงานมากขึ้น ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อ – แม่มากขึ้น ไม่ค่อยรั้นเหมือนแต่ก่อน

ข้าพเจ้ากลับมาปฏิบัติที่บ้านได้ประมาณ ๒ ปี อาการป่วยของแม่ก็ดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ครั้งหลังสุดเมื่อเดือนพฤษภาคม ช่วงวันที่ ๒-๕ ข้าพเจ้าก็ได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอีก คราวนี้การปฏิบัติของข้าพเจ้าดีมาก ๆ กำหนดเวทนา ปวดก็หายปวด ทั้งขณะเดินจงกรม ข้าพเจ้าจะปวดไหล่และคอ พอกำหนดพุทก็หายปั๊บ ยิ่งการนั่งสมาธิก็ยิ่งดี เพราะข้าพเจ้าใช้การนั่งสมาธิเพชร ซึ่งข้าพเจ้าถนัดมากที่สุด เพราะกำหนดได้ดี และที่สำคัญ การกำหนดทุกอิริยาบถซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ทุกวัน ทุกขณะการหายใจแล้วมันให้ผลที่อัศจรรย์มาก ที่ข้าพเจ้าประสบมาแล้วคือ การกำหนดคิดดูหน้าเพื่อนที่ชื่อ สุชาวดี ภาพเขาออกมาแว็บจริง ๆ ไม่เชื่อลองดู

ข้าพเจ้าได้มารู้จักวัดอัมพวัน ก็เพราะหนังสือกฐนแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ ของหลวงพ่ มีอิทธิพลต่อจิตใจของข้าพเจ้ามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำสอนสั่งของหลวงพ่อกับพี่มา ทุก ๆ คำ ทุก ๆ ประโยค

ทัศนีย์ ศรีบุญยัติ

* นักเรียนโรงเรียนสงวนหญิง สุพรรณบุรี

การเจริญพระกรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรือง

พระราชสุทธานมมงคล

๗ เม.ย. ๓๖

การเจริญพระกรรมฐานจะทำให้ชีวิตรุ่งเรือง วิชาสาขาศาสนาและจะรุ่งเรืองต่อไปถึงลูกหลาน โยม
ลองดูได้เลย ยกตัวอย่างเรื่องจริงให้เห็นดังนี้

เมื่อสมัย พ.ศ. ๒๕๐๐ มีผู้หญิงคนหนึ่ง พ่อเป็นจับกังรถลพบุรี สิงห์บุรี แม่รับจ้างซักรีดเสื้อผ้า สมัย
นั้นใช้เตารีดชนิดเตาถ่าน ต้องใช้พัดโบกให้ถ่านติด

ครอบครัวนี้มีลูกทั้งหมด ๖ คน ผู้หญิงคนนั้นเป็นลูกสาวคนโต เรียนจบชั้น ม.๖ (เทียบเท่า ม.๓
สมัยนี้) พ่อแม่ไม่มีเงินส่งเรียนต่อ เพราะต้องเลี้ยงน้องอีก ๕ คน

บ้านที่อยู่ปลูกทรงหมาแหงน อาศัยปลูกอยู่ในหน้าบ้านของเศรษฐีผู้หนึ่ง
ลูกสาวคนโตนุ่งผ้าขาวปะแล้วปะอีก สร้อยสักเส้นก็ไม่มี แหวนสักวงก็ไม่มีใส่ แถมยังนำเชือกปอ
มามัดเอวแทนผ้า

คุณพ่อของผู้หญิงคนนี้รู้จักกับอาตมา จะยากดีมีเงินอย่างไร แต่เขาก็เป็นคนไม่ไร้ศีลธรรม
ลูกสาวคนโตนี้บอกกับอาตมาว่า

“หลวงพ่อกะ หนูคงหมดโอกาสที่จะมีสามีที่ดีได้ หนูคงจะมีสามีเป็นจับกังเหมือนคุณพ่อของ
หนู”

อาตมาก็ถามว่า “ทำไมหนูคิดอย่างนั้นเล่า เป็นเพราะเหตุผลประการใด”

เขาก็ตอบว่า “หนูเป็นคนจน หาเช้ากินค่ำ หาก้ากินเช้า ต้องเลี้ยงน้อง เงินทองก็ไม่พอจะเลี้ยงน้อง
และส่งน้องไปโรงเรียนได้ บางวันก็ขาดแคลนเหลือเกิน เพราะไม่มีของจะแบกขึ้นรถ ไม่มีใครมาจ้างซัก
จ้างรีด ข้าวสารจะกรอกหม้อก็ไม่มี”

อาตมาดูเด็กคนนี้แล้ว เห็นหนอ...มันบอกว่าจะต้องเป็นเจ้าแม่เนี่ยเป็นอาเสี่ยใหญ่ หน้าตาอึมเข้ม
แจ่มใสตลอดรายการ เมตตาเธอมีอยู่ โหงวเฮ้งมันขึ้นแล้ว เขาจะต้องเป็นใหญ่เป็นโต จะจริงหรือไม่
ประการใด ถ้าจริงเขาจะต้องเชื่อหลวงพ่อแน่

อาตมาจึงบอกว่า “จะเชื่อ หลวงพ่อไหมล่ะ มาอยู่ที่วัดหลวงพ่อสักเดือนหนึ่ง”

เขาก็ถามว่า “หลวงพ่อกะให้หนูอยู่ทำอะไรคะ”

อาตมาตอบว่า “มาเถอะ มาช่วยอยู่ที่โรงครัว”

ตอนนั้นยังไม่มีสำนักชี มีโรงครัวอยู่หลังคาเดียวที่อาตมาไปซื้อมา ในที่สุดเขาก็มาอยู่ที่วัด มารับใช้
บ้าง นั่งกรรมฐานบ้าง ๑ เดือนเต็ม

ที่วัดสอนทั้งแม่บ้านเคหศาสตร์ เขาเป็นคนหนึ่งที่สอนง่าย คนที่มีคุณธรรม สอนง่าย ไม่ห้าวคือหัวรั้น คนไม่มีกรรมสอนง่าย

คนที่กฎแห่งกรรมดันไปทางความชั่ว มันจะไม่ฟังคำสอนเราเลย ขอฝากญาติโยมไปคิดในวันนี้ เด็กคนนั้นก็เป็กฎแห่งกรรม พอได้ยินหลวงพ่อดีอัมวันกล่าวว่า“เอาละหนู หนูไปฝึกจิตสูง เมื่อใด หนูจะได้สามจิตสูง ถ้าหนูจิตต่ำเมื่อใด หนูจะได้สามเป็นคนใจต่ำ” เด็กคนนั้นก็คิดออกเลยทีเดียว เพราะคนมีบุญวาสนา สะกิดนิดเดียวเขารู้แล้ว คนที่ไร้บุญวาสนา บอกลปากจะฝึกถึงรูหู ยังไม่รู้เรื่อง จิตคอยหลังไหลไปสู่กฎแห่งกรรมที่ทำไว้ มันจะไม่ยอมฟังเลยนะ

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็มาอยู่ที่วัด อาตมาก็ให้ซื้อเสื้อผ้าให้ใส่ใหม่ เขาก็ปฏิบัติตามฐานเดินจงกรม ถึงระยะหก จิตเข้าถึงธรรมะ มีความอดทนสูงปฏิบัติถึงขนาดตายให้ตาย

เขาเป็นโรคโปลิโอด้วย กลับหายหายไปได้เพราะตั้งสติเข้าไป เถ่งตัวก็สวยงามรัก เป็นที่เจริญใจของผู้ที่ได้พบเห็น

พ่อแม่เขาก็เป็นห่วงลูกสาว ของเขาเหมือนกันแต่พ่อเขาพูดรู้เรื่อง เดิมที่เขาไม่ใช่คนจน แต่ไปได้เมียคนจน ทางบ้านเลยไม่ยกสมบัติให้เลย มีความรู้แค่ 1๕ เลขเป็นจับกั๊ง ต้องช่วยตัวเอง

พ่อเขาก็มาหาลูกสาวเรื่อย อาตมาก็บอกว่า นี่คุณโยม อยามาห่วงลูกสาว อาตมาจะรับเป็นลูกสาวเอง จะดูแลอย่างดี แม่ก็รับจ้างซักกรีดไปก่อน เป็นทุกข์ทรมานชั่วคราว นี่แหละกฎแห่งกรรม

คนจะสร้างความดีต้องลงทุนความลำบากได้ พระเอกนางเอกในเรื่องละครชีวิต เป็นคนยากจน ทั้งนั้น เก็บผักหักฟืนขาย กตัญญูต่อพ่อแม่

ขอญาติโยมโปรดฟัง “สร้างความดีชอบลงทุนความลำบาก สร้างความชั่วชอบลงทุนความสบาย” คนที่ชอบเลี้ยงงานเก่ง ไม่เอาเหนื่อเอาได้ประการใด มีมากทั่วไป แต่หากคนดีจริงๆ หากมันต้องทนทุกข์ทรมาน ลำบากตลอดรายการ ชั่วโม่งบินมันมาก

คนที่ยากจนด้วยเงินทอง แต่ไม่จนด้วยน้ำใจ รู้เรื่องความทุกข์ดี

การเจริญพระกรรมฐานทำให้จิตรวาย ทำให้ไม่จนเงินจนทอง ทำให้มีสติปัญญา แก้ไขปัญหาได้ ตรงนี้ไม่มีใครคิดบ้างหรือ

ท่านต้องการจะมานั่งหลับตา จะไปสวรรค์ นิพพาน ช่างนั้นหรือ ท่านจะผิดหวังนะ แขนุชย์ สมบัติท่านยังไม่ครบเลย มีเครื่องมือแก้ไขปัญหาหรือยัง ถ้ายังไม่มี ท่านจะไปสวรรค์ นิพพานไม่ได้

การเจริญกรรมฐานต้องการให้มีปัญญาแก้ไขปัญหา จำตรงนี้ไว้ให้แม่น

ลูกสาวอาตมาก็มานั่งกรรมฐาน แม่เมตตา อาณิสงส์ของการแม่เมตตา ทำให้พ่อแม่มีงานทำมากมาย เขาจึงมาขอลูกสาวให้กลับไปช่วย

อาตมาก็บอกว่า “ยังไม่ครบหน่วยกิต ยังกลับไม่ได้ ต้องให้ครบเดือนก่อน” นี่เห็นไหม ลูกสาวคนโตช่วยพ่อแม่ได้

อาตมาคิดถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าว่า ลูกสาวคนโตก็เป็นแม่ของน้องได้ ถ้าเป็นพี่ชาย คนโตก็เป็นพ่อได้

พอปฏิบัติกรรมฐานได้ครบ๑ เดือน ก็มีปัญญา มีมนุษยสมบัติครบ เป็นกุลสตรีอันดียิ่ง เป็นลูกแก้วลูกขวัญ เธอจะไปปิ่นแม่แก้ว แม่ขวัญของลูกในอนาคตมีมนุษยสัมพันธ์ดีมาก ยิ้มตลอด

เขาช่วยงานหลวงพ่อดี แยกมาก็เจ้าคะเจ้าขา เชิญรับประทานอาหาร แยกผู้ใหญ่มาก็ช่วยต้อนรับ โอภาปราศรัย หลวงพ่อเบาใจมาก ได้ลูกสาวดีอีกคนหนึ่ง เป็นที่พึ่งของหลวงพ่อดี

พอลูกสาวกลับไป ใครมาวัดก็ถามถึงแต่หนูคนนั้น ไม่มาถึงหนูคนอื่นเลย เพราะหนูอื่นไม่เคยไปเลี้ยงแขก อาตมาจึงได้ตำราใหม่

บอกกับหนูว่า “หนูเอ๋ย มาอยู่กับหลวงพ่อเพียงเดือนหนึ่ง หนูกลับไปนะเขามาถึงจังเลย หนูกลับมาอยู่กับหลวงพ่อใหม่ไหม?”

เขาก็บอกว่า “ไม่ได้หรอกค่ะ หลวงพ่อบอกให้หนูไปเป็นเศรษฐี จะกลับมาได้ยังไง ถ้าหนูกลับมา ก็ไม่เป็นเศรษฐีซิคะ จะไม่มีเงินมีทอง มาช่วยหลวงพ่อนะ”

อาตมาก็บอกว่า “ตกลง หนูจำ ได้เพชรหลวงพ่อไปหนึ่งกิโลแล้ว ได้ทองคำไปหนึ่งตัน ทองกับเพชรอันนี้ ไม่ต้องมีตำรวจมาอารักขาเก็บไว้ที่ใจของเธอ”

“เพชรน้ำหนึ่งคือ ชื่อสัตย์ สุจริตเป็นนิจ ขยันประหยัดให้มัน หันหลังให้สบาย มีความขยันหมั่นเพียร เรียนด้วยตนเอง อดตาให้อัดโนนาโโล คนเป็นที่พึ่งแห่งคน นี้คือเพชรของหลวงพ่อ”

สัจจะ มีวินัย ขยันเอาการ งานสะอาด ฉลาดรอบคอบ ชอบระวัง ตั้งใจให้ตรงศีลธรรม จะได้นำทางให้ลูกจะได้ปลูกสติ จะได้คำริชอบ จะได้ประกอบกุศล ได้ผลอนันต์ นี้คือเพชรในดวงใจ ถิ่นใดมีเพชรในดวงใจ รับรองคนนั้นเป็นเศรษฐีแน่ ขยันหมั่นเพียรตลอดรายการ

ลูกสาวหลวงพ่อก่อนนี้มีมนุษยสมบัติครบ จะยืนเดินนั่งนอน จะเหลียวซ้ายแลขวา จะคู่เหยียดเหยียด ขาก็สวยงามน่ารัก ถึงจะนุ่งผ้าปะหน้าปะหลังเหมือนแผนที่อยู่อย่างไรก็ตามก็ยังน่ารักอยู่

บางคนแต่งตัวดูฉลาด ทาปากแดงสวยจริง ๆ แต่ดูแล้วมันน่าเกลียด ทำอะไรก็น่าเกลียด จะนั่งก็น่าเกลียด จะล้างชามก็น่าเกลียด แต่ลูกสาวหลวงพ่อน่ารัก จะทำอะไรก็น่าดู กลับไปอยู่บ้านก็ยังเจียมตัวอยู่ ยังนุ่งผ้าปะเจียมตัวว่าเป็นคนจน พ่อแม่ก็พอมีเงินส่งน้องเรียนหนังสือ สวดมนต์แผ่เมตตาให้น้อง พอมีดคำแล้วก็สอนหนังสือให้น้อง น้องเรียนเก่งทุกคน

สอนให้น้องสวดมนต์ พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ พาหุงมหากาแล้วก็ชวนน้องนั่งกรรมฐาน พ่อแม่ก็ดีอกอกดีใจ ลูกเอ๋ย ถึงเหนื่อยมาพ่อก็ยังดีใจ

เขาบอกกับคุณพ่อคุณแม่ของเขาว่า “หนูจะไม่ทำลายน้ำใจของคุณพ่อคุณแม่เลย จะยากดีมีจนนุ่งผ้าปะ หนูก็ไม่อายเขา นะ หนูสร้างความชั่วหนูถึงจะอาย

“ผ้าปะนี้มันปิดร่างกาย เพื่อกันหนาวร้อนเท่านั้น ไม่ใช่กันอย่างอื่น ห่อเข้าไว้เพื่อกันความละเอียดใจเท่านั้น ไม่ต้องการสวยฉูดฉาดนะ” คุณพ่อคุณแม่ก็ดีใจเหลือเกิน

อาตมาก็สวดมนต์แผ่เมตตาให้ หนูเอ๋ย ลากลับฟ่องกลับไปแล้ว หนูต้องได้สามีหนึ่ง ในตองอูแน่ เพราะคนดี ต้องได้สามีดี คนชั่วต้องได้สามีชั่ว ถ้าดีกับชั่วได้กัน จะอยู่กันไม่ได้ ต้องเลิกกันแน่ ๆ

อยู่ต่อมามีเจ้าแก้วที่สิงห์บุรีพาอาเสี๋ยใหญ่จากเขาวราชมาขอลูกสาวของเศรษฐี เขามีโรงสี มีโรงน้ำแข็ง มีลูกสาว ๓ คน ใส่เพชรพราว ทาปากเสี๋ยแดง คิ้วก็โก่งย้งกับเขียน แต่ไม่ได้เรียนวิชา

เจ้าแก้วพาอาเสี๋ยเดินผ่านบ้านลูกสาวของเราพอดี เพราะมาอาศัยบ้านเศรษฐีอยู่ อาเสี๋ยคนนี้สบนตรเห็นลูกสาวของหลวงพ่อกำลังล้างชามอยู่ นึกพอใจทีเดียว นี่เห็นไหม ใส่ผ้าปะก็ยังพอใจ

เขาก็พากันเดินเข้าไปในบ้านเศรษฐี ก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี เจ้าแก้วก็เจรจาจะมาขอลูกสาวบ้านนี้ จะให้คนไหนแล้วแต่จะชอบกัน แต่คุณแม่มีความประสงค์ว่าจะขายคนโตก่อน

ถามอาเสี๋ยว่าลูกสาวคนโตนี้ชอบไหม เขาก็ตอบว่า ไม่ชอบ คนรองชอบไหม ก็ไม่ชอบอีก พอถึงคนเล็ก ก็ไม่ชอบ ทั้งสามคน

อาเสี๋ยเข้ามา จะมีใครไหว้เขาสักคนไม่มีเลย เดินกระโปรงบานออกมา ใส่แหวนเพชรแพรวพราวไปหมด ทาปากแดงด้วย จะสวีสวีดะไม่มีเลย ขอฝากไปคิด นี่บ้านลูกเศรษฐีนะ

เจ้าแก้วที่พาอาเสี๋ยไปนี่ก็จะมิหน้ามีตา กลับเสี๋ยหน้าเพราะเขาไม่ชอบ อาเสี๋ยบอกว่า ชอบคนหน้าบ้าน เจ้าแก้วบอกว่า ไปชอบทำไม บ้านคนจน เป็นจี้ข้าเขา

แต่อาเสี๋ยประทับใจ เดินผ่านมาก็ถามว่า

“คุณครับ ทำอะไรครับ”

ลูกสาวหลวงพ่อบอก “ขอบคุณค่ะ หนูกำลังล้างชามค่ะ ขอบคุณที่อุตสาห์ถามหนู”

แต่สามคนนั้นไม่เคยไหว้อาเสี๋ยที่จะมาขอเลย ไม่มีชอบอกชอบใจ ถ้าไปเป็นนางกวัคในบ้านของใคร คงขายของไม่ได้ หน้าก็งอเหมือนมีนางกวัค จะยิ้มสักหน่อยก็ไม่ได้เลย เพราะไม่เคยมาเรียนจิตวิทยาที่นี่

ถ้ามาฝึกก่อนก็จะได้ให้ยิ้ม พอเขาจะมาดูตัวคอยยิ้มเข้าไว้

ขอฝากนักกรรมการไว้ ไม่ลุ่มข้มได้ คนลุ่มข้มไปข้ามนะ บริษัทลุ่มไปแล้ว เสือนี่เป็นเสี๋ยใหญ่ รวย เอาสามคุณเลยนะ

อาตมาจำคำคมนี้ได้ตั้งแต่เป็นเด็ก

อย่าไปข้ามคนลุ่ม

อย่าไปข่มคนรู้

อย่าไปขู่คนกล้า
อย่าไปท้าคนพาล
อย่าไปวานคนร้าย
อย่าไปขายคนรัก
อย่าไปกักคนริบ
อย่าไปบีบคนบอลบ
อย่าไปชอบคนชั่ว
อย่าไปยั่วคนดี
อย่าไปตีคนตาย

โยมกรรมฐาน คนล้มไปแล้ว อย่าข้ามนะ อย่าดูถูกคนจนนะ ดูเห็นหนอให้มันรู้ขึ้นมาบ้างซิว่า ข้างนอกเป็นเงาะป่า ข้างในเป็นทอง มันมีวิชา มีปัญญาหากิน รูปชั่วตัวดำแต่น้ำใจงาม ไม่ดีหรือ รูปร่างสวยอย่างเทวดา แต่นิสัยเลวที่สุด จะมาเลี้ยงเราได้หรือ

ตอนหลังอาเลี้ยมคนเดียว มานั่งคุยกับลูกสาวบอกว่า “คุณกำลังทำอะไรครับ” ลูกสาวก็ตอบว่า “ขอบคุณค่ะ สบายดีค่ะ”

ลูกเศรษฐีสามคนนั้น ขอบคุณไม่เป็นเลย ตอนหลังก็ไม่มีใครไปขอ มีสามีไม่ได้เลย

อาเลี้ยมก็พูดตรง ๆ บอกว่า “คุณครับ ผมขอบคุณแล้ว” พูดเองไม่ต้องมีเง้าแก่ ลูกสาวตอบว่า

“ขอบคุณค่ะที่ชอบกลิ่น ชอบกลิ่นแบบไหนค่ะ”

อาเลี้ยมก็ตอบว่า “ชอบที่จะขอบคุณ ไปอยู่บ้านผมสิครับ”

ลูกสาวตอบว่า “ขอบคุณอย่างสูงที่สุด ดิฉันไม่บังอาจหรอกค่ะ”

อาเลี้ยมถามว่า “เพราะเหตุใด?”

ลูกสาวตอบว่า “ดิฉันจนไม่มีอะไรเลยนี้ค่ะ คูบ้านดิฉันสิ ทรงหมาแหงน มาอาศัยบ้านเศรษฐีเขาอยู่
นี่”

อาเลี้ยมบอกว่า “เอาละเธอ ฉันดูเธอมา ๓ ครั้งแล้ว ฉันเข้าออกบ้านนี้ ฉันดูเธอนะ”

ลูกสาวก็บอกว่า “ดิฉันตกลงด้วยไม่ได้หรอกค่ะ ดิฉันยากจนเจียมตัวเจียมตนทุกประการเจ้าค่ะ
คุณมาชอบดิฉัน ขอพระคุณ อย่างสูงที่สุดที่อุทิศให้แก่ตาคอนจน”

ลูกสาวหลงพ่อพูดดี มีโอกาสที่น่าคิด ทำให้อาเลี้ยมรักเพิ่มมากขึ้น

อาเลี้ยมก็บอกว่า “เอาละ เพื่อไม่ให้เสียเวลาผมมาพูดเรื่องจริงนะนี้ ผมตกลงเลย”

ลูกสาวก็บอกว่า “ก็คุณมาขอลูกสาวเขาทั้งสามคน ลูกสาวเขาคินะ ดิฉันมาอาศัยบ้านเขาอยู่นะนี้
ตกลงด้วยไม่ได้ เดี่ยวเขาจะมาว่าเอา”

อาเลี้ยมก็อุทิศให้เที่ยวไปเที่ยวมา ๓ ครั้ง จึงได้ตกลง เรียกพ่อแม่มาบอกว่าจะเลี้ยงโต๊ะเงิน ๒ โต๊ะ

ลูกสาวก็มาหาหลวงพ่อดีวักวัน บอกว่า หลวงพ่อคะเรื่องราวเป็นอย่างนี้ หนูไม่ตกลงนะ เดียวเขาจะมาแห่เข้า

หลวงพ่อบอกว่า “เฮ้! แห่ให้มันแห่ เขาไล่ให้เราไปรวยแล้ว ดีแล้ว” อาตมาว่าต้องแห่แน่ ๆ พอดตกลง เขาก็มาคันสีห้าคนเท่านั้น เขาเสื่อผ้าให้เปลี่ยน คาคเข้มขัดทอง สีแหวนเพชรแพรพราว ใส่แกว่งเดี๋ยพอ แล้วเขาก็ไปอยู่ที่เขาวราช ขายทอง

วันนั้น จวนสี่ทุ่ม คุณพ่อของลูกสาวมาหาอาตมา แล้วบอกว่า “หลวงพ่อ จะทำอะไรเล่า เขาไล่ผมแล้ว ไล่ให้ไปภายในคืนนี้ ผมจะไปยังไงกัน”

อาตมาจึงต้องเอาช่างที่วัด ไปช่วยรื้อบ้าน ไปอาศัยอยู่ที่วัดทับควา(เสถียรวรดิษฐ์) ปลุกทรงหมาแหงนอยู่ข้างวัด ปลุกคืนเดียวเสร็จ

นี่คนรวยมีเงินนะ ดูถูกคนจนไล่แห่คืนนั้นเลย เขาก็ไม่มีปากมีเสียงจะเถียงเลยนะ ลูกสาวไปอยู่กรุงเทพฯ แล้วยังกลับมาทำขนมมาไว้ที่วัดนี้ และเลี้ยงเพลด้วย

อาตมาเคยไปเยี่ยมเขา พบตาแป๊ะหนวดยาว คือ เตี่ยของเขาบอกว่า “หลวงพ่อเอ๋ย ลูกศิษย์ของหลวงพ่อดีจริง ๆ ถ้าไม่อยู่ขายของไม่ได้นะ คนมาที่ไรก็ถามว่า อาเจ้ไปไหนเล่า อาเจ้ไม่อยู่ อยู่แต่อ้าว อยู่ที่นี่กันหลายคนเป็นอะไรหา ถ้าอาเจ้อยู่กับชายดี เข้มขันพูดดีนี่”

อาแป๊ะพูดอีกว่า “แหม! หลวงพ่อเอ๋ย ลูกสะใภ้ตัวไม่ผิดหวังเลย ได้นางงักเข้าบ้าน เสงได้ เสงชื่อ เซ็งลื้ออ้อ ขายของดี”

เขาก็มีลูกเป็นใหญ่เป็นโต หมดไปเรียนที่สิงคโปร์ ได้หัววัน เรียนเมืองเอกหมดทุกคนทั้งลูกสาวลูกชาย

“หลวงพ่อดีใจเหลือเกิน หนูไม่ต้องมาตอบแทนหลวงพ่อก็พอ”

เมื่อมีเงินทอง ประกอบอาชีพการงาน เลยส่งน้องเรียนสำเร็จ การศึกษาทุกคน พ่อแม่ก็ไปอยู่กรุงเทพฯหมด เขาก็ไม่ได้เป็นลูกเป็นหลานอะไรของหลวงพ่อก็พอ เราก็ดอนเขาให้ดี ได้เป็นใหญ่เป็นโต

อาตมาดีใจเหลือเกินที่ปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน สอนคนให้มีหน้าที่การงานทำ เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เป็นที่พอใจของอาตมา ในโลกมนุษย์นี้ ไม่ต้องไปสวรรค์ นิพพาน มันจะผิดหวัง

คนเรายากดีมีเงินอย่างไร สร้างคุณสมบัตินุษย์ไว้ให้ครบสมบัตินุษย์ต้องสร้างให้กับตนเอง เมื่อคุณสมบัตินี้ครบแล้วมันจะค้นให้สูงขึ้นไปเอง ดังที่กล่าวมา

ดับทุกข์ภพชาติ อยู่ในปัจจุบันล้วน ๆ

เบญจรัตน์ แผ่กลิ่น

ดิฉันเคยอธิษฐานจิตไว้เสมอ ๆ ชีวิตนี้ขอให้ได้มีโอกาสกราบพระอริยสงฆ์ที่ท่านมีเมตตาต่อฉันสักครั้ง ก่อน ๆ เคยฝึกสมาธิแบบฟังเขาเล่าฟังเขาบอก ก็ฝึกฝนนั่งสมาธิเอาเอง นี่ปฏิบัติด้วยตนเอง ทำมาทำไป เลยเกิดยุ่งใหญ่ขึ้นมา เพราะนั่งสมาธิแล้ว เกิดภาพย้อนอดีตชาติ ให้เห็นลอยเด่นชัดแจ้ว เหมือนตัวแสดงในภาพยนตร์ที่มีตัวดิฉันเอง อยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ เห็นชัดมากกว่า ครั้งอดีตชาติตนเองเป็นใคร แล้วเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายสังขาร เบื่อหน่ายความสุขที่ไม่จริงยั่งยืน สุขเจือปนด้วยทุกข์อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ พบอยู่ในชีวิตประจำวันเคยนึกถึงขนาดว่า ปรารถนาที่สุดก็คือ หลุดพ้น ภพชาติไปเสีย นั่น เป็นปริโยสาน ปรารถนาแท้จริงของดิฉัน แต่ภาพอดีตชาติหลอกหลอนชัดมากขึ้นทุกวัน

ครั้งหนึ่ง เคยเดินทางไปกับกลุ่มไปเที่ยวชมปราสาทหินพิมาย ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ก่อนไป มีการเตรียมกำไล อุบะ เครื่องทรงแบบเจ้าหญิงติดไปด้วย ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า เอาไปทำอะไร พอเข้าไปเดินชมในปราสาทหินพิมายเท่านั้นเอง ดิฉันเกิดไปเหยียบถูกสวิตช์ย้อนภพชาติเข้าหรืออย่างไร เดินลิ่ว ๆ ไปแต่งองค์ทรงเครื่องอุบะ คล้องแขน กำไลมีอรัศมีแล้ว ปรากฏดิฉันเป็นคนอื่น เดินอึ้งอ้าย แต่ขณะนั้น ดิฉันเดินลิ่ว ๆ ตรงจุดนั้น มาจุดนี้ ทำยังกับว่า เดินอยู่ในตัวของตนเอง ตรงไหนเคยใช้ทำพิธี หรือทำอะไร เดินบอกถูกหมด และทำพิธีสักการะได้อย่างไม่เก้อเจิน เหมือนอย่างกับว่า คนเองปฏิบัติอยู่ในชีวิตประจำวัน เห็นอดีตชาติของตนเอง และตนเอง อยู่ในเรื่องราวเหตุการณ์ เห็นชัดมาก

ตอนนี้เกิดภาพไม่จางหายไปกลับบ้านแล้ว ภพชาติอดีตที่เห็นก็ยังปรากฏลอยเด่น ก็มารำลึกถึงว่า เอ๊ะ! ถ้าเราปล่อยให้เกิดสำนักอย่างนี้ ฉายภาพย้อนอดีตเรอยุ่อย่างนี้เรื่อยไป เราคือดิฉันอาจจะสูญเสียอะไรบางอย่างเลือนลางไปเรื่อย ๆ จะไม่เข้าเรื่องซะแล้ว นี่ก็ได้อย่างนี้ ก็พยายามถอนตัวออกจากภพชาติที่เคยเห็นเหมือนเหยียบสวิตช์ย้อนเวลาได้นั้น แต่ทำไม่สำเร็จสักที จนล่วงมาถึง วันสี่ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖ เสียงโทรศัพท์ดังกริ่ง ๆ ขึ้น ขณะนั่งสมาธิก็ถอนจากสมาธิไปรับโทรศัพท์ เสียงในโทรศัพท์บอกมาตามสายว่า “แม่ครับ ผม ร.ต.อ. การุณย์ สุธยสรณาคม พุด หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล วัดอัมพวัน สิงห์บุรี จะมาที่บ้านภรรยาของผม คือ มาที่บ้านคุณ รัชนี้อย่างไร ผมจะไปรับแม่ จะมาบ้านผมไหม” ดิฉันแทบตัวลอย พอได้ยินข่าวนี้นี้ ด้วยความคือคือใจลั่นพ่น ตอบทันทีว่า “มารับเลยลูก แม่พร้อมแล้ว”

ร.ต.อ. การุณย์ สุธยสรณาคม ซึ่งเป็นนายตำรวจผู้ได้บังคับบัญชาของสามีดิฉันก็ขับรถมารับพา ดิฉันไปกราบขอพรหลวงพ่อเจ้าคุณฯ ที่บ้านคุณอรุณวรรณ ในตลาดกลางเมืองขอนแก่น โดยมีคุณจิรพรรณ ประสงค์ผล ภรรยาของคุณเสมอ ประสงค์ผล แห่งอุ่มมรดเสมอเซอร์วิส ขอนแก่น ร่วมมากราบ

หลวงพ่เจ้าคุณฯ ในโอกาสเดียวกันนี้ด้วย ดิฉันพยายามเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับดิฉันให้หลวงพ่เจ้าคุณฯ ทราบ ท่านเมตตารับฟังและให้โอวาทแนะนำทั้ง ๆ หลวงพ่เจ้าคุณฯ เห็นดิฉันเหนื่อยสยดสยองแทบขาด ตระเวนรับนิมนต์ไปตามสถาบันต่าง ๆ ในจังหวัดขอนแก่น ตามรายการผู้นิมนต์ไว้เพียงทุกชั่วโมงไม่มีวันเลย หลวงพ่มีอาการจะเป็นลม ต้องถวายโอสถยาหอม แต่หลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ท่านใจเพชรจริง ๆ ไม่ยอมพัก กลับต้อนรับผู้ศรัทธาเข้ามากราบแน่นขนัดอย่างไม่ยอมหนี ด้วยความเมตตา กรุณาท่วมท้น ประทับไว้ในความทรงจำของชาวจังหวัดขอนแก่น อย่างไม่เหือดหาย

ฉากชีวิตของดิฉัน เริ่มพบกับแสงทองแสงธรรม ณ บัดนี้เอง โดย ร.ต.อ. การุณย์ ลูกน้องของสามี บอกกับดิฉันว่า

“คุณแม่ จะปรึกษาเรื่องราวอะไรที่มากมาย ควรพบกับ อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ซึ่งผมเคารพนับถือมาก และเป็นลูกศิษย์หลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี” ดิฉันก็ให้ ร.ต.อ. การุณย์ ช่วยพาไป แนะนำให้รู้จักกับอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ เดียวกันทันทีเลย ขณะนั้น หลวงพ่เจ้าคุณฯ ยังรับนมัสการจากผู้ศรัทธาอยู่ในบ้านของคุณอรุณวรรณ หาญเจริญศักดิ์อยู่ ผู้คนแน่นขนัด โชคชะตาชีวิตของดิฉันหักมุมโค้งหลดดวงโคจรของห้วงนิกที่หน้าหนักกับภาพย้อนภพย้อนชาติที่ทำให้เหมือนรบกวณจิตสำนึกได้จากจุดนี้เอง

ท่านอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ให้คำแนะนำเป็นประโยชน์มาก ให้กำลังใจ และชี้หนทางถูกต้อง ในกระบวนการปฏิบัติธรรมฐาน สติปัญญา ๔ และให้ความสว่างโปร่งใสกับดิฉันในทุกด้านทุกทาง อย่างไม่เคยพบใครให้แสงสว่าง สาดขโลมจิตใจดิฉันได้มากเท่าครั้งนี้เลย ทั้ง ๆ อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ขณะสนทนากับดิฉันนั้น ท่านมีอาการอิดโรยอ่อนระโหยอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็ยังมีเมตตาตอบทุกคำที่ถาม ให้ความสว่างทุกเรื่องที่ขอร้องให้ชี้แจง

ดิฉันจึงตัดสินใจปล้นว่า หนทางที่ท่านอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ แนะนำให้ดิฉันในครั้งนี้ ดิฉันขอรับและปฏิบัติตามแน่นอน ก็ชักชวนให้คุณจิรพรรณ ประสงค์ผล สหายรักไปเป็นเพื่อนร่วมเดินทางไปปฏิบัติธรรมฐาน ณ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี โดยให้ตำรวจขับรถไปส่งให้วัดอัมพวัน สิงห์บุรี เพราะสามีติดราชการ เป็นบุญของดิฉัน และคุณจิรพรรณ ได้พบคุณชัชชู่อ แซ่เอ็ง อีกครั้ง นับแต่พบกันครั้งแรกที่จังหวัดขอนแก่น แต่ครั้งนี้ ดิฉันมาอยู่ที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี เพื่อปฏิบัติธรรมฐาน ในฐานะศิษย์ของ หลวงพ่เจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล และมีคุณชัชชู่อ เป็นครูฝึกสอนใกล้ชิด คุณชัชชู่อ อธิบายเปี่ยมด้วยเมตตากรุณา มาก พูดไพเราะ บุคลิกเข้มแข็งแฝงความนุ่มนวล

วันที่ ๔ จิตจึงลงใต้เยี่ยม ขณะเดินปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ เดินจงกรม ขว้างงอน ซ้ายงอน หุดขึ้นเบื้องหน้าพระพุทธรูปที่ใคร ๆ เรียกกันติดปากว่า หลวงพ่อดำ เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ผู้วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ซึ่งพระพุทธรูปองค์นี้ สามารถเปิดพระเนตรมองเหลือบตาได้ ลืมตาได้เหมือนคนเป็น ๆ เป็นที่อัศจรรย์กับผู้มาฝึกกรรมฐาน มานานแล้ว ดิฉันอธิษฐานจิตต่อพระพุทธรูปหลวงพ่อดำ และขอบารมี หลวงพ่อเจ้าคุณฯ กับพระพุทธเจ้า อภิบาลรักษาให้ดิฉันประกอบสติปฏิบัติกรรมฐานตามวิถีทางสติปัฏฐาน ๔ ให้ตลอดตลอดภัย และหลุดพ้นไปเสียจากภพชาติข้อนอดีต ซึ่งมันเคยก่อความทำให้ดิฉันตกอยู่ในห้วง “เมาดีชาติ” มาครั้งหนึ่งแล้ว ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างหลุด ปล่อยวาง ลงให้หมด ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้ ณ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี แห่งนี้ ณ บัดนี้ และขอให้เหลือแต่ปัจจุบันล้วน ๆ ขอให้ดิฉันอยู่ในปัจจุบัน สติพร้อมบริบูรณ์ ทั่วตลอดหมด

พออธิษฐานจิตเสร็จ ก็ขว้างงอน ซ้ายงอน เดินหันกลับย่างต่อไปจนครบอีกหนึ่งรอบ ตอนนี้เจ็บแปล็บหัวแม่เท้าเหมือนจะแตกปริ เจ็บปวดทรมานมาก เดินแทบไม่ไหว พยายามใช้เท้าขวาเป็นหลัก เดินต่อไป หมุนอีก ๑ รอบกลับ รู้ตัวว่าเจ็บปวดที่นิ้วหัวแม่เท้ามาก เดินไม่ไหว ขออนุญาตลาพัก ปรากฏ นิ้วเท้าซ้าย งอไม่ได้เลย แต่สำรวจก้นพิ้นสู้ ไม่อยากขกวนคนอื่น มีเพื่อนปฏิบัติกรรมฐานสองสามคน และคุณจิรพรรณ เข้ามาช่วยเหลือ พอดิฉันชี้ชี้ชี้ มาพบและรีบไปบอกหลวงพ่อเจ้าคุณฯ เดียวเดียว คุณชีกกลับมา บอกว่าหลวงพ่อรู้อยู่แล้วว่า คุณนายเบญจรัตน์ แผลก้น ภรรยาของท่านผู้กำกับจังหวัด ขอนแก่น ได้รับเวทนาถ้ำขณะปฏิบัติกรรมฐาน หลวงพ่อท่านให้น้ำมันมาทาที่นั่นน้ำตาไหล นี่เวทนาตัวเองจะทำได้เป็นอย่างไร เมื่อทำกระดูกไม่ได้แล้ว จะเดินจงกรมได้อย่างไร

พอคุณ จิรพรรณ ซิลมน้ำมันที่หลวงพ่อเจ้าคุณฯ ให้มา ทาไป นวดไป ดิฉันกำหนดเอาสติไปไว้ที่จุดปวด กำหนด ปวดหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ และกำหนด หายหนอ หายหนอ หายหนอ ตามที่คุณแม่ชี้ บอกสอน สักพักนิ้วเท้า เริ่มกระดูกกระดูกขยับได้และได้รับกำลังใจอีกมากมาย ญาติธรรมได้พากันมาส่งที่ห้องพัก วันต่อมา ดิฉันอาศัยเกาะแขนคุณจิรพรรณมาเพื่อฟังธรรมะจากหลวงพ่อ เจ้าคุณฯ วันนี้เป็นวันพระ ดิฉันกำหนดสติ กัดพิ้นสู้กับความเจ็บปวดอยู่ถึง ๕ ชั่วโมง ระหว่างรอฟังหลวงพ่อเจ้าคุณฯ เทศน์อบรม แต่ด้วยศรัทธาในองค์หลวงพ่อเจ้าคุณฯ ก็บอกกับตนเองว่า ทุกข์กายนั้นต้องทนให้ได้คั้นนั้นดิฉันนอนยากลำบากมาก เพราะเจ็บปวดที่ขามีมากยิ่งขึ้น

ได้ยินเสียงหลวงพ่อเจ้าคุณ พระราชสุทธานวมงคล ซึ่งดิฉันเคารพบูชาอย่างยิ่งกล่าวว่า “โยมเบญจรัตน์ให้ที่อยู่ก่อนนะ ขอเถอะแม่คุณเอ๋ย ยังกลับไม่ได้ จนกว่า อาตมาจะอนุญาต ใหนอยู่ใหนละ โยมเบญจรัตน์”

“ลูกอยู่นี้เจ้าคะ” ในใจตอนขณะตอบหลวงพ่อเจ้าคุณฯ นั้น ใจหายเราคงมีกรรมหนักมากจะต้องปฏิบัติกรรมฐานอยู่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ถึงเดือนหรือเปล่าหนอ ความคิดสับสนไปหมดแล้วกลับไป

พอเช้าขึ้น ดิฉันก็พยายามช่วยตัวเองสู้กรรม สู้เวทนา ทนเดินจงกรม ขว้างหน่อ ซ้ายข้างหน่อ พอ บ่ายอาการเจ็บปวดค่อยทุเลา อาการดีขึ้นโดยลำดับ พอเช้าวันที่๕ ได้ผู้มีน้ำใจเอาน้ำมันของหลวงพ่ोज้า คุณฯ นวดให้ ยิ่งดีขึ้นอย่างประหลาด พอวันที่๖ หลวงพ่ोज้าคุณฯ มีเมตตาให้ญาติโยมเข้าฟังนิทาน ธรรมะ ที่หลวงพ่ोज้าคุณฯ เล่าให้ฟัง ดิฉันยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบาน และเข้ายังได้ฟังเทศน์ธรรมจักรฯ จาก หลวงพ่ोज้าคุณฯ อีกด้วย บุญกุศลที่หลวงพ่ोज้าคุณฯ เมตตาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก รำลึกถึงท่านผู้มีพระคุณ หลวงพ่ोज้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล คุณชีซุงอ พุทธบารมี คุณแม่ใหญ่ สุ่ม ทองยี่ง และท่านอาจารย์ บุญส่ง อินทวิรัตน์ เมตตาชี้ทางให้ดิฉันเดินไปตามมรรควิถี สติปัญญา ๔ อันถูกต้องขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า ชีวิตของดิฉันเหมือนถูกชุบขึ้นมาใหม่ ได้พบแสงทองแสงธรรม ณ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

ดิฉันมีความรู้สึกปลอดภัย เบาอกเบาใจ แจ่มใส รุ้อคิด ปัจจุบัน อนาคต และสำคัญที่สุด จะไม่มี วันลืมคือ รู้ความเป็นปัจจุบัน และ รู้เท่าทันอารมณ์ทุกขณะจิต นั่นคือ มีสติเสมอ

กราบเท้าหลวงพ่ोज้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล พระอาจารย์ผู้ประเสริฐ คุณชีซุงอ แซ่เอ็ง คุณแม่ ใหญ่ สุ่ม ทองยี่ง คุณชีสมคิด มา ณ ที่นี้ด้วยความเคารพศรัทธาอย่างยิ่ง

อนึ่ง ดิฉันพร้อมด้วยสามี คือท่านผู้กำกับ และ รต.อ. การุณย์ สุตยสรณาคม ผู้ได้บังคับบัญชาของ สามีดิฉัน และอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ กับกลุ่มลูกศิษย์หลวงพ่ोज้าคุณฯ วัดอัมพวัน สิงห์บุรีกำลังเร่งมือ เร่งกำลัง ก่อสร้างห้องน้ำ ห้องส้วมแทงค์เก็บน้ำ ที่พัก สำหรับเปิดศูนย์ปฏิบัติธรรมฐาน สายวัดอัมพวัน สิงห์บุรี สาขา จังหวัดขอนแก่น บนเนื้อที่ดิน๒๔ ไร่ ที่คือกเตอร์ลำไย โกวิทยากร มอบถวายให้หลวง พ่ोज้าคุณฯ เมื่อวันที่ มิถุนายน ๒๕๖๖ แล้วนั้น กำลังดำเนินงานร่วมกันด้วยความศรัทธา ทันทแพทย์ หลุยงเรวดี วิวัฒน์พัฒนกุล เศรษฐินิขอนแก่น ศรัทธางานยิ่งใหญ่นี้ มขอประชาสัมพันธ์ มาถึง สาธุชนจะร่วมกองบุญใหญ่ในครั้งนี้ผ่านหลวงพ่ोज้าคุณฯ หรือ กลุ่มลูกศิษย์ทางจังหวัดขอนแก่น ตามที่อยู่ ดังกล่าวได้เลย

เมื่อข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่ोजรัญ

จันทร์ฉาย ขาวนวล *

ข้าพเจ้าใคร่ขอเล่าประสบการณ์ที่ได้ประสบกับตนเองเกี่ยวกับบุญบารมีของหลวงพ่ोजรัญ ที่ได้ช่วยชีวิต และทำให้ชีวิตข้าพเจ้าประสบ โชคลี มีความสุข

ตามที่ได้รับคำแนะนำจากพี่บุญส่ง ให้นำไปพบหลวงพ่อก่อนที่จะมาทำธุรกิจการค้าออกร้านจำหน่ายสินค้าในงานใหม่ ซึ่งข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ครอบคลุมประมาณ ๑๐ คน และบางคนก็นำลูก ๆ ไปกราบนมัสการหลวงพ่อด้วย รวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองก็ได้ นำลูกชายคนโตไปด้วย

ข้าพเจ้าออกเดินทางไปวัด อัมพวัน ในวันที่ ๒๘ พ.ย. ๒๕๓๕ เวลาประมาณเที่ยงตรง ทุกคนต่างก็ภาวนา จิตใจจดจ่อถึงแต่วัดอัมพวัน และหลวงพ่อก็คงจะเข้าพบ กราบนมัสการหลวงพ่อก่อนถึงแม้จะเป็นเวลาชั่วครู่ก็ตาม

เพราะทุกคนจะต้องเดินทางกลับกันในวันนั้น เพราะต่างคนต่างมีงานและภารกิจรออยู่ รวมทั้งตัวข้าพเจ้าจะต้องรีบเดินทางกลับมา เพื่อตกแต่งร้าน และออกร้านจำหน่ายสินค้า ณ งานเทศกาล “งานใหม่ประจำปีของจังหวัดขอนแก่น”

ขณะเดินทางก็ได้ไปถึงวัดประมาณ ๓ ทุ่ม พบหลวงพ่อนั่งรับแขกซึ่งมีเป็นจำนวนมาก จึงได้เข้าไปกราบหลวงพ่อก่อนที่ใจศรัทธา และมุ่งหวังไว้

ก่อนอื่น หลวงพ่อก็บอกไป รับประทานอาหารให้เรียบร้อยทุกคน และได้บอกให้ทุกคนพักค้างคืนที่นี่ ไม่ต้องกลับ แต่ทุกคนก็ยืนยันกรานว่าจะต้องกลับเพราะมีภารกิจรออยู่

ท่านก็บอกว่าห้ามก็ไม่ฟัง เหมือนกับคนคืออื่น ทั้ง ๆ ที่ชะตาบอกลให้อยู่ในวัด อย่างเพิ่งรีบกลับเสร็จแล้วก็ต้องตาย ก็สุดแล้วแต่กรรมของใคร

แต่ทุกคนก็ไม่ได้เกิดปัญญาและระลึกได้เลย เป็นอันว่าทุกคนก็ลงมติเดินทางกลับขอนแก่นหลวงพ่อก็ตอบให้เหรียญหลวงพ่อก่อน เพื่อให้คุ้มครองปกป้องภัยอันตรายทั้งปวง และข้าพเจ้าได้รูปของรัชกาลที่ ๙ ขณะของข้าพเจ้าได้เดินทางกลับไปยังจังหวัดขอนแก่น ในคืนนั้น

เวลาประมาณตี ๒ ขณะนั้นรถวิ่งอยู่ที่บริเวณใกล้กับโรงพยาบาล อัญญาศิริ ขอนแก่น ก็เกิดเสียหลักพลิกคว่ำข้างถนน สภาพรถนั้นเหมือนกับว่าจะต้องตายกันหมด เพราะกระจกแตกหลังคายุบ

ขณะเดินทางไม่มีใครเป็นอะไรเลย มีเจ็บและเคล็ดขัดยอกบางคนเท่านั้น สำหรับตัวข้าพเจ้าเองนั้นไม่เจ็บอะไรตรงไหนเลย และไม่รู้ตัวเสียด้วยว่ารถคว่ำ จนกระทั่งกระเด็นน้ำแข็งกระฉอกมาถูกข้าพเจ้า ก็

เลยรู้สึกตัวเองเปียกและเย็นจังเลย แต่มาแปลกใจตจที่ว่า ทำไมตัวเองนั่งในท่าที่เอาเท้าชี้ฟ้าอย่างนี้ จนกระทั่งเกิดสติระลึกได้สักครู่

หลังจากที่มีคนมารุมล้อมรถ และถามว่า มีใครเป็นอะไรมากไหมครับ เร็วๆ ครับ ผมจะช่วยนำส่งโรงพยาบาลอยู่ใกล้ๆ นี้เอง ก็เลยได้รู้ว่า อ้อ! นี่รถกว่าหรือ จิตใจนั้นระลึกถึงหลวงพ่อบ้านที่ ได้แต่ยกมือขึ้นหัว

เอ่ยถึงหลวงพ่อบ้าน หลวงพ่อเจ้าอาวาสที่ช่วยเหลือชีวิตลูกไว้ในครั้งนี้ และก็มานึกได้ที่คำพูดหลวงพ่อบ้านกลับ ก็ไม่ได้เกิดปัญญา ระลึกได้เลยจนกระทั่งรถต้องมาประสบอุบัติเหตุ ทำให้เสียเวลา แต่เป็นเพราะบุญบารมีของหลวงพ่อบ้าน จึงได้มีชีวิตอยู่รอดมาถึงทุกวันนี้ได้

หลังจากที่ทุกคนเชีคร่างกายเสร็จปลอดภัย ก็กลับบ้านกันโดยทางรถของบริษัทรถตู้ที่ทางคณะได้เช่าในการเดินทางครั้งนี้มารับไปส่งให้ถึงบ้านทุกคน ต่างก็ประหลาดใจที่สามรถรอดชีวิตมาได้ คุณปาฏิหาริย์ ไม่มีใครอยากเชื่อว่ารถที่แล้วปลอดภัยกันกลับมา และทุกคนต่างก็ได้ไปทำภารกิจของตนตามที่แต่ละคนรับผิดชอบอยู่

ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น หลังจากถึงบ้านแล้วขึ้นอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมข้าวของเพื่อจะนำไปออกบ้าน ข้าพเจ้าจำหน่ยสินค้าประเภทเสื้อผ้าและเครื่องประดับด้วยบุญบารมีของหลวงพ่อบ้าน และคำแนะนำของอาจารย์บุญส่ง ที่ให้ข้าพเจ้าไปกราบนมัสการหลวงพ่อบ้าน และได้พบมรรูปของรัชกาลที่ ๕ ข้าพเจ้าก็ได้นำไปใส่กรอบ และประดับไว้ในร้านบูชาพวงมาลัยเป็นประจำทุกวัน

ข้าพเจ้าขอทูลเกล้าชีวิตส่วนตัวสักเล็กน้อยว่า ข้าพเจ้านั้น ได้ต่อสู้ชีวิตเลี้ยงลูกอยู่เพียงลำพังคนเดียว หลังจากข้าพเจ้าสั่งสัญญาเสียสามปีไปเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ รวมเวลานี้ก็ร่วมจะ ๔ ปีเข้าไปแล้ว

ข้าพเจ้ามีลูกชายอยู่ ๒ คน ข้าพเจ้าต้องทำงานทุกอย่างด้วยตนเอง โดยเฉพาะรถยนต์ขนของ ก็ได้รับความช่วยเหลือจากพี่สาว รวมทั้งป้ายชื่อร้าน กซตคแต่งร้าน การต่อไฟอะไหล่อีกมากมาย

แต่ข้าพเจ้าก็สามารถทำการ ในครั้งนี้สำเร็จเพราะได้รับความช่วยเหลือจากทุกคนที่ข้าพเจ้าได้ไหว้วาน ไม่มีใครปฏิเสธ ข้าพเจ้าก็ขายของได้กำไรดีเป็นที่น่าพอใจด้วยอำนาจและบุญบารมีของหลวงพ่อบ้าน และตัวข้าพเจ้า ที่ได้ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในความดีงาม จึงเป็นผลให้ข้าพเจ้ามีชีวิตกำลังกายกำลังใจต่อสู้ชีวิต และข้าพเจ้าก็มีความสุขอยู่ตามอัธยาศัยกับลูกชาย ๒ คนของข้าพเจ้าด้วย การประกอบสัมมาอาชีพที่สุจริตทั้งทางราชการและธุรกิจการค้าต่าง ๆ

ทั้ง ๆ ที่ชีวิตจริงของข้าพเจ้านั้น สุดแสนจะร้อนทที่ต้องเป็นแม่ สามีตายจากตั้งแต่อายุยังน้อย เป็นที่น่าสงสารและเห็นใจจากคนทั่วไป แต่ข้าพเจ้าก็ได้พึ่งหลวงพ่อรัญ มีพระพุทธศาสนาเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ

ในขณะนี้ ข้าพเจ้าจะไปไหนจะต้องอัญเชิญหลวงพ่อแว่นคอ(สายสร้อย) ติดตัวอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัย ไม่ว่าจะเดินทางไปไหนก็ตาม

เมื่อประมาณวันที่ ๒-๓ เมษายน ๒๕๖๖ ข้าพเจ้าและลูกชายคนโต ได้มีโอกาสไปกราบนมัสการหลวงพ่อกี่ครั้ง ไปคราวนี้ก็เพื่อไปปฏิบัติวิีตัสนากรรมฐานอยู่วัด และก่อนกลับก็ได้ไปกราบขอบพระคุณหลวงพ่อรัญ ที่ได้ช่วยชีวิต

และได้นำข้อความความประสงค์ ของอาจารย์จรรยาพร ประธานทอง หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาร.ร.ขามแก่นนคร กราบเรียนกับหลวงพ่อว่าอยากจะตั้งชมรมคลินิกใจขึ้น

หลวงพ่อก็ได้ให้ความกรุณา มอบหนังสือฝากมาให้ทางโรงเรียนมายังอาจารย์จรรยาพร และขณะนี้กำลังดำเนินการจัดตั้งชมรมนี้

ส่วนข้าพเจ้านั้น ได้ให้ความสนใจสนับสนุนชมรมด้วยศรัทธา และข้าพเจ้าขอตั้งใจว่าจะสนับสนุนปฏิบัติตนให้อยู่ในศีลธรรมตลอดไป เพื่อชีวิตจะได้พบกับความสุขและร่มเย็นตลอดไป

นางจันทร์ฉาย ขาวนวล
ร.ร. ขามแก่นนคร ข.ขอนแก่น

* อาจารย์โรงเรียนขามแก่นนคร จ.ขอนแก่น

นกไม่เคยเห็นฟ้า ปลาไม่เคยเห็นน้ำ

บุญส่ง อินทวิรัตน์

วันหนึ่งใกล้ค่ำแล้ว ข้าพเจ้าขึ้นหน่อ” กำหนดสติ ไล่ตามกลางกระหม่อมผ่าซีก เก้าสิบองศาทะเล กลางลงระหว่างหัวแม่เท้าทั้งสองข้าง แล้วก็ให้สติ ไล่ตามจากหว่างเท้าทั้งสองขึ้นกลางกระหม่อม ทำไป ๆ ทำอยู่นานหนักเข้าสติมันไปหล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียวกับลมหายใจไปเลย ไม่ต้องไปไล่ตด วิ่งไล่จับกัน วุ่นวาย ให้สติและลมหายใจเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน แฮ่ม! ก็ทำยากอีกนะแหละ ไม่ใช่เขาจะยอมลงเอยกัน ง่าย ๆ วิ่งหนีวิ่งไล่ตามกันอยู่นั้นแล้ว ล้าปากยากแท้หนอ

ขึ้นหน่อ ๕ ครั้งหลายชุดอยู่พักใหญ่ ใกล้ค่ำวันหนึ่ง แวบเดียว อ้ากายละเอียดข้างในของ ข้าพเจ้า หลุดไปยืนมองพิจารณาภายในกายหยาบอยู่ข้างนอกเสียแล้ว เห็นชัดเลยไม่ได้เห็นด้วยตา แต่มัน คล้าย ๆ เห็นหมดพร้อมกันทันที ไม่ใช่เห็นทีละส่วนเหมือนใช้ตาเนื่อมอง เจ้ากายทิพย์นี้สามารถเห็นแบบ ปรุโปร่งทั่วตลอดหมดในปริบตาเลย ไม่ได้นึกถือถือใจอะไร รู้สึกเฉย ๆ จากนั้น ก็ไปเดินจงกรม ตามที่ หลวงพ่อเจ้าคุณฯ สอนไว้ว่า ให้ ยืน เดิน นั่ง ต่อเนื่องเหมือนกรอด้วยเข้ากระสวย อย่าให้ขาดช่วงขาดจังหวะ ทั้งสามอาการนี้ กำลัง อย่างช้า อย่างขวาเดินไปช้าที่สุดเท่าที่จะช้าได้ ไม่ใช่เดินวันเดียวเดียวเดียวแล้วได้นะ ขอรับ เล่นกันนานเชียว ก็ค่ำวันหนึ่งเดินจงกรม ไปเรื่อย ๆ ไม่ได้หวังอะไร วันเดียว กายเนื่อมันหายไป มองเห็นเท้าตนเอง ยก ย่างเหยียบ เห็นชัดเลย เอ๊ะ! มันเห็นได้ยังไง ก็เวลาเดินจงกรม เราไม่ได้เดินมองฝ่า เท้านี้นา แล้วกายส่วนบนมันหายไปไหน นึกรู้ตลอดก็ไม่ใส่ใจ ไม่ได้ตั้งใจ รู้สึกเฉย ๆ

จากนั้น ก็ไปนั่งกำหนดในท่าอาสนะ อันว่า อาสนะ นี้ออกจะนั่งยากหน่อยนะครับ นั่งท่าอาสนะ หรือท่าดอกบัวนี้ จิตมันดิ่งลงได้เร็วมาก และที่ ทั่วตลอดหมดของร่างกาย จะอยู่ในลักษณะเตรียมพร้อมที่ ทั่วตลอดหมด ข้าพเจ้าชอบนั่งท่าอาสนะนี้มธ พิกมาตั้งแต่เยาว์วัย เลยทำได้สบาย ๆ เหมือนนั่งธรรมดาไป เลย นั่งทำนี้ มันจะช่วยให้พลังกุศลสินี ที่จะเคลื่อนไหวจากบริเวณกระดูกเชิงกราน ระหว่างกระดูกสันหลัง ข้อสุดท้าย ไล่ตามไขกระดูกสันหลัง ขึ้นกลางกระหม่อม แผ่ซ่านพลังไปเปิดสวิตซ์ดวงตาที่สาม ที่สำคัญ เมื่อพลังกุศลสินี ได้ถูกปลุกให้ตื่นแล้ว ไขกระดูกสันหลังจะถูกเปลี่ยนสีและแผ่รังสีได้อีกด้วย มันจะฟอก ไขกระดูกสันหลังที่ ทั่วตลอดหมด ไปถึงกลางกระหม่อมจนถึงเปิดดวงตาที่สาม ที่หลวงพ่อเจ้าคุณ พระราช สุธธินญาณมงคลเคยชี้ให้ปฏิบัติสติปัญญา กำหนดเห็นหน่อ ระหว่างที่ วิ่ง สองข้าง กลางหน้าผากนั้นเอง

อันนี้ ได้ประโยชน์เหลือจะกล่าวได้ถ้วนถึง เอาไปใช้ มองอะไร ได้อย่างชนิดถูกต้องตามที่เป็นจริง เช่น เห็นว่า คนที่นั่งสนทนากับเรานี้ คดในข้องอในกระดูกเล่เหลี่ยม หลอกหลวง หรือเป็นคนซื่อตรง ปาก กับใจตรงกัน ก็เห็นได้ เห็นว่าคนที่กำลังเดินเข้ามาหาเรานี้ เขามีปัญหาอะไร เค็ดรื้อนอะไร เป็นทุกข์เรื่อง

อะไร ยังเอาไปช่วยเหลือปิดเป่าปัญหาได้ตั้งมากมาย ไม่รู้หมดอีกด้วย มันเกิดประโยชน์มหาศาล“เห็น
หนอ” กำหนดรู้ลงไป คนที่เดินมาหาเรา คนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเรา เป็นคนอย่างไร มีอะไรอยู่ในตัวบ้าง นึก
รู้ตามไปจนกระทั่ง หยั่งรู้จิตคนที่นั่งสนทนากับเรา เขากำลังนึกคิดอะไร หลอกหลวง หรือซื่อสัตย์ จริง
ไม่จริงใจ มันรู้ได้อัตโนมัติไปเลย

อ้อ! เกือบลืมไปเลย เรื่องศัพท์คำว่ากุศลคตินี้ เดี่ยวจะงงกันยกใหญ่ ไม่ใช่ศัพท์ใหม่ นะครับ เป็น
คำโบราณของท่านโยคี ดาบสแถบเชิงเขาหิมาลัย ท่านกล่าวถึงเอาไว้ห้าพันปีมาแล้ว เป็นอาการ
ลักษณะของพลัง จะเรียก ลึกลับก็ใช่ จะเรียกว่า ไม่ลึกลับก็ใช่ มันหล่อหลอมรวมเอาพลังเกิดจากฝึกสมาธิ
ไปผนึกรวมพลังดิน น้ำ ลม ไฟ ดวงดาว มวลสารทั้งหมดของจักรวาล หลอมไหลหล่อเข้าสู่ไขกระดูกสัน
หลัง บริเวณกระดูกเชิงกราน แล้วฟอกไขสันหลังให้เปลี่ยนสีจากสีไขว้ธรรมชาติ ให้เปลี่ยนสีและเกิดรังสี
เกิดพลังคลื่นมหาศาล ไหลเลื่อนฟอกไขกระดูกสันหลังไล่ตามไปเรื่อย ๆ ถึงกลางกระหม่อม ไปกดสวิทช์
เปิดดวงตาที่สาม ที่เรียกว่า ตาทิพย์ อยู่ระหว่างเหนือหว่างคิ้วทั้งสองข้าง กึ่งกลางหน้าผาก ทำให้เห็นอะไร
ตาที่ธรรมชาติมีอยู่ เป็นอยู่ เข้าใจยากหน่อยนะครับ เพราะปกติทุกวันคนเราไม่เห็นอะไรตามที่ธรรมชาติเขา
เป็นอยู่จริง ๆ เลย เห็นอะไรปลอม ๆ หลอก ๆ กันทั้งนั้น แต่เราไม่รู้ตัว เพราะไม่ได้ฝึกสมาธิ สมถกรรม
ฐาน ไม่ได้ ฝึกสติปัญญา ๔ เลยก็ทักท้อว่า ที่ตาเนื่อมองเห็นนั่นแหละของจริง ถึงได้ถูกหลอกถูกต้มถูกตุ๋น
ถูกคดโกงมาสารพัด

นั่งทำสมาธิ วิปัสสนากรรมฐาน พอเข้าที่ลงตัวเหมะเหม็ง เอาอีกละ เจ้าตัวกายละเอียดข้างในหรือ
กายทิพย์ เขาออกมานั่งประจันหน้า มองกายหมวกกายเนื้อของตนเอง มองบ้านเก่า ๆ เรือน ๆ พัง ๆ โทรม
ๆ มองอยู่พักใหญ่จึงกำหนดรู้ คึงกลับ แล้วจึงไปเดินช้ อึกซุด ก่อนจะไปอาบน้ำ สวดมนต์ เข้านอน ทำอยู่
อย่างนี้ สม่่าเสมอ ได้ผลดีมากทีเดียว แต่ก็ไม่เคยคิดจิตใจ ไม่รู้สึกอะไรเลย ๆ เพราะปกติฝึกฝนมาตั้ง
ยาวว๊วย

สมัยเด็ก เคยฝึกเพ่งกสิณมาก่อนแล้ว ธรรมกายก็ฝึกมาโชกโชกแล้ว แต่คันลึกลงเข้าไป คันลึกลงเข้าไป
ตามแบบฉบับ กาลามสูตรบัญญัติที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน คือ ต้องรู้จักเลือกเพื่อน เกิดเป็นคน
ถ้าไม่รู้รู้จัก เลือกเพื่อน จะเลื่อนระดับไปเป็นมนุษย์ เห็นจะหมกมัวกันทีเดียว

ที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคล ซึ่งข้าพเจ้าไปกราบทำขอฝากตัว
เป็นศิษย์ บอกสอนเรื่อง ทุกขณะจิตอยู่ในปัจจุบัน ปัจจุบันแบบนามธรรม จับตั้มไม่ได้ ก็ไปกำหนดรู้ด้วย
สติปัญญา ๔ กำหนดยืนหนอ ๕ ครั้ง ทำหลาย ๆ ชุด สตินั้นจะดึงลงสู่ศูนย์กลางที่ตั้งได้เร็ว และทำแบบ
สบาย ๆ ที่จะไม่สบายก็เห็นจะเป็นตอนยืนหนอ นี้ ยืนกันขามือยปวดขา เป็นตะคริวจนขาสั้น ขามันจะ
ระเบิด บางครั้งมีอาการตัวโยกโคลงได้อีกด้วย ยืนหนอให้ดี ๆ เป็นวิธีเรียบ ๆ ง่าย ๆ ได้ผลเร็วมาก ทำที่

จิตเราไม่พุ่งชน แวบเดียว ยืนหนอ ๕ ครั้ง กำหนดลมหายใจ กำหนดสติ ให้ดี ๆ แวบเดียว พลิกแผ่นดิน
เลย แผลงฤทธิ์ อิทธิบาท แวบลับปล้นตัวข้างในกายทิพย์ หลุดออกมา ยืนมองกายหยาบ กายเนื้อ พิจารณา
ไตรลักษณ์ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

แล้วจะเกิดอะไรขึ้น เมื่อเรายืนกำหนดได้อย่างนี้ มันจะไปอยู่ในปัจจุบัน ทุกขณะจิต และยังคงดับ
สนิท เรื่องที่จะก่อภพก่อชาติของกระบวนการปฏิจสมุปบาทไปพร้อมกัน เพราะมันดับสนิท ชั้น
นิเวศ ๕ ไม่เหลือ กระบวนการ ๑๒ อากาโร ที่จะปรุงแต่งขึ้น วงกลมรอบก่อภพชาติ ตามวิถีของปฏิจสมุป
บาท พันฉับเดียว ข้อโซ่ถูกตัดขาด ไม่สามารถก่อภพก่อชาติได้ ชั้น ๕ จิต เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ
เหลืออะไรอยู่ให้ปรุงแต่งอีกเล่า ภพชาติจะไปก่อขึ้นได้อย่างไร นิเวศ ๕ ดับสนิทไปพร้อมด้วย ในโอกาส
เดียวกัน แล้วพร้อม ๆ กันนี้ยังอยู่ในปัจจุบันทุกขณะจิตไปอีกด้วย เลยหยุดก่อสร้างภพชาติ ทุกข์ชรา
มรณะ โสกะที่ไหนด มันจะเกิดได้เล่า สิ้นภพชาติ ดับสนิทไปแล้ว ไฟดับแล้ว ขาวสะอาดบริสุทธิ์ไปแล้ว
ทำไมต้องแต่งชุดดำไปงานศพด้วยเล่า คนจีนเขาทำถูก คนตายให้ใส่ชุดขาวสะอาดไปร่วมงาน แต่
ประเพณีข้างไทยเราแต่งชุดดำ คำทำไมอีกเล่า ไฟดับไปแล้ว มันสงบแล้ว ภพชาติถูกเผาละลายไปแล้ว ขาว
สะอาดซะที ไม่ได้หรือ

สติปัญญา ๔ นี้ เป็นทางสายเอกแท้จริง **ท่องคัมภีร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทิ้งไว้ เป็นมรดก**
ให้แก่มนุษยชาติทั้งหมด วัตถุประสงค์ทำเหมืองทองสุดขอบฟ้า ก็ไม่ต้องไปหาที่ไหนด วัตถุประสงค์คือ ลมหายใจเข้า
ออก ที่หายใจทิ้งไปวัน ๆ เปล่าประโยชน์นี้แหละ จับเอาลมหายใจมา กำหนดรู้ด้วยสติตัวเดียวเท่านั้น ทำได้
เมื่อใดก็เห็นฟ้า ปลาเห็นน้ำ เมื่อนั้น เลียบปล้นทันที

หลวงปู่เจ้าคุณพระราชาสุทธิญาณมงคล กล่าวถ้อยคำลุ่มลึก เรียบ ๆ ง่าย ๆ เอาไว้ ทุกขณะจิต อยู่ใน
ปัจจุบัน อยู่กับปัจจุบัน อดีตไม่ต้องไปอาลัยเก็บเอามาคิด เป็นขยะไปแล้ว เน่าไปแล้ว เอามาคิดทำไม
อนาคตไม่ต้องไปจับตัววางตาย เอาตรงนี้ ขณะนี้ เดียวนี้ อยู่กับปัจจุบันเท่านั้น ให้จิตอยู่ในปัจจุบันทุกขณะ
จิต ถ้าเมื่อจิตอยู่ในปัจจุบันทุกขณะจิต แน่ชัดอยู่แล้วว่า กระบวนเพลง ๑๒ อากาโร ของขบวนการปรุงแต่ง
ภพชาติ ของวงกลมปฏิจสมุปบาท ถูกพันฉับเดียว ม้วนเดียวจบ ขาดสะบัดนี้ ข้อโซ่ก่อภพก่อชาติ ถูก
พันฉับเดียวขาดสะบัดนี้ นั่นแหละกลฉับสนิท ผังไปแล้ว จะเหลืออะไร ให้ทุกข์ ชรา มรณะ อีกต่อไปเล่า หลุด
พ้นเสียทีไม่ได้หรือ ไฟมันดับสนิทไปแล้ว แต่งชุดขาวไม่ได้หรือ ทำไมต้องไว้ทุกข์อีกเล่า ทำไมต้องแต่ง
ชุดดำด้วยเล่า ข้าพเจ้ากำลังเน้น ๆ จี้จุดมรณสติชัด ๆ แผลง ๆ ในคำกล่าวอยู่ในเชิงให้ชัดอยู่แล้วนี่

ข้าพเจ้ากล่าวกับทุก ๆ ท่านที่มาพบข้าพเจ้า เกือบจะครบหมดทุกจังหวัดในภาคอีสานที่มาสัมผัส
กับชีวิตงานของข้าพเจ้า **มักกล่าวฝากไว้เสมอ ๆ ว่า ปี พ.ศ. ๒๕๓๖** **นี่เป็นปีที่ข้าพเจ้า นายบุญส่ง อินทวิรัตน์**
ถึงกำหนดต้องตายแล้วนะ ขอผลัดเขาได้เท่านั้น จะได้รับการพักผ่อนต่อระยะเวลาออกไปอีกหรือเปล่า **สุด**

แล้วแต่ฟ้าดิน ไม่มีอะไรต้องกังวลอีกแล้ว ตายเสียทีก็ดีเหมือนกัน เหนื่อยมากจริง ๆ การมีชีวิตอยู่ ก็ข้าง เป็นสิ่งดีงามหาสิ่งใดเสมือนเหมือนเป็นไม่มีอีกแล้ว แต่น่าเสียดาย ทำไมต้องจบลงด้วยตายจริงทุกรายอีก ด้วยเล่า สร้างขึ้นมาแล้วทำไมต้องถูกทำลาย ก็เพราะมันเป็นเช่นนั้นเอง มัน ตลตา มันเหลือแต่๓ พยางค์ เท่านั้นเอง ทั้งหมดในพระธรรม๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธุ์ ย่อ และย่อและกรองแล้วกรองอีกเหลือแค่ ตะ-ละ-ตา สามคำเท่านั้นเอง ไบประคู้ในฝ่ามือตลาคคกำมือเดียวแท้ ๆ ที่พระพุทธรองค์หีบมาบอกสอน มนุษยชาติให้หลุดพ้นทุกข์

ถ้าสมมุติว่า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หีบเอาไบประคู้มาหมดทั้งป่า มาบอกสอน จะเสมือนยกเอาจักรวาลทั้งหมดมาบอกสอนหรือเปล่า แค่กำมือเดียวก็เรียนกันหลายพันชาติกว่าจะหลุดพ้น ถ้าไม่ได้พบทางสายเอก สติปัญญา๔ ที่พระตลาคควางเป็นมรรค เป็นวิถี เอาไว้ให้ เมื่อข้าพเจ้าไปได้เคล็ด วิธี กำหนดขึ้นหนอ๕ ครั้ง ได้มาจากหลวงพ่เจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล เอามาใช้ฝึกสติปัญญา ๔ พลิกแปลงฤทธิ์อิทธิบาท ได้ผลมหาศาลรำพันไม่หมด ข้อที่รู้แน่ ๆ คือรวบรัดตัดตรงฟันฉับเดียว กระบวนการ กระบวนเพลง ๑๒ อากา ของกระบวนการปฏิบัติสมบูรณ์ ถูกฟันแบเดียว ชกตุมเดียว ฟังดับ สนิทไปเลย

ดิฉัน นางพรศรี อินทวิรัตน์ ขอเล่าฟ่งท้ายเรื่องราว ที่ไม่ค่อยรู้เรื่องของคุณ บุญส่ง อินทวิรัตน์ นิดเดียว ของดิฉันอ่านเข้าใจไม่ยากเลย เรื่องของดิฉันคือ ปกติ ดิฉันป่วยเป็นโรคไมเกรน ปวดศีรษะข้าง เดียว ปวดประจำ รักษาประจำสม่ำเสมอ อยู่กับคุณหมอแพทย์หญิง อรทัย พาณิชย์ และแพทย์หญิง ทรง ขวัญ ศิลารักษ์ ก็หายบ้างเป็นบ้าง พอไปหาหมอก็หาย พอไกลหมอหน่อย มันปวดขึ้นมาก็ทรมานเหมือนกัน

อยู่มาวันหนึ่ง ปวดศีรษะมาก โทรศัพทไปถามหาแพทย์หญิง อรทัย ท่านไปต่างประเทศ แพทย์หญิง ทรงขวัญ ศิลารักษ์ ท่านก็ไปต่างประเทศ เอ! จะทำยังไงเฮลละ วันนี้ลองดูสักครั้ง สู้กับโรคปวดศีรษะโดยไม่ใช้ยาคุณศิกิซ ก็กำหนดจิต สวดมนต์ อโหสิกรรม แล้วแผ่เมตตา ทำอย่างแบบที่หลวงพ่เจ้าคุณพระราช สุทธิญาณมงคลสอนไว้ คือ อโหสิกรรมก่อนทุกครั้ง ก่อนจะแผ่เมตตา จากนั้น ข้าพเจ้าก็ลงนอนกำหนด ปวดหนอ ๆ เรื่อยไป กำหนดไปซ้ำ ๆ

ลักพักเดียว ปรากฏหลวงพ่เจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ปรากฏองค์หลวงพ่ นั่งอยู่เบื้องเหนือ ศีรษะดิฉัน หลวงพ่เป่าศีรษะ ลมเย็นวูบผ่านสรรพวงศ์กาย รู้สึกสัมผัสได้แท้จริง ไม่หลับไม่ฝัน เป็น อาการรับรู้ว่ามีสติสัมปชัญญะจริง ๆ ดิฉันยังไม่ได้นอนหลับ แค่กำหนดรู้ปวดหนอ ๆ ทำเท่านี้ ลงเอน กายนอนปวดหนอ อยู่ตามลำพัง คุณบุญส่งสามิฉันไม่อยู่ มีแต่ น.ส. ภาสวรรณ และ ค.ช. ภิญโญ บุตรสอง คนนี้ อยู่เป็นเพื่อน ตอนแรกที่ปวดศีรษะ รู้สึกจิตใจไม่ค่อยสบายเลย หวาดกลัวอะไรบางอย่างลึกลับบอกไม่ ถูก เพราะไม่ว่าจะอยู่ที่บ้านหลังไหน ดิฉันเคยจับสังเกตว่า คุณบุญส่ง มีอะไรแปลก เช่นไม่มีตัวคนอยู่ใน

บ้านเลย เขาอยู่ไกล ๆ แต่กลับมาได้ยินเสียงเดินหรือซังกาแป หรือหีบสิ่งของเปิดตู้กับข้าว หีบถ้วยรินน้ำ
ได้ยินอาการเหล่านี้ของเขาเสมอ ๆ ก็ทำให้อุ่นใจ ถ้าคุณบุญส่งไม่อยู่บ้าน มันเข็มนะไรขาดหายไปที่
สำคัญยิ่งใหญ่บอกไม่ถูก วันใดเธอไม่อยู่ ลูกเต้าจะไม่ยอมลงมาเปิดประตูบ้านสวมมนต์หน้ารูปฉายาลักษณ์
หลวงพ่ोज้าคุณฯ วัคธัมพวัน แล้วปิดห้องใครห้องมัน นอนเงียบหมด

เมื่อหลวงพ่ोज้าคุณฯ มานั่งอยู่เบื้องเหนือศีรษะปาดศีรษะให้เท่านั้น หายปวดศีรษะเป็นปลิดทิ้งเลย
ดิฉันเชื่อมั่นว่า หลวงพ่ोज้าคุณฯ มาเยี่ยมบ้านดิฉันบ่อย ๆ เพราะดิฉันสัมผัสได้ว่า ท่านรักเมตตาคุณบุญส่ง
และครอบครัวเหมือนบุตรหลานแท้จริง ท่านเป็นที่เคารพกัญชาของครอบครัวดิฉัน เป็นหลักชัยไปตลอด
ชีวิต จะไม่มีวันลืมได้เลย จะอยู่ไกลแค่ไหน รำลึกนึกถึงด้วยเคารพบูชา ในเมตตาของหลวงพ่ोज้าคุณฯ
สถิตไว้ในเรือนใจอย่างไม่รู้แปรปรวน ทุกครั้งที่ดิฉันบ่นปวดศีรษะ คุณบุญส่งมักจะบอกให้ไปปฏิบัติ
กรรมฐานแก้กรรม บอกอย่างนี้ทุกที ดิฉันไปแน่นอน มีโอกาสเมื่อใด จะต้องไปปฏิบัติกรรมฐานทดแทน
พระคุณหลวงพ่ोज้าคุณฯ ที่มาปาดศีรษะให้หายปวด แสดงว่า หลวงพ่ोज้าคุณฯ แยกกายทิพย์ มาจากวัคธัมพวัน
สิงห์บุรี ได้นั่นเอง เวลาลูกศิษย์ คนใดอยู่ในภะล่ำบากถึงที่สุด หลวงพ่ोज้าคุณฯ จะแยกกายทิพย์ ถอด
กายทิพย์ ไปช่วยเหลือได้แน่นอน ดิฉันพิสูจน์มาแล้ว เห็นมาแล้ว ด้วยตนเอง จึงยอมเชื่อว่าเป็นความจริง

ทำอดีตให้เป็นปัจจุบัน

หลวงพ่ोज้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล สอนให้ทุกขณะจิตเป็นอาการอยู่ในปัจจุบัน อดีตลบทิ้ง
ไปเลย อนาคตอย่าไปฟุ้งซ่าน ทำปัจจุบันให้อยู่ในอาการมีสติพร้อมเท่านั้น

เอาล้าฟังแล้วว่า หาปัจจุบันให้พบ แล้วอย่างอื่นได้มาหมด เพราะปัจจุบันเป็นด่านสำคัญยิ่งยวด
สำหรับผ่านไปสู่ความสำเร็จในการปฏิบัติสติปัญญา ๔

เมื่อไม่รู้ต้องยอม โง่หลวงพ่ोज้าคุณฯ บอกให้โง่ซ้ำไว้ แล้วจะได้ดี อย่าเอาตัวฉลาดมาเป็นครู
นำหน้า ฟังทลายไม่สำเร็จมรรคผลในชั้นเชิงปฏิบัติสติปัญญา ๔ ต้องให้โง่ซ้ำไว้

ก็มาตรงกับสุภายิตจินบพหนึ่ง เขาสอนไว้ว่า โง่ไม่เป็นฉลาดไม่ได้ ยืนหนอ ๕ ครั้ง นี่ทำบ่อย ๆ
ทำสม่ำเสมอ ทุกวัน ที่เด็ดของหลวงพ่ोज้าคุณวัคธัมพวัน สิงห์บุรีตรงยืนหนอ ยืนหนอ ๕ ครั้ง วันละ
หลายหน ทำเข้าเถอะ ยืนหนอ ๕ ครั้ง ทำให้ถูกจังหวะ ลงอาการเคลื่อนไหวของสติให้เข้าจังหวะให้ดี ๆ ยืนหนอ
๕ ครั้งนี่นะทำให้ซ้ำซ้ำไว้ ซ้ำที่สุดเลยไล่จากล่างขึ้นกลางกระหม่อม กดจากกลางกระหม่อมลงมาผ่ากลาง
กาย ลงศูนย์ถึงพื้นเลยนะ เด็ดขาดจริง ๆ

มืออยู่วันหนึ่ง กำลังทำอาหาร ยืนหนอ ตอนค่ำ ๆ ปรากฏ อยู่ ๆ ภายทิพย์หรือธรรมกาย หรือ ภายใ
กายของข้าพเจ้ามันหลุดออกไปยืนหันหน้ามองดูกายเนื้อเข้าให้ละชิ ระยะห่างขนาด ๑ วา ยืนหันหน้ามอง
กายเนื้อของตนเอง อ้าว! นั่นตัวตนของเรา แล้วนี่ละตัวตนของใคร ก็จำได้ สัญญามันบอก นี่แหละกาย
แท้จริงของดั้งเดิมของเราละ มันโปร่งใสโปร่งแสง รู้สึกได้เลย

ตอนนั้นคำ ประมาณเกือบ ๕ ทุ่ม ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามแบบฉบับหลวงพ่ोज้าคุณ ๆ สอน คือให้ยืน
หนอ แล้วไปเดิน แล้วไปนั่ง ต้องให้ต่อเนื่องกัน ๗ อิริยาบถ นี่จะต้องให้ต่อเนื่องเหมือนกรอด้วย เข้า
กระสวย ทั้งช่วงไม่ได้

สติมันคงดีมากตอนนี่ ก็เดินจงกรมเรื่อยไป จากนั้นถึงค่อยย่อตัวลงหนอ ตามอาการไล่ระดับขยอลง
จนถึงพื้นหนอสุดท้าย จากนั้นก็พองหนอ ยุบหนอ เรื่อยไปเกิดเรื่องเลยทีนี้ เจ้ากายข้างในของข้าพเจ้าที่มัน
โปร่งแสงไร้นี้ ไร้กระดูก จะเรียกว่า ภายทิพย์ หรือธรรมกายคงไม่พลาด มันออกมานั่งหันหน้ามองกาย
เนื้อของข้าพเจ้า ห่างประมาณ ๑ วา เหมือนตอนยืนหนอ

พอถอนออกจากสมาธิ ก็มานึกทบทวนอาการที่เกิดขึ้น ลำดับมาอย่างไร ก็นึกย้อนไปถึงของเก่า ๆ
ที่เคยค้นลึก ๆ มาจากอิทัปปัจจตาและปฏิจสมุปบาท และตลตา ในกัมภีร์ของสมเด็จพระเจ้าประคุณหลวงพ่
พุทธทาสภิกขุ ท่านเขียนและสอนชาวโลกเอาไว้

ทุกขณะจิตเคลื่อนไหวไปนั้น ถูกกำหนดด้วยสติควบคุมตลอดไม่คลาดเลย รูปกับนาม เขาทำงาน
ธรรมชาติของเขาส่วน ๆ เข้าใจแล้ว ในเมื่อทุกขณะจิตเคลื่อนไหวของลมหายใจเข้าออกด้วยสติกำกับ อยู่ไม่
คลาดแบบส่วน ๆ อยู่อย่างนี้ อดีตที่ไหน อนาคตที่ไหนจะลอยหน้าขึ้นมาได้ ก็ทุกขณะจิตกำหนด ลมหายใจ
อยู่ในปัจจุบันส่วน ๆ แล้วอย่างนี้ สติกับลมหายใจมันหล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว มันเป็นของก็ไปแล้ว
ไม่มีอะไรคู่โลกนี้ ในการฝึกสติปัญญา ๔ ต้องไล่เรื่องประเด็นความหลงเคยชินอะไร ๆ ที่มันเป็นของคู่
ให้เหลือแต่ของคี่เท่านั้น

เมื่อทุกขณะจิตของลมหายใจ เข้าออกมีสติฝึกหล่อหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวอยู่ส่วน ๆ อย่างนี้
เบญจขันธ์และนิเวศน์ ๕ ถูกพันฉับดับสนิท ไม่เหลือซากเลย ตรงจุดนี้ ขันธ์ ๕ และนิเวศน์ ๕ ไม่เหลือซาก
ไปแล้ว ในเมื่อทุกขณะจิตของลมหายใจเข้าออกเหลือแต่สติส่วน ๆ อยู่อย่างนี้แล้ว ฉับไม่เหลือซากในเว
เดียว ฉับไวกว่าฟ้าแลบด้วยซ้ำไป

ถึงตรงจุดนี้ อยากรจะวิ่งไปกราบเท้าหลวงพ่ोज้าคุณพระราชสุทธินิยามมงคล ท่านสอนประยุกต์
รวบรัดที่เหลือเกิน ขอดเขียนจริง

นี่แหละ งานปลุกคนให้ตื่น สอนคนให้เป็นงาน

เฮ้! มาถึงตอนทำอดีตให้เป็นปัจจุบัน จะทำอะไร เพราะหลวงพ่อก่อนเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคล เน้นมากเรื่องฝึกสติปัญญา ๔ ต้องให้อริยาบถ ยืน เดิน นั่ง ให้ต่อเนื่องเหมือนกรอด้วยเข้ากระสวย ต้องต่อเนื่องอย่าให้ขาดช่วง อย่างที่จังหวัดยี่นครึ่งชั่วโมง เดินครึ่งชั่วโมง แล้วไปนั่งครึ่งชั่วโมงเอาให้ต่อเนื่อง ทำอย่างนี้หลวงพ่อก่อนเจ้าคุณบอกว่า จะได้ผลแน่นอนและเร็วด้วย

ข้าพเจ้าเล่นมุกกลับย้อนศร คำกล่าวสอนของหลวงพ่อก่อนเจ้าคุณฯ เอาด้วยตลอดมาหนึ่งหลอด ขึ้นไปยืนชันบนของตัวบ้าน แทะปลายเชือกที่เสียบหลอดด้วยออก แล้วกระตุกหลอดด้วยนิ้วเดียว หลอดด้วยถูกกระตุกวี้อ มันหลุดหิวลงไปสุดปลายด้วย เป็นหลอดด้วยห้อยคั้งคั้ง ๆ ทำอดีตให้เป็นปัจจุบัน เอาชนิดอย่างให้เห็นเป็นหุ่น เป็นตุ๊กตา ให้เห็นชัด ๆ กันเลย ไม่เชื่อลองทำดู วิธีทำอดีตให้เป็นปัจจุบัน ขณกระตุกหลอดด้วยนิ้วหัว นิ้วกลางไปนั้น ท่านกำลังทำอดีตให้เป็นปัจจุบันแล้วใช่หรือไม่

บุญส่ง อินทวิรัตน์

เศรษฐีเกิดเป็นลูกขอทาน

พระราชสุทธินามมงคล

กิตติงไฉนมา เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นเป็นเวลา๓๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่อาตมาอยู่วัดพรหมบุรีโน้น มีเศรษฐีบ้านหนึ่ง สองสามีภรรยา มีลูก ๕ คน มีนา ๑,๐๐๐ กว่าไร่ มีข้าวของเยอะ สอนลูกนักสอน ลูกหนาว่า ขอทานมาอย่าให้มันนะ คาคี หุคิ เทคิ มือกิ อย่าไปให้มันกิน บาดกรก็ไม่อยากใส่ จีเหนียว จีดีด จีตัน สอนลูกหลานตลอดมาว่า อย่งไปให้มันกินนะ อย่งไปใส่ บาดกรมัน เสียเงินเสียทอง เสียข้าวเสียของ เสียเวลาเหลือเกิน

เราประกอบอาชีพการงาน ก็เหลือกินเหลือใช้ ไม่ต้องไปทำบุญ ไม่ต้องไปทำทาน สอนลูกอย่งนี้ ตลอดมา ถ้าขอทานเข้าบ้านไล่แห่ไปเลย ถ้าพระมาเรียไรก็ไล่แห่ไป หว่าเสื่อเสื่อเข้ามาเปลืองเวลา

ขอทานเข้าตามตรอก ออกตามประตู ก็บอกว่า บ้านนี้ไม่ทำบุญ ไล่พระไปเลย ทำนองนี้เป็นต้น เดียวนี้ยังมีตระกูลหลานอยู่

เล่าให้โยมฟัง เป็นเรื่องทรงจำใจคิดกำหนดจดจำไว้ จีเหนียว อำนาจของโลเกะ ต้องเป็นเปรต แน่นอน ขอทานมาได้ พระมาบิณฑบาตก็ไม่สนใจ ไม่อยากจะใส่บาตรแต่ประการใด

และสอนลูกทุกวัน อย่งไปทำบุญ อย่งไปทำทาน ขอทานมาได้ให้มันไป พวกจีเกียจหากิน จีเกียจ ประกอบอาชีพการงาน

ในเวลากาลต่อมา เศรษฐี บ้านนั้นก็แบ่งสมบัติให้ลูกไป๕ คน และย่งฝังทรัพย์สมบัติไว้อีก มากมายที่โคกยายมอญ เลยวัดมะปรางไป (อยู่ทางทิศตะวันออก ของวัดอัมพวัน

ฝังไว้หลังบ้านเขา มีทั้งเงินกลม เงินบาท ทองเอี้ยวมาย

ต่อมาทั้งพ่อทั้งแม่ตาย แม่ตายก่อน ตายแล้วไม่ทราบว่าจะไปเกิดที่ไหน แต่เศรษฐีที่เป็นพ่อไปเกิด เป็นลูกขอทาน เป็นลูกขอทานตัวเล็ก ๆ ถือขันไปขอบ้านนี้ บ้านนั้นเรื่อยไป

ลูกขอทานอยู่ที่บ้านห้วยแสง ก็เดินขอทานมาเข้าไปในบ้านของตัวเอง เกิดรำลึกชาติได้ เนื่องจาก มาขอ ลูกก็ไล่แห่ ขับให้สุนัขไล่กัดออกจากบ้านไป นั้นแหละเกลียด ขอทานเลยไปเกิดเป็นลูกขอทาน

ลูกขอทานก็ขอทานไปทั่ว ๆ ไป มากับพ่อแม่ขอทาน ตอนนั้นเป็นเด็กประมาณ๓๔ ขวบ เมื่อรำลึก ชาติได้ จึงได้บอกกับลูกเศรษฐีว่า

เราได้ฝังทรัพย์สมบัติไว้ที่โคกยายมอญ ขอให้เจ้าไปขุด บ้านนี้เขาก็ไม่เชื่อว่า พ่อเขาจะ ไปเกิดเป็น ลูกขอทาน

ในที่สุด เมื่อชุดก็ได้ทรัพย์สมบัติตามนั้น อาตมายังขอเขามา เมื่อตอนที่ยังไม่ได้บวช เขามาไว้เป็นตัวอย่าง

นี่แหละญาติโยมทั้งหลายเอ๋ย เป็นตัวอย่างได้ดีมากสอนลูกไม่ให้ทำทานฝึงทรัพย์สมบัติไว้ เลยตัวเองตายไปเกิดเป็นลูกขอทาน

เมื่อชุดทรัพย์สมบัติได้ เขาก็ให้ทาน โดยที่บอกทรัพย์ให้เขา และตัวเองก็ต้องไปขอทานจนกระทั่งตายข้างทางเดิน ไปเป็นลมตายที่บางขาม เลยวัดโลงไปหน่อย นี่เหตุการณ์เกิดขึ้นตอนที่อาตมายังไม่ได้บวช

นี่เล่าให้โยมฟัง เล่าต่อให้ลูกหลานฟังมาหลายรายแล้ว อย่างลืมนะ ยังมีอยู่ที่จะตายเป็นลูกขอทานกันต่อไป

มีทรัพย์สิ้นเงินทองมากมายกายกองฝังไว้ แต่แล้วก็ต้องตายไปเกิดเป็นลูกขอทาน และขอทานจนกระทั่งตายข้างถนน ทรัพย์สิ้นเงินทองไม่ได้เลย น่าอนาถใจ อาตมาเป็นผู้รู้ เพราะหาบของไปขายที่บางขาม เลยไปขอเขามา เขามาดูตัวอย่าง เดียวนี้ยังอยู่ด้วย

เดี๋ยวนี้ โลกขามมอญ โลกกะเหรี่ยงที่เขาฝังทรัพย์ไว้ กลายเป็นถนนหนทางไปหมดแล้ว

อันนี้มีเหตุผลหลายประการ อำนาจโทสะ ไม่พอใจคนโน้น คนนี้ ตายขณะนั้นลงนรกไปเลย ทำบุญทอดกฐินก็ไครมก็ช่วยไม่ได้ สร้างศาลาไว้ก็หลัง ตั้งใจจะเป็นพระอินทร์ ตั้งใจจะเป็นเอกอัครมเหสีของจักรินเทวราช ยกช่อฟ้าหน้าบัน ก็ต้องลงนรกไป ผิดหัดแน่นอน ด้วยอำนาจโทสะ

อำนาจโมหะ ตายไปคิดว่าเป็นบัณฑิต จะได้ปริญญาโทเอก กลับไปเป็นสัตว์เดรัจฉานหาสติปัญญาไม่ได้ ตายจากสัตว์เดรัจฉานมาเป็นมนุษย์ เรียนหนังสือก็ไม่ได้ ได้อย่างดีก็แค่ ป.๔ อย่างนี้ นะอย่าทำอารมณ์อย่างนั้นเลย แก้ปัญหาปัจจุบันเสียให้ได้ทันทั่วทั้งที่ไม่ร้อแต่ประการใด

อาตมาขอสรุปอายตนะ วิธีปฏิบัติขอแก้ปัญหาปัจจุบันให้ได้ สมความปรารถนา และญาติโยมเอ๋ย ขอทานเข้าบ้านอย่าไล่อย่างหมุ่หมานะ ถ้าไม่ทำก็นั่งมันชะ ถ้าจะทำก็ทำไป

ขอสรุปรายการไว้เพียงเท่านี้ ขอนุโมทนาสาธุการ ขอบุญกุศลที่ท่านทั้งหลาย ได้บำเพ็ญแล้วทุกประการ จงมีแต่ความสุขความเจริญ และตัดกิเลสตัณหาทั้งหลาย โดยตั้งใจกำหนด ใช้สติปัญญาขั้นยังสามารถจัดปัญหาแก้ความชั่วออกจากตัวได้ และเดินทางกันต่อไป ข้ามฝั่งฟากถึงพระนิพพานโดยที่วหน้ากัน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ปฏิบัติกรรมฐานแก้กรรม

หายจากโรคอัมพาต

ชุมพล แสนอาจโท

เรื่องของกระผมออกจะไปข้องเกี่ยวกับสิ่งลึกลับ ทางโลกวิญญาน ท่านผู้อ่านจะเชื่อหรือปล่าก็สุดแท้แต่จะนึก กระผมป่วยด้วยโรคปวดขารุนแรง ปวดแทบจะเดินไม่ไหว แล้วต่อมา กระผมก็เดินไม่ได้จริง ๆ อาการรุนแรงทำให้ท้อแท้ อยากตาย ๆ จากโลกนี้ไปให้สิ้นกันไป ทรมานนับปี อยู่ ๆ ถึงคราวกระผมจะหมดเวรหมดกรรม หรือยังงไม่ทราบ ซาบซ่าจากคุณศิริประภา (กอบ) สิทธิเกษร เพื่อนบ้านแนะนำให้ไปพบ อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ เพื่อขอรับคำแนะนำบางอย่าง เพราะกระผมเองมือแปดทิศแล้ว

วันที่กระผมไปถึงบ้านอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ กระผมคลานเข้าไปถึงในบ้านของอาจารย์บุญส่ง ท่านมอง ๆ กระผมแล้วบอกให้เขียนชื่อ นามสกุลที่อยู่ลงในสมุดบันทึก ใส่บ้านเลขที่ให้ละเอียดท่านมองผ่าน ๆ แล้วก็นิ่งสักครูก็บอกว่า “หน้าบ้านคุณชุมพล มีคนตายใช่ไหม” กระผมก็ตอบว่า ใช่ มีเด็กหนุ่ม ๆ ตกต้นไม้ตาย และก็ถามต่อไปว่า “บนบ้านของคุณชุมพลมีวิญญาณเดินอยู่ในบ้านใช่ไหม เสาตคน้ำมันใช่ไหม” กระผมก็ตอบว่า ใช่ ตอนนี้อยู่แหละ กระผมช้พระศรืธาเลื่อมใสอาจารย์บุญส่ง ปักใจตั้งซะแล้ว เพราะกระผมทราบแน่ชัดว่า ท่านอาจารย์บุญส่ง ไม่เคยรู้จักที่อยู่กระผมมาก่อน ไม่ใช่เตรียมเรื่องแล้วมาตอบถามกัน ทำไมจึงทราบทะลุปรุไปทั้งหมด เหมือนท่านอาจารย์บุญส่งอ่านกระผม ออกได้ราวกับอ่านหนังสือเป็นแถว ๆ บนหน้ากระดาษ

อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ที่ผู้คนศรัทธามากมาย ก็บอกว่าขอให้คุณชุมพลไปปฏิบัติกรรมฐานแก้กรรม ๗ วัน ที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี แล้ววิญญาณนางตะเคียนจะไปกราบลาคุณไปเกิด เขาติดตามมาอยู่ในบ้านของคุณ มากับเสาตะเคียน และขังรู้ละเอียดว่า กระผมไปซื้อหมาไม้ปลุกบ้านที่คนอื่นเขาจะซื้อไปถวายวัด แต่กระผมบังเอิญไปซื้อ เจ้าของเขาเห็นได้ราคาก็ขายให้กระผมมา กระผมก็ซื้อไม้มาปลุกบ้าน โดยไม่รู้ว่ามีเสาตะเคียนตกน้ำมันอะไรมาก่อน

วันหนึ่ง กระผมนั่งเล่นอยู่ชานเรือน ถูกอธิบหล่นตุ้มลงมาจากบ้าน ไม่มีคนไหนมาถือเป็นแท้น้ำ ๆ แต่ไม่มีตัวตน กระผมหล่นตุ้มลงมาทรุดกับพื้นดิน จากวันนั้นมาก็ป่วยตลอดมา วันดีคืนดี กลางวันแสด ๆ บนบ้าน กระผมมีเสียงผู้หญิงเดินอยู่บนบ้าน บางครั้งก็เห็นไ่ว ๆ วับ ๆ หายไป ป่วยอยู่เรื่อยมา บ้านกระผมแทบ จะเรียกได้ว่า ไม่มีความสุขเลย

กระผมขอจารึกวันนี้ไว้ในความทรงจำ คือวันที่ให้พบกับอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ผู้จุดแสงเทียนส่องทาง แนะนำให้กระผมมาปฏิบัติกรรมฐาน ณ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี มากราบทำ หลวงพ่อเจ้าคุณ

พระราชสุทธินิยมมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม) และได้ปฏิบัติกรรมฐาน ครบ ๗ วัน กระทบอธิษฐานไว้ว่า ตอนจากลาฆากวัดอัมพวัน ขอให้กระทบเดินขึ้นรถกลับบ้านที่ขอนแก่น ได้เหมือนคนปกติ เพราะตอนไป กระทบซื้อไม้เท้าขึ้นเดินลี้ขาไปตลอด แล้ววันนี้ขึ้นความจริง กระทบอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน

ตอนกลับกระทบไม่ได้ใช้ไม้เท้าตัวกลับเหมือนตอนไป เดินขึ้นรถกลับบ้านเดินเหมือนคนปกติธรรมดา ไม่มีอาการอัมพาต อะไรอีกเลย แข็งขาแข็งแรงดี ปกติทุกอย่าง ไปทำงานได้ตามปกติ ทำให้เพื่อน ๆ ที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคขอนแก่น อำเภอเมือง ขอนแก่น แปลกใจที่กระทบหายป่วยเป็นปกติดีได้อย่างไร เพราะก่อน ๆ มีแต่นึกว่า คงทำงานต่อไปไม่ได้แน่นอน อยู่ไม่ตลอดเกษียณอายุแน่ ๆ แต่กลับมาอย่างคนสุขภาพสมบูรณ์ ทำให้เพื่อนร่วมงานสนใจมาติดตามไปพบครูบาอาจารย์ดีที่ไหนมา

กระทบก็ตอบว่า ไปฝึกกรรมฐาน สติปัฏฐาน ๔ แก้กกรรม ที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ๗ วัน ได้รบบารมีเมตตาหลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทธินิยมมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม) ชีวิตของผม จึงหายพิการดังที่เห็นนี้

กระทบเขียนเล่าเรื่องนี้ เพื่อเป็นพยานว่า สติปัฏฐาน ๔ ที่หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทธินิยมมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม) วัดอัมพวัน สิงห์บุรี นำมาบอก สอนให้ผู้ตกอยู่ในกองทุกข์ จมอยู่ในกองทุกข์ นับแสนนับล้านชีวิตได้หลุดพ้น เป็นเรื่องจริง ปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ ซดใช้หนี้เวรกรรมได้จริง และขอให้เชื่อว่ากรรมมีจริง ต้องชดใช้กรรมเป็นเรื่องจริง ก่อกรรมดีและชั้ว กรรมนั้นสนองตอบให้ ช้าหรือเร็ว แรงหรือเบา สุดแต่เจตนาและการกระทำกับผลที่ทำมันออกมาว่าจะรุนแรง หรือเบาหนักแค่ไหนเท่านั้น แต่ชดใช้กรรม เป็นเรื่องต้องมีโอกาสชดใช้แน่ คนไม่เห็น ฟ้าดินย่อมเห็น กฎของกรรม ไม่เคยงดเว้นใคร

กระทบไปปฏิบัติสติปัฏฐานอยู่สามวันแรก ปวดขารุนแรง กระทบอดทนปวดขาแทบระเบิด ก็ทนเอา ทนสู้กับเวทนา ที่เขามากดดันให้กระทบละความเพียร ไม่ยอมแพ้ สู้ชดใช้กรรมเขาไป เวทนามันแก้กล้า ก็กำหนดรู้ตามครูฝึกสอน พอวันที่ ๔ อาการปวดหนักเริ่มคลาย เบาสบายขึ้นโดยลำดับอาการป่วยเริ่มคลี่คลายหายดีโดยลำดับ กระทบสามารถเดินจงกรมกับกัลยาณมิตร ผู้ปฏิบัติได้เฉกเช่นเขาอื่นเหมือนคนเดินปกติ โดยกระทบเองลืมหิวไปสนิทว่า ตอนมากระทบกลานมาวัดอัมพวัน สิงห์บุรี แต่ตอนนี้เดินได้ มารู้เรื่องจริง ๆ เอาวันที่ ๖ และ ๗

วันหนึ่ง กระทบนั่งสมาธิ กำหนดพองหนอยุบหนอ ตามครูฝึกบอกสอน นั่งไป ๆ รู้สึกปวดหน่วงหนึบขึ้นอีก เอ๊ะ! เล่นงานเราอีกหรือยังงัย ปวดหนึบ ๆ พักเดียว ปรากฏร่างของวิญญาณผีนางตะเกียนที่อยู่บ้านกระทบที่ขอนแก่น แต่งตัวสวยงามแบบไทยเดิม มานั่งพนมมืออนุโมทนาขอกลับกระทบว่า ขอ

อนุโมทนาและขอบคุณที่กล่าววาจาตั้งอธิษฐานแก่กุศลผลบุญไปให้ จะมาลาคุณชุมพลไปเกิดแล้วนะ แต่ก่อนจะลาไป จะรักษาอาการอัมพาตของคุณชุมพลให้หาย เป็นการตอบแทน และวิญญูณนางตะเคียนสวยงาม ก็ก้มเป่าที่หัวเข่าของกระผม คลื่นกระแสพลังเย็นวาบไหลผ่านขากระผมพุ่งผ่านไปทั่วสรรพางค์กาย เย็นวาบเบาสบาย เบาตัวโปร่งสบาย กระผมจึงลุกขยับตัวขึ้นลองเดินเพื่อความมั่นใจ

ผลปรากฏว่า กระผมเดินได้ปกติ หายจากอาการอัมพาต หายป่วยจริง ๆ ก่อนวันที่เข้าปฏิบัติ
กรรมฐานสองสามวันแรกก็ทุกข์ทุกเดา เดินเซ เดินเอียงอยู่เหมือนกัน แต่จิตใจของกระผมมีสติประคองผู้เวทนากล้า อย่างไม่ทอดย ปรึกษารู้ ชดใช้กรรมเขาให้หมด ตายเป็นตาย อยู่เป็นอยู่ ไหน ๆ อยู่บ้านก็เป็นอัมพาต เดินไม่ได้ ตายทั้งเป็นอยู่แล้ว จะตายทั้งที่ สู้ให้ถึงที่สุดกันคู่สักครั้ง สู้กับเวทนา

กระผมกราบเท้าหลวงพ่อ เจ้าคุณพระราชสุทธานมมงคล วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ด้วยเขียนเรื่องโลกวิญญูณลึกลับ และกฎแห่งกรรมต้องชดใช้ มีจริงเรื่องจริง มาถวายลงในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ ไว้เป็นอนุสรณ์รำลึก ถึงเมตตาบารมีหลวงพ่ोज้าคุณฯ ซึ่งเป็นที่เคารพศรัทธาของชาว จังหวัดขอนแก่น และชาวอีสานทั้งหมด ได้ทราบโดยทั่วกัน

ขอเชิญชวนไปปฏิบัติสติปัญญา ๔ ณ วัดอัมพวันสิงห์บุรีกันเถิดครับ จะพบทางออกบอกตนได้ใช้ตนเป็นเห็นตนชัดต่อไป อย่าท้อแท้อย่าสิ้นหวัง เหมือนดังกระผมได้ประสบพบเห็นมาด้วยตนเองนี้แหละครับ

กระผมชักชวนเพื่อน ๆ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค หลายท่านไปเข้ารับปฏิบัติสติปัญญา ๔ ปฏิบัติกรรมฐาน ให้ชีวิตพบกับมิติหนึ่ง ที่บางท่านอาจจะไม่เคยสัมผัสมาก่อนเลย เชิญเถิดครับ เพื่อชีวิตเกิดมาไม่เป็นโมฆะ มาปฏิบัติกรรมฐานกันเถิดครับ แล้วจะได้คำตอบให้ชีวิตว่าคนเราเกิดมาทำไม มาด้วยเปล่า กลับไปเหลือขี้เถ้ากองเดียว ยังมีชีวิตอยู่อย่าให้เวลาล่วงผ่านไปเปล่า ๆ หายใจทิ้งไปเปล่า ๆ เเลยครับ สติปัญญา ๔ ชดใช้กรรมหมดแล้ว ทำงานได้เข้มแข็งมีประโยชน์ต่อหน้าที่การงานอีกด้วย

ชุมพล แสนอาจโท
การไฟฟ้านครหลวงส่วนภูมิภาค อำเภอเมือง
จังหวัด ขอนแก่น ๔๐๐๐๐
โทร. ๐๔๓-๒๓๖๒๔๖

กรรมสนอง

เกรียง สุป็นดี*

ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอกล่าวอ้างถึงความเคารพ ด้วยความสำนึกกตัญญูต่อท่านผู้มีพระคุณทุกท่าน ซึ่งให้ความเมตตาช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกด้านตามแนวทางที่ท่านช่วยได้ เพื่อให้ข้าพเจ้าได้รับความเป็นธรรม ในทางคดี ตั้งแต่ต้นจนคดีถึงที่สุด

โดยเฉพาะพระเดชพระคุณ หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคล วัดอัมพวัน แม้ข้าพเจ้ามาหา หลวงพ่อกลางวัน หรือมีดักกลางคืน ท่านก็เมตตาให้ข้าพเจ้าและครอบครัวทุกโอกาส ท่านมีแต่ให้ ข้าพเจ้าเดินทางกลับไปลำปางแล้วท่านก็ตามไปให้ คือให้พาลงแม่เมตตา เพื่อให้ข้าพเจ้าปลอดภัยให้เป็นสุข ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในบ้านเมือง มีใจช่วยเหลือข้าพเจ้าให้ได้รับความเป็นธรรม และชนะคดีทุกเรื่องในที่สุด

เรื่องเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเอระหว่างที่ข้าพเจ้ายังรับราชการ ตำแหน่งพนักงานป่าไม้ โป(สมัยนั้น) เป็นหัวหน้าหน่วยป้องกันรักษาป่าที่ ลป.๑๕ (แม่ทะ) สังกัดสำนักงานป่าไม้เขตลำปาง กรมป่าไม้ พ. ๒๕๑๗-๒๕๒๐

ระหว่างรับราชการ ที่นี้มีเหตุการณ์อันตรายแก่ชีวิตเกิดขึ้นหลายสิบครั้ง แต่ครั้งกรรมต่าง ๆ กัน ในจำนวนหลายสิบครั้ง ดังกล่าว ข้าพเจ้าขอเล่าขึ้นตัวอย่างเฉพาะที่น่าหวาดเสียว. น่ากลัว...บางเรื่องเท่านั้น

ข้าพเจ้ายังจดจำได้ หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคล พูดกับข้าพเจ้าว่า ”ดูน่าหวาดเสียวนะ... น่ากลัว...แต่...ไม่เป็นไรปลอดภัย...ใครทำร้ายไม่สำเร็จ...ผู้คิดร้ายแพ้ภัยตนเอง...ทำไปเถอะงานนะ อย่า ท้อแท้ ท้อถอย...ทำให้ดี...อย่าหยุดทำดี”

ถูกขังด้วยถูกระเบิด

เช้าวันหนึ่ง(พ.ศ. ๒๕๑๘) นายอุดมผู้ได้บังคับบัญชาขณะนั้น รายงานข้าพเจ้าว่า สายลับมาแจ้งว่า เมื่อวานจำขนไม้สักแปรรูปแผ่นใหญ่ ๆ ออกจากป่าปางป้วย ๔ คัน เวลานี้จำให้คนงานโค่นไม้สักและแปรรูปไม้สัก ไม้ที่ยังขนไม่หมดเหลืออีกเยอะ ฮี ๓ วัน จำจะเข้ามาขนไม้สักอีก

ข้าพเจ้าสั่งนายอุดมจัดเตรียมรถยนต์ และอัตรากำลังเจ้าหน้าที่พร้อม รวม ๕ คน เดินทางไป สำนักงานองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้(อ.อ.ป.) ลำปาง ติดต่อกับนายเฉลียว หัวหน้าส่วนทำไม้ลำปาง ขอความร่วมมือให้จัดรถบรรทุกไม้ รถแทรกเตอร์ซักรถ รถบรรทุกติดหล่มในป่า พร้อมอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ ได้รถรวม ๖ คัน พร้อมเจ้าหน้าที่เดินทางไปยังป่าปางป้วย ทางในป่าเป็นหลุมโคลนบ้าง เป็นห้วย เป็นภูเขา สลับกัน ฝ่ายคนร้ายตัดไม้สักแปรรูป ไม้สักมีชัยภูมิอยู่บนที่สูงกว่า เป็นพื้นที่บนภูเขามักมองเห็นฝ่าย

เจ้าหน้าที่ก่อนเข้าถึงตัวเสมอ มีเวลาเตรียมตัวหนี หรือเตรียมตัวสู้ได้ดีกว่าในที่สุด ได้เห็นฝ่ายคนร้ายหลายคนแบ่งแยกกลุ่มช่วยกัน โคนไม้สักก็มี กำลังเลื่อยแปรรูปไม้สักก็มี พวกข้าพเจ้าแบ่งกำลังกันโดยอัตโนมัติโดยสัญชาตญาณในการไล่จับคนคนร้าย วิ่งไล่ตามคนร้ายเพื่อจะจับกุมตัวให้ได้กระจายตามที่คนร้ายวิ่งหนีขึ้นภูเขาบ้าง ลงห้วยบ้าง

ข้าพเจ้าวิ่งไล่ตามชายคนหนึ่ง นุ่งชุดสีเขียวเหมือนตำรวจ ศ.ค. แต่งกัน สังเกตเห็นว่าเขาวิ่งไป มือหนึ่งพยายามล้วงของในถุงเป้เล็กที่หิ้วอยู่ เห็นเขาหยุดหันหน้ามาทางข้าพเจ้า และเพื่อน อ.อ.ป. ที่วิ่งตามหลังข้าพเจ้ามา เขาอยู่บนที่สูงกว่า ข้าพเจ้ากับเพื่อนที่อยู่ต่ำกว่า เห็นดิ่งสลักนิรภัยแล้วขว้างลูกเหล็กกลม ๆ สีเขียวไปไม่อ่อนมายังข้าพเจ้าและเพื่อน ข้าพเจ้าร้องตะโกน *เฮ้ย!...เฮ้ย!... ลูกระเบิดไว้อี... นอนทุกคนเร็ว ...* ข้าพเจ้ากระโดดพุ่งตัว เข้าหาที่กำบัง โคนต้นสักที่ใกล้ที่สุด ทันใดนั้นลูกเหล็กกลมที่ลอบมากระทบกิ่งไม้ตกลงยังพื้นห่างที่ข้าพเจ้านอนกำบังมีคนสักประมาณ ๔ เมตร

ตูม ...ซ่า...ซ่า...ซ่า

ต้นและแสบแก้วหู จนหูอื้อ ระเบิดแตกก่อให้เกิดหลุมดินลึกปากหลุมกว้าง เศษดิน เศษนิรภัยพุ่งกระจายขึ้นสู่ยอดไม้แล้ว ตกลงกระทบกิ่งไม้และใบไม้ในป่า รอบรัศมีทำลายของมันเกิดเสียงดังซ่าซ่า...ซ่า...เสียงระเบิดก้องกัมปนาทป่าป้างปวย ทำให้เจ้าหน้าที่ป่าไม้และ อ.ป. ซึ่งกระจายกันไล่จับคนร้ายต้องหยุดลงทันที หันหน้ามองกันแล้วต่างเร่งฝีเท้ามารวมจุดอยู่ข้าพเจ้า และริมหลุมระเบิด ต่างคนต่างวิจารณ์กันด้วยความตระหนกตกใจ และกลัวมาก บางคนมีอาการตื่นกลัวจนหน้าซีด พูดเสียงสั่นขอให้ทุกคนเลิกจับกุม และให้รีบออกจากป่าเดี๋ยวนี้ทันที

ข้าพเจ้าก็ตกใจเหมือนกัน แต่แสวงข่มใจลดความกลัวไว้ไม่ให้ผู้ร่วมงทุกคนเห็นว่า ข้าพเจ้ามีความกลัว ได้สั่งงานให้ทุกคนทำการขนไม้สักแปรรูปที่กองไว้ตามจุดต่าง ๆ ขึ้นบรรจุรถยนต์ของอ.ป. ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะช่วยกันได้ เวลา๑๕.๓๐ น. พวกเราจึงจะเดินทางออกจากป่า ระยะเวลาที่ต้องเดินทางออกให้พ้นป่าพ้นหุบเขาให้ได้ก่อนพระอาทิตย์ตกดิน เพราะในปีนั้น เวลา๑๖.๓๐ น. ก็จะหมดแสงตะวันแล้ว ช่วยกันขนไม้สักบรรจุรถได้๕ คันรถยนต์แล้วเดินทางออกจากป่าป้างปวย

วางระเบิดเส้นทางรถยนต์

ขณะเดินทางออกจากจุดบรรจุไม้สักประมาณ ๑ ชั่วโมง นายอุดมเสนอแนะต่อข้าพเจ้าให้จัดหน่วยเดินเท้า๑ ชุด เดินล่วงหน้าตรวจเส้นทางก่อน เกรงจะถูกฝั่งระเบิด หรือวาง “เรือใบ” ทำลายทั้งรถทั้งคนได้ เพราะฝ่ายคนร้ายมีข้าราชการหนุนหลังใช้ระเบิดใช้อาวุธต่าง ๆ เป็นทั้งนั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วยตามข้อเสนอของนายอุดม ดำเนินการตามนั้น เดินทางออกมาเกือบพ้นป่าทึบแล้ว เจ้าหน้าที่หนึ่งของชุดเดิน

เท่าวิงกระหืดกระหอบท่าทางตื่น ๆ กลับมาหากระบวนรถของข้าพเจ้า ปากร้องตะโกนดัง ๆ ชูมือขึ้นเหนือศีรษะ

หัวหน้าโย้ค... โย้ค... (หยุด หยุด) เอากล้องด้วย เจอระเบิดอีกแล้ว ระเบิดหัวหน้า...ระเบิด

ข้าพเจ้าให้สัญญาณขบวนรถทุกคันหยุดดับเครื่อง แจ้งเหตุให้ทุกคนรู้ว่า หน่วยเดินเท้าตรวจเส้นทางพบสิ่งระเบิดอีก ทุกคนบึ่งวิ่งบึ่งเดินไปยังจุดฝั่งระเบิด ข้าพเจ้าถ่ายภาพไว้เป็นที่ระลึกหลายภาพว่า กลุ่มค้าไม้สักเถื่อน กลุ่มจ่านีสู้ดเหี้ยมอำมหิตจริง ๆ และจะนำภาพเหล่านี้รายงานต่อป่าไม้เขตลำปาง และรายงานให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธร๓ ทราบด้วย นายอุดมใช้ความรู้ครั้งเป็นทหารทำการกู้ระเบิดสำเร็จแล้วขบวนรถเดินทางพ้นป่าปางป้วยโดยปลอดภัย คุณเกิดรับ เหตุการณ์ข้างเกิดขึ้นและเป็นไปตรงตามที่หลวงพ่อบุคไว้จริง ๆ คุณน่าหวาดเสียว... น่ากลัว...แต่ไม่เป็นไรปลอดภัย

รับกรรมชั่วที่กระทำ

...ผู้คิดร้ายแพ้ยั่วตัวเองหมล.หลวงพ่อบุค...อาชีพลักตัดไม้สัก แปรรูปไม้ ชักลากไม้สักเพื่อจำหน่ายของขบวนคนชั่วร้ายท้องที่จังหวัดลำปาง ไม่มีใครหยุดมันได้ นอกจากภัยธรรมชาติ สิ่งหนึ่งที่มีอำนาจเหนือคน หยุดคนชั่วได้เป็นรายตัวเท่านั้น คือ ความตาย คนชั่วตาย ความชั่วของมันก็หยุด

หลายเดือนต่อมา ข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ป่าไม้ชุดตรวจปราบปรามลักตัดไม้สัก เดินทางไปป่าแม่เมาะบริเวณใกล้ป่าปางป้วย ทราบจากรายการสุจริตชนบางท่าน และเจ้าหน้าที่ ออ.ป.ว่า ชายคนขว้างระเบิดใส่ข้าพเจ้าตายแล้ว ขับรถชนกับรถที่เสียจอดไว้ข้างทางโค้งภูเขาก่อนทางแยกเข้าเหมืองลิกลงแม่เมาะ (การไฟฟ้าแม่เมาะ)

ครับ ถ้าธรรมชาติ ช่วยลดปริมาณคนชั่วไว้ลดน้อยลงเร็วกว่านี้ก็จะ เป็นบุญกุศลแก่แผ่นดินมากทีเดียว

ส่องแพไม้สัก

การชักลากไม้สักของคนร้ายเพื่อนำออกขายตามที่ต่าง ๆ แบ่งเป็น ๒ เส้นทางใหญ่ ๆ คือ บริเวณใดที่ตัดไม้สักแล้วชักลากผ่านภูเขาไม่มากนัก และไม่ไกลทางหลวงสายลำปางเชียงใหม่ราย คนร้ายก็จะบรรทุกรถยนต์แล่นทางถนน

บริเวณใดที่เป็นภูเขาสูงชันชันใช้รถยนต์ไม่ได้ คนร้ายจะตัดไม้สักเป็นท่อน ใช้ช้างชักลากลงจากภูเขาமாகองไว้ที่หัวป่าริมฝั่งแม่น้ำจาง เมื่อถึงฤดูฝนน้ำหลาก คนร้ายจะนำไม้สักทั้งไม้ท่อนไม้แปรรูปผูกเป็นแพล่องมาตามลำแม่น้ำจาง เพื่อขายท้องที่ อำเภอแม่ทะ อำเภอเกาะคา อำเภอน้ำปาด ปีนึงเป็นจำนวน

หมื่นท่อน กลุ่มขบวนพวกล่องแพในแม่น้ำ จะคอยฟัง แจ้ง “ปลอดภัย” “ไม่ปลอดภัย” จากลูกพี่หน่วย จักรยานยนต์บนบกซึ่งเป็นตำรวจ หน่วยจักรยานต์จะมีเวร กันคอยมาแอบดูแอบฟังข่าวว่า วันนี้ข้าพเจ้า หรือเจ้าหน้าที่ป่าไม้หน่วย ลป๑๕ ไปตรวจปราบปรามด้านแม่น้ำ อาจหรือไม่ ถ้ารู้จะไปทางแม่น้ำ อาจก็ตาม ไป สังเกตการณ์ห่าง ๆ จากพวกข้าพเจ้า เพื่อไปแจ้งข่าวแก่กลุ่มล่องแพไม้สักให้หยุดแพไว้ก่อนจนกว่าจะ ปลอดภัย

ก่อนคืน แพไม้สักกว่า๑,๐๐๐ ท่อน ล่องถึงจุดตรวจบ้านใหม่ ฝนตกในป่าหนัก๒ วัน มีข่าวลือ ลอดลงมาว่าอีก ๒ คืน ไม้สักรายใหญ่กว่า๑,๐๐๐ ท่อน ล่องมาถึงบ้านใหม่แน่ เนื่องจากน้ำมาก ไหลเชี่ยว จัด ยากแก่การจับกุมของเจ้าหน้าที่ป่าไม้เต็มบ้านใหม่ และกลุ่มขบวนการล่องแพไม้สักทั้งในแม่น้ำ และ หน่วยบก เขาเตรียมพร้อมทุกอย่างเพื่อต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ คณะปราบปรามของข้าพเจ้า ไม่ให้จับกุมเขา คืบคลานมาถึง ฝนก็ตก ลมก็พัดจัด ไฟร้อง ขบวนแพมาถึงจุดตรวจข้าพเจ้ากับพวก แพล่องไหลมา เหมือนเปิดกรงนกหลายพันตัวให้แย่งบินออกประตูกรง สามารถยึดไม้สักไว้ได้ประมาณ๔๐๐ ท่อนใน จำนวน ๑,๐๐๐ ท่อนเศษ มีการต่อสู้ตอบโต้กับคนล่องแพในค่ำคืนนั้นอย่างหนักทีเดียว ตำรวจป่าไม้ที่มา ช่วยราชการประจำหน่วยฯ ลป.๑๕ ได้ยิงปืนตอบโต้คนร้ายหลายนัด ข้าพเจ้าต้องปฏิบัติงานการจับยึดไม้ ตลอดคืนจนสว่างในแม่น้ำ อาจ

คนร้ายขับรถบรรทุกไม้สักชน

ค่าวันหนึ่ง นายอุดมรายงานให้ทราบ ว่า คืนพรุ่งนี้เวลาหลัง ห่มถึงตี ๕ ของวันใหม่ ตำรวจเขาจะ ชนไม้สักจากป่าบ้านหัวเสือ๔ ถึง ๕ คันรถ หัวหน้าจะจับไหม ทราบว่าพวกนั้นเขาเตรียมลุยเราเต็มทีถ้าเรา ชัดขวางพวกเขา

ข้าพเจ้ารับคำท้าแล้ววางแผน จับให้ได้อย่างน้อย ๑ คัน นึกถึงหลวงพ่อรักพูด...ไม่เป็นไรปลอดภัย ...ผู้คิดร้ายแพ้ภัยตัวเอง.ทำให้ดีไว้...ที่ ทำอยู่ก็ดีแล้ว ทำดีต่อไป..อย่าหยุดทำดี..

คืนเกิดเหตุใหญ่ซึ่งเอาชีวิตเป็นเดิมพัน มาถึงก่อนเวลา๒๒.๐๐ น. รถยนต์บรรทุกไม้สักแปรรูป เล่นนำร่องมา ๑ คัน พุ่งทะลวงด่านจับกุมของข้าพเจ้ากับพวกไปได้ปานฟ้าแลบ

งานติดตามล่าคนร้ายให้ได้จึงปฏิบัติตามแผน ขับรถไล่ชน ไล่แข่ง ไล่ปาดหน้าด้วยฝีมือนัก ฝุ่น คลุ้งคลบหลายสิบกิโลเมตร รถฝ่ายข้าพเจ้าได้เปรียบรถตำรวจเพราะไม่ได้บรรทุกของหนัก ตอนเลี้ยวแข่ง จึงง่ายกว่ารถที่บรรทุกหนักเต็มคัน เนื่องจากแรงเหวี่ยงมีมากจะทำให้สายไปมาเกือบตกถนน ในที่สุด ตำรวจจอดรถทิ้งในป่าละเมาะ วิ่งหนีเอาตัวรอด ทิ้งหมวกที่ปลี เสื้อ รองเท้าไอ้บ และปืนคาบิณ (สมัยนั้น ตำรวจใช้ปืนคาบิณประจำกาย) ไว้บนรถพร้อมไม้สักแปรรูป ข้าพเจ้ากับพวกยึดของกลางทั้งหมดที่กล่าว

นำมาเก็บรักษาชั่วคราว ณ ที่ทำการหน่วยฯ ลป.๑๕ แล้วออกปฏิบัติงานดังกล่าวจับรถบรรทุกไม้สักอีก เพราะยังมีรถบรรทุกไม้สักหลายคันยังมาไม่ถึงจุดตัดจับกุม

เวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. รถยนต์แล่นมา ๒ คัน นำหน้าไม่บรรทุกสิ่งของ(เป็นกบลวง) ระยะใกล้เลยกันมีรถยนต์แล่นมา ในอาการที่ทำให้ดูแล้ว น่าจะเกิดอันตรายแก่ชีวิต หรืออุบัติเหตุถึงสาหัสได้ปรับยุทธวิธีไม่ทัน ปรากฏว่าเป็นรถบรรทุกไม้สักทั้ง ๒ คัน แล่นทะลวงด่านจุดตัดจับไปได้ โดยข้าพเจ้ากับพวกไม่สามารถจะตามจับกุมได้ ข้าพเจ้ากับพวกยังคงตั้งด่านจุดตัดจับอีกต่อ เพราะยังมีรถบรรทุกไม้สักอีกถึง ๒ คัน ยังมาไม่ถึงกอร์ปที่มีเวลาอีกหลายชั่วโมงจึงจะสว่าง

เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. เศษ รถบรรทุกไม้สัก คันที่ ๔ แล่นมา มีอาการคล้ายคันที่ ๒ และคันที่ ๓ ซึ่งแล่นคู่กันมาเมื่อเวลา ๐๒.๐๐ น. รถคันนี้แล่นทะลวงด่านจุดตรวจของพวกข้าพเจ้าแนวที่ ๑ และแนวที่ ๒ อย่างรวดเร็ว ข้าพเจ้าตั้งจุดตรวจจับแนวที่ ๓ ตามแผนยุทธวิธี ข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่คนเดียว คอยสังเกตรถยนต์ไฟซึ่งแนวที่ ๑ และแนวที่ ๒ แจ้งว่ารถคันนี้บรรทุกไม้สักหรือไม่ เมื่อได้รับสัญญาณไฟว่าเป็นรถบรรทุกไม้สัก ข้าพเจ้าปรับยุทธวิธีทันทีเพื่อชะลอความเร็วของรถบรรทุกไม้ไว้ชั่ว ขณะหนึ่งให้เจ้าหน้าที่แนวที่ ๑ และแนวที่ ๒ มาสมทบฝ่ายรถบรรทุกไม้ เมื่อเห็นอาการของข้าพเจ้าแนวที่ ๓ ปฏิบัติเช่นนั้น ก็คงมีสัญชาตญาณรู้เหมือนกันว่า ถูกขัดขวางจากแนวที่ ๓ จึงเร่งเครื่องเร็วขึ้น หักรถบรรทุกไม้ของเขาพุ่งเข้าชนรถข้าพเจ้าอย่างจังเพื่อเปิดทางหนีต่อไป และเป็นกรตัดกำลัง มิให้ข้าพเจ้าติดตามจับได้เพราะที่ รวด และทั้งข้าพเจ้าจบชีวิตเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่จากแนวที่ ๑ และแนวที่ ๒ ต้องอยู่อยู่กับจัดการแก้ตัวข้าพเจ้าจนไม่อาจติดตามเขาได้อีก

โครม.....โครม....

รถข้าพเจ้าถูกชนกระเด็นลงในคูข้างถนนในพริบตา ตัวข้าพเจ้าถูกแรงกระแทกขณะรถกระเด็น ศีรษะชนกระทุ้งกระจกบังลมหน้า รถทะลุพุ่งศีรษะออกทางช่องกระจกทะลุนี้ เศษกระจกรถตกลงไปกองในเลือด ในรองเท้าเต็ม ได้รับบาดเจ็บเพียงนิ้วแตก เลือดอาบแก้มเท่านั้น มีอาการมีนงง จำอะไรไม่ได้อยู่ประเดี๋ยวเดียว รู้แต่เพียงว่ารถถูกชนแรงมาก

เมื่อเจ้าหน้าที่ป่าไม้จากแนวที่ ๑ และแนวที่ ๒ มารวมกันที่จุดแนวที่ ๓ แล้ว พวกกันไปดูรถบรรทุกไม้สักซึ่งตกถนนอยู่อีกด้านหนึ่ง ตรงกันข้ามกับรถข้าพเจ้า ปรากฏว่า รถชนเสาไฟฟ้าแรงสูง เสียหายมากแล่นต่อไปไม่ได้ ที่ประตูรถด้านซ้ายมีเท้าคนตั้งแต่หัว เข้าถึงปลายเท้าห้อยอยู่ รองเท้ายังสวมติดอยู่ที่เท้า นั้น แต่ตัวคนเจ้าของเท้าไม่อยู่ที่รถ คนขับรถไม่อยู่ที่รถ ขณะนั้นเวลาประมาณ ๕:๕ ท้องฟ้ายังมีมืด ข้าพเจ้าสั่งให้ทุกคนหยุดเดินส่องไฟฉายค้นหาตัวคนเจ้าของเท้าว่าตกลงไปอยู่ที่ไหน เพราะการถือไฟฉายส่องหาเป็นจุดให้ฝ่ายคนร้ายเห็นรายังเราได้ง่าย รอให้สว่างแล้วค่อยตามหาตัวเจ้าของเท้า

เมื่อสว่างแล้ว มีลำหน้าที่ตำรวจ สภอ. แม่ทะ หลายนาย มาอยู่ที่เกิดเหตุ สอบถามเรื่องราว ในที่สุดแจ้งข้อหาแก่ข้าพเจ้าว่า ขับรถประมาทเป็นเหตุให้รถชนกัน ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสและถึงแก่ความตาย (คนเท้าขาด ไปตายที่โรงพยาบาลจังหวัดลำปาง) ถูกระบุให้เป็นเจ้าของไม้สัก รถยนต์เป็นของคนขับรถ ในที่สุดข้าพเจ้าถูกจับกุมดำเนินคดีใน ข้อหากระทำผิดดังกล่าวข้างต้น

คดีความอาญาที่ข้าพเจ้าตกเป็นจำเลยยังไม่ถึงที่สุด ข้าพเจ้าตกเป็นจำเลยความแพ่งอีก ฝ่ายโจทก์มีร่วมหลายคน คือ ภรรยาคนขับรถ และบุตร, และเจ้าของรถยนต์บรรทุกไม้สัก, คนขับรถไม้สักโจทก์ ข้าพเจ้านายเกรียง สุป็นดี จำเลย โจทก์ร่วมฟ้องเรียกค่าเสียหาย ค่าเลี้ยงดูโจทก์พระสามีตาย เรียกค่าเสียหาย รถยนต์เสียหาย เรียกค่าเสียหายขาดรายได้ระหว่างรถยนต์ถูกยึด นำไปใช้ประกอบอาชีพไม่ได้ รวมเป็นเงินหลายแสนบาท ข้าพเจ้าต่อสู้คดี

ข้าพเจ้ายังจำได้ คืนวันหนึ่ง หลังจากข้าพเจ้าถูกจับกุมดำเนินคดี กรณีรถชนกันตายทำให้คนตาย มาเยี่ยมหลวงพ่อก่อนที่วัดอัมพวัน หลวงพ่อพูดว่า...ไม่ใช่คดีเดียวนะ...มันพันพันกันหลายคดี...กินเวลานาน...เป็นปี ๆ หลายปีกว่าจบ...แต่ไม่เป็นไรนะหมดทุกเรื่อง....

ผลคดีถึงที่สุดในปี ๒๕๒๒ เหตุเกิด พ.ศ. ๒๕๒๐ กินเวลาถึง ๓ ปี ข้าพเจ้าชนะทุกคดีจริง ๆ ตรงตามคำพูดของหลวงพ่อกับประการ

หลวงพ่อบอกว่า ไม่เป็นไรนะ เดี่ยวมีผู้มาช่วย โดยอัตโนมัติ มาช่วยโดยไม่คาดคิด..เหมือนฝันนะ...

ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าจะทำไมหลวงพ่อบอกอย่างนี้ เหตุการณ์เกิดขึ้นหลังจากท่านพูดเป็นลำดับ ๆ ตรงตามที่ท่านพูดทุกอย่าง จะเห็นได้ว่า ท่านผู้ใหญ่ในรัฐบาล ผู้ใหญ่ในบ้านเมือง จากที่ต่าง ๆ ๒๓ ท่านมาช่วย ข้าพเจ้าเป็นข้าราชการป่าไม้เล็ก ๆ แต่ท่านผู้ใหญ่มองแวบเดียวก็เห็นความทุกข์ ความเดือดร้อนของผู้สุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ เหมือนฝันจริง ๆ ครับ ท่านใดช่วยอย่างไรไม่อาจจะบรรยายในที่นี้ได้เพราะเรื่องยาว ต่อสู้คดีอยู่ถึง๓ปี ขอภัยด้วย ความเคารพต่อทุกๆ ท่านที่ละเว้น ไม่กล่าวถึงท่านใดช่วยอะไรอย่างไร

หลวงพ่อบอกว่า ผู้คิดร้าย แพ้ภัยตนเองหมด ก็จริงดังที่ท่านพูดไว้ทุกประการ เพราะคนที่ก่อกรรมทำชั่ว ทุกจริต น้อ โกงเหล่านี้ ได้ถูกจำคุกบ้าง ตายด้วยอุบัติเหตุบ้าง ครอบครัวย่อมประสบกับความพินาศย่อยยับบ้าง ข้าพเจ้าจึงขอสรุปสั้น ๆ ด้วยการอัญเชิญพุทธพจน์มากล่าวอ้างกัมมุนา วัตตะตี โลโก-สตัดว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” สว สติครับ

ปล. ยังมีคำที่หลวงพ่อบุญได้ล่วงหน้าเป็นปี ๆ ต่อมาเหตุเกิดขึ้นและเป็นไป จบลง ตรงตามคำหลวงพ่อบุญได้ หากมีโอกาสก็จะนำมาเล่าสู่กันฟังในโอกาสอันควรต่อไป

* อดีตข้าราชการป่าไม้ระดับ ๖ ปัจจุบันข้าราชการบำนาญ

อันสงฆ์ปฏิบัติสติปัญญา ๔

พิณทิพย์ ชำของ*

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรู้จักกับอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ จึงได้รับการแนะนำให้ไปนั่งวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยมีพระราชสุทธานมมงคล เป็นเจ้าอาวาส และมีแม่ชีชฎีอ เป็นฝึกสอนกรรมฐาน ข้าพเจ้าเกิดความเลื่อมใสขึ้นมาทันทีที่ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ไปสัมผัส จึงได้มาชวนเพื่อน ๆ ร่วมงาน ก็ได้รับการสนใจเป็นจำนวนมาก จึงได้จัดทำเป็น “โครงการฝึกอบรมพัฒนาจิต” ขึ้น โดยขออนุมัติผู้บังคับบัญชา หลังจากนั้นจึงได้ทำหนังสือถึงพระราชสุทธานมมงคล เพื่อมาขอฝึกพัฒนาจิตเป็นหมู่คณะ

ในวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๓๖ เวลา ๒๒.๐๐ น. รถออกจากขอนแก่น มุ่งหน้าไปวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยมีผู้ร่วมเดินทางประมาณ ๒๓ คน กว่าที่จะถึงวัดอัมพวันก็เป็นเวลา ๐๕.๐๐ น. ของวันใหม่ เมื่อจอดรถก็พบหลวงพี่นรินทร์ มาให้การต้อนรับ ซึ่งหลวงพี่บอกว่า มารับตั้งแต่ตี ๔ แล้ว พวกเราทุกคนต่างก็เกรงใจท่านมาก ท่านให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น ให้คำแนะนำ หาที่พักให้รับประทานอาหารเช้า ไปลงทะเบียนเข้าพักและให้รอพบหลวงพี่ที่ศาลา ทราบข่าวว่า หลวงพี่ท่านอาพาธ แต่เมื่อท่านทราบว่าชาวขอนแก่นมา ท่านก็อุตส่าห์ลงมาพบ

คำแรกที่ท่านถามคือ ท่านข้าวกันแล้วหรือยัง พวกเรารู้สึกอบอุ่นมาก ท่านให้การต้อนรับดีมากจนพวกเรา รู้สึกว่าไม่เคยได้รับการต้อนรับที่ดี และอบอุ่นอย่างนี้มาก่อนเลย หลังจากพบหลวงพี่แล้ว พวกเราก็ไปเตรียมตัวเข้ารับกรรมฐาน ซึ่งบพคนก็ขอรับกรรมฐาน ๓ วัน บางคนก็ ๗ วัน และมีป่าเต็ง ศรีสุทธานันท์ ซึ่งป่วยเป็นโรคอัมพฤกษ์ เดินไม่ค่อยได้เข้ารับกรรมฐานด้วย

เป็นสิ่งที่อัศจรรย์มาก เมื่อเข้ารับการอบรมกรรมฐานได้ ๕ วันอาการที่เดินไม่ค่อยได้ของป่าเต็ง ก็เริ่มเดินได้ เอี้ยวคอได้ ม่านตาเห็นขึ้น ตัวเบาขึ้น และเมื่อได้นั่งต่อจนครบ ๗ วันแล้ว ป่าเต็งกลับมีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ เดินคนเดียวได้ ซึ่งก่อนไปจะต้องมีป่าอุดม ศรีแย้ม เป็นผู้คอยพยุงเดินตลอดเวลา นี่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นมากับตัวเอง ซึ่งเป็นอะไรที่เหลือเชื่อจริง ๆ เมื่อครบกำหนด ๗ วัน พวกเราก็ลา กลับด้วยอาการที่อัมเิบ และพูดกันว่า จะต้องกลับมาอีกให้ได้

มีเรื่องที่ข้าพเจ้าลืมไม่ได้ก็คือ ขณะที่เข้านั่งกรรมฐานอยู่ที่วัดอัมพวันได้เป็นวันที่ ๔ สามิของข้าพเจ้าพร้อมลูกชายได้ตามมาที่วัดโดยมีคนให้อยู่ที่บ้านคนเดียว เพื่อจะขอเข้ารับกรรมฐานด้วยเป็นเวลา ๓ วัน ทุกคนแปลกใจมาก ปกติสามิของข้าพเจ้าจะไม่ค่อยมีเวลากับเรื่องนี้เท่าไร เนื่องจากงานอื่นมากอยู่แล้ว นี่ก็อาจเป็นอันสงฆ์ที่ข้าพเจ้าได้มานั่งภาวนาที่วัดอัมพวันนี้ก็เป็นได้ เมื่อกลับมาถึงบ้านที่ขอนแก่น

ข้าพเจ้าก็ตกใจที่ได้พบคุณแม่อยู่ที่บ้าน ข้าพเจ้าได้ถามคุณแม่ว่า มาได้อย่างไร (คุณแม่อยู่ต่างจังหวัด ก็ได้รับคำตอบว่า นึกสังหรณ์ใจขึ้นมาเลยโทรศัพท์มาที่ขอนแก่น เด็กเฝ้าบ้านว่าไปวัดอัมพวันหมด ด้วยความห่วงใย จึงได้นั่งรถเมล์มาขอนแก่นเพื่อเฝ้าบ้านให้

ต่อมาในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๓๖ ญาติข้าพเจ้าได้เสียชีวิตที่จังหวัดมหาสารคาม ข้าพเจ้าได้ไปร่วมไปงานศพญาติและกลับขอนแก่นเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น. ระหว่างเดินทางกลับถึงท่าพระอีกประมาณ ๑๒ กม. จะถึงขอนแก่น ข้าพเจ้าเป็นคนขับรถ มีสามีและหลาน ๑ คน นั่งมาด้วย ข้าพเจ้าขับรถด้วยความเร็วประมาณ ๘๐ ไมล์/ชม. สิ่งที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น ด้านหน้ามีรถเก๋งสองคันแซงขวาขึ้นมาด้วยความเร็วอย่างกระชั้นชิด ข้าพเจ้าพยายามเปิดไฟสัญญาณเตือนว่า มีรถสวนมาข้างหน้า แต่รถเก๋งสองคันนั้นไม่สามารถกลับเข้าเลนเดิมได้ เนื่องจากรถที่วิ่งมานั้นไม่หลบให้ ข้าพเจ้าตกใจจึงหักหลบลงข้างถนนพอดี มีรถจักรยานยนต์ซ้อนสองวิ่งอยู่ข้างถนน ๒ คัน ข้าพเจ้ายังมีสติอยู่ รถวิ่งตามหลังรถข้าพเจ้ามาก็มีหลายคัน ข้าพเจ้าเบรกรถก็ไม่อยู่ เนื่องจากรถวิ่งมาด้วยความเร็ว คิดว่ายังไงก็ชนรถจักรยานยนต์สองคันนั้นแน่ ๆ ข้าพเจ้าตกใจอย่างสุดขีด พร้อมกันนั้นก็นึกถึงหลวงพ่อัมพวัน จึงได้ร้องให้ หลวงพ่อช่วยลูกด้วย!

ขาดคำพูด เหมือนกับเมื่อกินอาหาร รอยนต์ของข้าพเจ้าเบรคได้อย่างกะทันหัน ห่างจากรถจักรยานยนต์ไม่เกิน ๑ นิ้ว ข้าพเจ้าตกใจมือสั่น สามีข้าพเจ้าก็ตกใจแต่ไม่พูดอะไร

ต่อจากนั้นก็กลับบ้านด้วยความปลอดภัย ลืมบอกว่าข้าพเจ้าได้ยันต์หลวงพ่อัมพวันมาติดที่รถหนึ่งรูป ขณะที่ข้าพเจ้าเล่านี้ก็รู้สึกใจสั่นเต้นแรง มือไม้สั่นเหมือนกับอยู่ในเหตุการณ์นั้นอีก นี่ก็เป็นอันสงฆ์ที่ข้าพเจ้าและครอบครัวได้ไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน บุญกุศลหลวงพ่อัมพวันได้คุ้มครอง จึงทำให้แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุครั้งนี้ได้ถ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าจะต้องไปขอรับกรรมฐานที่วัดอัมพวันนี้อีก

การที่จะนำข้าราชการไปปฏิบัติกรรมฐาน สติปัญญา ๔ หรือจะออกนอกห้องที่ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย ก่อนจะทำเรื่องนี้ อยู่ ๆ หลังกาข้าพเจ้าติดตาม อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ไปวัดอัมพวันครั้งแรก ประเภท ไปเข้าเย็นกลับ รู้สึกประทับใจในเมตตาบารมี หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุญาณมงคล หลวงพ่อเจ้าคุณฯ ดีกับทุก ๆ ชีวิตเหมือนลูกหลาน ห่วงใยทุกข์สุขทุก ๆ ชีวิต อยู่ใกล้ท่านแล้ว อบอุ่นจิตใจปลื้มไปร้องบอกไม่ถูก มานั่งทำงานอยู่ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีความคิดนึกแว็บ ผุดขึ้นด้วยสติ บอกตนเองว่า เราจะต้องนำพา ชักชวน เพื่อนร่วมงาน ไปอยู่ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิ่งบุรี กันเป็นคณะใหญ่ ทำเป็นหนังสือขออนุมัติเดินทางไปอยู่กันแล้วก็โทรศัพท์มาปรึกษากับอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ว่าจะเรียกชื่อโครงการนี้อย่างไร เสนอเรื่องราวอย่างไรก็ได้รับคำแนะนำที่ให้ความสว่างเห็นทางออก จึงกำหนดสติ บอกได้ขึ้นมาว่าโครงการฝึกอบรมพัฒนาจิต ทำเรื่องขออนุมัติผู้บังคับบัญชา อ้างถึงเหตุผลเพื่อพัฒนาบุคลากร ให้มีสติ มีหลักธรรมของพระพุทธศาสนา เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเป็นหลักของชีวิต

ข้าพเจ้าอธิษฐานจิต ขอให้ผู้บังคับบัญชาเห็นชอบอนุมัติ โครงการนี้ ให้ได้ไปวัดอัมพวันกันชุดใหญ่ด้วยเถิด ก็ปรากฏว่า ผู้บังคับบัญชาเกิดอนุโมทนาเห็นดีเห็นชอบด้วยอนุมัติให้ปฏิบัติกรรมฐาน สติปัฏฐาน ๔ ได้นานถึง๗ วัน ผลที่เกิดขึ้น กลับมาถึงขอนแก่น ผลดีไม่อาจจะตีค่าเป็นตัวเลขได้ มันเกินจะรำพันบรรยายได้ถ้วนถึง มีหลักฐานอ้างอิงได้ก็คือ ทุกชีวิตที่ผ่านการฝึกครั้งนี้มาแล้ว ต่างกล่าว**อึ้ง**กันหมดว่าจะต้องกลับไปวัดอัมพวัน สิ่งบุรีอีก และในการปฏิบัติกรรมฐาน ในครั้งนี้ดังกล่าวถึงแล้วข้างต้น ก็ยังได้มีโอกาสนำนิสิตระดับปริญญาตรีอีกหลายท่านติดตามไปด้วย กลับกลายเป็นว่าเกิดอานิสงส์ส่งผลดี ไปถึงนิสิตระดับปริญญาตรีให้รู้จักสติปัฏฐาน ๔ เอาไปใช้ในการดำเนินชีวิตท่ามกลางสังคมที่สับสนอลเวง ให้สามารถนำแนวชีวิตฝึกรวมไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างแจ่มแจ้ง อโหเมะบุคคล

สติ ตัวเดียวฝึกไว้ดีแล้ว ใช้ประโยชน์ได้เป็นก้นอเนกอนันต์กินจะเล่าบอกได้ถ้วนถึง สติตัวเดียวฝึกได้ ทำได้ เอามาใช้กับหน้าที่การงาน เกิดประโยชน์ใหญ่เลย เมื่อกลับจากวัดอัมพวัน สิ่งบุรีแล้วเพื่อน ๆ ต่างก็มาไต่ถามว่า เมื่อไหร่จะจัดไปวัดอัมพวันอีก มีแต่ผู้คนอยากไปปฏิบัติกรรมฐานกันมากมาย ผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ นำชีวิตหลากหลายอาชีพไปฝึกสติปัฏฐาน ๔ วัดอัมพวัน สิ่งบุรี ได้สำเร็จนับพันนับหมื่นชีวิต และให้ความอุปถัมภ์มาโดยตลอด คือ อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ นั่นเอง

พิณทิพย์ ชำของ

* อาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น

คนยืมเงินแล้วไม่คืน จะอย่างไร

พระราชสุทธินานมงคล

๖ ม.ค. ๓๖

มีเงินให้เขากู้ มีความรู้อยู่ในตำรา เวลาจะหยิบยกมาใช้ มันลำบากเหลือเกิน ทุกคนไม่อยากอยู่ในสภาพนี้ บางคนก็ตกอยู่ในสภาพจำยอม เกิดปัญหาแล้วไม่ทราบว่าจะแก้อย่างไร

ถ้าเรามาเจริญกรรมฐาน อาจช่วยได้ กำหนดยืนหนอ ๕ ครั้ง เบื้องบนจากปลายผมลงไปถึงปลายเท้า เบื้องล่างจากปลายเท้า ขึ้นมาถึงปลายผม

กำหนดยืนหนอ ๕ ครั้ง ได้คล่องแคล่วว่องไวแล้ว พอเห็นคนเดินมา มองหน้าคู่ศีรษะถึงปลายเท้า แบบที่เราดูตัวเอง เดินเข้ามาอีกจิตเราจะสัมผัสทันทีว่า คนนี้มาทำไม ยืมมาเลย ตั้งแต่เช้า ประชุมแล้ว

เราก็กำหนดเห็นหนอ เห็นตั้งแต่ศีรษะลงปลายเท้า สัมผัสบอกแต่ “เป็นมิตรตอนกู้ เป็นศัตรูตอนทวง” คนมาขอยืมเงินต้องไม่ให้

อยากจะเรียนถามโยมว่า จะโกรธคนเดียวหรือโกรธหลายหนดี ถ้าโกรธคนเดียวอย่าให้ พอไม่ให้สะบัดกันไปเลย วันหน้าเขาจะมองหน้าสนิท ถ้าโกรธหลายหนเป็นอย่างไร “ทวงที่ไร โกรธทุกที่”

เพื่อนบอกว่า “เงินไม่มีหรืออย่างไร ถึงไม่ให้ยืม” ถ้าเรามีต้องบอกว่ามี อย่าโกหก แต่เงินที่มีอยู่นั้น เราจำเป็นต้องใช้ ต้องส่งลูกเรียน ต้องซื้อบ้านให้ลูก ถ้าเพื่อนเอาไปเสียแล้ว ลูกจะเอาที่ไหนดี

บางคนโกหกเลย เงินมีอยู่ในตู้บอกว่าไม่มี อย่าโกหกนะ เงินหนีเลย เงินมันจะเสียใจ เลยหนีไปอยู่กับคนนั้นเลย

ทองลูกได้ ทองหนีได้ เงินหนีได้นะ ถ้าคนไหนมีมงคล คนนั้นเงินไหลนอง ทองไหลมา ถ้าคนไหนเป็นอัปมงคล ทองจะหนีออกนอกบ้าน อย่าโกหกนะ

ก็โกรธกันคนเดียว คือไม่ให้แล้วก็แจ้งให้เขาฟังว่า เราจำเป็นต้องใช้เงินก้อนนี้ไปให้ลูก สำคัญ โกรธบ่อย ๆ นี่แย่มาก ทวงที่ไร โกรธทุกที่ เลยเพื่อนกันไม่พูดกัน จนบัดนี้

ถ้าใครยืมเงินเราไป อธิษฐานจิตแผ่เมตตา ว่า เขาเอาไปแล้ว ขอให้เขารวย เขาจะได้นำมาใช้เรา ถ้าเป็นศัตรูกันแผ่ไม่ไป ต้องนั่งกรรมฐานพัฒนาจิตใจให้ลึกซึ้ง และก็ขอโหสิกรรมก่อนแล้ว แผ่เมตตาถึงจะออก ถ้าไม่อย่างนั้น ยิ่งแผ่ยิ่งไปกันใหญ่เลย

เรื่องที่ ๑

มีอยู่เรื่องหนึ่ง สมัย ๒๐ ปี มาแล้ว มีอาเลี้ยคนหนึ่งอยู่ที่เขาวราช กรุงเทพมหานคร มีเพื่อนแซ่เดียวกันมาจากเมืองจีนด้วยกันมาขอยืมเงินไป ๒ ล้าน

ให้ไปแล้วเขาก็นำไปค้าขาย เกิดค้าขายขาดทุนไม่มีดอกเบี่ยส่ง ดอกเบี้ยก็เพิ่มพูนไปเป็นเวลา๑๕ ปี
ทบต้นไปเรื่อย ๆ รวมแล้ว กว่า๑๐ ล้าน

เมื่อไม่เอาเงินมาคืน อาเล็ยจึงฟ้องร้องต่อศาลเป็นคดีแพ่ง ไม่ใช่คดีอาญา ต่างคนต่างยิงกันไปคน
ละศพ มีแต่เวรกรรมสนองงานตลอดมา

ไปหาหมอดู หมอดูก็บอกให้สร้างโบสถ์ สร้างศาลา สะเดาะเคราะห์ ก็ยังไม่ได้ จึงแข่งชักหัก
กระดูกเป็นกฎแห่งกรรม เป็นศัตรูต่อกัน พอตีคนกรุงเทพฯ เขาพามาที่วัดนี้ เขาก็พูดไทยไม่ชัดทั้งสามมี
ภรรยา

อาตมาบอกว่า โยมสองคนอยากได้เงินคืนไหมล่ะ เขาเอาของเราไปจะใช้ไหม และประการที่สอง
เมื่อชาติก่อนเราไปเอาของเขามาก่อนหรือเปล่าประการใด ต้องนั่งกรรมฐานแผ่เมตตาให้เขาแล้วไปถอนฟ้อง
เสีย เขามาเข้ากรรมฐานอยู่๑๕ วัน จึงปลงตก

ตอนที่อาตมาบอกให้แก้แค้นอาชี่มานั่งกรรมฐาน เขาบอกว่า“เขาเป็นคนจีนนั่งไม่เป็น”

อาตมาก็บอกว่า “เป็นซิ อย่างนั่งให้มันตายซิ ตั้งสติไว้ มานั่งแล้วแผ่เมตตาให้เขา ถอนฟ้องอย่า
ไปเอาเลย ยกให้เขาไปเถอะ”

อาชี่มบอก “ไม่ถ่าย ไม่ถ่าย”

อาตมาก็บอกว่า “ยกให้ไม่ได้แล้วจะไม่ได้คืนนะ ปลงให้มันตก ยกให้เขาชะ กลับไป ไปถอน
ฟ้อง อย่าไปฟ้องเขา มันมีทางจะได้ ยิ่งฟ้องยิ่งไม่ได้”

อาชี่มถามว่า “หลวงพ่จะให้ฉันทำอาลายชะ”

หลวงพ่อก็พูดเลียนแบบว่า “ก็แผ่เมตตาให้มันชะ”

อาชี่ม “โธโธ! หลวงพ่อเอ๊ย ปลงไม่ตกนะ ถ้าหลวงพ่เป็นฉันบ้าง จะเป็นยังไงชะ”

หลวงพ่ “โธ! ถ้าเป็นของหลวงพ่อนะ ยกให้มันไปนานแล้วยกให้ได้ไหม”

อาชี่ม “ไม่ถ่าย”

หลวงพ่ “เฮ้! ไม่อย่างนั้น ไม่ได้คืนนะ ต้องมาเจริญกรรมฐาน แผ่เมตตา ยกให้”

แก้แค้นได้๓ วัน ปลงตกเลย มาบอกว่า “หลวงพ่ ผมปลงตกแล้ว ผมไม่เอาเลย มันเป็นเพื่อน
กันมาจากชั่วยุาก็ไม่เป็นไร ให้อภัยกันได้ แซ่เดียวกัน อยู่คนละตำบล”

แต่อาชี่มกว่าจะปลงตก ต้องหลาย ๆ วัน ปลงอย่างไร้รู้ไหม

พอนั่งกรรมฐานเสร็จแล้ว หลวงพ่ให้ว่าอย่างนี้หนอ สัพเพ สัตตาหนอ ก็เงิน ๓ ล้าน ๔ ล้าน
เดี๋ยวนี้เป็น ๑๐ ล้านหนอ ก็ยกให้มันไปไม่ต้องเอาอะไรแล้วไป ถอนฟ้องด้วย

พออ้าวคิดถึงเรื่องเก่า แหม! เงินกว่าจะได้มาแต่ละสิ่ง ได้ยากเหลือเกิน เหน้ออาบลูกกางเขนของ เป็นจับกัง กว่าจะได้เงินรวมมาเป็นนายห้างนี้ แสนจะยาก พอนึกมาถึงตอนนี้ ขอให้แม่มั่นฉิกหาย ๆ ให้ ฉิกหายไปเลย อาซิมก็ฉิกหายเลยนะ กว่าจะปลงตกได้

อาตมาก็บอกให้ **ตั้งสติเอาไว้** และบอกว่าอาซิมเอ๊ย เงินทองของนอกกาย เรายังไม่ตายหาใหม่ได้ ยกให้เขาเถอะ นึกว่าเวรกรรม เมื่อชาติก่อนเราไปเอาของเขา มา เราก็ใช้หนี้เก่าไป และเราก็ไม่ทราบได้ว่า ไปเอาของเขาหรือไม่ มาตอนนี้ก็ไม่มีอะไรกัน ก็ให้เขาไปไฉ่ง่าย เราก็มีเงินมีทองแล้ว อาซิมมาจากซ้หามีอะไรติดตัวมา

อาซิมบอกว่า อ้าวไม่มีเลย หลวงพ่อเอ๊ย มีเสื้อ ผืน หมอนใบเดียว อ้าวก็มาเป็นลูกจ้างเขาที่ทำเตียน และทำโน่นทำนี่ จนมีเงินทองมากมายกำยอกอง นึกถึงเรื่องเก่า อีนันปลงตกแล้วหลวงพ่อ

เจริญกรรมฐาน แผ่เมตตา ไม่จำเป็นต้องเป็นคนไทยนะ อาซิมแกพูดไม่ชัด ทีแรกก็บอกว่า พองหนอ ยุบหนอ พองหนอ ยุบหนอ เลขตอนหลังไม่เอาหนอดีกว่า เลขพองยุบ พองยุบ ดิกว่านะ อาหลวงพ่อนะ

พองแล้วยุบ ยุบแล้วก็พอง หนักเข้า อ้าวไม่พองที่ท้องแล้ว อ้าวเอาปาก พองหนอ ยุบหนอ พองหนอ ยุบหนอ มันสบายดีแล้วหนอ เทียวไล่เทียวซื้อแล้ว

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็อุทิศส่วนกุศลให้คู่ประภักษ์ศัตรูนั้น เป็นมิตรที่เคยจำ **ฉิม** ฝากันมา อาซิมก็บอกว่า “ขอให้อาซ้อง (คู่ประภักษ์) รวย ๆ นะ ขอให้ลื้อมีเงินมีทองมาก ๆ นะ อ้าวเคยแข่งลื้อให้ฉิกหาย อ้าวถอนคำพูดนะ

หลวงพ่อให้พรอ้าวแล้ว พระยดาสัพพีให้อ้าวแล้ว อ้าวก็บอกให้ลื้อรวย ๆ มากมายกำยอกอง ไม่ให้อ้าว ก็ไม่เป็นไร อ้าวปลงตกแล้ว” ก็ว่าอย่างนี้ นะ

เป็นคนจีนก็สามารถทำได้ดี ปลงตกจิตใจดี ทำบุญเก่ง ตัดสินใจได้เก่งมาก ก็ได้ความว่า คู่ประภักษ์ที่เป็นศัตรูนั้น กลายเป็นมิตรกัน เจอกันก็สวัสดีกัน ไม่เหมือนแต่ก่อน มี อารมณ์ดีด้วยกัน แผ่เมตตาด้วยกรรมฐานดีที่สุด

อาซ้องเขาก็ไปค้าขายกับใต้หวัน ค้ากับฮ่องกง ญี่ปุ่น รวยมหาศาล **ตั้ง** กว่าล้าน เขาก็นำเงินมาใช้หนี้ ทั้งเงินต้น ทั้งดอกเบี้ย และพากันมาถวายสังฆทานที่วัดอัมพวัน และเล่าความหลังให้ฟัง

อาตมาจึงรู้เรื่องนี้ ละเอียด และอาซ้องเขาก็เป็นคนดี มีลูก ๗ คน ก็ไปเรียนต่างประเทศหมด เดียวนี้ รวยกว่าเก่า อยู่ในกรุงเทพมหานคร เขาไม่เคยนั่งกรรมฐาน และไม่เคยสนใจด้วย มาเล่าให้อาตมาฟัง เขาก็พูดไทยไม่ชัด

อาหลวงพ่อเอี้ย อี้วเนี้ยมันเป็นศัตรูกัน ฟ้องกัน เสียเวลาไปศาลนะ ตั้ง ๕-๕ ปี ก็ไม่เลิกกัน แล้วมันก็ฆ่าลูกน้องอี้วตาย และอี้วก็ไปฆ่าลูกน้องมันตาย และไม่รู้เป็นยังไงนะ หลวงพ่อนะ ตั้งแต่เพื่อนอี้วมันไม่ไปศาล ไปถอนฟ้อง และได้ข่าวว่ามาอยู่ที่วัดอัมพวัน อี้วก็ไม่มีเรื่อง

เขากลับไป เขาก็ทักทายปราศรัยดี ไปกินเลี้ยงที่สมาคมจีน เขาก็นั่งโต๊ะเดียวกัน เขาก็ตักไอ้โน่น ไอ้โน้นให้ อี้วก็แปลกใจ เขาก็ยิ้มแย้มแจ่มใสกับอี้วดี เป็นอย่างไรหนอ

ต่อจากนั้นมา อี้วก็ขายดีขายดี ส่งให้ฮ่องกง ญี่ปุ่น ใ้หวัน ได้เงินมามากมายค่ายกอง อี้วก็มาถวายหลวงพ่อและเงินทองอี้วได้กินให้หมดแล้ว

เพื่อนเขาก็ดีเหลือเกิน ไม่เอาดอกเบี๋ยเลยแม้แต่สตางค์เดียว ขอต้นกินเท่านั้น
คูชิโยม ไม่ยอมรับดอกเบี๋ยตั้งหลายล้าน เพราะนั่งกรรมฐาน ปลงตกแล้ว
อาซ่งก็ไปไร่ รวยมากกว่าเค้าแก่นี้ ก็เลยอุปการะลูกบ้านนี้ต่อไป และได้อาศัยเข้าหุ้นบริษัทต่อไป
ไร่ รวยมหาศาล

นี่ ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเดียวนะ ถ้าเป็นไปได้ ผมเมตตาไป เขาก็ได้เงินได้ทอง
ถ้าเป็นไปได้ เนื่องจากเราไปโกงเขามาก่อน ก็ขอให้อโหสิกรรมกันไป ไม่ต้องเอาคืน
โยม ถ้าใครโกงเราดี ดีกว่าเราไปโกงเขา ถ้าเราโกงเขาไม่ดีหรอก เราเกิดมามีให้เขาโกงนะดีที่สุด
แล้ว นั่งปลงให้ตก จะเห็นดังนี้

ถ้าปลงไม่ตก จะบอกว่า หลวงพ่อพูดอย่างนี้อีกแล้ว ไม่ใช่อะไร อาตมายังโดนเลย

เรื่องที่ ๒

ขอเจริญพรญาติโยม นี่คือเรื่องจริงที่ประสบกับอาตมา ตอนบวชอยู่ที่วัดพรหมบุรี มีเจ๊กคนหนึ่งเอา
รถบรรทุกทราย บรรทุกหินมาขาย อาตมาไม่รู้รู้จักบ้านเขาเลย ไม่ทราบว่าจะหว่านอนปลายเท้าอยู่ที่ไหน เขา
บรรทุกหินบรรทุกทรายมาช่วยอาตมาสร้างวิหาร

วันหนึ่งเกิดรถเสีย เขาก็มาหาอาตมา บอกว่า “นี่ท่านขอยืมเงินสัก ๑,๕๐๐ บาท เอะ รถเสีย”

อาตมาก็บอกว่า “โธโธ! ไม่มีเลยจ้ะ”

สมัยก่อนเป็นพระลูกวัด ไม่ค่อยมีเงินหรอก

เขาบอกว่า “หลวงพี่ไปขอยืมเงินใครมาก่อน” ตอนนั้นยังเป็นหลวงพี่

อาตมาจึงไปขอยืมคนรู้จักกันในตลาดปากบางมา ๑,๕๐๐ บาท ให้เจ๊กคนนี้ไป ฝากไปเอารถที่แก้ไว้
ที่สิงห์บุรี อาตมาก็ไม่รู้รู้จักบ้านของเขา

อยู่ต่อมาอีกไม่ช้า เจ้านี่มาขอขีมนอีก๕,๐๐๐ บาท บอกว่า รถเกิดถอยหลังไปชนร้านกาแฟ

อาดมาก็นึกในใจว่า โอ้โฮ! ๑,๕๐๐ บาทยังไม่ได้ จะเอา๕,๐๐๐ บาทอีกหรือนี่

เขาก็บอกว่า “หลวงพี่ไปขอยืมใครมาก่อน”

อาดมาก็ไปขอยืมเจ้าเก่าอีก ขีมมา๕,๐๐๐ บาท

เขาก็บอก “เอาบ่อยจังเอาไปทำไม”

เขาก็ให้มาอีก อาดมาก็ให้เจ้านั้นไป

จากนั้นมา เขาก็เจียบ ให้ตั้งแต่เจ้ากำลังที่จนลูกโตเป็นสาว และแต่งงานแล้วก็ยังเจียบ

วันหนึ่ง เขามาหาอาดมาบอกว่า “หลวงพี่ นิมิตต์ไปฉันทที่บ้าน”

อาดมาก็คิดว่า “โอ้โฮ! เจ้าประคุณ ได้เงินคืนคราวนี้แล้ว ได้คืนแน่ ๆ”

อาดมาก็ไป เขาเอารถมารับ บ้านใหญ่โตอยู่นครนายก มีรถ ๑๐ ล้อตั้ง ๑๐ คัน สามิเป็นเต๊นท์ใหญ่ เป็นช่างรับเหมาก่อสร้าง

อาดมาก็ถามพระที่ไปสวดว่า “เจ้านี่เคยโกงใครไหม”

พระท่านตอบว่า “ชื่อเสียงดี ไม่เคยโกงใครหรอก” แต่เอาของอาดมาไปตั้ง ๖,๕๐๐ บาทแล้ว พอเสร็จพิธี เขาก็บอกว่า หลวงพ่ออยู่ก่อนนะ ให้พระไปก่อน อาดมาก็คิดว่าเขาคงจะให้เงินเราแน่ คราวนี้ เตรียมกระเป๋าไปใส่เงินด้วย แต่เขาไม่พูดถึง

เงินที่อาดมาไปขีมเขามา อาดมาใช้หมดแล้ว กว่าจะใช้หมดตั้ง ๕-๕ ปี มาดึกา บังสุกุล ไปใช้เขา

โอ้โฮ! เล่นเอาแยเลย ก็ไม่ว่ากัน เจ้ที่นครนายกรับเหมาก่อสร้างบ้านใหญ่โตอย่างกับวัด เขาไม่เคย โกงใคร แต่ทำไม่ลืมเรา

และเขาก็มาบ่อยนะ เอาของมาถวายเยอะแยะเลย เอ๊ะ! ทำไมไม่พูดเรื่องสตางค์ มันเป็นเพราะไร จนลูกในท้องแต่งงานก็ยังไม่พูดถึงอีก

ลูกสาวเขาก็มาหาอาดมาบ่อย ๆ ตอนนั้นยังไม่เป็นสมภาร และกรรมฐานยังไม่เชี่ยวชาญ ไปบ้านเขา คราวนั้นแล้วก็ได้ไปอีกเลย

อาดมาก็เจริญกรรมฐานมาตามลำดับ ก็ปรากฏแห่งกรรมออกมาว่า

“นี่พระคุณเจ้า เมื่อชาติก่อน ท่านไปเอาของเขามาแสนหนึ่งนะ ใช้ ๖,๕๐๐ ก็พอแล้ว”

เหตุนี้เองจึงทำให้เขาลืมนะ เขาไม่พูดถึงจริง ๆ นี้อกรรมนะ เราไปเอาของเขามาจริง ไปเอาของ เขามาแสนหนึ่ง แต่ใช้ ๖,๕๐๐ ก็พอแล้ว”

อาดมาก็แผ่เมตตาให้ จนปานนี้แล้วไม่เคยเอามาให้

นี่เล่าให้ฟังเป็นกฎแห่งกรรม ที่สะท้อนย้อนเข้ามาหาตัวเราเอง

เรื่องที่ ๓

มีอีกเรื่องหนึ่งที่อาตมาประสบมา เมื่อครั้งไปเทศน์ที่กระทรวงศึกษาธิการ มีข้าราชการ ๕ คน หนึ่งยังไม่ได้แต่งงาน ได้ติดตามมาที่วัดนี้

ข้าราชการผู้นี้เป็นคนมีเงิน เพื่อนมาคู่ไป และเป็นคนค้ำเพื่อนฐานะการด้วย เพื่อนก็ขเงินไปให้แม่ชะม้อยหมด เมื่อหมดโอกาสที่จะได้เงินคืน เพื่อนถูกยืมคำขาด ต้องหนีออกจากราชการ ไปอยู่เชียงใหม่ สองสามีภรรยา

มีหนี้สิน ๗-๘ ล้าน จะทำอย่างไร โดยเฉพาะที่กรมการศาสนา ๑.๕ ล้าน ธนาคารยื่นโนติสที่ไปค้ำเขาไว้ให้ใช้คืนโดยให้ผ่อนส่ง ก็เสียอกเสียใจ

เพื่อนกับภรรยาหนีไปอยู่เชียงใหม่ เหมือนสุนัขหัวเฒ่า ไปอยู่ที่ไหนไม่มีใครนำพาเลย เป็นหนี้หลายเจ้าด้วยกัน รวม ๑๐ ล้านจะเป็นอย่างไร โยมติดตามฟังดังนี้

ข้าราชการ ๕ คน ก็ไปบวชชีพรหมณ์ที่ฝั่งธนฯ บวชแล้วพระท่านก็สอนใช้คาถาพระร่วงแข่งไปมานั่งกรรมฐานก็แข่ง ขอให้เพื่อนเราที่ทำให้เราซ้ำใจ ทำให้เราต้องใช้หนี้ธนาคารแทน ขอให้ฉิบหาย ขอให้ไฟไหม้บ้านมัน

อยู่ต่อมาไม่ช้า ไฟไหม้บ้านข้าราชการ ๕ คนนี้เลย อยู่ที่ฝั่งธนฯ ต้องซ่อมบ้านที่ไฟไหม้ไปตั้งสองแสนเจ็ดหมื่นบาท

ท่านทั้งหลายเห็นไหม พฤติกรรมแสดงออกให้มันฉิบหาย ให้ไฟไหม้บ้านมัน มันสู้ในจิตใจคนแข่ง จึงถูกไฟไหม้ก่อน เห็นชัดแล้ว

เลยก็เสียอกเสียใจแข่งใหญ่ พระที่ไหนไม่ทราบให้คาถาพระร่วงแข่งเข้าไป มันอยากเอาของเราไปนี้พระนะ บวชชีพรหมณ์วัดไหนไม่ทราบ

อาตมาไปพูดที่กระทรวงศึกษาธิการบอกแก่กรรมได้ เขาก็ติดตามมาที่วัดนี้

เขาบอกว่า “หลวงพ่อกะ ฉันก็แผ่เมตตาด้วยการแข่ง ขอให้ไฟไหม้บ้านมัน ไฟไหม้บ้านฉันเข้าแล้ว” นี่แหละบาปกรรมตัวเป็นคนทำ ไม่ใช่คนอื่นทำให้

สองสามีภรรยาไปทุกสักทุกอยู่เชียงใหม่ หลบหน้าไปเป็นลูกจ้างทำสวนอยู่กับเจ้าเชียงใหม่แห่งหนึ่ง แต่จะไม่กล่าวชื่อของท่านเหล่านั้น ทำสวนผลไม้ ๕๐๐ กว่าไร่

เจ้าเชียงใหม่ก็ไม่ทราบว่า สองสามีภรรยานี้เป็นใคร ทำงานไปบางครั้งก็ร้องไห้ เพื่อนเขามาฝากไว้ทำไร่ทำสวน เพื่อหาเงินทองให้ตัวเอง

อาตมาก็บอกกับโยม ซี.๗ นี้ว่าให้มานั่งกรรมฐาน๗ วันลาพักร้อนมา
สุดท้ายขายที่ได้ สรุปใจความว่าได้กำไร.๕ ล้าน เขามาซื้อสร้างบ้านจัดสรร คอนโดมีเนียมหลาย
อย่าง ดีใจมาก ได้เงินพิเศษ จับเสือมือเปล่าได้๑๕ ล้าน สมความมุ่งมาดปรารถนา

เขาก็ล่องมากรุงเทพฯ ใช้หนี้หมด แล้วก็มาหา ข้าราชการ ซี๗ มาวัดอัมพวันแล้วมาถวายสังฆทาน
เล่าเหตุการณ์ดังที่กล่าว แล้วทุกประการ

นี่แก้ปัญหาได้ กรรมฐานนี้แหละแก้กรรมไว้ดังที่กล่าวมาแล้ว ขอให้ทำถูกต้อง

ในที่สุดเขาก็ใช้หนี้หมด และข้าราชการ ซี๗ ที่ถูกรมการสอบสวน สอบแล้วไม่มีความผิดเลยได้
สองชั้นไปเลย เป็นผู้อำนวยการกองทัณฑ์ นี่อำนาจบุญกรรมฐานนะ

นี่แหละกฎแห่งกรรม กรรมฐานแก้กรรมได้แน่ ๆ หมิ่นเปอร์เซ็นต์ กรรมฐานรู้เหตุการณ์ได้
กรรมฐานแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ มีหลายเรื่องหลายรส แต่ขอชี้แจงแต่บทความ๗ ข้อคือ

๑. ระลึกชาติได้

๒. รู้กฎแห่งกรรมได้

๓. แก้ปัญหาได้

และสามารถแก้ปัญหาปัจจุบันที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้ สรุปใจความจากข้อต้นถึงข้อสุดท้ายคือ

อดีตอย่ามารื้อฟื้น ไปไหน ปากอย่าไว ใจอย่าเบา เรื่องเก่าอย่านำมารื้อฟื้น เรื่องของคนอื่น อย่า
นำมาคิด กิจที่ชอบทำ ปัจจุบันเป็นของเราแล้วคือเดี๋ยวนี้ อนาคตอย่าจับให้มันคั่นให้มันตาย โยมจะผิดหวัง
โยมจะเสียใจ ตลอดชีวิต ขอฝากข้อคิดไว้ด้วย

บารมีหลวงพ่ช่วยให้ปลอดภัย

ประนอม ศรีหนองบัว*

ดิฉันได้รู้จักกับคุณลุง บุญส่ง อินทวิรัตน์ โดยการแนะนำจากพี่สาวของดิฉัน หลังจากนั้น คุณลุง บุญส่งก็แนะนำให้ไปกราบหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน ดิฉันก็เลยตกลงไปกับพี่สาวและเพื่อน ๆ ของพี่สาวในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

เดินทางจากขอนแก่นถึงวัดอัมพวัน ใช้เวลาประมาณ ๖ ชั่วโมง ถึงวัดเวลา ๗ ทุ่มครึ่ง

หลวงพ่กำลังรับแขกอยู่ พวกที่ไปด้วยกันก็พากันเข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่ หลวงพ่ท่านให้โอวาทหลายอย่าง สุดท้ายท่านถามว่า “จะพากันกลับหรือจะค้างที่นี่”

คนที่ไปด้วยกันบอกว่า “กลับขอรับหลวงพ่”

หลวงพ่ท่านบอกว่า “กินข้าว กินน้ำ กันหรือยังล่ะ”

เขาตอบว่า “กินแล้วขอรับ หลวงพ่”

หลวงพ่บอกอีกว่า “คืนนี้ไม่ต้องกลับหรอก พักผ่อนให้สบาย แล้วค่อยกลับ”

มีเสียงตอบว่า “ไม่ได้หรอกขอรับ จะรีบไปรีบงานเขาให้ทัน”

หลวงพ่เลยบอกว่า “อย่างนี้แหละ เวลาเราห้ามอะไร มันไม่ฟังหรอก บทมันจะกลับห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง จะพากันไปตาย มันไม่รู้จัก”

พวกที่ไปด้วยกันจะกลับทีเดียว หลวงพ่ท่านก็ห้ามแล้ว ห้ามอีก ก็ไม่ได้ผล ตกงกก็กลับในคืนนั้น

พอมาถึงสามแยกอำเภอ มัญจาคีรี เวลา ๒.๔๕ น. รถที่กลับมาก็เกิดอุบัติเหตุพลิกคว่ำข้างถนน ด้วยบุญบารมีของหลวงพ่ ท่านช่วยแผ่เมตตาอุทิศส่วนบุญให้ทุกคนในรถปลอดภัยจากอุบัติเหตุครั้งนี้ไม่หนัก หรือถึงกับเลือดตกยางออก

มีแต่ดิฉันซึ่งนั่งทำรถ ได้รับบาดเจ็บเพียงคนเดียว คือกระดูกไหปลาร้าข้างขวาหัก

พอดีมีรถทหารผ่านมา เพื่อนก็เลยช่วยกันทุบกระจก ให้คนในรถคลานออกมาทีละคน ซึ่งตอนนั้น ดิฉันรู้สึกปวดตรงที่ไหปลาร้ามาก จนไม่ทราบว่า จะออกทางไหน ในใจก็นึกถึงแต่หลวงพ่ให้ท่านช่วยด้วย

ดิฉันตั้งสติได้ประมาณ ๗ นาที ก็ร้องบอกพี่ที่เขาออกไปแล้วว่า “ช่วยหนูหน่อย กระดูกไหปลาร้าหัก ไม่รู้จะออกทางไหน” พอดีสามีนั่งอยู่ข้าง ๆ เขาก็เลยช่วย

หลังจากคนในรถออกมาหมดแล้ว ทหารที่มาช่วยก็เลยมาส่งที่โรงพยาบาลมัญจาคีรี ดิฉันได้รับการฉีดยาแก้ปวด ๑ เข็ม

หลังจากนั้น พี่ที่ไปด้วยได้โทรให้รถจากขอนแก่น ไปรับมารักษาตัวที่โรงพยาบาลขอนแก่น พี่ที่ไปด้วยกัน ได้โทรศัพท์ไปหาคุณลุงบุญส่ง

คุณลุงบอกว่า “เมื่อคืนนี้ หลังจากพวกขอนแก่นกลับมาแล้ว หลวงพ่อนั่งแผ่เมตตาให้พวกขอนแก่นทั้งคืนเลย ถ้าไม่อย่างนั้น คนที่นั่งมาในรถคงจะมีคนตาย หรือไม่ก็บาดเจ็บมากกว่านี้”

หลังจากนั้น ดิฉันก็ได้รับการรักษาที่ รพ.ส.ขอนแก่น หมอนัดผ่าตัดวันที่๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๕ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. เจ้าหน้าที่ก็มารับดิฉันเข้าห้องผ่าตัด

ดิฉันนึกถึงหลวงพ่อบอก ขอบุญบารมีของหลวงพ่อช่วยให้ได้รับความปลอดภัยจากการผ่าตัดด้วยเถิด

หลังการผ่าตัด เมื่อรู้สึกตัว อาการปวดก็เริ่มขึ้นจนนอนไม่ได้ ตอนนั้นดิฉันพอรู้เรื่อง ก็บอกสามีที่ผู้อาการว่าให้ไปหยิบรูปหลวงพ่อบ้านมาให้

ตอนนั้นเย็นมากแล้ว จะนอนก็นอนไม่หลับ พอจะหลับ ก็มีเสียงรบกวน พี่พยาบาลก็มาฉีดยาให้ บอกให้นอนพักผ่อนมากๆ แต่ดิฉันก็นอนไม่หลับ

พอดีสามีนำรูปหลวงพ่อและบทสวดมนต์มาให้ ดิฉันจึงนอนสวด และขอให้หลวงพ่อบอกช่วยให้หลุดพ้นจากความเจ็บปวดและอันตรายทั้งปวง หลังจากนั้นก็ได้หลับได้ตลอด จนกระทั่งออกจากโรงพยาบาล

ต่อมาดิฉันก็ได้ไปทำงานวันแรกคือวันที่๕ มกราคม ๒๕๖๖ ซึ่งตรงกับวันที่พี่ชายของดิฉันเอาของใส่รถไปขายซึ่งมีรูปหลวงพ่อบอกติดอยู่๑ แผ่น นอกนั้นก็ไม่มีอะไรอีก

พอมาถึงปากทาง อ.ยางตลาด จ.กาฬสินธุ์ รถของพี่ชายสายพานขาด จึงได้จอดรถและนั่งสามล้อไปซื้อสายพานใหม่ พอนั่งไปได้ประมาณ๑๐๐ เมตร รถก็อึดไม่ทราบว่ามีมาจากไหน จนเข้าด้านหลังรถสามล้อ

มีคนตาย ๒ ศพ คือ คนขับสามล้อ และภรรยา เหลือแต่พี่ชายของดิฉันเท่านั้นที่รอด เขาจึงนำพี่ชายไปรักษาตัวที่ รพ.กาฬสินธุ์

เมื่อเวลา ๑.๐๐ น. มีคนมาบอกว่าพี่ชายชื่อ นายอุทัย โคทนา ถูกรถชนบาดเจ็บสาหัส นอนรักษาตัวอยู่ที่ ร.พ.กาฬสินธุ์ ให้ดิฉันไปดูอาการด่วน

หลังจากที่ดิฉันขออนุญาตหัวหน้าเวร ไปดูอาการของพี่ชาย ภาพที่เห็นน่าตกใจมาก คือศีรษะแตก ไม่มีหนังหุ้มกะโหลก ซึ่งตอนนั้นอาการเป็นตายเท่ากัน ขาหัก กระดูกหลุดออกมาข้างนอก

ตอนนั้นไม่ทราบว่าจะทำอะไร นึกถึงหลวงพ่อตลอดเวลา ดิฉันเลยติดต่อให้คุณบุญส่งช่วย คุณบุญส่งบอกว่า “ไม่เป็นไร เดี่ยวจะติดต่อกับหลวงพ่อบ้านให้” บอกให้ดิฉันทำใจเย็น ๆ ไว้ และหลวงพ่อบ้านจะช่วยแม่เมตตาให้

พอมาถึงเตียงคนไข้ เห็นพี่ชายนอนไม่หลับ ปวดศีรษะและขามาก แม้ได้ยาแก้ปวดแล้ว อาการก็ไม่ดีขึ้นเลย

พี่พยาบาลก็มาบอกว่า ต้องให้เลือด เพราะคนไข้เสียเลือดมาก และจะต้องทำการผ่าตัดภายในคืนนี้ ถ้าเลือดไม่ถึงก็จะไม่ได้ทำการผ่าตัด และได้แนะนำให้ไปจองเลือดที่ห้องเลือด แต่ปรากฏว่า ทางห้องเลือดไม่มีเลือดมากพอที่จะให้นายอุทัยได้ ก็เลยขอให้ญาติไปให้เลือด

ดิฉันไม่มีทางออก ไม่ทราบจะทำอย่างไรก็เลยกลับมาที่บ้านมานั่งสวดมนต์แต่ในใจของดิฉันตอนนั้นนึกถึงแต่หลวงพ่อบ้าน ขอให้หลวงพ่อบ้านช่วยแม่เมตตามาถึงนายอุทัย โศภนา ซึ่งนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล

หลังจากสวดมนต์เสร็จ ดิฉันก็กลับไปดูแลพี่ชายเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม หมอมือคำสั่งให้พี่ชายไปเข้าห้องผ่าตัดโดยที่ไม่ได้ให้เลือด

เวลา ๖ ทุ่ม พี่ชายออกจากห้องผ่าตัด รู้สึกตัวดี แต่บ่นปวดศีรษะมาก ที่ขาปวดพอทนได้ นอนร้องครวญคราง พยาบาลมาฉีดยาแก้ปวดให้ แต่ก็ยังนอนไม่ได้ พอดิฉันมีรูปหลวงพ่อดิตต์ ๖ แผ่น จึงนำไปติดไว้ที่หัวเตียงนอน หลังจากนั้นพี่ชายได้หลับเป็นพัก ๆ แต่ก็ยังปวดศีรษะอยู่เหมือนเดิม วันต่อมาอาการต่าง ๆ ค่อยดีขึ้นจนหมออนุญาตให้กลับบ้าน

พอพี่ชายของดิฉันออกจากโรงพยาบาลแล้ว ดิฉันก็ไปทำงานที่โรงพยาบาลตามปกติ ดิฉันเข้าเวรบ่าย ตั้งแต่ ๔ โมงเย็นถึง ๖ ทุ่ม

ออกเวรมาที่จอดรถ สตาร์ทเท่าไรก็ไม่ติด ดิฉันจึงขอให้เพื่อนที่ทำงานด้วยกันมาส่งที่บ้าน ขณะอยู่ระหว่างทางดิฉันเห็น คนขับรถมอเตอร์ไซด์ รู้สึกว่าเมามาก ชีรดไม่ตรงทางเลย จึงบอกให้เพื่อนจอดรถให้รถของเขาผ่านไปก่อน

เพื่อนกำลังจะจอดรถพอดี มอเตอร์ไซด์คันนั้นก็มาชนตรงที่ดิฉันนั่งอยู่ แต่ก็ไม่เป็นอะไร

รุ่งขึ้นเช้าสามีของดิฉันก็ไปตรวจของดิฉันที่จอดอยู่ ปรากฏว่า รถไม่เป็นอะไรเลย คิดเครื่องที่ง่าย ดิฉันมานึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วก็ขนหัวลุก เพราะว่าก่อนจะลงจากตึกทำงานดิฉันก็ยกรูปของหลวงพ่อบ้านเหนือศีรษะ แล้วขอให้ดิฉันเดินทางถึงบ้านโดยปลอดภัย

หลังจากนั้นมา ดิฉันก็อัญเชิญรูปหลวงพ่อดิตต์ไปไหนต่อไหนตลอดเวลา

มีวันหนึ่งที่ดิฉันลืมนำรูปไปด้วย ออกจากบ้านจะไปเข้าเวรคึกเวลชะ ทุ่มครึ่ง พอมาถึงทางแยกที่
เข้าโรงพยาบาล ไม่ทราบว่าคุณมาจากรไหน วิ่งตัดหน้ารถของดิฉัน

ดิฉันเสียหลักล้มลงไปนอนอยู่กับพื้น มองหารถที่จะผ่านมาก็ไม่มี ดิฉันตั้งสติพยายามจะลุกแต่ลุก
ไม่ไหว คนที่อยู่บ้านรีบถนนเลยลงมาดู และช่วยให้ลุกขึ้นและนำส่งโรงพยาบาล

แต่ก็ไม่เป็นอะไรมาก ศีรษะแตกนิดหน่อย มีแผลตามแขนและขาเท่านั้นเอง และได้นอนพักที่ตึก
ทำงาน

รุ่งขึ้นเช้า ให้เพื่อนที่ทำงานมาส่งกลับบ้าน เมื่อมาถึงบ้านสามีถามว่า“ซึ่รถเร็วมาใช้ไหม” ดิฉัน
บอกเขาว่า “ไม่เร็ว ประมาณ ๔๐ กม./ชม.”

ดิฉันจึงบอกสามีว่า ไม่ได้นำรูปของหลวงพ่อดีไปด้วย เพราะติดอยู่ที่เสื้อสนยาซึ่งเพื่อนได้ยืมไป
ใส่

เรื่องทั้งหมดที่เล่ามานี้ เป็นความจริงที่เกิดกับดิฉันโดยตรง

ขอฟ้าประทานพรให้หลวงพ่อดีท่านจงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของประชาชนทุกชั้น ตลอดไปด้วยเทอญ

นางประนอม ศรีหนองบัว

๔๘/๒๕ ซ.สุขสบาย บ้านโนนทัน

ต.ในเมือง อ.เมือง

จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

* ข้าราชการโรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น

สิ่งที่ได้จากวัดอัมพวัน

เพ็ญศรี ศรีจินดา*

ดิฉันไม่เคยรู้จักวัดอัมพวันมาก่อน แต่ชื่อนี้คุ้นกับดิฉันเหลือเกิน ผู้ที่ทำให้ดิฉันรู้จักวัดอัมพวัน คือ คุณลุงบุญส่ง อินทวิรัตน์ ท่านได้ให้ความเมตตาชี้ทางและนำทางให้

ดิฉันมาถึงวัดครั้งแรกเมื่อ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๖ อยู่ปฏิบัติธรรมถึง ๒ เมษายน ๒๕๓๖ กลับบ้านเช้าวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๖

ได้รับการต้อนรับอย่างดีจากพระคุณเจ้า ท่านได้แนะนำให้ไปที่ต้อนรับแขกผู้เข้าพัก ขณะนั้นเป็นเวลาเกือบ ๒ทุ่ม

ที่พักมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้รักษาโรค ทุกอย่าง เมื่อเข้าถึงที่พัก ดิฉันรู้ว่าเหมือนกับอยู่ที่บ้าน อบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้สึกแปลกถิ่นแปลกที่เลย

ที่วัดทำให้ดิฉันทราบว่า หลวงพ่อพระราชสุทธินวมงคล ท่านเป็นผู้ที่สร้างคนให้เป็นคนจริงๆ ได้สร้างกุศลอันยิ่งใหญ่ช่วยประเทศชาติมากมาย ที่ดิฉันมั่นใจเช่นนี้ เพราะเฉพาะผู้ปฏิบัติธรรม ไม่รวมพระภิกษุสามเณรไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ คนต่อวัน

อาหารเข้ากับข้าว ๒ อย่าง เครื่องดื่มชงร้อนอีกคนละ ๑ แก้ว ตามด้วยปลาทอดโกโก้ กลางวันกับข้าว ๒ อย่าง ของหวาน ๑ อย่าง ของเสริม เช่น ผลไม้

ตอนเย็นนี้ ปานะอย่างน้อยมถั่ว เหลือบบรรจุกล่องคนละ ๑ กล่อง ยังไม่รวมค่าน้ำ ค่าไฟ ที่ศาลาปฏิบัติธรรม พัดลมมากมายเปิดพร้อมกัน ผู้ปฏิบัติธรรมได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง

ท่านผู้อ่านคิดดูเองก็แล้วกันว่า แต่ละวันใช้เงินเท่าไร

ทุกคนนั่งขานมนต์เหมือนกัน ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ เดินไปเดินมาด้วยอาการสงบสำรวม เข้าแถวตามลำดับก่อนหลัง ไม่มีการแก่งแย่งชิงดี มีแต่ความสงบสุข เหมือนกับที่วัดอัมพวันคือเมืองสวรรค์ที่ขณะที่เรามีชีวิตอยู่ เราไปสัมผัสได้

และดิฉันเชื่อว่า ลูกศิษย์ที่ออกจากวัดอัมพวัน ทุกคน เป็นคนมีคุณภาพ เป็นคนดีของสังคม ดิฉันอยากขอเชิญชวนท่านผู้อ่านที่อยากจะทำบุญ ขอให้รีบถึงวัดอัมพวันเถิด

อานิสงส์ของการไปปฏิบัติธรรมที่เกิดกับดิฉัน

ดิฉันมีลูกชายคนเดียว เป็นคนกลาง เขาเป็นคนที่ดีรู้ใจ เขาเข้าใจตัวเอง ไม่ตั้งใจเรียน ดิฉันและสามีพูดกับลูกชายไม่ค่อยรู้เรื่องกัน

เขาจะมองไม่เห็น ความรัก ความหวังดีของพ่อแม่ที่ให้กับเขาเลย ก่อนหน้าที่ดิฉันจะไปวัด เขามีเรื่องกับพวกวัยรุ่นด้วยกัน

ดิฉันเคยไปปรึกษาคุณลุงบุญส่งเรื่องที่ว่า ถ้าไปวัดที่หวังบ้าน แต่ไม่ได้บอกคุณลุงว่า เรื่องอะไร คุณลุงบอกว่าให้วางทุกอย่างไว้ ไปแล้วทางครอบครัวจะดีเอง

ดิฉันทำตามที่คุณลุงบุญส่งบอก ขณะอยู่วัดตั้ง ๗ วัฏพิธีกรรม หลังจากที่ได้รับศีล ๘ แล้ว ดิฉันไม่ได้โทร.กลับบ้านเลย ตลอดระยะเวลา ๗ วัน จนกลับถึงบ้าน

เมื่อกลับถึงบ้าน ทราบจากลูกสาวคนโตว่า ลูกชายของดิฉันไม่ค่อยจะอยู่บ้าน ไปข้างนอกทุกวัน ค้างคืนครั้งละคืนเดียวบ้าง ๒ คืนบ้าง จนวันที่ดิฉันกลับถึงบ้านเขาก็ยังไม่มา

วันต่อมาเขาก็กลับมาบ้าน แล้วบอกกับดิฉันว่าที่แม่ไปวัด บุญคงจะมีจริง ๆ เพราะวัยรุ่นที่เขาเข้าใจกันนั้น ได้ไปข้างกลุ่มนักฆ่าหมู่ที่โคราช มาตามฆ่าลูกชายดิฉัน

เขาจะไปดักทุกแห่งที่คาดว่า ลูกชายดิฉันจะไป แม้แต่ปากซอยเข้าบ้าน แต่ลูกชายดิฉันก็แคล้วคลาดมีชีวิตรอดจนแม่กลับมา เขาบอกกับดิฉันว่า รอดจากการดักฆ่าเหมือนปาฏิหาริย์

อีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องการชวนลูกชายและสามีไปวัดเป็นสิ่งที่ทำให้ยากมากสำหรับตัวดิฉัน เพราะสามีเคยเป็นลูกศิษย์วัดมาก่อน คงเห็นข้อบกพร่องบางที่ฝังใจ

ในที่สุดดิฉันได้มาวัดเป็นครั้งที่ ๒ ในวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๓๖ พร้อมลูกชายและสามี อยู่ปฏิบัติธรรม ๓ วัน

วันที่สาม หลังจากลาและปฏิบัติธรรมเสร็จแล้ว เปลี่ยนเสื้อผ้ามาพบกัน (พักคนละที่) ไปขอพบหลวงพ่อกุฎิ

ดิฉันทั้งเกรงใจท่าน อยากให้ท่านได้พักผ่อน เพราะเป็นเวลาเกือบจะ ๕ ทุ่มแล้ว แต่ใจหนึ่งก็อยากจะทำอะไรกับท่าน จะไม่รบกวนอะไรท่านมาก

เพราะครั้งที่แล้วมาอยู่ ๗ วัน ก็ไม่ได้กราบท่านที่กุฎิ พบส่วนรวมเมื่อท่านเทศน์วันพระ แต่ครั้งนั้นก็อึดอัดใจมาก

ดิฉันและสามีปรึกษากัน เกือบจะตัดสินใจกลับไปพัก เพราะทราบว่าท่านจะเข้ากรุงเทพฯ ตอนตี ๕

แต่แล้วบุญนำพาจริง ๆ หลวงพ่อเมตตา ให้คนมาบอกว่าให้รอ ตอนนั้น ไม่มีคนอื่นเลย มีเราสามคน พ่อแม่ลูก

เมื่อท่านลงมา ดิฉันได้กราบท่านสมใจ หลวงพ่อพูดถึงเรื่องที่ท่านไปเทศน์วันนี้ (๒๒ เม.ย.๓๖) ทุกอย่างที่ท่านพูดเป็นเรื่องจริงทั้งหมด ทั้งตัวดิฉัน สามีและลูกเห็นจริงและซาบซึ้ง

ที่ดิฉันฝังใจมากคือ หลวงพ่อบอกว่า คนเกิดมาแต่ตัว เวลาไปก็ไปแต่ตัว เงินก็ร่อยถิ้นล้านก็เอาติดตัวไปไม่ได้ แต่สิ่งที่ติดตัวไปได้นั้นคือกรรมดี ผู้ที่ทำแต่ความดี สิ่งนั้นจะติดตัวผู้กระทำไปทุกทุกชาติ ช่วงที่มีชีวิตอยู่และร่างกายแข็งแรงให้รับทำความดี เพราะชีวิตคนเราไม่ยืนยาวนานัก ดิฉันเห็นด้วยอย่างไม่มีข้อสงสัยเลย

หลวงพ่อก็คือพระสุปฏิปันโน ผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตา ดิฉันไปวัดมากี่มาก วัดอัมพวันของหลวงพ่อก็คือเป็นวัดอีกแห่งหนึ่งของประเทศไทย ที่สอนคนตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

สอนไม่หึงมหาย สอนให้รู้จักตัวเองด้วยการเจริญภาวนา มีสติฝึกความวิริยะ อุตสาหะ ไม่ให้เกิดความท้อแท้ ไม่ให้เกียจคร้าน ไม่เห็นแก่ตัว ดิฉันคิดว่า ถ้าสังคมไทยมีแต่ลูกศิษย์วัดอัมพวัน คงเป็นสังคมที่สงบสุขจริง ๆ

หลังจากกลับจากวัด ลูกชายของดิฉันเป็นคนมีเหตุผล เข้าใจว่าพ่อแม่พี่น้องรักตัวเขา เห็นชอบเป็นชอบ

ส่วนสามีประทับใจทุกอย่างที่วัดอัมพวันมาก และตั้งปณิธานไว้ มีโอกาสเมื่อไรจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันทันที

ดิฉันเป็นสุขใจ เพราะสามีและลูกเข้าถึงธรรม (เพราะเมตตา บารมีของหลวงพ่อก็คือ) อยากให้ทุก ๆ คน มาปฏิบัติธรรมกันมาก ๆ ความสุขที่แท้จริงคงจะเกิดกับผู้ปฏิบัติ

เพ็ญศรี ศรีจินดา
ร.ร. สนามบดิน อ.ประชาเสิมสร
อ.เมือง จ.ขอนแก่น

* อาจารย์โรงเรียนสนามบดิน จ.ขอนแก่น

สติปัญญา ๔ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี
ให้ดิฉันเกินว่าตีค่าเป็นตัวเลขได้

อรวรรณ ตั้งโชคดี

ดิฉันได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรม-กรรมปฏิบัติบางเล่ม ที่ได้รับความเอื้อเฟื้อจากคุณบุญส่ง อินทวิ
รัตน์ รวมไปถึง มาบอกให้ฝึกนั่งสมาธิ สวดมนต์ด้วยหนังสือคู่มือสวดมนต์ของวัดอัมพวัน สิงห์บุรีได้
ทุกวันเช้าค่ำ แล้วทุกอย่างจะดีเอง

ต่อมาวันที่ ๓-๔ ตุลาคม ๒๕๓๕ อาจารย์ณฤมล ว่องไว เป็นหัวหน้ากลุ่ม นำคณะครูอาจารย์ และ
ผู้มีศรัทธาไปกราบหลวงพ่ोज้าคุณพระราชสุทธินิยามมงคล ที่สิงห์บุรี ดิฉันก็ได้โอกาสติดตามไปด้วยใน
กลุ่มนี้ และได้รับความเมตตาจากหลวงพ่ोज้าคุณฯ ให้เข้าพบทั้งคณะ ให้ศีลให้พร แผ่เมตตาให้ด้วยความ
กรุณาปราณี ทำให้คณะครูอาจารย์ทั้งหมดที่ไป รวมทั้งดิฉันเอง ในวันนั้นรู้สึกว้า หลวงพ่ोज้าคุณฯ ให้การ
ต้อนรับเหมือนญาติรู้จักกันมาศักราชปี ทั้ง ๆ ที่เพิ่งไปกราบหลวงพ่ोज้าคุณฯ เป็นครั้งแรกในวันดังกล่าว
แม้จะเป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เพราะหลวงพ่ोज้าคุณฯ มีเวลาน้อย ดิฉันจึงงานปลุกคนให้ตื่น สอนคนให้เป็นงาน
แทบไม่มีเวลาเว้นว่างเลยจริง ๆ

ดิฉันปึกใจแน่ว่า ขอกลับมาวัดอัมพวันอีกครั้ง ปฏิบัติกรรมแก่กรรม ๗ วัน ให้จงได้

พอถึงวันจะไปวัดอัมพวันเช้าจริง ๆ วันที่ ๗ พ.ย. ๒๕๓๕ เกิดเหตุขัดข้องหนักหน่วงขึ้นอีก เงิน
ขาดมือ ไม่มีเงินพอจะไป ดิฉันไม่ละความพยายาม สวดมนต์อธิษฐานรำลึกถึงหลวงพ่ोज้าคุณ พระราช
สุทธินิยามมงคล ขอให้ลูกได้ไปปฏิบัติกรรมด้วยเถิด

แล้วอยู่ ๆ ช่วงวันเดียวก่อนไป มีลูกค้ามาอุดหนุนให้ทำผมสารพัดอย่างได้เงินพอเหมาะพอดี
สำหรับค่าใช้จ่ายจะเดินทางไปกับขบวนรถของคณะครูอาจารย์จากโรงเรียนขามแก่นนคร และโรงเรียนนคร
วิทยาลัย

แล้วก็เข้าตำรา มารไม่แก่ บารมีไม่กล้า เกิดเหตุเข้ากับดิฉันจนได้ อยู่ได้ ๗ วันเท่านั้น ได้รับเมตตา
จากคุณบุญส่ง-คุณพระศรี อินทวิรัตน์ แจ่มผ่านไปทางหลวงพ่ोज้าคุณฯ วัดอัมพวันว่า ด.ญ.วาสนา ตั้งโชคดี
บุตรของดิฉัน ที่ฝากขายอยู่ที่มุกดาหาร ป่วยหนักเข้าโรงพยาบาลมุกดาหาร ดิฉันรีบกลับมุกดาหาร โดย
หลวงพ่ोज้าคุณฯ และหัวหน้าแม่ชี วัดอัมพวัน ฝากรถที่จะเข้ากรุงเทพฯ ให้มาต่อรถที่บางปะอิน

พอถึงมุกดาหาร พบบุตรสาวอยู่ในอาการโคม่า อาการขั้นสุดท้าย ดิฉันหมดที่พึ่ง นึกอะไรไม่ออก
มีดีไปหมด ดิฉันมาโทรศัพท์ทางไกล ร้องไห้โฮโฮพูดกับคุณบุญส่ง อินทวิรัตน์

คุณบุญส่งแนะนำให้รำลึกถึงหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน และในเวลาถัดมาเพียง ๕ นาที เท่านั้น หลวงพ่เจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ก็รู้อาการป่วยบุตรของคุณ ท่านได้แผ่เมตตาด้วยกระแสบุญบารมี แรงกล้าส่งพุ่งไปถึง **ฉ.ญ.วาสนา** บุตรสาวของคุณที่มุกดาหาร

คุณใจสันขวัญระतिकอยู่ที่มุกดาหาร รำลึกถึงหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน ตลอดเวลาผลปรากฏว่า ลูกสาวของคุณ ซึ่งอาการขั้นสุดท้าย ตายไปแล้วนั้น พลันได้รับความช่วยเหลือจากแพทย์ รพ มุกดาหารสุดฝีมือ สุดความสามารถอีกครั้ง หายใจเฮือก รอดตายฟื้นขึ้นมาได้ละ ลูกสาวของคุณอายุ ๖ ขวบกับ ๑ เดือน รอดตายขึ้นมาอย่างปาฏิหาริย์

คุณและสามีนำลูกสาวออกจากโรงพยาบาลมุกดาหาร มารักษาต่อที่โรงพยาบาลศูนย์แพทย์ ขอนแก่นเรียบร้อยแล้ว ก็กลับบ้าน ตั้งใจจะอาบน้ำ ล้างเช็ดเสื้อผ้า แล้วจะไปเฝ้าลูกสาวต่อไป เพราะเห็นเหนื่อยมาหลายวัน แทบจะเดินไม่ไหว พอเปิดประตูเข้าบ้าน **จับปล้นคุณก็ขนลุกทั้งตัว น้ำตาแห่ง ความปลื้มปีติไหลเอ่อคลอเบ้าตา กลิ่นหอมดอกไม้ นานาพันธุ์ กลิ่นธูปควันเทียนคลุ้งจรุงหอมชื่น ด้วย กระแสลมที่โบก โขยเข้ามาทางด้านหลังบ้าน** คุณพนมมือไหว้รำพึงว่าขอบคุณคุณแม่กาหลง ลูกทราบแล้วว่า คุณแม่กาหลงติดตามมาดูแลช่วยหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน ตลอดเวลา คุณทราบแล้วละ

คุณได้เล่าเรื่องบางส่วนที่ได้สัมผัสกับสติปัฏฐาน ๔ ทางสายเอกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่คุณไปเข้ารับการฝึกฝนมา แม้เพียงชั่ว ชั่วกระดิกหู ก็ให้คุณค่าต่อชีวิตชนิดที่ไม่อาจจะตีค่าเป็นตัวเลขได้ มันหาค่าบ่ มีได้นั่นเองละ

ท่านที่ประสบชะตากรรมเลวร้าย มีแต่เปิดทิศเปิดทาง อย่างคิดสั้นนะละ ขอแนะนำว่า ให้ทดลอง ถ้ายังไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร ไปลองฝึกปฏิบัติธรรม แก่กรรมด้วยหลักสติปัฏฐาน ๔ ยืน นั่ง เดิน นอน ด้วยสติ กำหนดรู้ได้ไต่ทัน แยกแยะให้ออก อันไหนเป็นอดีต อันไหนเป็นปัจจุบัน ทำงานบ้านอยู่ที่ฝึกสติปัฏฐาน ๔ ได้ ทำราชการอยู่ ทำอาชีพใด ๆ อยู่ที่ฝึกสติปัฏฐาน ๔ ได้ ทำได้ทุกอิริยาบถ เพราะทางสายนี้เป็นทางสาย เอกแท้จริง ทางนี้เดินมาเถิดไม่หลงทางแน่ ขอให้เชื่อมั่น สรทธามั่น ตั้งใจมั่นแน่วแนปฏิบัติธรรม กรรมฐาน แก่กรรมกันที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี วัดนี้ไม่เรียโรบอบบุญ มีแต่ให้และให้และให้มาเถิดที่นี้ **ร่วมเย็นสันติสุข**

อรรรรณ ตั้งโชคดี(สุพร)
๑๘๒/๒๐ ถ.ศรีจันทร์ อ.เมือง
จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

อธิษฐานขอพบหลวงพ่ จากสิงคโปร์

สุวรรณ จันทร์ตัน

ครอบครัวของดิฉัน พี่แพเป็นคนที่ขยันขันแข็ง แต่โชคชะตาบันดาลให้ครอบครัวบุตรสาวไปอยู่ที่สิงคโปร์ ลูกเขยของดิฉันขับเครื่องบินสายสิงคโปร์แอร์ไลน์ ดิฉันจึงต้องไปอยู่สิงคโปร์ครั้งละหลายปี เป็นเพื่อนลูกสาวอยู่ที่นั่น ส่วนลูกเขยอีกคนเป็นวิศวกรชุดเจาะน้ำมันเป็นชาวแคนาดา ระหว่างอยู่ที่สิงคโปร์ มีอยู่ปีหนึ่ง หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทธินิยามมงคล (หลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม) สมัยนั้นยังเรียกว่า หลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ ท่านไปเยี่ยมครอบครัว คุณชี ซู้อ แซ่เอ็ง (ทราบภายหลัง เมื่อได้มีโอกาสอ่านหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ) ในครั้งนั้น เป็นที่รำลึกไปทั่วเกาะสิงคโปร์ ว่ามีภิกษุจากวัดอัมพวัน ไทยแลนด์ ไปเยี่ยมสิงคโปร์ตามที่ลูกศิษย์ลูกหานิมนต์ท่านเจ้าคุณฯไป

ดิฉันก็ไม่กล้าเข้าไปขอพบ เพราะผู้ศรัทธาในองค์หลวงพ่เจ้าคุณฯ มีมากเหลือเกิน แต่จิตใจไม่รู้เป็นยังไง ประารถอย่างแรงกล้าจะได้พบหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน ให้ได้ จึงอธิษฐานจิตไว้ประการคือ

๑. กลับไปไทยแลนด์ บ้านเกิดของดิฉันแล้ว ขอให้ได้มีโอกาสเข้าพบไปกราบหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน
๒. ขอให้บุตรชายคนเล็กที่ออกจะดีอ้วนและใช้เงินเปลือง ให้กลับมามีใจสำนึก ประพฤติตนเป็นคนดีของพ่อแม่ต่อไป

อธิษฐานขอไว้ ๒ ข้อ ยังก็นึกไม่ออกเลยว่า จะได้มีโอกาสได้พบหลวงพ่เจ้าคุณพระราชสุทธินิยามมงคล (หลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม) วัดอัมพวัน สิงคโปร์ ได้อย่างไร ก็เกือบจะลืมเรื่องที่ดินเองอธิษฐานเอาไว้กลับมาเมืองไทย มาอยู่จังหวัดขอนแก่น นานพอควรอยู่ ๆ วันหนึ่งก็ไปบ่น ๆ เรื่องลูกชายหัวแก้วหัวแหวนมันคือ ไม่เอาใจใส่เล่าเรียน เทียวสะบัดเลย เปลืองทรัพย์ไปก็มาก บ่นกับเพื่อนบ้านชื่อคุณศิริประภา (กอบ) สิทธิเกษร ก็ไม่นึกว่าจะโยงโยมาเป็นเหตุให้ได้เข้าปฏิบัติกรรมฐาน ณ วัดอัมพวัน สิงคโปร์ ได้ยังไง

อยู่ ๆ คุณศิริประภา ที่เพื่อน ๆ ชอบเรียกว่า คุณกอบ ก็บอกว่าค่า ๆ ไปพบอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ กันเถอะ เพื่อท่านจะให้คำแนะนำ อะไรเป็นประโยชน์บ้าง ดิฉันพร้อมด้วยคุณกอบ คุณป้ายุพิน รัตนวิสิทธิ์ มารดาของคุณมรกต ก็พากันมาพบอาจารย์บุญส่ง ในตอนค่ำ ๆ พอพบหน้ากันเท่านั้นเอง

ท่านอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ทักทายเปรี๊ยะ ๆ เรื่องอะไร ดิฉันเป็นใคร มาจากสิงคโปร์ มาทำไม เรื่องทุกข์ในใจ ถูกทักทายเปรี๊ยะ ๆ ผ่ากลางใจเหมือนกับอ่านตัวดิฉันออก อย่างกับอ่านหนังสือ ซึ่งถ้าเป็นคนอื่น ดิฉันก็อาจจะนึกว่าเตรียมเรื่องข้อมูลไว้ล่วงหน้าจึงกล่าวเหมือนอ่านใจดิฉันออกหมด แต่คุณกอบ

เพื่อนที่นำมาบอกว่า อาจารย์บุญส่งไม่เคยรู้เรื่อง ไม่รู้จักดิฉันมาก่อนจริงๆ และดิฉันก็ทราบว่าเป็นอย่างนั้นจริง แต่งงพร้อมๆ กับศรัทธาว่า คนแบบนี้อะไรแปลกๆ เหมือนมีญาณทิพย์หยั่งรู้ใจคนได้ ดิฉันนี่ก็คิดเรื่องอะไร พุดออกมาหมดเลย

ดิฉันเล่าเรื่องลูกชายว่า ควรแก้ไขอย่างไรดี ตอนนี้ได้คำตอบจากอาจารย์บุญส่ง ที่ทำให้ดิฉันศรัทธาพร้อมๆ กับสะดุ้งในจิตใจนิดๆ ว่า ทำไมจึงกล่าวแปลกๆ เช่น กล่าวว่ “หลวงพ่เจ้าคุณฯ วัคัฒพวัน ท่านบอกไว้ จะคว่าลูกแยหรือเยี่ยม ให้คุณแม่ ถ้าแม่มันแย ลูกมันก็ยับ ถ้าแม่เยี่ยม ลูกมันจะยิ่งยอด คุณไม่ยาก ลูกเด้าจะชั่วดีแล้ว ให้คุณไปจากแม่” เอ๊ะ! ทำไมดิฉันทำอะไรผิดหรือ จึงบอกว่ จะคุณให้คุณแม่ คุณลูกแยหรือเยี่ยม มองผ่านไปจากแม่ ถ้าแม่แยลูกยับเขินเน่ๆ อ้าว! ทำไมละ ก็ศรัทธาในอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ เปี่ยมหัวใจไว้เป็นทุนแล้ว

พร้อมกับยื่นหนังสือคุณแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ ให้ยืมไปอ่านพร้อมหนังสือสวดมนต์ ยิ่งคุณป้ายุพิน รัตนวิสิทธิ์ คุณะนับถืออาจารย์บุญส่งมาก โกลัซิดกว่าดิฉันมาก่อนด้วยซ้ำ ไปเพราะเคยพบการทักท้วงเหมือนอ่านใจออก คุณป้ายุพิน รัตนวิสิทธิ์ เคยบอกว่เพียงอาจารย์บุญส่งพูดอ่านใจคุณมรกด ลูกสาวสองสามประโยคเท่านั้น คุณมรกดลูกสาวคุณป้ายุพิน น้ำตาโปรยเลย มันสะท้าน ทำนน น้ำตาพังทลายเลยเชียว แม้แต่คุณป้ายุพินเอง ก็ยังไม่รู้เรื่องทุกขัใจของลูกสาว แต่ทำไมมานั่งอยู่ต่อหน้าด้วยมีคุณศิริประภา (กอบ) สิทธิเกษร เป็นสักขีพยาน เพราะคุณมรกด มาจากหนองคาย มาเยี่ยมแม่ชื่อ ยุพิน รัตนวิสิทธิ์เท่านั้น ทำไมอาจารย์บุญส่ง อ่านเรื่องราวย้อนอดีตได้ละเอียดเหมือนอ่านหนังสือเลย อ่านใจคนออกได้ยังไง อ่านย้อนอดีตถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา รู้ได้อย่างไร ดิฉันเกิดศรัทธามาก

ก็ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์บุญส่ง ที่ดิฉันเกรพศรัทธา ให้ไป ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ ใช้นี่กรรมที่ วัคัฒพวัน สิงห์บุรี คนละ๗ วัน รวมไปถึงคุณศิริประภา ก็เคยถูก อาจารย์บุญส่ง อ่านชีวิตที่ผ่านมาและปัจจุบันทะลุปรุโปร่งมาหมดแล้วด้วย จึงเหมารถพากันไปวัคัฒพวันตีมนรถ ไปกราบเท้าหลวงพ่เจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่จรัญ ฐิตธัมโม) วัคัฒพวัน สิงห์บุรี และปฏิบัติกรรมฐานกันคนละ ๗ วัน เพราะคุณศิริประภาเอง ก็มีปัญหาทางครอบครัวหนักหนา แบกภาระในครอบครัวเลี้ยงดูบุตรสองคนตามลำพัง ว่าแห่อยู่ในโลกสับสนอลเวงเมื่อได้รับแสงเทียนส่องทางก็จิตใจขึ้นบาน มีกำลังใจ ได้สติใช้สติที่ได้รับจากการฝึกสติปฏิฐาน ๔ มาจากวัคัฒพวัน สิงห์บุรี เอามาดำเนินชีวิต ทำมาหากินเลี้ยงลูกสาวสองคนที่เหมือนกำพร้าวอย่างเข้มแข็ง มีกำลังใจได้ต่อไปอย่างทรหด

สิ่งที่ได้รับมา หลังจากไปอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน จากวัคัฒพวัน สิงห์บุรี กลับมาแล้ว บุตรชายของดิฉันซึ่งหนีเที่ยว หนีเรียนตลอดมาก็กลับมาบ้าน มาบอกกับดิฉันว่ ต่อไปนี้จะหยุดเที่ยวแล้ว จะเลิกต่อไป เรื่องนี้ดิฉันเคยบ่นรำพึงไว้กับอาจารย์ บุญส่ง ก่อนไปวัคัฒพวันนานแล้วว่าทำยังไง จะตามลูกชาย

กลับบ้านได้ มันเที่ยวไม่เห็นหัวเห็นหาง อาจารย์บุญส่งบอก 'ไม่ต้องไปตามเปลื้องเงินไปก็แสนแล้วละ จะตามให้กลับ ไม่ต้องไปตามที่ไหน ให้ไปตามที่โดยให้ดิฉัน นางสาวธรรม จันทน์ต้น ไปปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน ที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี แล้วลูกชายจะกลับมาเอง แล้วจะดีเอง ก็เป็นความจริง อานิสงส์ปฏิบัติศรัทธาปฏิบัติกรรมฐาน ๔ ช่วยให้เกิดความสุขความเจริญในครอบครัว อะไร ๆ ที่มันอมทุกข์ อมโศกมาตลอด ก็ก็ละลายเหมือนฤดูไม้ผลัดใบ ชุ่มชื้นเอิบอุมใจบอกไม่ถูก ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้ได้'

ก่อน ๆ ดิฉันทำบุญมากก็มาก ทำไมบุญมันตกน้ าคับหายไปหมด แต่พอไปปฏิบัติศรัทธาปฏิบัติกรรมฐาน ๔ อยู่กรรมฐาน ๗ วัน ที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ได้รับบุญหลวงพ่อเจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน อะไร ๆ ที่มันเลวร้าย กลับฟื้นกลายเป็นดีไปหมด รวมไปถึงโชคชะตาชีวิตของคุณศิริประภา สิทธิเกษร อะไร ๆ ก็คลี่คลายไปทางด้านดี ขึ้น โดยลำดับ และก็พากันไปอยู่ปฏิบัติกรรมฐานอีกครั้งพร้อมหมดทั้งครอบครัว ครั้งแรกไปกันลำพังแม่ลูก ตอนหลังคุณศิริประภา กลับพากันไปหมดทั้งครอบครัว ดึงเอาครอบครัวไปกันได้ทั้งหมด ไปได้ยังไง

ดิฉันเองก็ต้องเชื่อในอานิสงส์ปฏิบัติกรรมฐาน แก่กรรมได้จริง ปลดปล่อยชีวิตให้หลุดพ้นเงื่อนไข ร้อยรัดได้จริง ถ้าใครยังไม่เสเข้าปฏิบัติศรัทธาปฏิบัติกรรมฐาน ๔ ศีลกรรมฐานสายวัดอัมพวัน สิงห์บุรี ดิฉัน นางสาวธรรม จันทน์ต้น ขอแนะนำว่าควรหาโอกาสไปให้ได้ จะได้รับคำตอบว่า คนเราเกิดมาทำไม และจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างไร จึงจะอยู่ อย่างมีความสุขในสังคมที่สับสนอลเวงได้ มีคแปดทิศ หาทางออกไม่ได้ อย่าคิดสั้นนะ ไปวัดอัมพวัน สิงห์บุรี ไปกราบหลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่ोजรัญ) ให้ได้ นะ ชีวิตจะได้พบแสงสว่าง ใช้สติแก้ปัญหาชีวิตได้แน่

เมื่อสามีและลูกไปปฏิบัติธรรมฐาน
ที่วัดอัมพวัน

แสงจันทร์ ชัยวิศิษฎ์*

ในช่วงโรงเรียนปิดภาคฤดูร้อน ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ สามีของข้าพเจ้า คือคุณสมภพ ชัยวิศิษฎ์ และลูกชายคือ ลูกชัชวาล ชัยวิศิษฎ์ ได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ร่วมกับคณะจังหวัดขอนแก่น

ในระหว่างวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๖ ถึงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๖ ในครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้มีโอกาสร่วมเดินทางไปปฏิบัติธรรมฐานด้วย เพราะในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ข้าพเจ้าต้องเข้าพบแพทย์ตามนัด เพื่อทำการรักษาโรคประจำตัวที่เป็นอยู่ให้ต่อเนื่องกัน ซึ่งข้าพเจ้าป่วยมาเป็นระยะ เวลส เดือน

โรคที่เป็นคือ ต่อมไทรอยด์เป็นพิษระยะรุนแรง แพทย์วินิจฉัยว่า อาการของโรคที่เป็นในระยะนี้ ต้องกินยาติดต่อกันไปอย่างน้อย ๔ ปี

โอกาสที่จะหายขาดมีเพียง ๖๐% ถ้าการรักษาไม่ต่อเนื่องกัน ก็อาจกินเวลามากกว่านี้ ข้าพเจ้าจึงต้องเข้าพบแพทย์ตามนัดไม่ขาด และไม่คลาดเคลื่อนวันนัดแม้เพียงครั้งเดียว

จากเหตุผลนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมฐานพร้อมกับสามีและลูก ข้าพเจ้าจึงต้องเฝ้าบ้านและรอวันนัด(๒๖ มีนาคม ๒๕๓๖) ของแพทย์

ในระหว่างที่สามีและลูกปฏิบัติธรรมฐานที่วัดอัมพวันนี้ มีเหตุการณ์และสิ่งไม่คาดฝันที่เกิดกับข้าพเจ้าผู้อยู่เบื้องหลัง ซึ่งข้าพเจ้าอยากจะนำมาเล่าให้ท่านฟัง

เพื่อท่านผู้อ่านที่กำลังข้องใจสงสัย ไม่น่าใจได้รับทราบ และจะได้ตัดสินใจเดินทางไปพบกับแสงสว่าง และทางปฏิบัติตนได้ถูกต้อง

กล่าวคือ ในระหว่างที่สามีและลูกชายคนโตไปวัดอัมพวัน ก็เป็นเวลาเดียวกับลูกชายคนเล็กไปเข้าโรงเรียนกวดวิชา ที่กรุงเทพมหานคร เพื่อทำการสอบเข้าเรียนในระดับสูงขึ้น

เมื่ออยู่บ้านคนเดียว ข้าพเจ้ามีโอกาสโทรศัพท์ติดต่อกับลูกที่กรุงเทพฯ ทุกวันมิได้ขาด ทั้งตอนเช้าและตอนเย็น วันละ ๒ เวลา ทั้งนี้ก็เพราะเป็นห่วง ลูกไม่เคยใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ ไม่เคยไปกรุงเทพฯ คนเดียว ในการที่เขาไปอยู่คนเดียว ผู้เป็นแม่ย่อมต้องห่วงหาอาทรเป็นธรรมดา

ข้าพเจ้า ติดต่อกับลูกเช่นนี้เป็นกิจวัตรประจำวัน แต่แล้วในวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๖ เมื่อข้าพเจ้าโทรศัพท์ติดต่อกับลูก ปรากฏว่า ลูกไม่ได้อยู่ที่ห้องพัก ทั้ง ๆ ที่เวลาขณะนั้น ๒ ทุ่มครึ่งแล้ว

ข้าพเจ้ารอนจนถึง ๖ ทุ่ม ก็โทร.ติดต่ออีก ปรากฏว่าเจียบเหมือนเคย ข้าพเจ้าแปลกใจและเริ่มใจไม่ดี เพราะปกติลูกไม่เคยเกร ไม้เทียวเตร ไม้ทำให้พ่อแม่หนักอกหนักใจแม้เพียงครั้งเดียว

คืนนั้น เวลประมาณตีสอง ข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นมาโทรศัพท์ไปกรุงเทพฯ อีก ผลเหมือนเดิม คือไม่มีใครรับสาย ถึงตอนนี้ข้าพเจ้าร้อนใจมาก นอนไม่หลับเลย

พอรุ่งเช้าของวันใหม่ ข้าพเจ้าติดต่อไปอีก ผลก็ออกมาในรูปแบบเดิม คือเจียบ ถึงวันนี้ ข้าพเจ้าไม่ม่ิ่งนอนใจเลย โทร.ตามหาที่บ้านเพื่อน ๆ ที่คิดว่าจะไปทุกหนทุกแห่ง

ปรากฏว่าไม่มีวีแวนของลูก เพื่อนทุกคนบอกว่าไม่พบเลย มันทำให้ข้าพเจ้าทรมาน ทูรันทูรามาก เกรงว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับลูก หวาดวิตกไปต่าง ๆ นานา

เมื่อเช้าตางน ข้าพเจ้านึกถึงห้องพระ และหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งขณะนั้นสามีและลูกชายคนโตปฏิบัติกรรมฐานอยู่กับท่าน

ข้าพเจ้าไม่รอให้เสีขเวลา รีบเข้าห้องพระ สวดมนต์ ไหว้พระและหยิบรูปหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งได้มาจากอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์มากراب และยกมืออธิษฐานจิตถึงท่าน

ถ้าหากลูกยังปลอดภัย และมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนอยู่ ขอให้มาติดต่อกลับไปหาข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะขณะนี้ ข้าพเจ้าไม่มีที่พึ่งอื่นใดอีกแล้ว หมคปัญญาที่จะตามหาลูกได้พบ

ข้าพเจ้านั่งหลับตาอธิษฐานในใจ “ขอบารมีหลวงพ่ोजองช่วยด้วยเถิด ๆ ๆ “ อยู่อย่างนี้ นานประมาณ ๑๐ นาที ข้าพเจ้าจึงออกมานั่งข้างนอกห้องพระ ขอมรับว่าอ่อนล้าไปหมดทั้งกายใจ คิดหนักที่ต้องแก้ปัญหายุ่งคนเดียว

ในขณะที่กำลังนั่งคิดที่จะแก้ปัญหานั้น เสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ดังกังวานขึ้น ข้าพเจ้าสะดุ้งสุดตัว รีบไปรับโทรศัพท์ กลัวว่าสัญญาณจะขาดหายไป

ท่านเชื้อโหมคะว่า เสียงที่พูดมาตามสายนั้นเป็นเสียงลูกชายของข้าพเจ้าจริง ๆ ข้าพเจ้าดีใจจนบอกไม่ถูก ขนลุกชูไปทั้งตัว ในใจก็คิดว่า เป็นไปได้อย่างไร

สอบถามจากลูกได้ความว่า มีญาติห่าง ๆ ทางกรุงเทพฯ มารับไปค้างที่บ้านของเขา ด้วยความรีบเก็บข้าวของ เลยลืมบอกแม่ว่าไม่อยู่ เพิ่งจะมานึกขึ้นได้เมื่อถึงนี่เอง ตอนมองเห็นโทรศัพท์

จะด้วยเหตุบังเอิญ หรืออะไรก็แล้วแต่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าทีู่กชายของข้าพเจ้า ติดต่อกลับไปหาข้าพเจ้า เพราะอำนาจแห่งบุญบารมีของหลวงพ่ोजองท่านได้เมตตา ช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในห้วงทุกข์ทรมาน ให้หลุดพ้นไปได้

ข้าพเจ้าพูดกับลูกเสร็จ ก็รีบเข้าไปกราบรูปของท่านด้วยความสำนึกในพระคุณเป็นล้นพ้น หากที่เปรียบมิได้

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ข้าพเจ้าป่วยเป็นเวลาเกือบ ๕ เดือน ซึ่งเป็นช่วงที่ทนทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายเบียดเบียน จนบางครั้งหมดกำลังใจ อยากจะลาออกจากราชการมาอยู่กับบ้าน

แต่คิดที่เพื่อนร่วมงานทัดทานไว้ว่า ถ้าอยู่คนเดียวก็ยิ่งจะเจ็บเหงา โรคภัยก็จะไม่มีทางหายขาด ยี่จะเป็นหนักเข้าไปอีก

ในช่วงที่สามีและลูกชายไปปฏิบัติกรรมฐาน และกลับมา ได้เล่าถึงการปฏิบัติให้ฟังว่า หลังจากการปฏิบัติทุกครั้ง สองพ่อลูกได้พากันตั้งจิตอธิษฐาน

ขออำนาจแห่งบารมีจากการปฏิบัติกรรมฐาน จงช่วยให้ข้าพเจ้าหายจากการเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยเถิด ข้าพเจ้าก็รับฟังด้วยความซาบซึ้ง ๖ ในการเป็นห่วงเป็นใยของพ่อและลูก

และในเวลาต่อมา เมื่อถึงวันนัดตรวจครั้งสุดท้าย เพื่อวินิจฉัยว่า จะให้ยาอย่างไร โดยก่อนหน้านี้ได้เจาะเลือดตรวจไว้ และมาฟังผลเพื่อรักษาต่อ

ในครั้งนี้อเอง ที่ข้าพเจ้ามีความดีใจตื่นเต้นจนอริบาไม่ถูก เพราะพอแพทย์ดูผลจากเลือดแล้ว ท่านก็บอกว่า ข้าพเจ้าได้หายขาดจากโรคภัยที่เป็นอยู่

ข้าพเจ้ารับฟังด้วยความดีใจอัศจรรย์ยิ่งเป็นอย่างมาก คิดว่าเป็นไปได้จริง ๆ หรือ ที่แรงอธิษฐานของคนที่ดีรักจะประสบผลสำเร็จ จะเป็นจริงไปได้ถึงขนาดนี้

ข้าพเจ้ากราบลาคุณหมอ และคุณพยาบาลที่ให้ความอนุเคราะห์ให้กำลังใจมาตลอดระยะเวลาการรักษา

วันนั้น พอออกจากห้องนายแพทย์ ข้าพเจ้าก็มาบอกลาเพื่อนคนป่วยด้วยโรคเดียวกัน บางคนก็รำพึงรำพันว่า เขาเองรักษามาตั้ง ๓-๔ ปี ทานยาก็แล้ว ดื่มน้ำแร่ก็แล้ว ผ่าตัดก็แล้ว ยังไม่มีทีท่าว่าจะหาย

ส่วนข้าพเจ้าเพิ่งจะมารักษา ทำไมจึงหายเร็วอย่างนี้ ข้าพเจ้าไม่ทราบจะอธิบาย ให้พวกตนเหล่านั้นเข้าใจได้อย่างไร

เมื่อกลับถึงบ้าน ได้บอกข่าวดีที่หายขาดจากการเจ็บป่วยให้สามี และลูก ๆ พร้อมบรรดาญาติพี่น้อง ได้รับฟัง ทุกคนต่างพากันดีใจและอัศจรรย์ใจไปตาม ๆ กัน ที่แรงอธิษฐานของคนปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจะเป็นเรื่องจริง ซึ่งประจักษ์แก่ข้าพเจ้ามาแล้ว

ทุกวันนี้ เมื่อพบเห็นใครที่ได้รับความทุกข์ จากทางกายก็ดี ทางใจก็ดี ข้าพเจ้าก็แนะนำให้ท่านเหล่านั้น ไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ถึงห้วยรี ทั้งนี้เพื่อที่บุคคลเหล่านั้นจะได้พ้นจากการทุกข์ทรมานเหมือนข้าพเจ้าที่ประสบมาแล้ว

ในการประกอบสัมมาชีพรับราชการนั้น รายได้อยู่ในวงจำกัด จะหาทางเพิ่มพูนรายได้จากอาชีพที่ปฏิบัติอยู่ก็ไม่มี ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงมีงานอดิเรกที่ทำเสริมรายได้ประจำของตนเอง คือ การติดต่อซื้อขายที่ดิน

ระยะ ๒ ปีที่ผ่านมา งานติดต่อซื้อ—ขาย ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร มักจะมีอุปสรรคเกิดขึ้นเสมอ ๆ จนบางครั้งก็ท้อถอย และคิดว่าจะเลิก อาชีพเสริมนี้

พอปีนี้ ในช่วงที่ปิดเรียน เป็นจังหวะเดียวกับที่ข้าพเจ้าหายป่วย ข้าพเจ้าลองคิดทำธุรกิจอย่างเดิมคราวนี้ ประสบผลสำเร็จอย่างไม่น่าเชื่อ

ที่ดินที่ติดต่อขาย เมื่อก่อนที่ดินเหล่านี้ จะขายไม่ออก แม้จะลดราคาลงมาต่ำสุดแล้วก็ตาม บางครั้งต้องเสียเงินค่ามัดจำไปเป็นจำนวนมาก

แต่มาคราวนี้ที่ดินเหล่านั้น กลับขายได้ในราคางาม แทบไม่น่าเชื่อ คนซื้อโทรศัพท์เข้ามาติดต่อเป็นระยะ ๆ ที่บางแปลงมีคนต้องการ ๒-๓ คน เสนอราคาให้จนเจ้าของที่ดินพอใจ และซื้อขายกันไปด้วยราคาที่ผู้ซื้อก็พอใจ คนขายก็พอใจ

เหตุการณ์กลับกลายเป็นอย่างนี้ และจากตัวอย่างที่เล่ามาให้ฟัง ๒-๓ ตัวอย่าง ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้า แท้เป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น

จึงทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่า อานิสงส์ ของการตั้งใจจริงในการปฏิบัติศีลสมากรรมฐาน ที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ดินแดนที่มีแต่ความขลัง ศักดิ์สิทธิ์ ภายใต้งานนำบุคคลให้พ้นทุกข์ของหลวงพ่อจรัญ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน แห่งนี้มีจริง

กรุณาอย่างนี้จงนอนใจ ลองให้บุคคลในครอบครัวของท่าน หรือ ตัวท่านเอง ไปสัมผัส ไปศึกษาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันสัก ๗ วัน แล้วท่านจะได้พบข้อเท็จจริงกับสิ่งไม่คาดฝันที่เราองไม่เห็น ดังที่ข้าพเจ้าได้ประสบกับตัวเอง

แสงจันทร์ ชัยวิศิษฐ์
ร.ร. สนามบิน อ.เมือง
จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

* อาจารย์โรงเรียนสนามบิน จ.ขอนแก่น

พบกายทิพย์

หลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน

จรวยพร ประธานทอง *

ตลอดชีวิตที่จำความได้ ทั้งสิ่งแวดล้อมในครอบครัว ได้สัมผัสกับคำว่า วัด และการทำบุญตลอด ดิฉันมีจิตใจตั้งปณิธานศรัทธาจิตแน่วแน่ว่า ตลอดชีวิตจักขอบำเพ็ญกุศลปฏิบัติสมาธิภาวนา รักษาศีล ๕ ไว้ให้สุดศดิกำลังเท่าที่จะทำได้และทำประโยชน์ให้กับผู้คนให้ได้มากที่สุด เท่าที่ชีวิตจะหาไม่ ขณะเดียวกันก็ฝึกฝนปฏิบัติสมาธิกันมาแบบนั้น นิด แบบนี้ หน่อย ด้วยใจรักศรัทธาเต็มใสในพระพุทธศาสนา แต่ยังไม่มีความวิสาสนาได้พบครูอาจารย์ อริยสงฆ์ผู้เป็นพระสุปฏิปันโน เจกเช่น หลวงพ่เจ้าคุณพระราชาสุทธิญาณมงคล

ต่อมาได้ยินข่าวแทจะเป็นรายงานประจำวันในวงสนทนาครู อาจารย์ในโรงเรียนขามแก่นนคร ซึ่งพูดถึงแต่เรื่อง การปฏิบัติธรรมตามแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ของหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน เมื่อปฏิบัติแล้วได้ผลดีอย่างนั้น อย่างนี้ บรรยายแต่เรื่องที่ดีของวัดอัมพวัน

ดิฉันมีความดีใจ สนใจ และปลื้มใจแทนหลวงพ่เจ้าคุณฯ ที่เห็นครูอาจารย์จากโรงเรียนขามแก่นนครหลาย สิบชีวิต ผ่านวัดอัมพวัน สิ่งบุรีมาแล้ว เหตุการณ์ในครอบครัวก็ตาม ชีวิตหน้าที่การงาน โดยเฉพาะการทำงาน ในหน้าที่ประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพก็ตาม เกิดประสิทธิผลเป็นบุคคลมีสติสัมปชัญญะ เรียกว่า เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น อย่างเห็นได้ชัด บางคนเคยมีอารมณ์ฉุนเฉียว โกรธง่าย กลับมาแล้วกลายเป็นคนสุขุม เยือกเย็นคล้ายกับว่าทำอะไร มีสติอยู่กับตัวตลอดเวลา

ดิฉันได้รับคำแนะนำจาก อาจารย์สุระทีพรธรรม รัตนเกื้อ ให้ได้พบกับคุณบุญส่ง อินทวิรัตน์ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่เจ้าคุณฯ ที่จะให้ความกระจ่างในเรื่องวัดอัมพวัน โดยเฉพาะหลวงพ่เจ้าคุณฯ ได้ดี ในใจคิดว่าสักวันหนึ่งจะต้องมากราชมัสสการหลวงพ่ให้ได้ และได้ปรึกษาหารือ กับคุณบุญส่งเรื่องจะกราบนิมนต์หลวงพ่มาให้อธิบายแนะนำแนวทาง การอบรมสั่งสอนในเรื่องการปฏิบัติธรรมตามหลักสติปัฏฐาน ๔ ให้กับเยาวชนซึ่งเป็นนักเรียน ผู้ยังไม่เข้าใจในเชิงการปฏิบัติและคำสอนของพระพุทธองค์ โดยการเข้าค่ายปฏิบัติธรรม ถือศีล ๘ เป็นเวลา ๕ วัน ๕ คืน ซึ่งตัวดิฉันเองเป็นผู้รับผิดชอบ

โครงการนี้อยู่ในความควบคุม ดูแลอุปถัมภ์ของท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนขามแก่นนคร อาจารย์นพรัตน์ จารย์โพธิ์ ผู้มีเมตตา เปี่ยมล้นต่อกิจกรรมนี้ มาโดยตลอด จากนั้น คุณบุญส่งก็รายงานข่าวซึ่งโครงการเข้าค่ายปฏิบัติธรรม ของโรงเรียนขามแก่นนคร ถวายหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน พอครู่ ๆ ขึ้นต้น

ดิฉันขอตั้งจิตอธิษฐาน สวคมนตรี นั่งสมาธิ ภาวนาทุกวัน อยากจะมาราบหลวงพ่อดีฉันจำได้ว่า อาจารย์สุริรัตน์ เติบโตมาซึ่งป่วยจากการผ่าตัดมาแล้วไม่หาย ก็มาทำงาน บ่นว่าปวดท้องมาก ไม่รู้จะทำอย่างไร ปวดจนกระทั่งนั่งนอนไม่ได้ อาจารย์สุริรัตน์ได้แต่สวคมนตรีภาวนาขอวิงวอนให้หลวงพ่ช่วยเมตตาในอาการเจ็บปวดนี้ให้หาย และสามารถทำงานได้วันรุ่งขึ้นอาจารย์สุริรัตน์ก็หายปวด และปรากฏว่ามีโทรศัพท์จากหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน ไปถึงโรงเรียนแกลงนคร ถ้ามถึงอาการป่วยของอาจารย์สุริรัตน์ เปรียบเหมือนหนึ่งเป็นลูกสาว ของหลวงพ่เอง ดิฉันเป็นผู้รับสายโทรศัพท์แทน เพราะอาจารย์สุริรัตน์ไปสอนนักเรียน หลวงพ่เจ้าคุณฯ บอกว่า นี่หลวงพ่จรูญ วัดอัมพวัน สิ่งบุรีนระ ถ้ามข่าถึงอาจารย์สุริรัตน์ หลวงพ่บอกว่าได้แผ่เมตตาให้ตลอดคืนให้หายนะ หลวงพ่เป็นห่วง แล้วดิฉันได้เรียนหลวงพ่ว่า จะบอกให้อาจารย์สุริรัตน์ทราบ จากนั้นดิฉันก็ได้พูดคุยทางโทรศัพท์กับหลวงพ่อนาน ในเรื่องของการที่จะนำนักเรียนเข้าค่ายปฏิบัติธรรม และเรื่องการฝึกปฏิบัติธรรม พร้อมกันนั้น ก็มีอาจารย์ขนิษฐา สารแสน อาจารย์ เกรือวัลย์ คงรักข้าง ก็ตามพูดโทรศัพท์กับหลวงพ่ด้วยความปลื้มปีติมาก คงเป็นบุญของดิฉันที่ได้มีโอกาสพูดคุยกับหลวงพ่ทางโทรศัพท์ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเห็นหน้าและไม่เคยได้ยินเสียงหลวงพ่มาก่อนเลย เหมือนกับเทวดามาโปรด ขณะเดียวกันก็ได้กราบนิมนต์หลวงพ่เป็นประธานในโครงการเข้าค่ายปฏิบัติธรรม หลวงพ่ท่านตอบว่า หลวงพ่ไม่ว่าง ภารกิจงานสอนปฏิบัติธรรมให้ญาติโยมมีตลอดเลย แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ดิฉันก็ไม่ละความเพียรพยายาม และก่อนที่ดิฉันจะได้พูดคุยทางโทรศัพท์ จากหลวงพ่อนั้น เหมือนเป็นสิ่งที่อัศจรรย์มากทีเดียว ดิฉันสวคมนตรีภาวนาอธิษฐานจิต อยากกราบหลวงพ่ในขณะที่ปฏิบัติสมาธิ ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็มีอาจารย์ภาวธรรม วงศ์เทวราช ได้บอกวิธี โศกคุณูป ๕ ดอก กลางแจ้ง อธิษฐานขอให้ได้พบหลวงพ่จรูญ ทำอยู่อย่างนี้ หลายคืน จนถึงคืนวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๓๕ เวลา ๒๓.๐๐ น. หรือ ๕ ทุ่มเศษ ดิฉันไหว้พระสวคมนตรี ภาวนาอธิษฐานจิตขอให้นั่งสมาธิสงบลงโดยเร็วและได้กราบนิมนต์หลวงพ่เจ้าคุณฯ

ขณะที่นั่งสมาธิ จิตกำลังวู้งงลง ได้สมาธิตัวเอง ปรากฏกายทิพย์หลวงพ่เจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล โดยเห็นแน่ชัดแต่อยู่ในเงางงกลมสัว ๆ มืดฟ้ารัศประคตเอวอย่างเรียบร้อย เหมือนยื่นมือง ดิฉัน และตัวดิฉันเองได้เล่ากราบถวายเรื่องกิจกรรม โครงการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมของนักเรียนโรงเรียน ขามแก่นนคร เล่าถวายไป บอกไปพูดไป แต่กายทิพย์ของหลวงพ่เจ้าคุณฯ ก็เฉย ๆ ไม่ได้ตอบรับ ไม่ได้ตอบปฏิเสธ แต่ยื่นเห็นกายทิพย์อยู่นานพอสมควร จึงเว้าบหายไปกับปล้น ดิฉันปลื้มปีติมาก และฝึกปฏิบัติ นั่งสมาธิมา เคยปรารถนาอยากเห็นกายทิพย์ของหลวงพ่จรูญ ในกายทิพย์นั้น เป็นบุคคลที่มีรูปร่างสูงที่ไม่สูงมาก สันทัดไม่อ้วน ไม่ยอม เรียกว่า พอดี ๆ ก็ได้พบแล้ว ๕ เห็นจริง สติสัมปชัญญะบริบูรณ์ไม่ได้ฝัน

พอรุ่งเช้ามาอีกวันก็ได้เล่าเรื่องให้อาจารย์ เพียว รัตนขจรจิต ที่เคยร่วมปฏิบัติด้วยกันมา อาจารย์นงเยาว์ก็พูดว่า หลวงพ่จรูญมีเมตตามาก ขนาดที่ยังไม่เคยเห็นหน้าท่านเลย พี่ยังได้กราบท่านทางจิต หลังจากพูดคุยกันแล้ว ก็แยกไปสอนนักเรียน วันรุ่งขึ้นอีกวัน หลวงพ่ก็โทรศัพท์ถามข่าอาจารย์สุริรัตน์

เดือนฉาย และตัวดิฉันเองเป็นคนรับสาย หลังจากนั้น เพื่อน ๆ ครูทั้งหทยทราบข่าว ก็พากันมาจิตใจด้วยที่ได้พูดคุยกับหลวงปู่ ซึ่งจะเห็นว่าหากบางคนไปถึงวัด ยังไม่ได้กราบ และ พุคฺกุเลย เพราะผู้คนมากมาย คงเป็นเพราะบุญของดิฉันเอง

ถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อหลวงปู่จรัญมีภารกิจ ไม่ว่างในการที่จะไปโรงเรียนขามแก่นนครในโครงการ เข้าค่ายปฏิบัติธรรม ดิฉันก็ได้ปรึกษากับคุณบุญส่ง อินทวิรัตน์ และได้แนะนำว่า อชะคามเพียรพยายาม ในการปฏิบัติธรรม ฝึกสมาธิ ยึดเส้นทางสติปัญญา ๔ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่หลวงปู่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน นำมาเผยแพร่บอกสอนผู้คนอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันซึ่งเป็นสัจธรรมเป็นของจริง ไม่หลอกลวง เป็นของแท้ ขอให้มีความเพียรพยายาม ด้วยความเคารพบูชาในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแน่วแน่ และเชื่อมั่นว่า หลวงปู่จรัญ คงเมตตาปราณีต่อชาวขามแก่นนคร จะต้องรับนิมนต์มาที่โรงเรียนขามแก่นนคร อ.เมือง จ.ขอนแก่น แม้เพียงข้างกระดิกหูงูแลบลิ้น เพียงชั่วโหมงเดียว ก็ถือว่าเป็นบุญกุศลอย่างมากต่อลูกศิษย์ลูกหา เยาวชนซึ่งคือนักเรียนที่จะรู้แนวทางการปฏิบัติตามคำสอน ขององค์พระพุทฺธเจ้า และหวังเป็นอย่างยิ่งในความเมตตาปราณี คงจะรับนิมนต์โปรดชาวขามแก่นนคร และขอแรงอธิษฐานจิตของเทวดาและศิษย์ ทุกคน ได้วิงวอนไปนิมนต์หลวงปู่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน ได้มาจุดแสงสว่างมองเห็นทางเดินไปสู่ความดีความงาม ได้มองเห็นสัจธรรมตามหลวงปู่ไป ได้มีโอกาสฟังบุญบารมีของหลวงปู่ ที่เมตตาต่อชาวขามแก่นนครไม่ขาดสาย หากว่าลูกหลาน ชาวขามแก่นนคร ได้เคยทำบุญกุศลเป็นญาติของหลวงปู่ในภพก่อนชาติก่อน ขอได้กราบนิมนต์หลวงปู่จรัญอีกครั้งหนึ่ง และคิดว่าเมื่อได้ฟังธรรม ได้ปฏิบัติตามแนวทางที่หลวงปู่ได้อบรมสั่งสอนแล้ว เยาวชนและชาวขามแก่นนครทั้งหลาย คงจะมีสิ่งแปลกใหม่ในทางดีขึ้น พันทุกข์ตามหลักของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนครั้งพุทฺธกาลที่ได้ทรงโปรดให้มนุษย์โลกได้รู้ธรรมตามไปด้วย

จรวายพร ประสานทอง

ร.ร. ขามแก่นนคร จ.ขอนแก่น

ปล. จากการที่ได้รับความเมตตาบารมีจากหลวงปู่จรัญ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ทำให้ได้แรงบันดาลใจสร้างห้องคลินิกใจขึ้นโดยใช้ชื่อว่า “ห้องแวนส่องธรรม” เพื่อเป็นสถานที่ศึกษาปฏิบัติธรรม ของ ครู อาจารย์ นักเรียน และบุคคลทั่วไป

* อาจารย์หัวหน้าหมวดสังคมศึกษา โรงเรียนขามแก่นนคร จ.ขอนแก่น

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่วัดอัมพวัน

สำเร็จ งามงาม

เมื่อวันที่ ๑๐-๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๕ ดิฉันได้มีโอกาสไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่ोजรัญ) ท่านเป็นเจ้าอาวาส มีผู้ร่วมเข้าพิธีในครั้งนี้ประมาณ ๒๐๐ คน เพราะวันที่ ๑๔ ตุลาคม ของทุก ๆ ปี จะครบรอบวันมรณภาพของหลวงพ่อกว้างที่รุดคว่ ทอหัก เมื่อปี ๒๕๒๑ ก็จะมีผู้มาร่วมปฏิบัติธรรมกันระหว่างวันสำคัญนี้มากดิฉันได้อยู่ที่วัดอัมพวัน ๗ คืน สำหรับตัวดิฉันเองได้พยายามปฏิบัติตัวเคร่งครัด ต่อข้อห้ามและกฎระเบียบของวัดตลอดจนปฏิบัติกรรมฐาน เพราะดิฉันระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อกว้างอยู่เสมอ รับประทานอาหารทุกมื้อ อานน้ำ ทุกครั้งก็นึกถึงพระคุณของ ประชุม จะมีรูปหล่อท่านพ่อ ร.๕ เวลาเดินผ่านทุกคนทำความเคารพด้วยการไหว้ วันแรก ๆ ที่ดิฉันไปถึง ดิฉันก็จะไหว้หมดทุกที่ อยู่มาได้ ๓-๔ วัน มีเพื่อนร่วมปฏิบัติด้วยกันพูดให้ฟังว่า ช่างที่พวกเราไหว้กันนั้นทำมาจากโคม เมื่อดิฉันทราบว่าเป็นช่างที่มาจากโคม เลยไม่ค่อยจะศรัทธา เวลาเดินผ่านก็ไม่ได้เหมือนวันแรก ๆ พอตกคืนวันนั้น ดิฉันได้ลงมาปฏิบัติธรรมเช่นทุก ๆ วันที่หอประชุมภาวนา-กรศรีทิพา พร้อมกับผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหมด ตั้งแต่ตีสี่ ถึงหกโมงเช้า เริ่มจากเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง และต่อด้วยการนั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ขณะที่ดิฉันนั่งอยู่นั้น พอจิตสงบเป็นสมาธิก็เกิดนิมิตเห็นช่างตัวใหญ่ในโรงช่างนั้น วิ่งเหยาะ ๆ ออกมาจากโรงช่าง วิ่งมาข้างโบสถ์ พร้อมกับมีลูกช่างอีกสองตัววิ่งคลอเคลียมาด้วย แล้วเลี้ยวตรงมุมโบสถ์ที่ใกล้กับหอประชุมภาวนา-กรศรีทิพา ในนิมิตนั้นดิฉันเห็นชัดเจนมากจนเหมือนจริง ดิฉันยังเหลียวซ้ายมองตามไปจนลับตา ดิฉันก็รู้ตัวทันทีว่า ช่างตัวที่ดิฉันนึกไม่ศรัทธาในวันก่อนนั้น ได้มาแสดงปาฏิหาริย์ให้ดิฉันเห็นทันทีที่ดิฉันไม่ได้ทำความเคารพเวลาเดินผ่าน เหมือนเช่นวันก่อน ๆ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันได้เข้าไปกราบไหว้เมื่อมีโอกาส เวลาเดินผ่านก็จะไหว้ทุกครั้ง ด้วยความสนิทใจและศรัทธาอย่างแรงกล้า เชื่อแน่ว่าต้องมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สถิตอยู่ในช่างนั้นอย่างแน่นอน

รอดตายปาฏิหาริย์

เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ ข้าพเจ้าและคณะรวม ๑๑ คน ได้ไปธุระที่วัดท่าซุง ขากลับได้แวะนมัสการหลวงพ่อกว้างที่วัดอัมพวัน ปรากฏว่าท่านไม่อยู่ พวกเราก็นั่งรอจนสองทุ่มท่านถึงลับ ดูท่าทางท่านเหนื่อยและโงมมาก พวกเราไม่ต้องการรบกวนท่านจึงพากันกลับ แต่ท่านได้ชักชวนคุยเหมือนจะประวิงเวลาไว้ และยังได้บอกให้ค้างที่วัด เมื่อพวกเราบอกว่าค้างไม่ได้ ท่านจึงให้ลูกศิษย์นำยาหม่องมาแจกให้ทุกคน และบอกว่าป่วยหม่องที่ท่านเสกแล้ว

ปรากฏว่าเมื่อรถวิ่งมาเกือบถึง อ.สามโคก ก็พลิกคว่ำลงข้างถนนเพราะถนนลื่น รถเสียหายมาก แต่คนในรถไม่มีใครเจ็บมาก นอกจากปวด บวม เคล็ดขัดยอก ไปตาม ๆ กัน รถสิบล้อที่วิ่งตามมาได้ลงมา

ช่วยเหลือ คนขับสิบล้อ บอกว่าเห็นรถเราวิ่งหายไปสายมา แต่ไกลแล้ว จึงได้จอดลงมาช่วยได้ทันทีเมื่อทุกคนขึ้นนั่งบนรถสิบล้อ ต่างก็นึกถึงยาหม่องของหลวงพ่อก และเข้าใจว่าเหตุใด ท่านพยายามห่วงใยพวกเราและขอให้นอนค้างเสียที่วัด

ต่อมาตำรวจอำเภอสามโคก ไปดูสถานที่เกิดเหตุ เห็นสภาพรถ แล้วไม่ยอมเชื่อว่า ไม่มีผู้ใดบาดเจ็บเป็นเพราะหลวงพ่อกท่านมีเมตตา กับพวกเรา มาก จึงได้พากันรอดตายอย่างปาฏิหาริย์

ที่อยู่ ๖๑/๒ หมู่ ๖ ต.เกาะเกร็ด
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

ประสบการณ์การไปบำเพ็ญกุศล
ที่วัดอัมพวัน

วิเชียร บุณนา*

ข้าพเจ้าเดินทางจากบ้าน จขอนแก่น ไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ตามคำแนะนำของท่านอาจารย์บุญส่ง ออกจากบ้าน ๒๑.๓๐ น. มาตามเส้นทางบ้านไผ่-ชนบท มัญจคีรี-ช่องสามหมอ-แก้งคล้อ อีกประมาณ ๒๐ กม. จะถึงชัยภูมิ ไฟหน้ารถเกิดดับไปเฉยๆ จอครดข้างทาง อาศัยไฟฉายเล็กที่นำมาด้วย เปิดฝากระโปรงรถยนต์ดูก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร เพราะผู้ที่ร่วมเดินทางไป ผู้ชาย ๔ ผู้หญิง ๑ ขับรถเป็นทุกคน แต่ดูเครื่องไม่เป็นสักคน จอครดอยู่ประมาณ ๒๐ นาที เลยให้ลองสตาร์ทรถดูใหม่ ลองไฟก็ติดดี จึงขับเรื่อยมา ไฟหน้า ไฟตัดไฟสูง ติด ๆ ดับ ๆ มาตลอดจนถึงชัยภูมิ แวะร้านข้ามต้ม ๒๔ น. เศษแล้ว ในใจผมคิดว่าเราคงไม่มีบุญวาสนา กินข้าวต้มแล้ว ถ้าง้อไฟไม่คิดใช้ไม่ได้ ก็จะกลับ ตอนนั้นในใจผมคิดคนเดียว และคิดกราบไปถึงหลวงพ่อใหญ่ วัดอัมพวัน ว่า ถ้าบุญผมมีจะได้ไปกราบหลวงพ่อใหญ่ที่ จ.สิงห์บุรี ก็ขอให้รถยนต์มีไฟหน้า รถสะดวก อย่างให้การเดินทางมีอุปสรรคใด ๆ เลย

เมื่ออธิษฐานในใจแล้ว ก่อนจะเดินทาง ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า ถ้าง้อรถยนต์ไม่เรียบร้อยก็จะสังเดินทางกลับขอนแก่น แต่เมื่อทดลองเครื่องเปิดไฟรถยนต์ ทั้งไฟใกล้-ไฟไกล-ไฟหรี ก็ยังไม่ดีเท่าเก่า ตอนนี้อยู่สุริได้ไปจับ ๆ คล่า ๆ ตรงสายไฟรวม ตรงสวิทซ์ไฟรถยนต์ ได้ถึงเอาเศษสำลีเบาะรถกระจุกหนึ่งประมาณ ก้อนเท่าหัวแม่มือ แล้วทดลองไฟรถใหม่ ปรากฏว่าดีขึ้น ไฟรถใช้งานได้ดีเหมือนปกติ ก็ดีใจ และพากันเดินทางต่อไป จ.สิงห์บุรี

นี่เป็นเหตุการณ์เริ่มต้น คล้ายอิทธิปาฏิหาริย์ ที่ได้ตั้งจิตอธิษฐานถึงหลวงพ่อใหญ่ ขอมากราบทำพระเดชพระคุณให้ถึงที่วัด

ผมมีโรคประจำตัว คือ โรคความดันโลหิตสูง และโรคเบาหวาน ซึ่งเป็นมาแต่ปี ๒๕๒๒ กินยาฝรั่งคุมมา ๑๔ ปีแล้ว ตอนนี้มีอาการจะต้องปวดปัสสาวะตลอดเวลา ประมาณถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง จะต้องปวดและออกไปปัสสาวะ บางครั้งก็ปวดหนักด้วย แม้จะสมคิดก็แนะนำให้ปฏิบัติที่ศาลาเล็กติดกับกุฏิแม่ใหญ่ ไม่ต้องไปรวมกับกลุ่มใหญ่ แต่เมื่อถึงเวลาเดินแถวเกือบ ๑๓.๐๐ น. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจก็เดินรวมติดกลุ่มใหญ่ เข้าไปปฏิบัติศาลาใหญ่กับเขาด้วย ก็แปลกที่ข้าพเจ้าไม่ปวดปัสสาวะในเวลาที่เขาปฏิบัติเลย ยังกินแปลกใจตนเอง คงจะเป็นเพราะ ๑.ตื่นเต้น ๒. อัมพบุญที่เราได้ตั้งใจปฏิบัติ ๓. เกรงใจคนอื่นอีกจำนวนมาก จะทำให้เขาเสียสมาธิ และจะเป็นบาปแก่ตัวเอง ๔. สมกับคำทักทาย ของ อนุญสงที่แนะนำไปว่าอย่างคุณวิเชียรนี้ สบายมาก ผมแน่ใจว่า คุณจะต้องหายจากโรคเบาหวาน ๑,๐๐๐ เปอร์เซ็นต์ ขอให้ได้ไปพบหลวงพ่อใหญ่และเข้าปฏิบัติเถิด จะไม่ผิดหวังแน่นอน นี่เป็นเหตุการณ์ที่ ๒ ที่ข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน กับหลวงพ่อใหญ่

ต่อไปเป็นประสบการณ์ประการที่ ๓ ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะทำให้ผู้สนใจฟังด้วย ประกอบการพิจารณาสำหรับผู้ที่จะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันด้วย คือ อาจจะเป็นด้วยความไม่รู้และคอยดูทำตาม ๆ เขาไป ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้กราบพระรับศีล ปวารณาตัวเข้ากรรมฐานเหมือนคนอื่น ๆ พอเข้าคืนวันที่ ๓ ของการปฏิบัติ ข้าพเจ้าและคุณสุธี รู้สึกหิวน้ำ จึงเดินไปเพื่อจะหาน้ำดื่ม พวกสุนัขที่นอนเฝ้าแถวนี้ ต่างเห่ากันกรียวกราวและวิ่งเข้ามาเป็นหมู่ คุณสุธีถอยมาอยู่หลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หยุด และพูดกับสุนัขที่วิ่งเข้ามาเหล่านั้นว่า ผมมาดี ผมมาปฏิบัติอยู่ที่นี่ ผมหิวน้ำครับ ผมจะมาหยิบน้ำไปกินครับผมมาดี พวกสุนัขเหล่านั้น เขาพากันกลับไปนอนตรงที่เดิมที่เขานอนอยู่

รุ่งขึ้นเป็นประสบการณ์ที่ ๔ ซึ่งเห็นว่า ก็คงจะทำให้ฟังด้วยโดยไม่อาย จะได้เป็นตัวอย่างและข้อคิดที่ดีของผู้ที่ตั้งใจจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันต่อไปครับ คือ วันที่ ๕ มี.ค. ๓๖ ซึ่งเป็นวันที่ ๔ ของการเดินทางมาที่วัดอัมพวัน เพื่อปฏิบัติธรรม คุณโพธิ์ที่ไปด้วยเดินทางกลับ ขอนแก่นแล้ว ตอนเช้า ขณะจะไปรับประทานอาหารผ่านห้องแม่ใหญ่ ได้ยินผู้ที่อยู่ห้องแม่ใหญ่ กำลังสนทนากันดัง ๆ เป็นการว่ากล่าวพวกที่มาปฏิบัติธรรมว่า ห้องพวกนี้ ผู้ทำหน้าที่ซักผ้าด้วยเครื่องไปพบมาฟ้องว่า ทำเหมือนกับอยู่ โรงแรม ห้องรกไม่เป็นระเบียบ มีการสูบบุหรี่และเขี่ยขี้บุหรี่ไว้ พวกนี้ไม่ได้มาทำบุญ แต่พากันมาอาบอาปอกลับไป

ตอนนั้นผมได้ยิน รู้สึกโกรธและเสียใจมากที่มีการกล่าวหาฉัน โดยไม่ทราบที่ผมได้ผ่านมาได้ยิน และยืนฟังอยู่ แต่ผมก็ไม่ได้เข้าไปโต้ตอบแต่ประการใด ได้แต่นึกโกรธและเสียใจเป็นอย่างมาก เพราะเห็นว่า การกล่าวหาฉันเป็นการไม่ถูกต้องกับความจริงนัก

ด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ผมคิดมากและเสียใจมาก จนจิตใจไม่เป็นปกติ พวกเขาขึ้นศาลันหมดแล้ว ผมจึงออกจากห้องไป พบแม่ใหญ่ตั้งใจว่าจะไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟังถึงเหตุผลจากการที่ถูกกล่าวหา ดังที่เล่ามาข้างต้น เมื่อพบแม่ใหญ่แล้ว ก็ได้แต่พูดแสดงความเสียใจ และรับผิดตามที่ถูกกล่าวหา ทั้ง ๆ ที่ตัวไม่ได้ทำผิด และแม่ใหญ่ก็ได้ว่ากล่าวแต่ประการใด ผมจึงขออนุญาตแม่ใหญ่ปฏิบัติอยู่ที่ศาลาเล็กข้างกุฏิแม่ใหญ่ อ้างว่าจิตใจไม่สงบ จน ๑๑.๐๐ น. ถึงเวลารับประทานอาหาร ก็ออกมาร่วมรับประทานอาหารพร้อมกัน เนื่องจาก ๒ ชั่วโมงที่ปฏิบัติอยู่ที่ศาลาเล็ก ข้างกุฏิแม่ใหญ่ ความรู้สึกนึกคิดที่แรกสับสนมาก ทั้งโกรธ ทั้งเสียใจ จิปาถะ แต่เมื่อนั่งปฏิบัติไปประมาณหนึ่งชั่วโมงผ่านไป ก็มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเกิดขึ้นแก่ตนเอง เริ่มพิจารณาความผิดของพวกตน— เหตุที่เขาฟ้อง จนกระทั่งมาถึงผลที่ได้รับ เกิดจากอะไร อะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นความผิดที่เกิดขึ้น จนมีการกล่าวหาเหล่านี้ ทำให้คิดได้ว่าถ้าเราไม่ทำสิ่งนี้ไว้ แล้วจะมีการกล่าวหา หรือ ต้องแก้ที่ต้นเหตุ เราเป็นผู้ผิดจริง เราเป็นผู้กระทำไว้ ถ้าเราไม่กระทำไว้ ก็จะไม่มีการกล่าวหาเกิดขึ้นแน่นอน

เมื่อคิดได้ และเห็นสิ่งผิดเป็นครู จึงกลับมีความรู้สึกขอบคุณผู้ชักชวน ที่เป็นผู้กล่าวหาพวกผม และกลับรู้สึกขอบพระคุณท่านผู้นั้น ที่ได้เป็นครูแก่ตัวผม โดยไม่รู้ตัว และผมก็กระซิบรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณ ผู้ที่ทำให้ผมได้คิด-นึกอะไรได้อีกหลายอย่าง ที่จะเกิดประโยชน์มหาศาลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้

จนกระทั่งวันสุดท้าย วันที่๖ ของการมาปฏิบัติธรรม ตอนเย็นเมื่อเวลากรรมฐานแล้วจึงปฏิบัติบนศาลาตามปกติ จนเลิกประมาณ ๒๒.๐๐ น. กลับมาที่ห้องพัก จึงปรากฏการณ์แปลกขึ้นเป็นปรากฏการณ์ประการที่ ๕ ที่ผมจะได้เล่าให้ฟังต่อไป

หลังจากกลับมาห้องพักแล้ว ทำธุระส่วนตัว เข้านอนกำหนดอยู่นาน แต่กลับมีจิตคิดฟุ้งซ่าน คิดถึงบ้าน คิดถึงสุนัขที่บ้านที่กำลังท้องจะออกลูกหรือยัง เรียกจิตกลับมาคิดหนอ คิดหนอ อยู่หลายตลบ จิตกลับมา พอกำหนดไปได้หน่อย จิตก็เตลิดไปเสีย คิดว่าเรามาที่นี่ที่วัดอัมพวันวันนี้๗ วัน ได้แต่วิปฏิบัติไปไม่เห็น ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

อ.บุญส่งเล่าให้ฟังว่า มาวัดนี้แล้วจะเห็นบุญเห็นกุศลทันตาเห็น คิดหนอ คิดหนอ เรียกจิตที่คิดเตลิดกลับมาอีก กำหนดต่อก็คิดเตลิดอีก จนหลับไป มารู้สึกตัวตื่น ตัวเองกำลังนั่งร้องไห้ด้วยความดีใจ เพราะเมื่อหลับไปแล้ว รู้สึกว่าจะฝันก็ไม่ใช่ เป็นความรู้สึกคล้าย ๆ ครั้งหลับครั้งตื่น เห็นใบหน้าคนนั้น ผู้หญิงผู้ชาย เป็นใบหน้าของคนแปลก ๆ คล้ายคนโบราณ ก็มีประมาณ ๓๐-๔๐ คน มีคนรู้จักเพียง๓-๔ คน เป็นใบหน้าลอยมาให้เห็น บางหน้าก็เห็นชัดแต่ไม่รู้จัก บางใบหน้าก็เห็นจาง ๆ เยอะแยะรอบตัวเรา

สุดท้ายเห็นใบหน้าแม่ชัดเจนลอยมา และยิ้มให้เหมือนเมื่อตอน แม่ยังมีชีวิตอยู่ ต่อจากใบหน้าแม่แล้วก็เห็นใบหน้าพ่อ ลอยมา ชัดเจนและยิ้มให้เหมือนเมื่อตอนมีชีวิตอยู่เช่นกัน เท่านั้นแหละผมมีความรู้สึกดีใจที่ได้เห็นหน้าพ่อแม่จนตัวเองร้องไห้ดีใจมาก แล้วรู้สึกตัวเองคล้ายเพิ่งตื่น นั่งร้องไห้ด้วยความดีใจ คุณพ่อ คุณแม่ผมได้เสียชีวิตไปประมาณ๒๐ กว่าปีแล้ว เคยฝันเห็นท่านเพียงครั้งเดียว ตั้งแต่ท่านเสียชีวิตไป พยายามนึกคิดก่อนนอน ขอฝันเห็นท่านอีก ก็ไม่เคยปรากฏให้เห็น ครั้งนี้จึงรู้สึกดีใจมากจนน้ำตาไหลพรากเลย แต่ก็พยายามเก็บความรู้สึกไว้ ครั้นผลลอคิดถึงเรื่องเห็นหน้าพ่อแม่ก็ดีใจน้ำตาไหลทุกที

ข้าพเจ้าจึงได้รู้สึกซึ่ง ติงการเดินทางไปปฏิบัติที่วัดอัมพวัน ของหลวงพ่อดอนนี่เองว่า การที่เราปฏิบัติธรรมนั้น จะส่งผลให้ทั้งในชาติปัจจุบันและในชาติหน้าต่อไป ถ้าเรายังไม่หมดกรรมจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่อีก ทั้ง ๆ ที่ในการเดินทางไปวัดอัมพวันนี้ ข้าพเจ้าและคณะไปอย่างมืด ๆ ไม่รู้อะไรเลย และแม้กระทั่ง กลับมาถึงบ้านแล้ว ก็ยังรู้สึกครึ่ง ๆ กลาง ๆ มีดวงสว่างบ้าง ยังไม่รู้ซึ่งถึงจิตสุดในปฏิบัติ ต่อเมื่อได้กลับถึงบ้าน ได้ปฏิบัติต่อเนื่องกันมเหมือนอย่างที่ปฏิบัติที่วัด ได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อให้ ๑ ชุด ๖ เล่ม ที่บูชามาพร้อมทั้งฟังเทศ๕-๖ ม้วนที่หลวงพ่อใหญ่ได้อบรมสั่งสอนเทศน์ให้เราฟังทั้งเก่าและใหม่ พร้อม V.D.O. ที่หลวงพ่อดอนวิปฏิบัติธรรมฐานจึงได้เข้าใจลึกซึ้งถึงแก่น ทุกบททุกตอนได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรม และฟังเทศน์ที่ท่านเทศน์ง่าย ๆ แต่เข้าใจแจ่มแจ้ง ง่ายแก่การปฏิบัติต่อไป

เป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นเห็นจริงทุกชั้น ตอนมีกำลังปฏิบัติธรรมเร่งให้เกิดความก้าวหน้าทางปฏิบัติด้วยเป็นอย่างมาก

ก่อนจะจบเรื่องนี้ มีข้อสังเกตอีกนิด ท่านที่ไปวัดอัมพวัน ทีหลังอาจจะได้เห็นเหมือนข้าพเจ้าคือ มีสุนัขตัวเมียหลายตัวที่ภูมิม้าใหญ่ แต่มีอยู่ตัวหนึ่ง ถึงเวลาตีระฆัง เรียกผู้ปฏิบัติธรรมเข้าแถวรอเดินไปศาลา สุนัขตัวเมียสีขาว ๆ ตัวนี้ เขาจะมาเดินตรวจแถวดูทั้งซ้ายขวา ทั้งแถวผู้หญิงและแถวผู้ชาย แล้วเขาก็จะไปนั่งรออยู่ตรงหัวแถวระหว่างแถว หญิงชายที่ยืนอยู่ เมื่อพี่เลี้ยงเห็นว่าพร้อมก็จะมาเดินนำแถวไปยังศาลา สุนัขตัวที่ตัวนี้ เขาก็จะเดินตามพี่เลี้ยงไปส่งที่ศาลาทุกครั้ง ลองมอง ๆ ดู เอะอะครับ เขาคงเป็นมนุษยชาติมาก่อนแล้ว ต้องมาเกิดใช้กรรมนี้ นชาตินี้ ก็เป็นไปได้

สุดท้าย ข้าพเจ้าก็อวยชัยให้พรแก่ผู้ที่บุญถึง คิดจะไปกราบหลวงพ่อใหญ่ที่วัดอัมพวัน ได้เดินทางไปบำเพ็ญกุศลปฏิบัติธรรมให้ได้สมความตั้งใจปรารถนา และสำเร็จจุลวงกาปฏิบัติและรับผลกุศลกรรมดีที่ปฏิบัติได้รับเท่าทันตาเห็นเช่นข้าพเจ้านี้ เทอญ

อนึ่ง ได้ทราบมาจากท่าน อ.บุญส่งว่า ขณะนี้มีผู้บริจาคที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่ ที่เขื่อนอุบลรัตน์ เพื่อให้หลวงพ่อบ้านสร้างวัด โดยมีข้อแม้ให้หลวงพ่อบ้านได้โปรดขยายสาขาทางปฏิบัติธรรมขึ้นที่วัดที่จะสร้างขึ้นใหม่นี้ เพื่อประโยชน์ของคนทางภาคอีสานอีกมากที่มีศรัทธา แต่ไม่มีกำลังจะเดินทางไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี จะได้มีโอกาสได้ปฏิบัติธรรม ณ ที่วัดที่สาขาที่จะสร้างขึ้นใหม่นี้ ขอ ให้สำเร็จจุลวงกสมประสงค์ตามเจตนาโดยเร็วด้วยเถิด เพื่อพวกชาวอีสาน และตัวข้าพเจ้าขอ ปวารณาตัวเป็นผู้รับใช้ด้วยผู้หนึ่งตามกำลังและความสามารถที่มีอยู่และถ้ายังมีชีวิตอยู่ด้วยนะครับ

* อดีตผู้จัดการธนาคารออมสินภาค ๗ จ.ขอนแก่น

จากโรงเรียนขามแก่นนครถึงวัดอัมพวัน

วัชรวิวรรณ วัคบัว*

ข้าพเจ้ารู้จักหลวงพ่อ เมื่ออาจารย์คุณณี มาตุย์สุริย์ มาเล่าให้ฟังถึงข้อธรรมะของหลวงพ่อจรัญมี ตอนที่หนึ่งได้พูดถึงบุญบารมีของหลวงพ่อที่ช่วยรักษาโรคมะเร็งที่หูจนหายสนิท ให้แก่พันเอกวิโรจน์ ทสยันไชย อนุศาสนาจารย์ กองทัพอากาศที่๑

ข้าพเจ้าสะดุดหูกับชื่อนี้ เพราะเป็นชื่อของคุณพ่อของเพื่อนสนิทของข้าพเจ้าที่โคราช ซึ่งข้าพเจ้ามีความคุ้นเคยกับครอบครัวนี้เป็นอย่างดี

โดยเฉพาะอาการป่วยของพ่อวิโรจน์ ซึ่งท่านได้เพียรพยายามหาหมอรักษาตัวเป็นเวลานาน จนข้าพเจ้าคิดว่า พ่อวิโรจน์คงจะต้องตัดใบหูทิ้งแน่ ๆ แต่อาการกลับหายเป็นปกติ

ข้าพเจ้าได้ถามท่านว่า “พ่อไปรักษาตัวกับหมอไหนมา” พ่อวิโรจน์ก็ตอบว่า “เพราะบุญบารมีของหลวงพ่อจรัญ ช่วยรักษาอาการของพ่อจนปกติ”

หลังจากพ่อวิโรจน์หายจากโรคมะเร็งที่หู ท่านก็หันมาทานอาหารเจ ทานยาสมุนไพร ไม่ดื่มน้ำเย็น งานเช่นเหมือนก่อน ระวังเรื่องอาหารการกิน

พ่อวิโรจน์จะหมั่นทำบุญ นิมนต์พระมาฉันอาหารที่บ้านโคราชเสมอ ๆ จนเป็นเรื่องปกติของที่บ้านพ่อวิโรจน์ พลอยให้ข้าพเจ้าได้ทำบุญกุศลไปด้วย

ข้าพเจ้าทราบข่าวการถึงแก่กรรมของพ่อวิโรจน์ ทสยันไชย เมื่อวันที่๒๕ ธันวาคม ๒๕๓๔ ในขณะที่ข้าพเจ้าและสามีไปร่วมรับประทานอาหารค่ำกับพลโทไพฑูริย์ ห้องสินหลากและภริยา ซึ่งได้กรุณาจัดเลี้ยงให้แก่คณะนายทหาร กรมทหารปืนใหญ่ที่๖ และครอบครัวที่กรุงเทพฯ

พ่อวิโรจน์ได้ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๔

ข้าพเจ้าไม่ยอมเชื่อและนอนไม่หลับ เผอิญถึงพ่อวิโรจน์ว่า สุขภาพท่านก็แข็งแรงดี บุญกุศลท่านก็หมั่นทำ จนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูกหลาน ทำไมท่านจะอายุสั้นนัก

ในเช้ามีด ข้าพเจ้าก็เคลิ้มฝันว่า ข้าพเจ้าได้เดินทางไปบ้านพ่อวิโรจน์ และถามลูกสาวคนโตของพ่อว่าทำไมพ่อจึงตาย

ลูกสาวท่านตอบว่า “เมียใหม่ของคุณพ่อวางยาพิษพ่อ จะเอาสมบัติของคุณพ่อ”

ข้าพเจ้าสะดุ้งตื่น รีบชวนสามีเดินทางกลับโคราช เพื่อร่วมงานศพของพ่อวิโรจน์

คำถามแรกที่ข้าพเจ้าถามเพื่อนของข้าพเจ้าคือ “ทำไมพ่อจึงตาย”

เพื่อนข้าพเจ้าจึงเล่าให้ฟังว่า“โดนเมียใหม่ของพ่อใช้วิชา” ซึ่งข้าพเจ้าก็พอจะทราบข่าวในเรื่องอุปนิสัยของภรรยาใหม่ของพ่อ จึงได้ชวนกันอธิษฐานกรรม ให้กับการกระทำที่ไม่ถูกต้องอันนี้

ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องนี้ให้คณะอาจารย์ฟัง และบอกว่า ถ้าใครมีโอกาสไปกราบหลวงพ่ोजรัญ กรุณาเรียนให้หลวงพ่อบทราบบ้างว่า พันเอกวิโรจน์ ทศยันไชย ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว

ต่อมาก็มีคณะอาจารย์ที่โรงเรียนได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน กลับมาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ได้เรียนให้หลวงพ่อบทราบบ้าง เรื่องการถึงแก่กรรมของพันเอก วิโรจน์ ทศยันไชย หลวงพ่อบอกว่า“นั่นแหละ ผิดคำพูดกับหลวงพ่อบทราบบ้าง เพราะตอนที่รักษาตัวจนหาย หลวงพ่อบอกว่าห้ามมีเมียใหม่”

ตอนแรกหลวงพ่อบอกไม่ยอมเชื่อ และยังเล่าให้ฟังว่าเมื่อเช้านี้วันที่๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๔ เวลาประมาณ ๗.๓๐ น. พ.อ.วิโรจน์ ได้มาหาหลวงพ่อบทราบบ้าง แต่งกายด้วยชุดกางเกงขาสั้น เสื้อแขนสั้นคอฮาวายลายริ้วสีน้ำตาล บอกกับหลวงพ่อบทราบบ้างว่า จะเดินทางไปนครสวรรค์แต่ไม่มีเงินและหิวข้าวมาก

หลวงพ่อบทราบบ้างให้เงินไป ๕๐๐ บาท และมอบพระสมเด็จให้ ๒ องค์ เพราะ พ.อ.วิโรจน์บอกว่าจะเอาไปให้แฟน

หลวงพ่อบทราบบ้างให้ โยมจำเรณู ต้มข้าวต้มปลาให้ พ.อ.วิโรจน์ทานก่อนจะไปนครสวรรค์ ซึ่งโยมจำเรณูได้เล่าให้ฟังว่า พ.อ.วิโรจน์ ทานข้าวต้มจนหมดหม้อใหญ่ แล้วก็หายไป

ข้าพเจ้าได้ฟังความที่คณะอาจารย์เล่า รู้สึกขนลุกซู่เพราะลูกสาวของ พ.อ.วิโรจน์ ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า พ่ออยากจะไปนครสวรรค์ ในวันที่๒-๓ มกราคม ๒๕๓๕ แต่พ่อวิโรจน์เข้าโรงพยาบาลก่อน

จากบุญบารมีของหลวงพ่อบทราบบ้าง ที่มีต่อ พ.อ.วิโรจน์ ซึ่งข้าพเจ้านับถือยิ่ง ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า จะต้องหาโอกาสไปกราบหลวงพ่อบทราบบ้างให้ได้

จนกระทั่งอาจารย์จันทร์ฉาย ขาวนวล และเพื่อน ๓-๔ คน ได้ชวนข้าพเจ้าไปวัดอัมพวัน ข้าพเจ้าจึงขออนุญาตสามี โดยเช่ารถตู้ไป ซึ่งอาจารย์บุญส่งอินทวิรัตน์ ก็ได้อยู่ดูแลส่งคณะจนรถออกจากเมืองขอนแก่น ระหว่างทางพูดคุยกันถึงว่า จะมีโอกาสได้กราบหลวงพ่อบทราบบ้างหรือไม่

จนรถไปถึงวัดประมาณ๑ ทุ่ม ทราบว่าหลวงพ่อบทราบบ้างกำลังจะไปกราบหลวงพ่อบทราบบ้าง ซึ่งท่านกำลังแสดงธรรมให้กับคณะศิษย์ ซึ่งเป็นข้าราชการผู้ใหญ่

เมื่อทางคณะได้เรียนให้หลวงพ่อบทราบบ้างว่า เป็นคณะมาจากโรงเรียนขามแก่นนคร ท่านก็ปรารถถึงอุบัติเหตุทางรถยนต์ ซึ่งมักจะเกิดขึ้นบ่อย ๆ พร้อมทั้งยกตัวอย่าง และ เหลือบมองมาทางคณะของข้าพเจ้าแล้วหลวงพ่อบทราบบ้างก็แจกพระเครื่องให้เฉพาะคณะของข้าพเจ้า

เมื่อทราบทางคณะไม่สามารถอยู่ค้างคืนได้ ท่านจึงให้รับประทานอาหารก่อนเดินทางกลับ

คณะข้าพเจ้าได้เข้าไปให้หลวงพ่อบ้ากระหม่อม มีเพียงข้าพเจ้าไม่ได้เข้าไปใกล้หลวงพ่ เพราะรู้สึกตัวเองว่าไม่ค่อยสะอาด เพียงแต่ได้รับการประพรมน้ำมนต์เท่านั้น

คณะข้าพเจ้าได้กราบลาหลวงพ่ ออกจากวัดอัมพวัน ประมาณ ๓ ทุ่มครึ่ง รถวิ่งออกจากเมืองสิงห์บุรี ผ่านลพบุรี เข้าเขตอำเภอด่านขุนทด จนกระทั่งมาถึง

ข้าพเจ้ารู้สึกว่ารถวิ่งเร็วมาก แต่เห็นคุณวิจิตคุยกับคนขับรถอยู่ จึงเบาใจ สองข้างทาง ไม่มีบ้านผู้คน ถนนไม่มีรถวิ่งสวน ถ้าเกิดอุบัติเหตุ จะแก้ไขอย่างไร ข้าพเจ้านั่งอยู่ในใจแล้วก็เคลิ้มหลับ

รถวิ่งถึงสามแยกเข้าอำเภอมัญจาคีรี.ขอนแก่น ขณะนั้นเวลาประมาณตี ๒ กว่า รถคู่เสียหลักพลิกคว่ำลงข้างทาง เสียงพวกเราร้องหาหลวงพ่อจรัญ กันลั่นรถ

ตัวข้าพเจ้าซึ่งนั่งอยู่เบาะแถวที่สองซิดประตู กลับติดลึงกายอยู่บนพื้นได้เบาะแถวที่ต่างก็หาทางออกจากรถ

เมื่อคลานออกมาจากรถได้ ก็พบพลเมืองดีให้การช่วยเหลือเป็นนายสิบ ๒ นาย สังกัดกองพันทหารม้าที่ ๖ (สย.) ค่ายศรีพัชรินทร จ.ขอนแก่น ได้ขับรถกระบะจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ มาประสบเหตุพอดี ได้พาคณะข้าพเจ้าไปพักรอที่โรงพยาบาลมัญจาคีรี ซึ่งอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ ๕๐๐ เมตร

ข้าพเจ้ารู้สึกปวดหลังบริเวณบั้นท้ายมาก ระหว่างที่รอให้รถของบริษัทมารับคณะข้าพเจ้า ก็ได้พูดคุยกันถึงคำพูดของหลวงพ่อจรัญ เมื่ออยู่ที่วัดอัมพวัน

และต่างก็พร้อมใจกันนึกถึงบุญบารมีของหลวงพ่อจรัญ ที่ช่วยคุ้มครอง ปกป้องอันตราย ทำให้คณะไม่ประสบเหตุที่ร้ายแรงไปมากกว่านี้

จากจำนวนผู้เดินทาง ๑๐ คน ชาย ๓ คน หญิง ๔ คน เด็ก ๓ คน มีผู้ได้รับบาดเจ็บคือ ข้าพเจ้าและน้องของอาจารย์วัชรภรณ์ เข้มมแสง

เมื่อรถบริษัทโดยเจ้าของบริษัทนำรถตู้มารับด้วยตนเอง ที่โรงพยาบาลมัญจาคีรี ได้พาคณะไปตรวจดูอาการที่โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น แพทย์เวรตรวจอาการพบว่า ปลิ้นอึ่งฉีกขาดและน้องของอาจารย์วัชรภรณ์กระดูกไหปลาร้าหัก

ข้าพเจ้าเดินทางกลับไปพักที่บ้าน ในวันต่อมา อาจารย์บุญส่งได้ฝากข้อความว่า หลวงพ่อจรัญทราบเรื่องที่เกิดอุบัติเหตุแล้ว

ให้ข้าพเจ้านำขาน้ำมนต์มหาราวที่หลวงพ่อจรัญ ปลุกเสกแล้ว ให้ทานวดบริเวณกล้ามเนื้อที่ฉีกขาดเป็นประจำ จนอาการดีขึ้น

ทุกวันข้าพเจ้าจะสวดมนต์ ตามแบบวิธีของหลวงพ่อจรัญ กรวดน้ำ อธิษฐานกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร

และหลวงพ่อบรรณาวินิจฉัยว่า อย่าคิดเรียกร้อยค่าเสียหายจากบริษัทรถตู้ ซึ่งเจ้าของบริษัทยินดีจะออกค่ารักษาพยาบาลให้ทุกกรณี

เงินที่บริษัทจ่ายให้ตามใบเสร็จที่ข้าพเจ้าจ่ายไป ข้าพเจ้าได้นำไปทำบุญ อุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้านี้ถือศีลธรรมในเหตุการณ์ที่ชักนำให้ข้าพเจ้าได้ประสบ พบเห็นบุญบารมีของหลวงพ่ोजรัญด้วยตนเองถึง ๒ ครั้ง ในการอนุเคราะห์ช่วยเหลือ คนทุกข์ยากให้ร้ายกลายเป็นดี

วัชรวิวัฒน์ วัชรบัว

ร.ร.ขามแก่นนคร ถ.กสิกรทุ่งสร้าง

อ.เมือง จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

* บรรณารักษ์ห้องสมุดโรงเรียนขามแก่นนคร

เหตุอัศจรรย์ขณะทำกรรมฐาน

อุไร กมคาย

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้ บางท่านที่ไม่มี ความเชื่อถือสิ่งประหลาดที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา หรือไม่เคยปฏิบัติกรรมฐาน อาจจะคิดว่าข้าพเจ้าเขียนเรื่องขึ้น เพื่อเชิญชวนให้คนเข้าวัดอัมพวันได้ แต่ข้าพเจ้าขอกราบเรียนด้วยความจริงใจว่า ปัจจุบันนี้ไม่มีความจำเป็นเลย ที่จะต้องชักชวนคนเข้าวัดอัมพวัน เพราะคนที่เข้าวัดอัมพวันทุกวันนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงพรเสนา (หลวงพ่อดวงพรเสนา) และอุบาสิกาอุบลสิกา พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ทางวัดอัมพวัน ก็ต้อนรับกันแทบไม่ไหวอยู่แล้ว

วันแรกที่ข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ยังไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นอะไรมา เพียงปวดขาและปวดแขน เวลาเดินจงกรม และนั่งสมาธิ แต่พอเริ่มวันที่ ๒ หลวงพ่อดวงพรเสนา ให้คณะปฏิบัติกรรมฐาน และญาติโยมเข้าไปสวดมนต์ฟังเทศน์ในโบสถ์ตั้งแต่ ๒ ทุ่ม ถึง ๔ ทุ่ม (ประมาณต้นปี ๒๕๓๔) ซึ่งข้าพเจ้าได้ฟังหลวงพ่อดวงพรเสนาเป็นครั้งแรก ท่านเทศน์ชวนฟังมาก มีคำพูดขำขันแทรกธรรมะ ทำให้พวกเราไม่เบื่อและไม่ง่วงนอนซ้ำ ทำให้พวกเราได้หัวเราะกันเป็นครั้งคราว

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นนักปฏิบัติส่วนมากฟังกันอย่างเป็นสุข และพลัดเพลิน แต่มีบางคนมีอาการเหมือนข้าพเจ้า คือต้องเปลี่ยนท่านั่งอยู่เรื่อย ๆ แทบจะทุก ๒-๓ นาทีก็ว่าได้ แต่ก็ยังอุ้งใจเพราะวันนั้น ลูกสาวของข้าพเจ้าไปปฏิบัติอยู่ด้วย ข้าพเจ้าทนกัดฟันนั่งฟังด้วยความทรมาณจนหลวงพ่อดวงพรเสนา จบกล่าวอนุโมทนาให้ศีลให้พรจบ ข้าพเจ้าตั้งใจรับด้วยการทำใจให้สงบพร้อมรับศีลรับพรด้วยความตั้งใจ พอแม่ชีหัวหน้าบอกว่า สวดมนต์ไหว้พระพร้อมกันกลับที่พักได้ พอข้าพเจ้าลุกขึ้นยืน เตรียมเดินกลับให้มีความประหลาดใจตัวเองที่เดินได้เป็นปกติ (จะดีกว่าเดิมด้วยซ้ำ) กลับที่พักโดยไม่ต้องให้ลูกช่วยเหลือเลย

หลังจากกลับจากปฏิบัติกรรมฐาน มาอยู่บ้าน ข้าพเจ้าก็นำคำสั่งสอนของหลวงพ่อดวงพรเสนาไปปฏิบัติที่บ้านตามปกติ คือเดินจงกรม นั่งสมาธิทุกวันตามแต่เวลาจะอำนวย พอประมาณวันที่ ๓ (หลังจากกลับถึงบ้าน) ขณะที่นั่งสมาธิเวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าได้กลิ่นยานัตถ์อย่างแรง เหมือนมีใครมาหยอดยานัตถ์อยู่ใกล้ ๆ ข้าพเจ้ารีบลืมตาขึ้นดู (ขณะนั้น ข้าพเจ้านั่งอยู่ในห้องคนเดียวโดยปิดประตูล็อกเรียบร้อย) จึงเรียกถามลูกหลานว่ามีใครมาบ้านเรา เพราะได้กลิ่นยานัตถ์ฉันไปหมด ก็ได้รับคำตอบจากทุกคนว่าไม่มีใครมา และไม่มีการหยอดยานัตถ์

ข้าพเจ้าเก็บความสงสัยไว้ในใจ จนถึงวันเสาร์ซึ่งเป็นวันที่ลูก ๆ ว่างกัน ข้าพเจ้าจึงให้พาไปหาแม่ใหญ่ (แม่ส้ม) ที่วัดอัมพวัน แล้วเรียนถามท่านว่า ข้าพเจ้าได้กลิ่นยานัตถ์ ขณะนั่งสมาธิหมายความว่าอะไร แม่ใหญ่ตอบว่า นั่นแหละแสดงว่า หลวงพ่อดวงพรเสนาไปตรวจการปฏิบัติของศิษย์ใหม่แน่ซี ข้าพเจ้าก็ถามอีก

ว่า “หลวงพ่ót่านน้คยานัตถ์ด้วยหรือคะแม่ใหญ่” แม่ใหญ่พยักหน้าอ้อมยิ้ม ข้าพเจ้าอยู่คุยกับแม่ใหญ่พอสมควรแล้วก็ลากลับ

เนื่องจากกระษะนั้น ข้าพเจ้าเป็นโรคปวดกระดูก ปวดตามเนื้อตามตัว เพราะเป็นโรคที่ไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด ลูก ๆ พาไปตรวจร่างกายหลายโรงพยาบาล แต่ละแห่งก็บอกสาเหตุไปต่าง ๆ กัน แล้วจัดยาไปให้รับประทาน แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น ข้าพเจ้าจึงหันเข้าหาธรรมะเป็นที่พึ่งบาริ (เพราะความจริงแล้ว ไม่เชื่อสนิทใจว่าธรรมะจะช่วยได้)

ตั้งนั้นพอเดือนสิงหาคมซึ่งใกล้ วันเค็ของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าจึงไปอยู่ปฏิบัติอีก ๗ วัน คราวนี้ พอเริ่มปฏิบัติวันแรก มีแต่กลิ่นศพเน่า ๆ เหม็นตลอดเวลา ข้าพเจ้าก็ยังไม่ลงใจ คงมีความเชื่อมั่นว่าคงมีศพมาเก็บไว้ในวัดนี้แน่ ๆ พอถึงที่พัก ข้าพเจ้าถามเพื่อนที่ห้องเดียวกันว่า ใครได้กลิ่นศพบ้าง เขาก็ตอบว่าไม่เห็นได้กลิ่นอะไร ศพวัดนี้หลวงพ่อไม่ห้เก็บนะ พอตั้งแล้วต้องเผาเลย พอตกกลางคืนจะต้องปฏิบัติตั้งแต่ ๑ มุมถึง ๓ มุม ข้าพเจ้าคงได้กลิ่นเช่นเดิมอีก(คือกลิ่นศพเน่า)

รุ่งขึ้นพอมีโอกาศ ข้าพเจ้าไปเรียนถามแม่ใหญ่ทันที แม่ใหญ่แนะนำว่าพอได้กลิ่นอะไร ต้องภาวนาว่ากลิ่นหนอ ๆ ๆ จนกว่ากลิ่นนั้นจะหายไป ความจริงหลวงพ่ót่านย้าเสมอว่าเกิดอะไรขึ้น ขณะปฏิบัติให้เรากำหนดสิ่งนั้น ๆ โดยลงท้ายว่า“หนอ” เสมอ เช่น ปวดหนอ เจ็บหนอ เห็นหนอ กลิ่นหนอ เสียงหนอ ฯลฯ ข้าพเจ้าจึงเข้าใจและจำได้เสมอตั้งแต่นั้นมา พร้อมที่ปฏิบัติตามแล้ว จะทำให้เรารู้สึกตัวอยู่เสมอ ไม่ผลอตัว

ตั้งนั้นถ้าท่านผู้ใดต้องการจะเห็นสิ่งอัศจรรย์อย่างข้าพเจ้า หรืออาจจะเห็นแปลก ๆ ได้สัมผัสสิ่งแปลก ๆ ท่านจะลองปฏิบัติกรรมฐานดูบ้างก็ได้ แล้วท่านจะแปลกใจในเรื่องของสิ่งรอบ ๆ ตัวเรานี้มากที่สุด ซึ่งไม่มีใครอธิบายให้เราเข้าใจได้ เท่ากับเราได้ปฏิบัติด้วยตนเอง แล้วท่านจะเห็นจริง และยอมรับว่า “การศึกษาพระพุทธศาสนานั้น ต้องพิสูจน์ด้วยตนเองจึงจะรู้จริง เห็นจริง”

ชีวิตโยมแสวง แดงอ่อน

พระนรินทร์ สุภาภาโร*

โยมได้เข้ามาอยู่วัดอัมพวันในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ก่อนหน้านั้น โยมจากบ้านเดิมมาอยู่กับพี่ชายและพี่สะใภ้ ตั้งแต่โยมอายุได้ ๑๕ ปี พี่ชายโยมมีอาชีพขายหมู ขายไก่ อยู่ที่ตลาดเทศบาล ๑ จ. พิชญ์โลก โยมก็ได้ช่วยพี่ชายขายหมู และผู้ที่อยู่ในอาชีพนี้ บางครั้งก็ต้องมีความจำเป็นที่จะต้องฆ่าสัตว์หลีกเลี่ยงไม่ได้ และโยมก็ต้องจำใจฆ่าสัตว์ โยมเคยฆ่าหมู เคยแทงคอหมู และฆ่าไก่ไปประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ ตัวเพราะต้องช่วยพี่ชาย เพราะท่านมีอาชีพนี้ และโยมต้องอยู่กับท่าน โยมจึงได้แต่สวดมนต์และอธิษฐาน ขอให้โยมจงพ้นไปจากที่แห่งนี้ ขอให้โยมอย่าได้ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอยู่อย่างนี้เลย โยมต้องทนทำอาชีพนี้อยู่ถึง ๗ ปี

จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โยมจึงได้มีโอกาสไปกราบหลวงปู่แหวน ในงานวันเกิดท่าน และได้ร่วมสร้างพระพุทธรชินราชถวายท่าน จากนั้นก็เดินทางไปตั้งทุ่งหลวง จ. เชียงใหม่ ได้พบกับหลวงพ่อวัดทุ่งหลวง ซึ่งมีอายุ ๘๖ ปี ท่านก็ได้ชักโยมว่า ให้โยมหยุดการฆ่าสัตว์ และให้เดินทางเข้าวัด โยมก็เริ่มไต่ตรองอย่างหนักทุกวัน และมีพระสงฆ์อีก ๔ รูป ก็ได้ชักโยมเช่นนี้อีกในเวลาต่อมา ยิ่งทำให้โยมอยากเข้าวัดมาก และเมื่อโยมกลับมาถึงพิชญ์โลกแล้ว โยมก็ได้ขายหมูไป คิดว่า จะไปหาที่ไหนเป็นที่ดีที่หนีโยมจึงได้ไปปรึกษาพี่ชาย แต่พี่ชายก็ไม่ยอมให้โยมเข้าวัด

โยมจึงได้ไปจุดธูปบอกกับศาลพระภูมิไว้ว่า นับจากหลวงปู่แหวนซึ่งโยมนับถือเป็นพระอรหันต์ของโยมองค์ที่หนึ่ง หากมีพระองค์ที่สององค์ใดองค์หนึ่งก็ตาม หากเป็นพระอรหันต์อย่างเดียวกับหลวงปู่แหวน ขอให้โยมมีโอกาสได้พบ และเมื่อพบ โยมจะขออยู่รับใช้ ด้วยการทำกตเวทิตาถวายเลี้ยงแก่พระภิกษุสามเณรในวัดนั้น

ซึ่งโยมได้พยายามอธิษฐานอย่างตั้งใจจริงเรื่อยมา จนกระทั่งหลังจากนั้นได้ไม่กี่วัน โยมก็เกิดไม่สบายอย่างหนัก เป็นโรคไข้ทับระดู เพราะความไม่สบายใจของโยม ที่พี่ชายไม่ยอมให้บวชชี และยังไม่สบายกาย เป็นโรคไข้ทับระดูอย่างหนักอีก โยมมิโห่พี่ชายมากด้วย จึงประชดด้วยการคิดจะกินยาตายไปเสีย จึงหยิบยาสตรีเบล ๑ ขวด เหล้า ๕ กัง ยาต้ม ๒ ๕ ห่อ กรอกใส่ปาก หวังจะให้ตาย แล้วก็อธิษฐานถึงพระองค์ที่สองนั้น ให้มารับโยมไป ค็นั้น โยมตั้งใจจะตายแต่ไม่ตาย พอตื่นขึ้นมาตอนประมาณตีสอง ก็รู้สึกเคลิ้มและเห็นภาพนิมิต หรือฝันก็ได้ว่า

โยมเห็นพระภิกษุรูปหนึ่ง เดินทางมารับโยม และด้านหลังพระภิกษุรูปนั้น มีคณะแม่ชี มีคณะผู้ปฏิบัติธรรมนั่งขาวห่มขาว และยังมีแตงวง วงใหญ่ใส่ชวดขาวและใส่หมวก มารับโยมจำนวนมากมายสุดสายตา โยมดีใจจึงถามไปในนิมิตว่า “หลวงพ่อยู่ที่ไหน” หลวงพ่อท่านก็ตอบว่า “ให้โยมเดินทางมาวัดอัมพวัน ต.พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี วัดอยู่ริมแม่น้ำ และมีต้นมะม่วง”

หลังจากวันนั้นหนึ่งวัน โยมรู้สึกคอแข็งแล้ว จึงไปบอกกับพี่ชายว่า โยมจะไม่อยู่แล้ว จะเลิกขายหมูแล้วเดินทางเข้าวัดเพื่อบวชช้ พี่ชายก็ห้าม แต่โยมตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ดังนั้นพอวันรุ่งขึ้นโยมก็เดินทางออกมาโดยออกจากพิษณุโลกตอนตี ๕ โยมนั่งรถไฟมาถึงตากลี้ก็บ่ายโมงแล้ว จากนั้นก็ไม่รู้ว่าจะเดินทางไปไหนเลยขึ้นรถสายอุทัย จะไปวัดท่าซุง นั่งรถมาก็ถามผู้โดยสารว่า มีใครรู้จักวัดอัมพวันบ้าง แต่แล้วก็ไม่มีใครรู้จักเลย พอรถมาถึงเขื่อนชัยนาท โยมก็เกิดสังหรณ์ใจถึงนิมิตที่ว่าวัดอัมพวันนั้นจริงแล้ว จึงสังหรณ์ว่าวัดจะต้องอู้มแม่น้ำเจ้าพระยา ก็เลยตัดสินใจที่เขื่อนชัยนาท แล้วเดินทางล่องมาหาที่พักผ่อนที่บ้านคุณอา ซึ่งเป็นญาติของโยม อยู่ที่วัดป่าไหล ออินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี

โยมมาถึงบ้านคุณอาเกือบสองทุ่ม เล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า มีพระรูปหนึ่งไปเข้าฝัน แล้วบอกว่าให้เดินทางมาเข้าวัดอัมพวัน อพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี คุณอาบอกว่า สงสัยว่าจะมีวัดนี้ อยู่เหนืออ่างทอง ก็เลยให้ลูกเขยของคุณอาพามาดูที่วัด พอโยมมาถึงที่วัดเป็นครั้งแรก โยมก็ร้องว่า “ใช่แล้ว วัดนี้แหละ” แล้วลูกเขย คุณอา ก็พาโยมมาฝากหัวหน้าแม่ชี ชื่อแม่ชีจันทร์ ลูกเขยคุณอาบอกว่า โยมเป็นน้องสาว จะพามาฝากบวชชี มาจากเมืองพิจิตร

พอเย็นวันโกน ก่อนวันพระเข้าพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โยมก็ได้บวชชีสมความมุ่งมาดปรารถนา พอเข้าไปในพระอุโบสถ ก็พบกับหลวงพ่อบุญรอดเป็นครั้งแรก โยมก็ว่าใช่แล้วละ เป็นหลวงพ่อบุญรอดนี่แน่ที่ไปรับโยม พอเสร็จพิธี โยมก็ไปตามแม่ชีว่าหลวงพ่อบุญรอดนี่ ชื่ออะไร แม่ชีก็บอกว่า ชื่อหลวงพ่อบุญรอด โยมก็เลยเล่าให้แม่ชีจันทร์ฟังถึง เรื่องที่หลวงพ่อบุญรอดไปรับโยม พร้อมกับแม่ชีหลายท่าน และผู้ปฏิบัติธรรมนุ่งขาวห่มขาวมากมายสุดลูกหูลูกตา วันนั้น โยมปลงผมบวชชี มีพระลงพระอุโบสถจำนวน ๕๗ รูป

โยมก็อยู่วัดมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งวันหนึ่งโยมก็ไปเก็บภาพ พระปิยมหาราชมาภาพหนึ่ง เป็นภาพจากปฏิทิน ตอนที่โยมได้มานั้น โยมไม่รู้ว่านี่เป็นภาพพระปิยมหาราช นึกว่าเป็นภาพของเจ้าลิเก โยมดีใจเลยไปบอกแม่ชีจันทร์ว่า “แม่ชี แสงเก็บภาพเจ้าลิเกมาบูชา” แม่ชีได้ฟังก็หัวเราะ แต่ไม่ตอบว่าคือใคร แต่ใจของแสงก็รักและผูกพันกับภาพนี้ แสงนำมากราบสักการบูชา ถึงแม้จะไม่รู้ว่าบุคคลในภาพคือใคร แต่ก็เก็บบูชามาจนทุกวันนี้

ตั้งแต่โยมบวชเป็นแม่ชีจำพรรษาอยู่ที่วัดเรื่อยมา พี่น้องโยมก็คอยติดตามมาหาโยม แต่โยมก็ไม่เคยติดต่อกลับไปเลย เพราะโยมเขียนหนังสือไม่เป็น จนกระทั่งออกพรรษาแล้ว โยมจึงได้กลับไปหาพี่ชายพิษณุโลก และไปหาบิดา มารดาที่ อ.สามง่าม จ.พิจิตร ซึ่งเป็นบ้านเกิดของโยม โยมก็ขอบิดามารดาว่า จะขอบวชต่อไปอีกสักกระยะหนึ่ง จนกระทั่งหนึ่งปีผ่านไป โยมจึงได้ออกไปค้าขายที่ สิงห์บุรี อยู่ชั่วครู่

ก่อนที่จะออกไป โยมก็ได้อธิษฐานจิตว่า ถ้าโยมได้เคยสร้างบุญบารมีกับหลวงพ่อก็ขอให้โยมได้มีโอกาสย้อนกลับมาอีก

พอโยมออกมาได้อยู่ จ.สิงห์บุรี ได้ประมาณสองปีกว่า ๆ โยมก็ฝันเห็นแต่หลวงพ่อ จึงกลับไปเยี่ยมหลวงพ่อ หลวงพ่อก็บอกให้โยมกลับมาอยู่วัดอัมพวัน ฆราวาสอยู่ในครัว โยมก็ขอเวลาหลวงพ่อตัดสินใจ ในขณะที่โยมตัดสินใจ โยมก็ไปนอนพักอยู่ที่ห้องสวดมนต์ของแม่จีโยมก็นอนหลับไปตั้งแต่บ่ายโมงไปจนกระทั่งสี่โมงเย็น โยมฝันไปว่า มีชายมาหาคคน ลักษณะเหมือนเจ้าลิเก ในภาพที่โยมเก็บมาบูชา โยมก็เลยถามท่านไปว่า “ท่านชื่ออะไร” ท่านก็เงียบไม่ตอบ สักครู่หนึ่งท่านจึงบอกว่า “ให้เรียกท่านทั้งหก และถ้าหากมีเรื่องเดือดร้อนอะไร ก็ให้อธิษฐานเรียกท่านทั้งหกออกมา” โยมก็บอกท่านว่า “ขอให้แสวงไปด้วย แสวงเมื่อมนุษย์” แต่ท่านก็ไม่ยอมเอาไป แต่กลับทำเทียนที่จุดสวดมนต์ทำวัตรของแม่จีส่งไปแล้วให้โยมไปจับตั้งขึ้น โดยมจึงสะอึกตื่น เป็นเวลาสี่โมงเย็น แต่โยมก็ยังไม่เข้ามาอยู่ในวัดอัมพวัน เวลาผ่านไปสามวัน โยมกลับไปนอนที่สิงห์บุรี ฝันก็ฝันอีกว่า ท่านทั้งหกให้โยมกลับไปวัดอัมพวัน ไปช่วยหลวงพ่อก่อน ไปถึงวัดอัมพวัน ก็ไปหาหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อก็บอกว่า “แสวง อยู่กับหลวงพ่อดี” โยมก็นั่งตัดสินใจว่าหลวงพ่อดูดีของเรื่องแล้ว ก็เลยถามว่า “หลวงพ่อกจะให้หนูอยู่ที่ปี” หลวงพ่อบอกว่าให้อยู่ช่วยไปสักสามปี

เวลาผ่านไปสามปี โยมก็อยู่มาครบกำหนด จึงลาหลวงพ่อกลับไปบ้าน ไปหาบิดามารดาในช่วงสงกรานต์ คิดจะค้างอยู่สักสี่ห้าคืน แต่แล้วอยู่ได้แค่สองคืน โยมก็เห็นคนที่เป็นรูปปั้นที่ยืนอยู่ที่หน้าหอประชุมภาวนาการศรียทิพา ไปปลุกโยมตอนตีสาม ไปเขย่าแขนแล้วบอกว่า “แสวง กลับไปวัดด่วน คนกำลังเยอะ” โยมก็เลยถามไปว่า “ท่านคือใคร” ท่านก็ตอบว่า “เราคือพระปิยมหาราช” โยมก็เลยเดินไปว่า “ไม่ใช่ นะ ที่อยู่หน้าหอประชุมคือ ร.๕” เพราะตอนนั้นโยมจำได้ว่าแม่ใหญ่เคยบอกโยมว่าให้ไปไหว้ ร.๕ “ โยมก็เลยเถียงท่านกลับไป ท่านก็ตอบว่า “เรานี้แหละ พระปิยมหาราชละ” และบอกให้โยมเรียกใหม่ เรียกว่า พ่อปิยมหาราช มาที่นี่เพื่อมารับเจ้ากลับไปวัดอัมพวัน

โยมกลับไปวัด โยมก็ยังมีแต่ความลังเลใจ เพราะคิดว่าต้องเป็น ร.๕ จนกระทั่งวันรุ่งขึ้น โยมขึ้นไปทำบุญบนศาลาใหญ่หลังเก่า เลยเข้าไปบอกแม่ใหญ่ว่า “แม่ใหญ่คะ นี่คือพระปิยมหาราช ไม่ใช่ ร.๕” แม่ใหญ่ก็หัวเราะ โยมเลยหันไปหาอาจารย์ สมพรบอกว่า “พระปิยมหาราชไซ้ไหมที่ยืนอยู่ที่หน้าหอประชุม แต่ทำไมแม่ใหญ่ให้เรียก ร.๕” โยมเกิดสงสัยก็ถามไปว่า “อาจารย์ พระปิยมหาราชนี้รัชกาลเท่าไร” เพราะแสวงเป็นเด็กบ้านนอกไม่เคยเห็นชุดที่ขึ้นครองราชย์เลยคิดว่าเป็นเจ้าลิเก

จนกระทั่งต่อมา หลังจากวันสงกรานต์ปี ๒๕๒๓ ได้สี่วัน โยมก็อธิษฐานถึงท่าน ท่านก็มาหาโยม ท่านบอกให้เรียกใหม่ ว่า พระปิยมหาราช และให้โยมทำบายศรี ข้าวปากหม้อ และไข่ โยมก็บอกว่า โยมทำ

ไม่เป็น อยู่ต่อมา ท่านก็มาสอนให้โยมทำบายศรี ปากขามเอาไว้กราบสักการบูชาท่านและให้บูชาท่านด้วย
ธูปเกี้ยวดอก โยมก็บูชาท่านและเรียกท่านว่า พ่อพระปิยมหาราช โยมมาคิดว่า ทำไมคนอย่างโยมจึงฝันเห็นแต่
ร.๕ พ่อโยมเดือนร้อนยามใด ท่านก็มาให้เห็นยามนั้น

โยมมีโรคประจำตัวอยู่ คือโรคหัวใจ หากใครด่าโยม โยมก็จะเป็นลม โยมเลยอธิษฐานขอให้หาย
จากโรคนี้ และด้วยบุญกุศลที่กระทำต่อชั้วมวัน อันศักดิ์สิทธิ์นี้ โยมจึงหายจากเจ็บป่วย และอยู่รับใช้
หลวงพ่อมานทุกวันนี้ โยมตัดภาระทางบ้าน ทำให้พี่ชายโยมเสียใจและเจ็บป่วย จนกระทั่งเสียชีวิต ตอน
โยมอายุได้ ๓๖ ปี

ปัจจุบัน โยมอายุได้ ๔๐ ปีแล้ว แต่โยมก็คิดจะอยู่ไปจนกระทั่งหมดบุญวาสนา โยมในฐานะ
ตัวแทนแม่ครัว บ้านเหนือ บ้านใต้ที่มาช่วยกันอย่างเต็มที่ด้วยแรงศรัทธา ทุกคนได้ช่วยทำงานเพื่อหลวงพ่
เพื่อเสริมสร้างบารมีไว้ถวายภาคหน้า ส่วนโยมมาช่วยทำอาหารเพื่อลบล้างหนี้บาป ที่ได้เคยฆ่าไก่ฆ่าหมูตาย
ทุกครั้งที่ยอมคิดกลับไปอยู่ที่บ้านกับญาติพี่น้องโยมจะไม่สามารถอยู่ได้นาน เพราะจะคิดถึงแต่วัชชั้วมวัน
และกลับมาเพื่อชดใช้ผลกรรมที่ยังคงติดตามโยม และทำงานเพื่อหลวงพ่จนกระทั่งหมดบุญวาสนา

* ผู้สอบถาม โยมแสวง แดงอ่อน

รอดตายเพราะบารมีหลวงพ่อ

สุวพร กัณหาบัว*

เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าได้เดินทางมาวัดอัมพวัน เป็นครั้งแรก มากราบนมัสการหลวงพ่อ เนื่องในวาระคล้ายวันเกิดหลวงพ่อ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๕

พระเดชพระคุณหลวงพ่อตานได้บรรยายธรรมให้แก่คณะฟัง ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วรู้สึกประทับใจมาก

เมื่อกลับบ้าน ข้าพเจ้าฝันเห็นหลวงพ่อและหลวงปู่ โด ที่วิหารภายในวัด ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าคงมีกรรมมาก ท่านคงอยากจะให้ไปอยู่วัดปฏิบัติธรรมฐานแน่ ๆ ข้าพเจ้าจะอยู่วัดได้หรือเปล่านั้น

วันที่ ๔-๑๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ได้มีโอกาสปฏิบัติตามความตั้งใจ

วันแรกมีความรู้สึกเครียดอึดอัด ปวดศีรษะมาก ท้อแท้ คิดในใจว่าจะอยู่ครบ ๗ วัน ตามความตั้งใจหรือไม่ ข้าพเจ้ารับประทานยาแล้วนอนกำหนดพองหนอ ยุบหนอ จนหลับไป

ประมาณตีสาม วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเรียกให้ลุกขึ้นปฏิบัติธรรมฐาน เมื่อลืมตาขึ้นมองดูเพื่อน ปรากฏว่ายังหลับอยู่ ทำให้ข้าพเจ้าขนลุกชู่ เล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง

วันต่อมาเพื่อนก็ถูกปลุกให้ลุกปฏิบัติธรรมฐานอีกเช่นกัน ข้าพเจ้าคิดว่าเทพที่เรือนแม่กาหลงท่านคงปลุก เพราะข้าพเจ้ากับเพื่อนพักที่เรือนแม่กาหลง

วันต่อมาเริ่มปฏิบัติได้ดีขึ้น สมองโล่ง ไม่คิดถึงบ้าน และที่ทำงานเลย มีความสุข นี้ปฏิบัติได้นานระหว่างอยู่ปฏิบัติที่วัด ได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อ พระภิกษุ แม่ชี และทุกคนในวัด หลวงพ่อตานได้มอบหนังสือ และบอกให้นำไปสอนลูกศิษย์ ลูกหลาน

หลวงพ่อตานเกรงว่า ลูก ๆ ชาวขอนแก่นกลับบ้านไม่ถูก ได้ให้รถไปส่งถึงจังหวัดสระบุรี นับถึงความเมตตาคุณอย่างสูงที่ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ จะขอจดจำไว้ตลอดชีวิต

เมื่ออยู่ที่บ้าน ข้าพเจ้าพยายามปฏิบัติเดินจงกรม นั่งสมาธิ วันหนึ่งขณะที่นั่งสมาธิ ข้าพเจ้าเห็นแม่กาหลง และได้กลิ่นหอมดอกไม้ น้ ออบไทย ข้าพเจ้าได้บอกท่านว่าจะพยายามปฏิบัติ แต่อาจจะไม่ได้ทุกวัน

เรื่องสวดมนต์ ข้าพเจ้าต้องสวดทุกวัน ถ้าวันไหนเหนื่อยมาก่อน ข้าพเจ้าต้องได้ยินเสียงปลุกให้ลุกขึ้นสวดมนต์เสมอ

เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ข้าพเจ้าและคณะได้ไปกราบนมัสการหลวงพ่อที่วัดอัมพวัน และกลับวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

เวลาประมาณบ่ายสองโมงรถที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ถูกชน ๓ คันซ้อน ที่จังหวัดชัยภูมิ เสียงดังสนั่นหวั่นไหว คนวิ่งมาดูกันมาก คิดว่าคนในรถที่ข้าพเจ้านั่งตายหมด เพราะเป็นคันที่อยู่ตรงกลาง

แต่ทุกคนปลอดภัย เพียงแต่รอเสียหายเท่านั้น ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าด้วยบุญบารมีของ หลวงพ่อท่านช่วยให้เคราะห์หนักกลับเป็นเบา

ด้วยอานิสงส์ของการปฏิบัติกรรมฐาน สวดมนต์เป็นประจำ ทำให้ข้าพเจ้ามีจิตใจสงบ เกิดความอิ่ม เอิบใจอย่างบอกไม่ถูก หน้าที่การงานก็เจริญก้าวหน้า ประสบผลสำเร็จในการดำเนินชีวิต

ถ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าจะต้องมากราบนมัสการหลวงพ่อดี และมาปฏิบัติกรรมฐานเสมอ ขอกราบ ขอบพระคุณในบุญคุณครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะตั้งไปปฏิบัติกรรมดีต่อไป

สุวพร กัณหาบัว
ร.ร. ขามแก่นนคร อ.เมือง
จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐
๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

* อาจารย์โรงเรียนขามแก่นนคร จ.ขอนแก่น

พระภูมิ - เจ้าที่

พระราชสุทธินิยมมงคล

๖ พ.ย. ๓๕

พระภูมิ

คนที่มีปัญญา จะมี ๓ ภูมิ คือ

๑. ภูมิรู้

๒. ภูมิธรรม

๓. ภูมิฐาน

ท่านจำเอาไปคิด ถ้าใครมี ภูมินี้ จะไม่มีทะเลาะกัน

มีสองสามีภรรยา ความรู้ระดับปริญญาโท แต่ไม่มีความรู้ทางธรรมะเลย ไม่เคยศึกษา

พระพุทธศาสนา ทำบุญตักบาตรก็ไม่เคย นี่มี **ขาดภูมิรู้ ภูมิธรรม และไม่เคยฝึกปฏิบัติกรรมฐาน** จึงขาด **ภูมิฐานด้วย** ทะเลาะกันไม่พัก จึงคิดตั้งศาลพระภูมิ

เขาบอกว่า “หลวงพ่อกะ ดิฉันกับสามีทะเลาะกันเรื่อย ความเห็นไม่ตรงกัน ไปหาหมอดูวัด **สุทัศน์** หมอดูบอกว่าไม่ได้ตั้งศาลพระภูมิ หมอดูเป็นเปรียญ ๖ ประโยค ”

พระหมอดูถามว่า โยมตั้งศาลพระภูมิหรือเปล่า เขาบอก “ไม่ได้ตั้ง ” ท่านเลยแนะนำให้ตั้ง เพราะท่านถนัดเรื่องพระภูมิ

ตั้งเสร็จได้สองเดือน กลับไปหาอาจารย์อีกบอกว่า “**พระอาจารย์เจ้าขา ตั้งพระภูมิเสร็จ แล้วยัง ทะเลาะกันอีก ทะเลาะหนักกว่าเก่าอีก ”**

หมอดูวัดสุทัศน์ ก็บอก “**โ๊ย! พระภูมิไม่ขึ้นศาล**” ต้องไปเรียกใหม่ เสียเงินอีกเป็นหมื่น เอา **พราหมณ์วัดสุทัศน์** ที่เสาชิงช้าไปด้วย

พอตั้งได้ ๓ เดือน ทะเลาะกันหนักอีก ดีสิระยะแตกเลย ก็มาหาองค์นี้ใหม่ ท่านก็นั่งอีกแล้วบอกว่า “**โ๊ย! ผิดทิศ ไม่ถูกทิศ ต้องทิศนี้ซิ ไครมาตั้งนะ**”

ท่านก็เลยให้ตั้งใหม่ เอาพราหมณ์ไปตั้งด้วย ตั้งเสร็จ ศาลแล้ว เกะกะไปหมด หาที่จอดรถไม่ได้ เพราะเขาบอกว่า ตั้งแล้วรื้อไม่ได้ **หิ้ว** เข้าไป

ต่อมา โอ้โฮ! ไม่แก่ทะเลาะกันนะ จะฟ้องหย่ากันเลย ก็ไปถามหมอดูอีก หมอดูกลับบอกว่า
“โอ๊ย! เชิญอย่างไรก็ได้ผล ต้องเสียเงินอีกแล้ว ต้องทำพิธีกรรม เพราะตรงนี้มีตอตะเคียน”

ตอตะเคียนขึ้นมากับพระภูมิ พระภูมิสู้ไม่ได้จึงหนีไป เชื้อเข้าไปได้
ถ้าได้ถอนบ้านมีตอตะเคียน มีผี ไม่เป็นไร ตอตะเคียนใหญ่ หนักเข้าก็ผุไป เรือนเย็บไปนิดหน่อย ก็
ยันมันขึ้นมา ถมดินใหม่ ไม่ต้องรื้อเรือน ถ้าสร้างใหม่หมดอีกเป็นล้าน ผีมีอยู่ตรงไหน ขุดดูซิ
คร่อมตอตะเคียนไม่เป็นไรนะ คร่อมผีก็ไม่เป็นไร แต่คร่อม ตอแหล นี่รื้อหนีเลย บ้านแตก
สาเหฺรกขาดหมด มันยูให้แตก

พวกตอแหลตายไปแล้ว นำกะโหลกมาดักน้ำล้างเท้า ยังทำให้คนทะเลาะกันเลย นี่ต้องพูดให้เห็น
เป็นเรื่องจริง

สู้พระภูมิ ๓ ไม่ได้ ภูมิรู้ ภูมิธรรม ภูมิฐาน คนที่ทะเลาะกันเพราะไม่มีพระภูมิ ๓ นี้เอง
อาตมาบอกให้มาเข้ากรรมฐาน เดี่ยวจะบอกให้ อยู่กรุงเทพฯ นี้เอง
ถ้าคร่อมตอตะเคียนก็ต่อข้างมัน แก้ได้ ผีเข้าก็แก้ได้ คนขาดสติใช้ไหมละ ตรงนี้เอาไปสอนกัน
หน่อยนะ อย่าพลอยบ้าไปกับเขาเลย

คนขาดสติผีเข้าสิงแน่ ๆ มาที่นี้เยอะไปหมด ผีเข้าเจ้าทรง พอมีสติเข้าออกเอง
ไล่ผีปีศาจผีสิงไล่ยาก ถ้าผีตายโหงตายห่ามาเข้า ไล่ยาก ปีศาจผีสิงอยู่ในจิตใจคน ไล่ยาก ดีไม่ดีจะ
เตะเราเข้า ต้องให้ไล่เองด้วยการมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ผีออกเลย ขอฝากท่านไปคิดด้วย
อาตมาที่ว่าที่บ้านนี้ ไปหาพระวัดสามปลื้มที่จักรวรรดิแล้ว องค์กรนั้นเก่งนั้มนต์ เอนันต์มนต์ไป
พรหม เอาทรายไปชั้ด ชั้ดใหญ่เลย ชั้ดใหญ่ก็ตีกันใหญ่ฝึมนั้มนต์ โกรธเอานะ ต้องแผ่เมตตาซิ ไม่ได้ผลนะ เนะ
แนวไปคนละอย่าง

โบราณเขาบอก ตั้งศาลพระภูมิ อย่าให้เงาเรือนทับศาลพระภูมิ ไม่ให้ศาลพระภูมิทับเงาเรือน
เพราะเหตุใด ต้องหาเหตุผล

บางคนตั้งไม่ได้ ต้องออกไปห่าง ๆ พ้นเงาเรือน นี่สมัย ๕๐๐ ปีมาแล้ว โปรดอ่านเล่ม ๒ ต่อไป
อาตมาอ่านเล่ม ๒ จบ ต่อเล่ม ๓ อีก ถึงได้พบจุด

คนโบราณเขาสอนสั้น สอนให้เราคิด เช่น **อย่าชี้หมาฟ้าจะผ่า** เดี่ยวนี้อธิบายด้วยคอมพิวเตอร์แล้ว
ยังไม่เอาไหนอีกหรือ

อาตมาว่าคนเดี่ยวนั้ไม่มีสติปัญญาเหมือนคนเก่า ปู่ ย่า ตา ทวดมีปัญญาดึกว่าเด็กสมัยนี้
เด็กสมัยนี้รู้มาก ไม่รู้จริง ถึงได้ไม่เอาเหนือเอาได้ เมื่อก่อนอยู่วัด ป.๑๓ ป.๔ คือปริญาตรีเดี่ยวนั้

เมื่อก่อนอยู่ชั้นประถม๑ คิดหน้าไม่ได้แล้ว หน้าไม้สาละยาวเท่าไร ใช้มุมเท่าไร ใช้อะไรได้หมดเลย ซอฟต์แวร์บ้านลักษณะอย่างไร ทำได้หมด

เดี๋ยวนี้ ๓๖ ยังอ่านหนังสือไม่เป็นท่า อาตมาให้ลองอ่าน ใช้ไม่ได้เลย วรรคตอนไม่มี เขียนหนังสือเป็นตัวได้เดือนหมด อ่านไม่ออก ย่อหน้าก็ไม่มีด้วย

สอนกันอย่างไร สอนเบสิก(Basic) สอนให้รู้ไว้ ไม่รู้จริง น่าเสียดายมาก ไม่รู้ที่มาของมัน พระภูมินี้ อาตมาก็ทำความเข้าใจ อ่านเสมอ อ่านเล่ม ๓ พบเลย อ้อ! เขาห้ามตรงนี้เอง

เมื่อสมัย ๑๐๐ ปี บ้านเรือนทรงไทย ล้างมือ ล้างเท้า เทน้า ลงข้างล่าง อุจจาระก็ลงร่องไป ได้ดูนมคอกควายด้วย ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ ต่รานี้ ๑๐๐ ปีแล้ว

ฝนตกลงมาหนักเข้า พวกโคลน น้ำคร่ำก็ไหลมาที่ศาลพระภูมิ และเงาทับแดดออก ก็ไม่มีแดดไม่แห้ง ทำให้พระภูมิเหม็น

มีคำสอนในพระไตรปิฎกว่า กินของร้อน นอนในมุ้ง พุงในส้วม สวมรองเท้า

สมัยก่อน ส้วมไม่มี ต้องออกหลังบ้าน คนเราสมัยเด็ก ไม่ถึง ๑๐๐ ปีหรอก พี่ป้าหน้าอบอกเฮ้ย! ไปเบาเสิชชิ ก็ลงร่อง มีส้วมที่ไหน และอุจจาระปัสสาวะก็ไหลไปสู่พระภูมิ และเงาบ้านทับแดดก็ไม่ส่อง ไม่สมควร

แต่เดี๋ยวนี้ ตั้งได้ใหม่ ตั้งบน หลังคายังได้เลย โคลนใหม่ละ และศาลพระภูมิต่างไร ตั้งตรงนั้น สะอาดใหม่ เทคอนกรีตใหม่ มีสวนหย่อมใหม่ ตั้งได้ ปัญหายู่ตรงนี้

เจ้าที่

ที่วัดอาตมากำลังอบรมกำลัง พลทหารบก ขณะนั้นข้าวสารก็เหลือน้อยแล้ว อาตมาก็แผ่เมตตาไปเป็นบุญของกองทัพบกที่มีข้าวเลี้ยงต่อไป

เกิดลบันดาลให้ครูร่วมกับคุณประภาศรี มาจากลาดยาว จนครสวรรค์ นำข้าวสารมาให้ ๑๐ กระสอบ น้ำตาลทราย ๑ กระสอบ นม ๑ ถัง หอมกระเทียม ๑๐ กิโลกรัม พริกแห้ง น้ำปลา ผลซัฟฟอก คนที่สะสมบุญไว้ เวลาจิตว่าง จะมีพลังส่ง ถ้าจิตไม่ว่าง จิตฟุ้งซ่านไม่มีพลังส่ง จะเอาสตางค์มาทำบุญสังฆทานก็ร้อย ก็พันก็แสนก็ได้ผลมันต้องสะสมบุญ

อาตมาสะสมบุญไว้ตรงนี้ ท่านเสริมสมองเด็กในการเรียนหนังสือ ช่วยเด็กยากจน เอาข้าวสารไปให้ทาน เจริญวิปัสสนากรรมฐาน บุญก็เต็ม

และเป็นแรงผลักดันของกองทัพบกอีกเหมือนกัน เจ้าที่เจ้าทางก็นำของมาให้ตรงกับที่เขามาให้วันนี้เลย

เรื่องที่ ๑

เมื่อคืนนี้ มีเรื่องอัศจรรย์ คลับันดาล อาตมาทำงานเสร็จก็สวดมนต์ ไหว้พระ ยังไม่ทันได้นอน เพราะนอนไม่ได้จะต้องเข้าโบสถ์

มีเสียงดังขึ้น แล้วปรากฏตัวเป็นตาแป๊ะหน้ายาวมาบอกว่า เป็นเจ้าที่มาจากกรุงเทพมหานคร มาบอกว่า

พระคุณเจ้า วันพรุ่งนี้เขาจะนำของมาถวายท่าน โปรดกรุณาแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าเป็นเจ้าอยู่ที่อยู่บ้านเลขที่ ๕๑ สุขุมวิท ซอย ๕๖ กับบ้านเลขที่ ๑๐๐/๑ ซอยสุขุมวิท เจริญมอดุม ๔ อาตมาก็จดไว้

เขาบอกว่า เมื่อสมัยก่อนเขาเป็นเศรษฐีมีเงิน จี๊เกียจทำบุญ ดายแล้วเกิดเป็นเปรตอยู่ที่นั่น ไม่ได้ไปเกิด อยู่มา ๑๐๐ กว่าปีแล้ว เป็นปู่ โสมเฝ้าทรัพย์ เจ้าของที่ใหม่จะขายที่ก็ขายไม่ได้

แต่ตอนนี้ จะไปเกิดแล้ว เจ้าของใหม่คือคุณระย้า เขาจะขนของมาให้ตอนบ่ายนี้ มีข้าวสาร ๒ กระสอบ น้ำมันทราย ๗ กระสอบ น้ำมันพี ๑๐ ปีบ น้ำมัน ๕๐ โหล แล้วให้อาตมาอุทิศให้

นี่กรรมฐานมีประโยชน์นะ เจ้าที่มาบอกตั้งแต่คืน เชื่อไม่เชื่อไม่เป็นไร

ปรากฏว่าคุณระย้าไม่ได้มาแต่ให้รถ ๑๐ ล้อ บรรทุกของมาให้โดยโทรศัพท์บอกล่วงหน้า ตรงตามที่เจ้าที่บอกนุกประการ

นี่คือเงินไหลนอง ทองไหลมา และเจ้าของที่เขาจะขายที่ด้วย รายอีกเป็น ๑๐๐ ล้าน

อาตมา จะต้องแผ่เมตตาให้เขา และขอให้กองทัพกัมแผ่เมตตาให้เขาด้วย

เรื่องที่ ๒

ที่ลพบุรี ช้างร้านวรทัศน์ ตอนเย็น ๆ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา จะเห็นคนแก่โบราณ ถือตะกร้าหมาก เดินไปมาหลังร้านที่ว่าง และที่โรงหนังเป็นเจ้าของที่เห็นกันหลายคน

เขาเลยไปนิมนต์พระมาสวดนักขัตตบั้งเอาทรายชั้บั้ง ราดน้ำมันบั้ง ยายคนนั้นก็หายไป

ลูกสาวของป้าข้างร้านวรทัศน์ ทำงานอยู่ที่องค์การโทรศัพท์ ยังไม่มีครอบครัว เกิดมีอาการผิดปกติ ตอนบ่าย ๗ โมง

จะมีอาการทำเป็นคนหลังค่อม ทำเป็นนมนยาน พิมพ์หนังสือไม่ได้เลย กวาดโน้น กัดนี่

มีคนพาไปหาหมอ และเข้าตรวจที่โรงพยาบาล หมอก็บอกว่า ไม่มีโรคอะไร

หัวหน้าองค์การโทรศัพท์บอกว่า ให้ไปปรึกษาเสียให้หาย ถ้า ๖ เดือนไม่หายให้ออกจากที่ทำงาน

ยายคนนี้เป็นเจ้าของที่ที่โรงหนังหลังร้านนรทัศน์ แก่หลังค่อมมมยาน ถือกระจาดหมาถูกเขาไล่
ที่ลพบุรี เลยไปเข้าลูกสาวของเขาที่กรุงเทพฯ วิทยาลัยอาชญากรรม

อย่าลืมนะ ถ้าใครพบเห็นอย่างนี้ อย่าไล่ นะ อย่าไปเอาพระมาสวด อย่างเอาน้ำมันต์รด ขอฝากว่า
“อย่า”

ท่านต้องแม่เมตตา แม่เมตตาไปนี้ ผิมนรักท่านนะ ขอประทานโทษ ไม่ต้องแค่นี้ แค่นทรอก
กับสุนัขขี้ใช้ได้

อาตมาเมื่อสมัยเด็ก จะไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ไปลาป่า มีไอ้โตนตัวหนึ่ง เราไปขวางหัวมัน
พอเรียนหนังสือจบจากกรุงเทพฯ มาหาป่า มันเห่าเราคนเดียว เพื่อนไม่เห่า หมายถึงเกลียดแล้วผี จะไม่
เกลียดหรือ

ในที่สุด เขาก็รักษาไม่หาย จึงไปหาพระองค์หนึ่งอยู่ที่ปากน้ำ สมุทรปราการ นั่งทางในเก่ง แม่
กับเตี้ยเขาไปด้วย พระท่านถามว่า เคยเห็นยายแก่หลังค่อม นมยานไหม เขามาถึงอยู่
พ่อแม่อีกยังไม่เชื่อใจ ก็ไปหาแม่ชีคนหนึ่ง ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็บอกตรงกันกับพระเลย

จึงถามวิทยุญาณว่าจะเอาอะไร ไม่อย่างนั้นลูกสาวจะไม่หาย เพราะเขาเกลียดแค้นมาก จะเอาลูกสาว
ให้ตาย

แม่ชีก็ถาม ได้ความว่าเอาสังฆทาน สิ่งของต่อไปนี้ ไม่กวาด มีด ซ้อนส้ม ๒๐ คู่
เขาก็ถามว่า จะเอาไปไหน แม่ชีก็บอกว่า “ยายคนนี้จะมาอยู่วัดอัมพวัน เขารู้จักหลวงพ่อวัดอัมพ
วัน แม่เมตตาให้ทุกวัน และให้ทานทุกวัน เขาบอกอย่างนั้น”

แม่ชีคนนั้นก็ไม่รู้จักวัดอัมพวันด้วยเขาบอกว่า เอาไม้กวาด เพราะมาอยู่วัดต้องกวาดวัด และบอก
ว่าที่วัดกินข้าวเขาใช้ซ้อนกัน

เขาก็เลยพากันมาเต็มวัดเลย มาถวายสังฆทานและนิมนต์พระอนุโมทนา ไม้กวาดยังอยู่เลย วัดนี้ดี
ผีช่วยกวาดเยอะ คนก็เกลียดจัง

พอถวายสังฆทานเสร็จเรียบร้อย พระอนุโมทนา “พุทธาโภคา...” เรียบร้อย ลูกสาวหายทันที
เดี๋ยวนี้ยังอยู่ ถามร้านนรทัศน์ดูได้ เป็นหัวหน้ากองไปแล้ว

ขอฝากไว้อย่าไปไล่ผีแบบนั้นนะ ต้องแม่เมตตา ขอเสนอแนะว่า ถ้าผีเข้าจริง เราก็แม่เมตตาไป
แบบเจ้าคุณธรรมกิตติ (สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี)

คาถาว่า “เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง”

ถ้าเชื่อจำไป ขับรถ ผีช่วยเราหมด

ถ้าจะภาวนาเป็นหัวใจก็ภาวนาว่า “เมตตา คุณฉัณง อรหัง เมตตา”

ก็ไม่น่าเชื่อนะ ตอนเช้าอยู่ดี ๆ พอบ่าย ๓ โมง ทำเป็นคนแก่ กวาดเหมือนคนแก่ พิมพ์หนังสือไม่ได้
เลย ทั้ง ๆ ที่เป็นสาว ทำนมนานได้ แปลกดี

บันทึกถึงคุณยาย*

จินนิภา เวชพันธุ์**

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ หลานได้โทรศัพท์ถึงคุณแม่ ขอให้คุณแม่ช่วยไปดูแลน้องเดช น้องณัฐ เพราะวันที่ ๒๘ หลานจะเดินทางไปวัดอัมพวันกับคณะเพื่อกราบเรียนหลวงพ่ พระราชสุทธี ญาณมงคล (หลวงพ่อจัญญ) เกี่ยวกับการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมที่โรงเรียน หลายแทบไม่เชื่อหูตัวเอง เมื่อคุณแม่บอกว่า คุณยายอาการทรุดลงมาก ให้อะไรก็ไม่ยอมทาน เพราะวันที่หลานไปเยี่ยมคุณยายที่โรงพยาบาล คุณยายถึงพูดคุย ตื่นนาม กินขนมที่หลานกับพี่น้องนำไปเยี่ยมได้เหมือนคนปกติ ยังจำได้ว่าคุณยายบ่นตลอดว่า อยากกลับบ้าน และบอกนางพยาบาลว่า คุณยายปีศาจจะออกแล้ว ทำนางพยาบาล คนไข้ข้างเตียงและหลานหัวเราะกันใหญ่ ขำที่คุณยายลงทุน พูดปดเพราะอยากกลับบ้าน

หลังจากทราบข่าวคุณยายคืนนั้น หลานได้จัดรูปห้าดอกตามคำแนะนำของคุณลุงบุญส่งที่ได้เคยแนะนำเอาไว้ว่าหากต้องการให้หลวงพ่แผ่เมตตาให้ ให้จัดรูปห้าดอก อธิฐานถึงหลวงพ่แล้ว นำไปปักไว้กลางแจ้ง หสนได้ อธิฐานขอให้หลวงพ่ช่วยแผ่เมตตาให้คุณยายหายวันหายคืนโดยเร็ว ถ้าหากคุณยายจะต้องจากลูกหลาน ไปก็ขอให้คุณยายจากไปอย่างสงบและมีสติ

วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ คณะหลานได้ออกเดินทางออกจากโรงเรียนขามแก่นนคร คุณลุงบุญส่งได้มตมารอส่งคณะหลานที่หน้าโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน และบอกว่า ถ้าเป็นไปได้ก็ให้พักกันสักคืน

สำหรับคุณลุงไปด้วยไม่ได้ เพราะไม่สบายและเพิ่งกลับจากพาคณะอื่นไป ขณะที่นั่งรถไป ความดีงามของคุณยายได้ผุดขึ้นมาในความทรงจำมากมาย โดยเฉพาะภาพที่คุณยายกับหลานเคย ไปปฏิบัติธรรมด้วยกัน แม้สังขาร คุณยายจะเสื่อมถอย ลูกเดินแทบไม่ไหว แต่คุณยายก็เพียรถือไม้เท้า เดินจงกรมกลับไปกลับมา แม้จะคิดคืนเพียงใด เมื่อหลานลืมตาขึ้นก็ยังเห็นคุณยายนั่งภาวนาและคอยปลุกหลานให้ลุกขึ้นปฏิบัติ คุณยายจะบอกกับหลานเสมอว่า “เวลาทุกนาทีมีค่ายิ่งเริ่มปฏิบัติเร็วเท่าไยยิ่งดี อย่าให้เหมือนคุณยาย ที่เริ่มเมื่ออายุมากแล้ว คนที่ฝึกวันประกันพรุ่งคือคนที่กำลังเดินถอยหลัง

อีกภาพที่โดดเด่นในใจหลาน ตลอดมา คือภาพที่คุณยายนั่งรอใส่บาตร คุณยายนั่งรออย่างมีความสุข เมื่อหลวงพ่มา สายตาอันฝ้าฟางของคุณยายมองดูหลวงพ่ อย่างชื่นชม ปีติ มีอัมอันสันเทาของคุณยายค่อย ๆ หยิบอาหารใส่บาตรอย่างบรรจง ก่อนกลับบ้านช่วงที่รอคุณแม่มารับ คุณยายพูดตลอดเวลาว่าตั้งแต่เกิดมาไม่เคยฟังเทศน์ได้เต็มเท่าครั้งนี้เลย

ตลอดเวลาที่คิดถึงภาพต่าง ๆ ของคุณยาย น้ำตาแห่งความภาคภูมิใจในตัวคุณยายได้ไหลออกมา โดยไม่รู้ตัว ประมาณ ๑ ทุ่ม รถก็ถึงวัดอัมพวัน หลาน และคณะได้เข้าไปกราบหลวงพ่ หลานได้กราบเรียน หลวงพ่อเกี่ยวกับการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมเพราะใจหลาน เป็นห่วงคุณยาย หลานได้กราบเรียนถามหลวงพ่ ว่า ก่อนมาที่วัด หลานได้รับข่าว คุณยายไม่สบายมาก ไม่ทราบว่า ขณะนี้ คุณยายจะเป็นประการใด ก่อนตอบหลวงพ่ ได้เมตตาเทศน์เรื่อง ”อายุขัย” สรุปใจความว่า อายุของคนเรามีกำหนดจริง แต่เราสามารถเลื่อนกำหนดนั้นได้ด้วยกรรมฐาน สุดท้ายหลวงพ่ได้บอกกับหลานว่า ฝากกลับไปบอกทุกคนด้วยว่า **“ถ้าไม่กินข้าวแล้ว ไม่หายใจ ตายแน่นอน และบอกว่ายายไม่เป็นอะไรแล้วนะ สบายแล้ว”** ถึงแม้ทุกคนจะเข้าใจ ตรงกันว่า หลวงพ่กำลังบอกว่า คุณยาย ได้จากไปแล้ว และจากไปอย่างไม่มีวันกลับ หลวงพ่จึงพูดซ้ำว่า **“ไม่กินข้าว ไม่หายใจ ตายแน่นอน”** แต่หลานก็ไม่อยาก ให้คุณยายจากไป หลานตั้งใจเอาไว้ว่า ถ้าคุณยายหายป่วย หลานจะพาคุณยายไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน

เกือบ ๔ ทุ่ม คณะหลานจึงได้กราบลาหลวงพ่ ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่ อยากให้ทุกคนพักที่วัดก่อนสักคืน ตอนเช้าค่อยกลับ อีกทั้งยกตัวอย่างเกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุของหลาย ๆ คนที่หลวงพ่ เคยห้ามไม่ให้กลับไปแล้ว ไม่เชื่อ หลวงพ่จะพูดอยู่ตลอดเวลา **“เดี๋ยวนี้ หลวงพ่ ไม่อยากห้ามใครแล้วละ เพราะห้ามแล้วก็ไม่ฟัง”** คงเพราะกฎแห่งกรรมอย่างที่ หลวงพ่เทศน์ จึงไม่มีใครเฉลียวใจ ว่า หลวงพ่กำลังเตือนว่าอย่ากลับเลย ถ้ากลับแล้วจะเป็นเหมือนเรื่องที่หลวงพ่เล่าให้ฟัง

ความจริงคณะมิโปรแกรมนักที่วัด๑ คืน แต่เนื่องจากมีสมาชิกบางท่านต้องกลับไปทำธุระเกี่ยวกับพิธีเปิดงานใหม่ จึงต้องพากันกลับ พัก ๆ ที่ตั้งใจจะอยู่ปฏิบัติกันสักคืน ก่อนกลับหลวงพ่ได้เมตตา รดน้ำมนต์พร้อมทั้งแจกเหรียญที่ระลึกครบรอบอายุ ๕๐ ปี ให้กับทุกคนโดยหลวงพ่ ออกตัวกับคณะอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกันว่าจะให้คณะครูข้ามแก่นเท่านั้นนะ เพราะหลวงพ่เตรียมไว้เท่านั้น

ประมาณตี ๒ สิ่งที่คุณคนไม่เคยคิดก็เกิดขึ้น รถที่คณะหลานนั่งกลับได้ประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำที่อำเภอ มัญจาคีรี ซึ่งอยู่ห่างจากโรงพยาบาลมัญจาคีรี ไม่มากนัก น่าอัศจรรย์ไม่มีใครเป็นอะไรมาก ๆ ทั้งๆ ที่รถที่มาประสบเหตุ เห็นเหตุการณ์ เมื่อเห็นสภาพรถต่างพูดตรงกันว่า **“แบบนี้ต้องมีคนตายอย่างแน่นอน”** หลานมั่นใจว่าต้องเป็นบารมีที่หลวงพ่แผ่เมตตา ให้อย่างแน่นอนเพราะจำได้ว่า ขณะที่รถกำลังจะพลิกคว่ำ เสียงหลายคนหวีดร้องเรียกชื่อหลวงพ่รวมทั้งตัวหลานเอง หลานมีความรู้สึกเหมือนมีกระแสอันอบอุ่น โอบอุ้มทุก ๆ คนเอาไว้ หลังจาก ออกจากตราชูร์ร่างกายที่โรงพยาบาล กลับถึงบ้าน อ้อมกับนา รายงานว่า โกต้องโทรมาบอกว่า คุณยายเสียแล้วตั้งแต่มื้อวาน

คุณแม่เล่าให้ฟังว่า คุณยายมีอาการไม่ดีขึ้นตั้งแต่เช้าวันที่ ๒๘ แต่คุณยายก็มีสติ เจ้เนี่ยบอกไว้ที่ หลานฝากให้บอกคุณยายว่า หลานจะไปวัดอัมพวัน จะขอความเมตตาจากหลวงพ่ ให้หลวงพ่เมตตาให้

คุณยาย และขอให้คุณยายพยายามระลึกถึงหลวงปู่ บอกคุณยายให้แล้ว แม้คุณยายจะพูดไม่ได้ แต่คุณยายได้พยายามยกมือเหมือนจะบอกว่า คุณยายรับรู้แล้ว

ก่อนที่คุณยายจะจากไป คุณแม่เล่าว่า คุณยายพยายามยกมือ ๒ ข้างขึ้นพร้อมกัน แต่เนื่องจากสังขารของคุณยายเกร็งไปหมดจึงยกได้เพียง ๒ มือค้างไว้ในลักษณะที่เสมอกัน นั่นแสดงว่าก่อนสิ้นลมหายใจ คุณยายก็ยังมีสติจึงได้พยายามยกมือขึ้นพนม

ความจริงทุกคนได้พยายามทำใจนับแต่วันที่คุณยายได้บอกกับคุณแม่ว่า “เมื่อคืนแม่สวดพระกัณฑ์ไตรปิฎกจบหมดแล้ว ต้มกบที่ทำให้แม่กินก็อร่อยมาก แม่กินจนหมดเลย” ทั้ง ๆ ขณะนั้น คุณยายมีอาการหนักมาก และทานอะไรแทบไม่ได้แล้ว

คุณยายขา....คุณยายได้จากทุกคนไปแล้วจริง ๆ และเป็นการจากไปอย่างสงบและมีสติตามที่หลานได้อธิษฐาน ขอหลวงปู่เอาไว้

จากหลาน

จิตนิภา เวชพันธุ์

อาจารย์โรงเรียน ขามแก่นนคร

ถ.กสิกรทุ่งสร้าง อ.เมือง

จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

* คุณยายทองสุข ปัญญาวรรณ

** อาจารย์โรงเรียนขามแก่นนคร จ.ขอนแก่น

แรงอธิษฐานทำให้หายป่วยได้จริงหรือ

สมภพ ชัยวิศิษฏ์*

ข้าพเจ้ากับบุตรชายได้ร่วมเดินทางโดยรถตู้จากขอนแก่น พร้อมด้วยคณะนำโดยอาจารย์ บุญส่ง อินทวิรัตน์ ถึงวัดอัมพวัน เมื่อเวลา ๕.๐๐ น. วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๖ ได้เข้าพักที่ศาลารับรองแขก ของหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล เพื่อรกราบนมัสการท่าน และขออนุญาตเข้าฝึกปฏิบัติธรรมฐานเป็นเวลา ๗ วัน

เมื่อได้รับอนุญาตจากท่านแล้ว ก็พากันไปรายงานตัวต่อ **อัมมโหฬาร** และลงทะเบียนกับคณะกรรมการของวัด รับการแนะนำระเบียบการต่าง ๆ เป็นที่เข้าใจแล้วเข้าพัก

วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๖ เวลา ๑๓.๐๐ น. ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งใหม่และเก่าพร้อมกันที่ศาลาสุธรรมภavana รับศีล ๘ รับพระกรรมฐาน และฟังโอวาทจากหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล

เสร็จแล้วเริ่มดำเนินการฝึกปฏิบัติโดยมี **แม่ชีชู้อ แซ่เอ็ง** เป็นผู้แนะนำการฝึกปฏิบัติ

ข้าพเจ้าอยากขอแนะนำ สมาชิกใหม่ที่จะเดินทางไปวัดอัมพวัน เพื่อฝึกปฏิบัติธรรมฐาน ได้ทราบกำหนดเวลาปฏิบัติประจำ วันเป็นการล่วงหน้าไว้ดังนี้

กำหนดเวลา

ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

เช้า

๓.๓๐ น.

ตื่นนอน ทำธุระส่วนตัว

๔.๐๐ น.

พร้อมกันที่ศาลาปฏิบัติธรรม เคนจงกรม นั่งสมาธิ

๖.๓๐ น.

แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลพร้อมกัน

๗.๐๐ น.

รับประทานอาหารเช้า

๘.๐๐ น.

ปฏิบัติธรรม เคนจงกรม นั่งสมาธิ

๑๑.๐๐ น.

แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลพร้อมกัน รับประทานอาหารกลางวัน

บาย

๑๓.๐๐ น.

ปฏิบัติธรรม เคนจงกรม นั่งสมาธิ

๑๗.๐๐ น.

แม่เมตตาอุทิศส่วนกุศลพร้อมกัน คัมน์ ปานะ พักผ่อน

คำ

๑๘.๓๐ น.

ปฏิบัติธรรม เคนจงกรม นั่งสมาธิ

๒๐.๓๐ น.

แม่เมตตา อุทิศส่วนกุศลพร้อมกัน พักผ่อน ทำธุระส่วนตัว นอน

วันพระ

ภาคเช้า

ปฏิบัติธรรมพร้อมกันที่ศาลาปฏิบัติธรรม

ภาคบ่ายและภาคค่ำ

ปฏิบัติที่พระอุโบสถ และรับฟังธรรมบรรยาย สรุปรูปการปฏิบัติจากหลวงพ่ พระราชสุทธิญาณมงคล

หมายเหตุ

สถานที่สำหรับการปฏิบัติ อาจเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม
ในระหว่างที่ข้าพเจ้าและบุตรชายของข้าพเจ้า เข้ารับการฝึกปฏิบัติอยู่ที่วัดอัมพวันนี้ตลอดระยะเวลา ๗ วัน ข้าพเจ้าได้ตั้งใจฝึกปฏิบัติตามทุกขั้น ตอน ด้วยความอดทน
ฝึกครบทุกช่วงทุกตอนจนเกิดภาวะจิตสงบ และการปฏิบัติเป็นประจำคือ ก่อนการฝึก พากันสวดมนต์ ไหว้พระพร้อมกันแล้วแยกเคนจงกรม นั่งสมาธิ

ถ้าหากเคนจงกรม ๑/๒ ชั่วโมง ก็นั่งสมาธิ ๑/๒ ชั่วโมง และวันต่อให้พยายามเพิ่มเวลาขึ้นอีกจนถึง ๑ ชั่วโมง

เมื่อจนถึงเวลาพักผ่อนแต่ละช่วง จะมีแม่ชีครูฝึกมากล่าวนำแม่เมตตาอุทิศส่วนกุศล แก่มารดา บิดา ญาติพี่น้อง เทวดาทั้งหลาย เปรตทั้งหลาย และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้มีความสุขโดยทั่วกัน ตลอดจนกรวดน้ำ ให้เจ้ากรรมนายเวร เพื่ออโหสิกรรม

สุดท้าย ข้าพเจ้าก็ตั้งใจอธิษฐานจิต แผลส่วนบุญให้แก่ภรรยา ข้าพเจ้ากล่าวในใจว่า

“ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่ ภรรยาของข้าพเจ้า นางแสงจันทร์ ชัยวิศิษฐ์ จงหายจากโรคที่ป่วยอยู่ คือ โรคต่อมไทรอยด์เป็นพิษ และโรคอื่น ๆ ที่มีภายในร่างกาย จงหายไปหมดสิ้นด้วยเถิด ตลอดจจะมีแต่ ความสุขใจ สุขกาย”

แล้วก็ก้มลงกราบพระประธานทุกองค์ ๓ ครั้ง ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติเช่นนี้ ทุกครั้งที่ปฏิบัติทุก ๆ วัน

ส่วนเวลว่างหลังจากการปฏิบัติในแต่ละวัน ก็ไปกราบรูปปั้นต่าง ๆ ดังนี้

๑. กราบหลวงพ่อดโต พรหมรังสี ปางพรมน้ำพระพุทธรณ์ สวดคาถาชินบัญชร ๕ จบ อธิษฐาน ขอให้ภรรยาของข้าพเจ้าหายจากโรคภัยไข้เจ็บ และมีความสุข
๒. กราบรูปปั้นองค์พระสีวลี และทองกาตาพระสีวลี (มีวางอยู่ใต้ฐานรูปปั้น) ๕ จบ แล้วอธิษฐาน ตามข้อ ๑
๓. กราบรูปปั้นข้างเจ้าพระยาไชยานุภาพ กราบอธิษฐานเหมือนข้อ ๑ และข้อ ๒

การปฏิบัติเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้ทำด้วยความตั้งใจจริง เพราะไม่มีแนวทางอื่นที่จะเป็นที่พึ่ง หวังพึ่ง ในทางบุญ ที่ได้มาฝึกปฏิบัติธรรมเป็นที่พึ่งสุดท้าย

ถ้าหากมีบุญวาสนา และมีความศรัทธา และมีผลบุญตอบสนองการกระทำความเพียรจากการ ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานครั้งนี้จริง คงจะทำให้แบ่งส่วนบุญไปทำให้ภรรยาของข้าพเจ้าที่กำลังป่วยด้วย โรคต่อมไทรอยด์เป็นพิษ และโรคอื่น ๆ ภายในกายได้บรรเทาเบาบางลงบ้าง หรือบางทีอาจหายได้เป็นปกติ

ข้าพเจ้าได้แต่คิดเช่นนี้อยู่เสมอ เพื่อเป็นการปลอบใจตนเอง ในขณะที่ภรรยาของข้าพเจ้าได้เข้ารับ รักษาพยาบาลอย่างดีจากแพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลศรีนครินทร์ ในบริเวณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยย่อว่า ในขณะที่ข้าพเจ้าฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เดินจงกรม นั่งสมาธิ เมื่อจิตเริ่มสงบได้พบเห็นอะไร ก็รีบไปพบอาจารย์ฝึก เพื่อขอคำแนะนำในการปฏิบัติ ในเวลาสอบอารมณ์ (หลังการปฏิบัติ)

การเดินจงกรม การนั่งสมาธิ เมื่อจิตสงบแล้ว มักมีปรากฏภาพต่าง ๆ หลายอย่าง หลายประการ ด้วยกัน ซึ่งไม่สามารถจะนำมาเล่า ณ ที่นี้ได้ เพราะเป็นสิ่งที่รู้เห็นได้เฉพาะตนเองเท่านั้น

การฝึกปฏิบัติของข้าพเจ้า ก็อยู่ในเกณฑ์ก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ สมความตั้งใจไว้

เหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง ที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจ และปลื้มปีติเป็นล้นพ้น จนบอกไม่ถูกคือ ในวันที่ ข้าพเจ้าได้กลับถึงบ้านพักในจังหวัดขอนแก่น เมื่อเวลา ๒๕.๐๐ น. เศษ

ภรรยาของข้าพเจ้ารีบมีลงมาจากบนบ้าน มารับข้าพเจ้าพร้อมกับยื่นหนังสือคำวินิจฉัยโรคของ นายแพทย์ (ที่ชำนาญโรคเฉพาะทาง) จากโรงพยาบาลศรีนครินทร์ให้ดูด้วยความดีใจจนน้ำตาไหล

ปรากฏว่าผลของการเจาะตรวจโลหิต และการตรวจทางปฏิบัติการครั้งสุดท้ายที่ไปพบหมอสยาม นัด ในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๓๖ หายจากโรคต่อมไทรอยด์ เป็นพิษ

ภรรยาของข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่า คุณหมอดีได้เชิญไปพบในห้องตรวจโรค แล้วสอบถามอาการต่าง ๆ เป็นเวลาพอสมควร ได้กล่าวแสดงความยินดีที่หายป่วยจากโรคนี้

โดยคุณหมอได้กล่าวว่า เป็นคนไข้รายแรกที่ยังหายจากโรคนี้ได้เร็วกว่าคนป่วยคนอื่น ๆ ที่เป็นโรค เดียวกัน และหายได้อย่างเหลือเชื่อเลยทีเดียว

คนไข้ที่ป่วยด้วยโรคต่อมไทรอยด์เป็นพิษ ที่เข้ามารับการรักษาที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ขอนแก่น มาจากหลายจังหวัด บางคนป่วยมานาน ๗-๑๐ ปี ก็ยังไม่หายเลย

ภรรยาของข้าพเจ้าเริ่มป่วยและตรวจพบโรคนี้ แล้วรีบรักษาจนหายอย่างรวดเร็วเช่นนี้ เพียงเวลา ๕ เดือนเท่านั้น

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงมีความเชื่อมั่นเหลือเกินว่า จากผลกรที่ได้เดินทางขอเข้ารับการ ฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ตลอดระยะเวลา ๗ วัน

ทำให้อารมณ์และจิตใจของข้าพเจ้าเกิดความสุข และสามารถส่งผลบุญที่ได้รับ และแรงอธิษฐานจิต ทำให้ภรรยาของข้าพเจ้าได้หายจากโรคที่ป่วยอยู่นี้ได้อย่างแน่นอน

สุดท้ายข้าพเจ้า ขอกราบคารวะ นมัสการมายังพระราชสุทธินิยามมงคล(หลวงพ่อจรรย์) ท่านเจ้า อาวาสวัดอัมพวัน ที่เคารพสักการะอย่างสูง

ขอให้บารมีของท่านจงแผ่ไปทุกทิศ เพื่อยังความร่มเย็นเป็นสุขกาย สุขใจ แก่มวลมนุษยโลก ชั่ว กาลนานด้วยเทอญ

และขอให้บรรดาแม่ชี และเจ้าหน้าที่ทุก ๆ คนของวัดอัมพวัน จงได้รับแต่ความสุขกาย สุขใจ โดย ทั่ว ๆ กันทุก ๆ คน

สมภพ ชัยวิศิษฐ์

๒๔ เม.ย. ๓๖

* อจิตสาธาณสุขอำเภอ จขอนแก่น

ภาคธรรมบรรยาย



ธรรมปฏิบัติ

คนตายแล้ว - ไปเกิดได้อย่างไร

พระราชสุทธินามมงคล

คำว่า **กรรม** หมายความว่า การกระทำกรรมในชาตินั้นแล้วให้ผลในชาตินั้น แสดงการให้ผลของกรรมในชาติเดียวกันเป็นการแสดงง่าย มีเหตุผลอ้างอิงมากมายและบางเรื่องสามารถพิสูจน์เห็นจริงได้ไม่ยากนัก แต่สำหรับเรื่องกรรมที่กระทำในชาติก่อน นำผลมาให้เราในชาตินี้ก็ดี หรือกรรมที่กระทำในชาตินี้แล้วไปแสดงตัว หรือแสดงผลของมันในชาติหน้าก็ดี เรื่องนี้เป็นเรื่องเข้าใจยากที่สุด และยิ่งกว่านั้นก่อนที่จะเข้าใจว่ากรรมที่กระทำในชาตินี้ ไปแสดงผลของมันในชาติหน้าได้ ก็จำเป็นจะต้องเข้าใจเรื่องตายเรื่องเกิด เสียก่อนด้วยเหตุนี้

โอกาสนี้ อาตมาจึงได้รวบรวมนำเอา เรื่องการเกิดการตายของสัตว์มาชี้แจง เพื่อปรารถนาจะให้ท่านได้ทราบว่า **กรรมที่กระทำในชาตินี้ไปแสดงผลในชาติหน้าได้อย่างไร** ถ้าหากเข้าใจในเรื่องการเกิดการตายดีแล้ว การกล่าวเรื่องกรรมที่นำไปให้ผลในภพหน้าก็จะเป็นการง่าย แต่ปัญหาของเรื่องการเกิดการตายนี้ ไม่ใช่เป็นปัญหาเล็กน้อย ตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์มาจนกระทั่งถึงบัดนี้ ก็มีนักปราชญ์ราชบัณฑิตวิทยาศาสตร์เป็นอันมาก ได้พยายามคิดค้นหาทางที่จะให้ทราบว่าคนตายแล้วสูญไปเลย หรือคนตายแล้วไปเกิดได้อีก ถ้าไปเกิดได้เอาอะไรไปเกิด ไปอย่างไรและเกิดอย่างไร การค้นคว้าในเรื่องเหล่านี้สืบต่อมาจนนับชั่วอายุคนไม่ได้ จนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นปัญหาโลกแตกอยู่นั่นเอง หาได้คลี่คลายออกไขจนสามารถยืนยันได้ไหม

เรื่องคนตายไปแล้วจะไปเกิดหรือไม่ นั้น มีความเข้าใจกันไปหลายกระแส บางท่านก็เข้าใจว่าร่างกายของคนเรานี้ ประกอบขึ้นด้วยรูปหรือวัตถุ ดังนั้น เมื่อคนตาย ร่างกายก็ฝังจมดินไป ไม่สามารถจะไปเกิดอีกได้ บางท่านเข้าใจว่าตายแล้วก็ลงไปเกิดอีก

ในบรรดาผู้ที่เข้าใจว่าตายแล้วไปเกิดอีกได้นี้ ก็มีความเข้าใจแตกแยกออกไปมาก เช่นผู้ตายจะต้องไปเกิดอยู่ในสวรรค์หรือนรก ก็แล้วแต่ผลแห่งการกระทำของตน และสวรรค์นรกนั้นได้มีผู้สร้างขึ้นสำหรับลงโทษ หรือให้รางวัลตลอดนิรันดร โดยไม่กลับมาเป็นมนุษย์อีก บางท่านเข้าใจว่าคนที่ตายจะต้องไปเกิดเป็นคนเท่านั้น ไปเกิดเป็นสัตว์ไม่ได้ แต่ขงท่านว่าไปเกิดเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ บางคนเข้าใจว่าจิตหรือวิญญาณ หรือเจตภูตินี้เป็นอมตะ เมื่อร่างกายของคนแตกดับไปแล้ว วิญญาณก็จะออกจากร่างกาย ล่องลอยไปเกิดใหม่ บางคนศึกษาวิชาทางโลก ทางวิทยาศาสตร์มามาก ๆ ก็เข้าใจว่า ถ้าบุคคลใดมีลูกเต๋าสืบต่อไปอีกเรื่อย ๆ ก็จะไปเกิดได้อีก ตามหลักของชีววิทยา เพราะลูกทุก ๆ คนนี้ก็สืบต่อมาจากเซลล์ของพ่อแม่ นั่นเอง เมื่อสืบต่อไปหลาย ๆ ชั่วคนแล้ว ชีวิตเดิมก็จะปรากฏขึ้นมาอีก แต่บางคนกลับมีความเห็นว่าร่างกายนั้นประกอบไปด้วยรูปหรือวัตถุ ความรู้สึกนึกคิดนั้นเป็นหน้าที่ของมันสมอซึ่งได้วิวัฒนาการทีละ

น้อย ๆ มาตั้งแต่เด็กด่าบรรพบุรุษ จนมีอำนาจในการนึกคิดและรู้สึกได้ แต่เมื่อตายแล้ว ก็เป็นอันหมดเรื่อง
ไม่สามารถที่จะเกิดได้อีก

เรื่องนี้เป็นเรื่องมากคนก็มากความคิดเห็น แม้เจ้าของลัทธิศาสนาใหญ่ ๆ หลายศาสนา ก็มีความ
คิดเห็นไม่ตรงกัน เพราะเรื่องคนเกิดหรือคนตายเราเห็นได้ง่าย ๆ แต่เรื่องตายแล้วไปเกิดหรือไม่ เป็นเรื่อง
ลึกลับเป็นปัญหาโลกแตกมาจนบัดนี้

สำหรับคำสอนของพระพุทธศาสนานั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่า คนตายแล้วไปเกิดอีก
ได้และจะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือเป็นสัตว์อีกก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี พระองค์มิได้สอนไว้เลย ๆ ลอย ๆ ว่าคน
ตายแล้วไปเกิดได้เท่านั้น หากแต่ให้รายละเอียดในเรื่องนี้ไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างพิสดาร ถึงวิธีไปเกิดได้
อย่างไร มีอะไรบ้าง ไปอย่างไร เกิดอย่างไร พระองค์สอนไว้ยากง่ายเป็นขั้น ๆ แล้วแต่ที่วุฒิของบุคคล
ผู้สนใจศึกษามีพื้นฐานมาดีก็สามารถเข้าใจได้ละเอียดขึ้น

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า คนตายไปแล้วไปเกิดได้ก็ดี แต่ความคิดเห็นของศาสดาอีกหลาย
ท่านนั้น ก็ตรงกันในหลักใหญ่ ๆ ของพระพุทธศาสนาที่ว่า “เกิดอีก” เท่านั้น เช่น ศาสนาพราหมณ์ถือว่า
คนตายแล้วจิตหรือวิญญาณก็ล่องลอยออกจากร่าง ไปปฏิสนธิใหม่ เหตุนี้จิตหรือวิญญาณก็เป็นอมตะไม่มี
วันตาย เมื่อจากคนนี้ก็ไปสู่ยังคนใหม่ เมื่อจากคนนั้นก็ไปสู่คนอื่น ๆ ต่อไปตามลำดับเหมือนคนอาศัยอยู่ใน
บ้าน เมื่อบ้านพังลงแล้วจะอาศัยอยู่ไม่ได้ก็ต้องเดินทางไปหาบ้านอยู่ใหม่ต่อไป

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ตรงกันข้าม พระองค์สอนว่าจิตหรือวิญญาณนั้นมิได้เป็นอมตะไม่
มีวันตาย หากแต่เกิดดับสืบต่อไปไม่ขาดสาย และจิตใจก็ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ไม่ได้เลย จะเทียบคนย้าย
จากบ้านที่จะพังหาได้ไม่ ยิ่งกว่านั้นความเข้าใจที่ว่า การที่ไปเกิดได้ก็ไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น ก็เป็น
ความเข้าใจผิด เพราะยังมีรูปอีกชนิดหนึ่งเรียกว่า กัมมขรุบ/ หรือรูปอันเกิดแต่กรรมก็ร่วมในการปฏิสนธิ
ด้วย สำหรับในข้อนี้ เป็นอีกข้อหนึ่งที่ท่านจะได้เห็นความพิสดารน่าอัศจรรย์ในพระพุทธศาสนา เพราะ
ไม่ว่าใครหรือศาสดาองค์ไหนที่ว่า คนตายแล้วไปเกิดได้ก็ต้องไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น มิได้แสดง
การตายการเกิดอย่างไรให้ชัดเจน แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า นอกจากจิตไม่ใช่ล่องลอยไปแล้ว รูป
บางชนิดก็ไปเกิดได้ ส่วนจะไปได้อย่างไร รูปอะไรบ้าง มีเหตุผล หลักฐานข้อเท็จจริงอย่างไรนั้น ขอได้
โปรดฟังต่อไป

การที่เข้าใจว่า คนตายแล้วไปเกิดได้นั้นจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องจิต เรื่องรูป เรื่องกรรม และ
เรื่องความตาย ว่าเหตุใดจึงตาย ความตายมีที่อย่างไร ฆณะใดที่ตายมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีความรู้สึกอย่างไร
และจิตใจทำงานกันอย่างไร ฯลฯ ให้เข้าใจดีเสียก่อน ดังนั้น ท่านจึงจะเห็นได้ว่า เรื่องตายเรื่องเกิดจะ
กล่าวกันง่าย และให้เข้าใจดีด้วยนั้น ย่อมเป็นไปได้เลย

ก่อนอื่น อาตมาขอย้อนไปถึงเรื่องจิตอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเป็นตอน ๆ ว่าจิตนั้นเป็นธรรมชาติที่รู้อารมณ์ รู้จักนึกคิดจดจำ จิตนั้นเป็นธรรมชาติที่มีความเกิดดับสลับต่อกันเสมอเป็นนิมิต มีดีหุค นิ่งและจิตนั้นเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถมองเห็น หรือจับต้องได้ แต่ก็มีอำนาจในการสั่งสมสันดาน หรือสามารถเก็บเอาอารมณ์ต่าง ๆ ไว้ในจิตแล้วก็แสดงออกซึ่งอารมณ์นั้น ๆ ได้ เมื่อแยกงานของจิตออกก็จะได้เป็นสอง คือ

๑. การงานที่จิตกระทำ ได้แก่การที่จิตขึ้นวิถีรับอารมณ์ต่าง ๆ จากทางทวาร หรือประตูที่ ๕ คือรับอารมณ์จากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เช่น เห็น ได้ยิน คิด เป็นต้น
๒. จิตเป็นภวังค์ ได้แก่จิตมิได้ขึ้นวิถีอารมณ์จากทางตา หู จมูก ลิ้น กายและใจเลย แต่จิตก็ทำงานอยู่ตลอดเวลา คือ เกิด ดับ และมีอารมณ์ที่คิดมาตั้งแต่ปฏิสนธิ

การที่อาตมาได้แยกการงานของจิตออกเป็นสองเช่นนี้ เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า ในขณะที่รับอารมณ์ตามทวารที่ ๕ นั้น จิตก็ทำงาน และจิตที่เป็นภวังค์ คือ มิได้ขึ้นวิถีรับอารมณ์ จิตก็ทำงานเหมือนกัน

ข้อ ๑. การขึ้นวิถีรับอารมณ์ของจิตนั้น จิตจะรับอารมณ์หรือจะเกิดอารมณ์ขึ้นได้ก็จะต้องอาศัยมีผัสสะ คือการกระทบ หากมิได้กระทบแล้ว จิตก็ไม่สามารถรับอารมณ์ได้ เช่นเสียงมิได้กระทบหูแล้ว ก็จะไม่ได้ยิน รูปมิได้กระทบตาแล้วก็จะไม่เห็น และอารมณ์หรือ เรื่องที่จะเป็นตัวยื่น ให้คิดไม่กระทบกับจิตแล้วก็คิดนึกไม่ได้เลย

ข้อ ๒. ภวังคจิต คำว่าภวังค์ หรือจิตภวังคนี้มีบุคคลกันอยู่เสมอโดยทั่วไป แต่ความเข้าใจของคนเป็นส่วนใหญ่แล้วเข้าใจว่า ภวังค์ หมายถึงจิตมีความสงบ คือ นิ่งอยู่เฉย ๆ หรือนิ่งใจลอย แต่ตามหลักของ ปรมัตถธรรมนั้น ตรงกันข้ามคำว่า ภวังค์ หมายถึง องค์แห่งภพ หมายถึง จิตตั้งแต่ปฏิสนธิจนถึงจุด คือ ตาย ขณะใดที่จิตมิได้ยกขึ้นสู่ธรรม ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และขณะนั้น จิตก็เป็น ภวังค์ ภวังคจิตที่เห็นได้ง่าย ๆ ก็คือ คนกำลังหลับสนิท ขณะหลับสนิทจะไม่มีความรู้สึกรู้ตัวเลย ขณะใดจิตมีความรู้สึกขึ้นในอารมณ์จากทวารที่ ๕ แล้ว ขณะนั้นจิตก็พ้นไปจากเป็นภวังค์ ความจริงขณะที่เราเห็นหรือได้ยินหรือคิดนั้น จิตก็ขึ้นวิถีรับอารมณ์ แล้วก็มีภวังคจิตขึ้นสลับอยู่ตลอดไป ทั้งนี้เป็นไปโดยรวดเร็วมาก ดังนั้นเราจึงไม่รู้สึกรู้

การที่อาตมานำท่านมาสู่ความเข้าใจที่สับสนนี้ ก็เพราะปรารถนาจะให้ท่านทราบว่าในขณะที่จิตมิได้ขึ้นวิถีรับอารมณ์นั้น จิตก็เป็นภวังค์ จิตเป็นภวังคนี้จะไม่มีความรู้สึก แต่ถึงจะไม่รู้สึกก็ดี จิตก็ทำงานคือเกิดดับ สืบเนื่องกันไปอยู่เป็นนิมิต และมีอารมณ์เหมือนกัน แต่เป็นอารมณ์ที่อยู่ในจิตมิได้แสดงออกมาให้เราเห็น ได้ยินหรือรู้สึกได้ เป็นอารมณ์เก่าที่สืบเนื่องต่อมาจากปฏิสนธิ ถ้าจะ

เปรียบกับไดนาโมทำไฟก็คือ ไดนาโมที่กำลังหมุนอยู่มิได้หยุดนิ่งนั่นเอง มันพร้อมที่จะส่งกระแสไฟไปจุดยังหลอด ถ้าเปิดสวิตช์ขึ้น ภาวักจิตก็มีได้หยุดนิ่งอยู่เฉย ๆ แต่กำลังทำงานอยู่เหมือนกัน พร้อมทั้งจะรับอารมณ์อยู่เสมอ

การที่อาตมาแสดงจิตที่ขึ้นวิธึรับอารมณ์และภาวักจิตนี้ ก็เพื่อจะได้นำท่านเข้าไปสู่เรื่อง ของความตายว่าบุคคลที่กำลังจะตายนั้น จิตกำลังทำงานอะไรอยู่

ต่อไปนี้ อาตมาจะได้แสดงถึงเรื่องว่าด้วยความตายเสียก่อน ว่ามีเหตุอะไรบ้างที่จะมทำให้ตาย

ตามพุทธภายิต พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแบ่งความตายออกเป็นส่วนใหญ่ ๆ ไว้เป็นสองประการคือ

กาลมรณะ หมายความว่า ถึงเวลาที่จะต้องตาย

อกาลมรณะ หมายความว่า ยังไม่ถึงเวลาที่จะต้องตาย ทั้งนี้ยอมแสดงให้เห็นว่าความตายนั้น เมื่อถึงเวลา หรือถึงที่แล้วจึงตาย ก็มี และเมื่อยังไม่ถึงเวลาหรือถึงที่แล้วตายก็มี

คำว่า **มรณุปัตติ** แยกศัพท์ออกเป็น ๒ คือ มรณะ และ อุปัตติ มรณะ แปลว่าตาย อุปัตติ แปลว่าเกิดขึ้น หมายถึงความตายและความเกิดขึ้น มรณุปัตตินั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ไว้มี ๔ ประการคือ

๑. **อายุภยยะ** หมายถึง ตายโดยสิ้นอายุ
๒. **กัมมภยยะ** หมายถึง ตายโดยสิ้นกรรม
๓. **อุภยภยยะ** หมายถึง ตายโดยสิ้นอายุ และสิ้นกรรม
๔. **อุปัจเจกภยยะ** หมายถึง ตายด้วยอุบัติเหตุต่าง ๆ มาด้ครอน คือยังไม่สิ้นทั้งอายุและยังไม่สิ้นกรรม

๑. **อายุภยยะ** ตายโดยสิ้นอายุ ข้อนี้ได้แก่สัตว์ทั้งหลาย ต้องตายไปโดยสิ้นอายุ เพราะสัตว์ทุกชนิดย่อมจะมีชีวิตอยู่ภายในขอบเขตของอายุขัย เช่น เตามีอายุ ๑๓๐ ปี ช้างมีอายุ ๓๐๐ ปี ยุงมีอายุ ๑๕ วัน เป็นต้น

มนุษย์ในปัจจุบันมีอายุขัยเพียง ๗๕ ปีก็ตาย แม้ว่าจะมีผู้ที่มีอายุกว่า ๗๕ ปีบ้างก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น การที่โลกในปัจจุบันค้นคว้าในสรีระของมนุษย์ จนมีความรู้ละเอียดประณีต ค้นคว้าในเรื่องอาหารและหุยกยาสารพัดเพื่อประสงค์จะให้มนุษย์ปราศจากโรภัยมาเบียดเบียนแล้วจะได้มีอายุยืนนี้ แม้จะ

ค้นคว้ากันต่อไปสักเพียงใด วิทยาศาสตร์การแพทย์จะเจริญก้าวหน้าไปสักเพียงไหน ก็เป็นการช่วยได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะการมีอายุยืน หรือ อายุสั้น มิได้มีเหตุเพียงในด้านวัตถุอย่างเดียวเท่านั้น แต่ความจริงมีเหตุอื่นที่สำคัญมากอีกหลายประการ ซึ่งจะได้กล่าวในโอกาสต่อไป

๒. **กัมมกษยะ** ตายโดยสิ้นกรรม ในข้อนี้ หมขถึงการที่สัตว์ทั้งหลายเกิดขึ้นมาและเป็นไป นั้น อาศัยกำลังของกรรมที่หล่อเลี้ยง หรือสนับสนุนให้ชีวิตดำเนินไปได้อย่างไร อาตมาจะให้เหตุผลข้อเท็จจริงในภายหลัง ขณะนี้กำลังกล่าวถึงเรื่องความตาย การที่จะต้องกล่าวถึงกรรมก็เพราะเกี่ยวพันไป

๓. **อุภยกษยะ** ตายเพราะสิ้นอายุและกรรม ข้อนี้ ไม่มีปัญหาอะไรมาก ด้วยความตายที่เกิดขึ้น เพราะสิ้นอายุ นั้น หมายถึงแก่เฒ่า อายุมากแล้ว ร่างกายก็หมดกำลังที่จะอยู่ต่อไปได้ ทั้งกรรมที่สนับสนุนให้คงชีวิตอยู่ก็หมดลงด้วย บุคคลผู้นั้น ถึงแก่ความตายด้วยเหตุทั้งสอง

๔. **อุปัจเจตกัมมะ** หมายถึงตายด้วยอุบัติเหตุต่าง ๆ มาตัดรอน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงอายุขัย และยังไม่สิ้นกรรม เช่น ตกต้นไม้ตาย หรือ ถูกรถทับตาย ความตายในข้อนี้ คือ ความตายโดยเหตุต่าง ๆ อันเป็นปัจจุบัน มิได้สิ้นอายุ หรือ มิได้มีกรรมแต่อดีตมาตัดรอน แต่ถึงแม้ดังนั้นก็อาศัยกรรมแต่อดีตเป็นแรงส่ง เช่น กรรมแต่อดีตเป็นตัวส่งให้เข้าไปอยู่ในเรือนจำ แล้วไปติดโรคระบาดตายภายในเรือนจำ เป็นต้น

เพื่อความเข้าใจง่ายขึ้นสำหรับความตายที่ ๕ ประการนี้ ท่านได้เปรียบเทียบกับกับดวงประทีปที่ใช้ น้ำมัน คือ ชีวิตทั้งหลายเปรียบเสมือนประทีป หรือ โคมไฟที่อาศัยน้ำมัน ธรรมดาโคมที่อาศัยน้ำมันนั้น ไฟจะดับได้ก็ด้วยเหตุ ๔ ประการ

เหตุที่ทำให้ไฟดับ ๔ ประการคือ

๑. เพราะเหตุที่หมดน้ำมัน
๒. เพราะเหตุที่หมดไส้
๓. เพราะเหตุที่หมดทั้งน้ำมัน และหมดไส้
๔. เพราะเหตุที่มีอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ลมพัด หรืออะไรมาทับให้ดับ

๑. เมื่อโคมไฟหมดน้ำมัน ไฟก็จะดับ ข้อนี้หมายถึง ชีวิตทั้งหลายจะถึงแก่ความตบเมื่อสิ้นอายุ
๒. เมื่อโคมไฟหมดไส้ไฟก็จะดับ หมายถึงชีวิตทั้งหลาย เมื่อสิ้นกำลังของกรรมที่สนับสนุนให้ชีวิตคงอยู่แล้ว ก็จะถึงแก่ความตาย
๓. เมื่อโคมไฟหมดทั้งน้ำมันและหมดทั้งไส้ ข้อนี้ได้แก่ชีวิตทั้งหลายต้องสิ้นชีวิตเพราะหมดอายุและกำลังของกรรมที่จะให้คงอยู่

๔. เมื่อโคมไฟถูกลมพัดดับ ช้อนนี้ได้แก้มยังไม่ถึงอายุและกรรม แต่ต้องตายด้วยอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง สำหรับในข้อ ๑-๒-๓ ตายเพราะถึงเวลาที่จะต้องตาย สำหรับในข้อ ๔ ข้อเดียวเท่านั้น ที่ผู้ตายยังไม่ถึงคราวที่จะต้องตาย แต่ก็ตายลงไปเพราะเหตุในปัจจุบัน

เมื่อท่านได้ทราบเหตุของความตายโดยย่อ ๆ แล้วก็ควรจะทราบต่อไปว่า ขณะใกล้จะตายนั้น เกิดอะไรขึ้น ทั้งจิตใจและร่างกายทำงานกันอย่างสลับซับซ้อนอย่างไร การแสดงในเรื่องนี้ไม่ใช่ง่าย ถ้าจะกล่าวโดยละเอียดแล้วก็จะต้องใช้เวลามาก และจะต้องมีภาพของวิถีจิตในวิถีต่าง ๆ และตารางแสดงรูปอันเกิดแต่กรรม จิต อุดู และอาหารด้วย ว่าเกิดดับสลับต่อกันไปยังภาพใหม่ได้อย่างไร

อาตมาได้กล่าวมาแล้วถึงเรื่องจิตว่ามีภาระงานอยู่ ๒ อย่าง คือ ขณะรับอารมณ์ทางทวาร ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และจิตในขณะเป็นทวาร คือ ไม่รู้สึกตัวเลย บุคคลผู้ซึ่งใกล้จะถึงแก่ความตายนั้น จะต้องเกิดอารมณ์ขึ้น ไม่ทางทวารใดก็ทางทวารหนึ่งทั้ง ๖ ทวารนี้

การเกิดอารมณ์ขึ้นตอนใกล้ตายนั้นเป็นธรรมชาติ บุคคลใดจะตายลงโดยไม่เกิดอารมณ์ขึ้นก่อนจากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ได้เลย ไม่ว่าจะตายโดยฉับพลันทันทีอย่างไรก็ตาม เพราะจิตนั้นย่อมเกิดดับโดยรวดเร็วมาก และจะต้องอาศัยกำลังของกรรมที่เกิดขึ้นขณะใกล้จะตายนั้น เป็นตัวนำส่งให้เกิดการปฏิสนธิขึ้น

บุคคลที่ใกล้จะตายนั้นย่อมมีอารมณ์ แต่อารมณ์จะดีหรือร้ายก็ได้ เช่น ได้เห็นสิ่งสวยงามเป็นนิมิต นิยม คนไข้ก็จะมีหน้าตาแจ่มใสยิ้มแย้ม แต่ก็ได้เห็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัว หรือหวาดเสียว คนไข้ก็แสดงอาการตื่นเต้นตกใจ ขวัญหาย หน้าตาบูดเบี้ยว คนที่ดูแลคนไข้ ที่ใกล้จะตายมักจะไปประสพ

การที่อารมณ์ได้เกิดขึ้นขณะใกล้ตายให้เห็นไปต่าง ๆ ก็เป็นการประกาศว่าบุคคลผู้นั้นจะไปเกิดไปสุคติ หรือทุคติอย่างไร ดังนั้นเราจึงเห็นว่า โดยมากคนที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ตายจึงบอกพระอรหันต์ แก่คนไข้ และศาสนาอื่นก็บอกสิ่งที่ดีงามต่าง ๆ ซึ่งทางสวรรค์ให้แก่คนไข้

เรื่องของความตายเป็นเรื่องสำคัญขั้นสุดท้ายของชีวิต ผู้ใดเข้าใจดีก็จะเป็นเครื่องช่วยตัวเองและคนได้มาก ความไม่เข้าใจ หรือผิดพลาดไปเพียงเล็กน้อย ก็อาจทำให้เกิดการเสียหายร้ายแรงอย่างยิ่งแก่ชีวิตไปชั่วกาลนานได้

แต่อาจมีผู้สงสัยว่า เหตุใดคนที่ใกล้จะตาย ทำไมจึงต้องเกิดอารมณ์ขึ้น อะไรทำให้เกิดอารมณ์ หรือเห็นไปต่าง ๆ นานา เพียงอารมณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น จะนำไปสู่สุคติ หรือทุคติได้จริง หรือคนที่กำลังจะตาย มีความรู้สึก หรือเจ็บปวดอย่างไรบ้าง การงานที่จิตและร่างกายได้กระทำไปขณะชีวิตใกล้จะตาย

แตกดับ ตลอดจนถึงมีอะไรบ้างปฏิสนธิ เพราะตามหลักที่พระพุทธศาสนาถือว่าผู้ใดเข้าใจว่าจิตของผู้ตาย นั้นเองล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ ก็เป็นความเห็นผิด และเข้าใจว่า จิตเท่านั้นที่ปฏิสนธิได้ก็เป็นความผิดที่ผิด ความเห็นที่ถูกนั้นอย่างไร อาตมาจะได้กล่าวต่อไปตามลำดับ

ตามหลักปรมาตมธรรม หรือตามสภาวะนั้น คนตายหรือสัตว์ตายไม่มี คนตายหรือสัตว์ตายเป็นเพียง เราสมมุติ พุคกันให้เข้าใจเท่านั้น อันหมายถึงว่า คนที่ไม่หายใจแล้วคือคนตายแต่สภาวะธรรมกลับตรงกันข้าม คนจะตายหรือคนกำลังมีชีวิตอยู่ ธรรมชาติของจิตก็เกิดดับสลับต่อกันไป และทำงานการเช่นนั้น เจตสิก ซึ่งมีหน้าที่ประกอบกับจิตก็เกิดดับสลับต่อกันไปเช่นนั้น หรือแม้แต่รูปที่เกิดขึ้นในร่างกายก็เกิดดับต่อกันเช่นนั้นเหมือนกัน ความแตกต่างกันมีอยู่แต่เพียงว่า จิต เจตสิก และรูปของคนตายได้ปรากฏอยู่ยัง ภาวิใหม่ หรือที่ใหม่เท่านั้นเอง ถ้าถอนเอาความยึดถือที่สมมุติว่า เป็นคนหรือสัตว์ออกเสีย ก็เหมือนกับไฟฟ้าที่เกิดอยู่ที่นี้ เมื่อมีเหตุมีปัจจัย ก็ไปเกิดอยู่ที่โน้นอันเป็นไปตามธรรมดา ธรรมชาติแม่เหล็กก็ต้องมีความดึงดูดเสมอ ธรรมชาติของจิตก็ต้องรับอารมณ์อยู่มิได้ หุดย่อยอ่อนเช่นเดียวกัน คนที่กำลังมีชีวิตอยู่หรือคนที่ใกล้จะตายก็เหมือนกัน จิตย่อมรับอารมณ์อยู่ อันเป็นไปตามธรรมชาติ ต่างกันแต่ว่า เมื่อคนใกล้จะตาย เราเรียกชื่ออารมณ์นั้นว่า กรรม กรรมนิमित คตินิมิต

อาตมาได้กล่าวถึงอารมณ์เกิดขึ้นได้อย่างไรมาบ้างแล้ว แต่ได้พูดไปเพียงย่อ ๆ เท่านั้น จึงขอเพิ่มเติมให้ละเอียดขึ้นอีกเล็กน้อย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่า สภาวะ คือธรรมชาติทั้งหลายจะเกิดขึ้นได้นั้นจะต้องอาศัยเหตุ ถ้าปราศจากเหตุเสียแล้ว ก็หาเกิดขึ้นมาได้ไม่ แต่เหตุที่ว่านี้มีหลายชั้น เป็นเหตุใกล้ ๆ ดั้น ๆ เห็นเห็นง่าย ก็มี และเหตุที่ไกล ๆ ลึกซึ้ง เห็นได้ยากก็มี ปัญหาต่าง ๆ ของชีวิต เช่น ชีวิตคืออะไร มาจากไหน เป็นเรื่อง ลึกลับ ถ้าไม่ได้อาศัยสัมพันธคุณญาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็จะเข้าไม่ถึงเลย

อารมณ์ที่จะเกิดขึ้นก็เหมือนกัน อยู่เฉย ๆ มันจะเกิดขึ้นมาเองก็หาไม่ อารมณ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยเหตุเหมือนกัน เช่น อารมณ์ที่เกิดขึ้น ทางตา และหูต้องมีเหตุดังนี้

- (๑) อารมณ์ที่จะเกิดขึ้นทางตา ก็จะเห็นได้นั้นต้องอาศัยเหตุ ประการ มาประชุมพร้อมกัน คือ
 ๑. จักขุปสาทะ ได้แก่ ประสาทตา
 ๒. รูปารมณ์ ได้แก่ รูป คือ สีต่าง ๆ
 ๓. อาโลกะ ได้แก่ แสงสว่าง
 ๔. มนสิการ กระทำอารมณ์ให้แก่จิต พุคง่าย ๆ ก็คือ ความตั้งใจนั่นเอง

เมื่อมีเหตุทั้ง๔ ประการนี้ มาประชุมหรือจรดพร้อมกันเข้าแล้ว การเห็นก็มักจะเกิดขึ้นทันที ถ้าเหตุทั้ง๔ นี้ มาประชุมพร้อมกันแล้ว จะไม่เกิดการเห็นขึ้นก็ไม่ได้ แต่ถ้าขาดไปเสียอันใดอันหนึ่ง หรือหลายอันแล้ว การเห็นจะเกิดขึ้นไม่ได้เหมือนกัน เช่น ประสาทตาไม่ดี รูปรามณ์ อันได้แก่คลื่นแสงไม่มี ขาดแสงสว่าง หรือ ขาดความตั้งใจ ที่จะเห็น

(๒) เหตุให้เกิดการได้ยินมี ๔ ประการคือ

๑. โสตประสาท ได้แก่ประสาทหู
๒. สัททารมณ์ ได้แก่เสียง คือความสั่นสะเทือนของอากาศ
๓. วิวรากาสะ ได้แก่ช่องว่างในหู
๔. มนสิการ ได้แก่การทำอารมณ์ให้แจ่มชัด คือ ตั้งใจ

เมื่อเหตุทั้ง๔ ประการนี้ มาประชุม หรือจรดพร้อมกัน เมื่อนั้นก็จะปรากฏการณ์ได้ยินขึ้นทันที การได้ยินที่จะปรากฏการณ์เกิดขึ้นได้ โดยขาดเหตุไปแม้อันหนึ่งอันใดแล้ว การได้ยินก็ไม่เกิดขึ้นเลยเป็นอันขาด

การที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงสอนในเรื่องนี้ไว้ก็มีได้ประสงค์ จะให้ศึกษาวิชาสิริศาสตร์ หากแต่พระองค์ต้องการแสดงเหตุ แม้แต่อารมณ์ที่เกิดขึ้นทางตา หรือหู ก็ต้องอาศัยเหตุให้เกิดธรรมทั้งหลายต้องอาศัยเหตุ จึงจะเกิดขึ้นมาได้ มิได้เกิดขึ้นมาลอย ๆ เป็นการให้ผู้ศึกษาเข้าใจในเหตุผล ไม่ให้ยึดมั่นในความจริงที่สมมุติอันเป็นมายา และเป็นการปฏิเสธความเข้าใจที่ว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระพรหมเป็นผู้สร้างโลกโดยสิ้นเชิง

อาจจะมีผู้คิดเห็นว่าเหตุให้เกิดเห็น การได้ยิน ต้องมีคลื่นแสงและคลื่นเสียงคือ ความสั่นสะเทือนของอากาศ และคิดว่าทางวิทยาศาสตร์เพิ่งจะค้นพบเมื่อไม่นานมานี้เอง เรากำลังหันเห เรื่องสภาวะธรรมเข้าไปอิงวิชาวิทยาศาสตร์ที่ค้นคว้าขึ้นมาได้

ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ พระองค์ทรงสอนมาตั้งแต่ ๒,๕๐๐ ปี มาแล้ว เพียงแต่ถ้อยคำเท่านั้นที่แตกต่างกัน ส่วนความหมายนั้น เป็นอันเดียวกัน ในข้อนี้ อาณาขอยกกล่าวสักเล็กน้อย

พระองค์สอนว่า รูปรามณ์ (รูปที่เห็น) ที่เกิดขึ้นแล้ว มากระทบกับตา ทำให้เห็นได้นั้น จะต้องอาศัยแสงสว่าง และรูปรามณ์ดังกล่าวมานี้ จะเกิดดับสลับซับซ้อนที่ตา และประสาทที่รับการกระทบของรูปรามณ์ที่ว่านั้น ก็ตั้งอยู่ตรงตาดำ ซึ่งมีขนาดโตเท่าหัวของเหา ประสาทตาที่ตั้งอยู่ตรงตาดำโตเท่าหัวของเหานี้เอง เป็นตัวรับการกระทบรูปรามณ์ ซึ่งได้แก่คลื่นของแสงนั่นเอง ยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังแสดงถึงรูปรามณ์นี้ว่า มีความเกิดขึ้นในจำนวนหนึ่งต่อจำนวนจิตที่เกิดดับ ๑๗ ขณะใหญ่หรือ ๕๑ ขณะเล็ก

ในเรื่องการได้ยินก็เหมือนกัน สัททวารมณคือ เสียงย่อมกระทบที่ประสาทหู โดยการเกิดดับ สลับซับซ้อนกันอยู่ พระองค์ชี้ถึง ขนละเอียดอ่อนในจำนวนเท่าใด ตั้งอยู่ในโพรงนี้ ำ ลืออะไร ภายในช่องหู และจิตจะมารับอารมณ์ที่ตรงนี้ ข้อที่น่าสังเกตอีก ประการหนึ่งก็คือเหตุที่จะได้ยิน๔ ประการนั้นมี วิวราภาสะ คือ ช่องว่างภายในหูรวมอยู่ด้วย ซึ่งตรงกับหลักวิชาวิทยาศาสตร์ เพราะถ้าไม่มีช่องว่าง คือ อากาศภายในช่องหู เสียแล้ว ความสัมพันธ์ของอากาศก็จะไม่สามารถเข้าไปกระทบกับประสาทหูได้ การได้ยินก็จะไม่บังเกิดขึ้น

อาตมาได้กล่าวมาเพียงย่อ ๆ และเพียงสองทวาร คือตา กับหู เท่านั้น ส่วน จมูก ลิ้น กาย ใจ จะจดเสียเพราะจะเสียเวลามาก ที่อาตมาได้กล่าวมานี้ เป็นการนำเอาคำสอนที่แสดงเหตุไถ่ ๆ เพื่อให้ผู้ศึกษาได้เข้าใจเรื่องการเกิดอารมณ์ และคลายความยึดมั่นในตัวตน คน สัตว์ เพราะการที่คลื่นของแสงและคลื่นเสียงมากระทบกับประสาทตา และประสาทหู นั้น ก็เกิดดับอยู่ตลอดเวลาที่เห็นและได้ยิน จิตที่เข้าไปรู้อารมณ์ต่าง ๆ นั้น ก็เกิดดับอยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน ส่วนการที่เห็นเป็นคน เป็นสัตว์ นรก น่าเกลียด สวย หรือไม่สวย อะไรต่าง ๆ นั้น จิตได้สร้างรูปขึ้น คือจิตได้สร้างเป็นมโนภาพ หรือจินตนาการขึ้นเท่านั้นหาได้เป็นสาระแก่นสารที่จะยื่นยงคงทนไม่ ส่วนเหตุไถ่ยังมีอีกเป็นอันมาก เช่น เพราะอะไร ปสาทรูป คือ ประสาทรับอารมณ์ต่าง ๆ จึงมีแก่คนและสัตว์ทั้งหลายได้ อะไรเป็นผู้สร้างขึ้น เมื่อมีเหตุไถ่ มาประชุมพร้อมกันแล้ว ทำไมคนจึงเห็นและได้ยินได้ ขณะเห็นหรือได้ยิน จิตใจและร่างกายทำงานกันอย่างไร

อารมณ์ที่เกิดขึ้นทางทวารที่ ๖ ไม่ว่าจะเห็น ตา หู จมูก ลิ้น กาย หรือใจก็ตาม เมื่อกกล่าวโดยสรุปแล้วก็จะเห็นได้ว่า จะต้องมึรูปคือ อารมณ์มากระทบกับจิต ถ้าไม่มีรูปมากระทบกับจิตแล้ว ก็จะเกิดอารมณ์ขึ้นไม่ได้เลยเป็นอันขาด ซึ่งทางธรรมเรียกการกระทบนี้ว่าผัสสะ เช่นการที่จะเห็นได้นั้นจะต้องมีรูปมากระทบตา จะได้ยินได้จะต้องมีรูป คือเสียงมากระทบหู และจะคิดนึกเรื่องราวอะไร ได้ก็จะเป็นจะต้องมีรูป คือเรื่องราวที่คิดนึกนั้นมากระทบใจ

บัดนี้ก็มาถึงปัญหาที่ว่า คนที่ใกล้จะตายนั้น เกิดอารมณ์ขึ้นได้อย่างไร ถ้าไม่เกิดอารมณ์ขึ้น คือจิตกำลังเป็น ภาวังค์ อยู่ก็จะไม่ตาย เพราะเหตุใด อารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้น มีดีบ้าง ไม่ดีบ้าง จะนำผู้ตายไปพบกับอะไร

อาตมาได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น ๆ ว่า ตามหลักสภาวะหรือ ปรมัตถธรรมนั้น ไม่มีคนเกิดคนตาย คนเกิดคนตายเป็นเรื่องสมมุติ จิตก็มีธรรมชาติเกิด ดับและรับอารมณ์อยู่เสมอเป็นนิจ ไม่ว่าจะมึชีวิตอยู่หรือความตายได้มาถึง ดังนั้นเมื่อคนไข้ใกล้จะตายได้รับคำบอกเล่าถึงพระอรหันต์ หรือเรื่องที่ทำบุญให้ทาน คนไข้ก็จะเกิดอารมณ์นั้นขึ้น หรือเป็นเรื่องกระทบกระเทือนใจในทางไม่ดี เช่น เกิดความเสียใจว่าตัวจะต้องตาย หรือถูกหลานทำอะไรให้ไม่ถูกใจ หรือมีความหวังโยในทรัพย์สมบัติที่อยู่เบื้องหลังคนไข้ก็จะเกิดอารมณ์ขึ้นก่อนหน้าจุติ คือตาย แต่ถ้าจะจุติ คือใกล้จะตายจริงๆ แล้ว จะบอกหรือให้คิดอะไรแก่คนไข้

ไม่ได้เลย คนไข้จะตายเช่นนี้ ทวารทั้ง ๕ จะรับอารมณ์ไม่ได้ คือจะไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่ได้กลิ่น ไม่รู้รส และแม้เอาไฟไปจี้ก็ไม่รู้สึก คนไข้มีความรู้ที่อยู่เพียงทวารเดียวคือ ทางใจเท่านั้น และเมื่อเหลืออารมณ์แต่เพียงทางใจ อารมณ์นั้นก็แจ่มใส ชัดเจนดูการมองดูวัตถุโต ๆ ยามเที่ยง ถ้าคนไข้เห็นสิ่งที่ดี หน้าตาก็จะแจ่มใจผุดผ่องขึ้น และถ้าเห็นสิ่งที่น่ากลัวน่าหวาดเสียว คนไข้ก็จะแสดงความตกใจ หน้าของคนไข้ก็แสดงออกมาให้เห็นได้ชัด

บัดนี้อาตมา คิดว่า ควรจะคิดถึงประเด็นสำคัญในเหตุผลที่ว่า คนที่ตายแล้วไปเกิดอีกได้นั้น อะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัยที่จะนำไปสู่ตายไปเกิด คิดว่าท่านทั้งหลายก็คงถือว่า อันนี้เป็นเรื่องสำคัญไม่ใช่ว่าอาตมาก็ขอแสดงอำนาจที่ลึกลับนี้ให้การปฏิสนธิเกิดขึ้นเสียก่อน ส่วนวิธีที่จะไปอย่างไร เกิดอย่างไรจะได้อีกกล่าวต่อไป

ปัญหาที่ว่า อะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัยนำสัตว์ทั้งหลายให้ต้องเวียนเกิดเวียนตาย หรือต้องสืบต่อไปยังภพใหม่มิได้หยุดหย่อนนั้น ถ้าจะว่าอย่างง่าย ๆ สั้น ๆ ที่สุดก็คือ เราอยากจะทำต่อไปนั่นเอง คนทุกคน สัตว์ทุกตัว ตายแล้วต้องไปเกิดอีก ก็เพราะมีจิตปรารถนาจะอยู่ต่อไปอีก มีจิตปรารถนาจะไปเกิดใหม่อีก ความปรารถนานั้นก็มีกำลัง ความสามารถอันมหาศาล แม้ว่าความปรารถนานั้น จะไม่อาจมองเห็น หรือจะสัมผัสไม่ได้ก็ตาม ผู้ที่ได้ศึกษาพระพุทธศาสนาในขั้นละเอียดก็จะได้เห็นความจริงอันน่าพิศวงนี้

ตั้งแต่เราตื่นนอนขึ้นมาในเวลาเช้า แล้วกลับไปในเวลากลางคืน ตลอดเวลาเหล่านั้น เราได้ไขว่คว้าหาอารมณ์อยู่เรื่อย ๆ ประเดี๋ยวเราก็ต้องการเห็น ต้องการได้ยินต้องการคิด ต้องการเคลื่อนไหว อิริยาบถ ความต้องการหรือความปรารถนาเหล่านั้น มิได้หยุดยั้งเลย มีแต่เพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเราได้อะไรสมความปรารถนาแล้ว เราก็ปรารถนาอย่างอื่นและอย่างอื่น ๆ ต่อไปอีกโดยมิได้ว่างเว้นเลยตลอดชีวิต เพื่อความดำรงอยู่ของชีวิต เพื่อให้ชีวิตแจ่มใส สดชื่นเบิกบาน เพื่อให้ทุกข์เบาบางหรือหายไป เราปรารถนาที่จะได้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ได้ลิ้มรส ได้ถูกต้อง ได้คิดนึกเรื่องต่างๆ ที่เราพอใจนั้น ๆ อยู่เสมอ ครั้นเมื่อได้อารมณ์อันเป็นที่พึงพอใจแล้ว ก็ฉีกอกคิดใจในอารมณ์นั้น ๆ อย่างแน่นอน แล้วหาช่องทางที่จะได้มาซึ่งอารมณ์ที่ตนพอใจนั้น ๆ ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ความพอใจในอารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ ก็ย่อมประทับไว้ในจิตอย่างมั่นคง มิได้หลุดล่อน ความปรารถนาที่จะได้อารมณ์ความยินดีคิดใจในอารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ ทางธรรมเรียกว่า โลภะ ตัณหา คำว่า ตัณหานี้ ผู้ที่ได้ศึกษาพุทธศาสนา ก็เข้าใจว่า หมายถึง ความยินดีคิดใจในอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากทวารทั้ง ๖ นั้นเอง เช่น ยินดีคิดใจในการเห็น ได้กลิ่น ได้ลิ้มรส และสัมผัส ได้คิดนึกต่าง ๆ

แม้แต่อารมณ์ที่เป็นโทษะ คือ ความไม่พอใจในอารมณ์ก็เป็นเหตุให้เกิดตัณหาได้เหมือนกัน เช่น เมื่อเราเห็นสิ่งที่ไม่ดี หรือได้ยินเสียงอันระคายโสตประสาท เราก็ไม่พอใจ เมื่อไม่พอใจแล้ว เราทำอย่างไร

เราก็หลีกเลี่ยง เราหลีกเลี่ยงไปไหน เราก็หลีกเลี่ยงเพื่อหาสิ่งที่ดีที่พอใจ ต่อไปใหม่ หรือเราได้กลิ่นเหม็น เราก็ไม่ชอบใจ เพราะมันเป็นอารมณ์ที่เราไม่พึงปรารถนา เราก็ไปให้พ้นจากกลิ่นเหม็นนั้น แต่หนีไปไม่พ้นจากการที่จะแสวงหากลิ่นที่หอม หรืออารมณ์ที่ต้องใจอื่น ๆ ต่อไปใหม่ นี่ก็แสดงว่าอารมณ์ที่ไม่พอใจก็เป็นเหตุ เป็นปัจจัยนำไปสู่อารมณ์ที่พอใจจนได้

เมื่อเราได้อารมณ์ที่พอใจแล้ว เราก็มีความยินดี คิดใจในอารมณ์นั้น อารมณ์นั้น ๆ ก็จะสั่งมัน กระทบไว้ในจิตใจ ความยึดมั่นนี้ทางธรรมะเรียกว่าอุปาทาน เช่น เรารับประทานอาหารอะไรอย่างหนึ่งมีรสอันโอชะเป็นพิเศษจนทำให้เราคิดใจ ความคิดออกคิดใจนั้นจะเก็บประทับเอาไว้แน่นหนา ถ้ามีโอกาสเราก็พยายามหาให้ได้ซึ่งรส หรืออารมณ์นั้นอีก หรือเราดูภาพยนตร์เรื่องที่สนุกมาก ๆ เราก็ติดอกติดใจอยากจะดูเรื่องที่สนุก ๆ ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกถ้ามีโอกาส

ความยินดีคิดใจในอารมณ์หรือตัณหาที่มีกำลังมากเกินที่ผู้ใดผู้หนึ่งจะคาดคิดมันจะเป็นไปได้ ถ้ามิได้ศึกษาให้เข้าใจถึงความละเอียดในพระพุทธศาสนา ก็จะไม่มีทางทราบได้เลย แม้แต่เพียงคิดก็ไม่มีการได้คิดไปถึงเสียแล้วว่า กำลังของตัณหาตัวเอง ที่เป็นตัวนำให้การปฏิสนธิเกิดขึ้นชาติแล้วชาติอีกมิได้หยุดหย่อน ซึ่งก็คือ การที่เราปรารถนาที่จะคิดต่อไปนั่นเอง

บัดนี้ก็นึกถึงปัญหาที่ว่า เหตุใดเมื่อเจตนา หรือตัณหาประทับลงไว้ในจิตอยู่เสมอแล้ว กำลังของเจตนา หรือตัณหา นั้น จึงผูกมัดตรึงสัตว์ทั้งหลายไว้ให้คงอยู่ใน วัฏฏะ จนไม่สามารถดิ้นรนให้รอดไปได้

กำลังของกรรม คือตัณหาที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ เช้าจนถึง เวลาหลับสนิทนั้น วันหนึ่ง ๆ มิใช่เล็กน้อย ถ้ารวมกันตั้งแต่เจตนากระทั่งตายแล้ว ก็หมดปัญญาที่ผู้ใดจะคิดหรือคาดคะเนได้ว่า มากสักเท่าใด ประเดี๋ยวก็อยากเห็น อยากได้ยิน อยากได้ลิ้มรส และอยากคิดนึก ฯลฯ ชั่วแล้วชั่ว อีกวันยังค่ำ และเมื่อได้รับสมดัง เหล่านี้ สวมความปรารถนาแล้ว ก็อยากได้อารมณ์อื่น ๆ อีกไม่มีวันจบสิ้น

เมื่อเราเห็นเด็ก ๆ อายุ ๑๐ ปี เล่นดนตรีได้เก่ง เมื่อเราเห็นเด็ก ๆ อายุ ๑๐ ขวบเขียนรูปได้ดี เราก็พูดว่า เขามีอุปนิสัย เราก็พูดว่า เขาได้ถ่ายทอดศิลปะเหล่านั้น ตามสายเลือดมาจากพ่อ หรือ แม่ ถ้าไม่ใช่พ่อแม่ก็ ปู่ ย่า ตา ยาย คนใดคนหนึ่ง ซึ่งคงจะต้องมีคนหนึ่งจนได้

นักอาชญาวิทยา นักจิตวิทยา หรือนักวิทยาศาสตร์ ทางชีวภาพ เมื่อพบเด็กที่เหลือขอและชอบขโมย ก็จะกล่าวว่าเด็กคนนี้ได้สืบสันดานมาจากพ่อแม่ที่เป็นผู้ร้าย การที่เขาเป็นขโมยก็เพราะมีสันดาน หรือมีเลือดของพ่อแม่ของเขาติดมา ซึ่งความจริงนักอะไร ต่อนักอะไรทั้งหลายเหล่านี้ ได้สืบสวนค้นคว้ามาได้แต่เหตุผลไกล ๆ ตื้น ๆ เฝิน ๆ เกิดมาเท่านั้นเอง เพราะเขายังไม่เข้าใจเลยว่า จิตนั้นคืออะไรสามารถสืบต่อกันไปได้อย่างไร เขาจะเข้าใจให้ถูกต้องได้สมบูรณ์ หรือเพราะเขามีได้ศึกษาจากพระสัพพัญญุตญาณ

ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำอย่างไรก็จะให้ความเข้าใจของเขาถูกต้องสมบูรณ์ไม่ได้ เพราะเขาได้เข้าใจผิดไปว่ามันสมมตนั้นเป็นตัวจิต ซึ่งได้วิวัฒนาการมาแล้วนับจำนวนเวลาเป็นพันเป็นหมื่นล้านปี จนสามารถมีความคิดอ่าน จนจำทุกข์สุขได้ มนุษย์ทั้งหลายเกิดสลับต่อกันมาตายสลายโลหิตจากสปอร์มาโตซัวของบิดาและโอวัม คือ ไช้ของมารดา และอุปนิสัยใจคอของเด็กจะสถิตอยู่ภายในอินทรีย์ที่อยู่ในเซลล์นั้น ซึ่งเราได้ตรวจสอบค้นคว้ามาได้ และจากกล้องขยายหลายพันเท่าอันเป็นรูปหรือวัตถุ ซึ่งเขาจะรู้ได้แน่แต่ทางเดียวเท่านั้น

อาตมาได้กล่าวมาแล้วว่า จิตนั้นเกิดดับสลับต่อกันไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นอย่างหนึ่งหรือตายจะหลับ หรือตื่น และมีอำนาจสั่งสมสันดาน เหตุฉะนั้น อุปนิสัย สันดาน หรือสัญชาตญาณของเด็กเหล่านั้นจึงมิได้สลายโลหิตมาจากพ่อแม่ เพราะจิตเป็นนามธรรม ซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกจิตของพ่อแม่ แยกออกมาเป็นของเด็กได้ หากแต่เป็นจิตดวงใหม่คือ ผู้ที่ได้ตายต่างหากมาปฏิสนธิ

คงจะมีบางท่านที่สงสัยว่า ถ้าเป็นจิตดวงใหม่มาปฏิสนธิ มิได้ถ่ายทอดมาตามสายเลือดแล้ว ก็เหตุใดเล่า อุปนิสัยใจคอของเด็ก เช่น ชอบในทางศิลปะหรือมีสันดานเป็นผู้ร้าย จึงไปเหมือนกับพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นได้

ปัญหานี้ ผู้ที่ศึกษาธรรมะมาพอสมควรก็จะไม่ประหลาดใจเลย เพราะเขาจะเข้าใจเรื่องการปฏิสนธิของจิตว่า จิตจะต้องปฏิสนธิไปตามความเหมาะสม ไปตามเหตุปัจจัย เช่น ถ้าอาตมาเอาแก่นร้อนมาตั้งไว้บนโต๊ะนี้ ภายนอกของแก้วก็จะมีไอน้ำมาจับได้เลย แต่ถ้าอาตมานำน้ำแข็งมาวางแล้ว ในไม่ช้าเราก็จะเห็นน้ำ าคิดอยู่เป็นหยด ๆ โดยรอบแก้ว ทั้งนี้เพราะความเย็นของน้ำแข็งเป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้ละอองของน้ำมาจับได้ ถ้าก็มีสันดานหยาบคายเป็นผู้ร้ายเต็มตัว ข. ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ไม่อาจจะร่วมเป็นร่วมตาย สนิทสนมหรือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้ เพราะไม่มีความเหมาะสมกันเลยโดยนัยนี้จิตที่มีอุปนิสัยในทางชั่วจึงปฏิสนธิในพ่อแม่ที่มีสันดานผู้ร้าย และจิตที่โง่เง่าหรือไม่สู้จะเต็มจึงชอบ ปฏิสนธิในพ่อแม่ที่เป็นคนจิตทราม

การศึกษาเรื่องจิต ตามหลักของพระพุทธศาสนาให้เข้าใจแล้ว ก็จะเห็นได้ว่า มีเหตุผลข้อเท็จจริงที่จะเป็นไปดังนั้น อีกมากมาย อาตมาเห็นว่าเวลานี้น้อย ก็จะขอละเลย

อาตมานำท่านมาเช่นนี้ ก็เพื่อจะแสดงกำลังพลังของต้นเหตุหรือ กำลังของกรรม คือเจตนา หรือความปรารถนาว่าสามารถส่งผลสลับต่อกันไปได้ เพราะจิตที่มีนิสัยในทางคนตรี ก็โดยชาติที่แล้วว่ามีเจตนาอันรุนแรง ฝึกอบรมฝึกหัดจนชำนาญ ด้วยใจรักนิสัยอันนี้ก็สืบทอดมาถึงชาตินี้ ถ้าเราจะจับเอาเด็ก ๑๐๐ คน ที่ไม่มีนิสัยเช่นนั้น มาฝึกหัดก็หาอาจฝึกหัดวิชาคนตรีให้เป็นผู้มีความสามารถจริง ๆ แม้แต่สักคนหนึ่งหาได้

ไม่ และถ้าเอาคน ๑๐๐ คน ที่ไม่มีนิสัยตกลงคนองมาแสดงเป็นตัวตลกคนทั้ง ๑๐๐ คน ที่แสดงอยู่ต่อหน้าเรานั้น ก็จะทำให้รู้สึกสงสาร เพราะทำให้เราขบขันไม่ได้เลย

แน่นอน ช่างเขียนที่สามารถ นักประพันธ์ที่มีคารมคมคายซึ่งประชาชนชอบออกชอบใจทั่วทิศ นักประพันธ์เรื่องนาม นักวิทยาศาสตร์ ชื่อนำ หรือตัวตลกตลก ลธร ที่มีคนหัวเราะต้องคิดต้องแก้ หรือนักอะไร ๆ เหล่านี้ จะไม่มีเลย ที่จะฝึกฝนจนกลายเป็นบุคคลชื่อนำเพียงในชาตินี้ชาติเดียว ความจริงบุคคลเหล่านี้ย่อมมีวาสนา คือ ได้รับการอบรมมาแล้วหลาย ๆ ชาติทั้งนั้น และการที่เขาเป็นได้เช่นนั้น ก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงความปรารถนา เขาว่า กำลังของความปรารถนาแต่อดีตนั้น สามารถส่งผลให้จนถึงปัจจุบันและอนาคตได้

อารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทางทวารทั้ง ๖ นั้น ทุกอารมณ์ก็ย่อมประทับสั่งสมลงไว้ในจิตอย่าง สลับซับซ้อนมากมาย กำลังของอารมณ์ก็ย่อมมีเจตนาหรือความปรารถนารวมอยู่ด้วย ความปรารถนามีกำลังมากก็ย่อมเป็นไปตามปรารถนานั้น ๆ ความปรารถนาที่จะได้ภพชาติใหม่ หรือที่จะเกิดใหม่นั้นเองที่ทำให้ชาติมิได้สิ้นสุด ไม่ว่าจะเป็ความปรารถนาโดยตรงหรือ โดยปริยายก็ตาม

ธรรมชาติของกรรมที่กระทำนั้น เป็นสิ่งที่น่าพิสง เพราะไม่มีตัวตนที่เราจะต้องได้จะวัดหรือจะชั่งตวงก็ไม่ได้ แต่ก็มีอำนาจแสดงกำลังความสามารถได้

เมื่อหญิงสาวและชายหนุ่มผูกสมักรรักใคร่กัน ยี่งนานวันก็ยิ่งเพิ่มพูนความรักมากยิ่งขึ้น เพราะเห็นใจกัน เอาอกเอาใจกันทุกอย่าง ความรักของชายหนุ่มหญิงสาวคู่นี้ เป็นไปอย่างดุจดิม มั่นคงอยู่หลายปี เมื่อจะต้องพรากจากกันไปโดยเด็ดขาดเมื่อใด ทั้งสองฝ่ายก็จะตกอยู่ในความเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้ง จะเฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงกันอยู่มิรู้วาย วันละหลายสิบหรือหลายครั้ง ทั้งนี้เพราะอะไร เรื่องความรักใคร่เพื่อเห็นใจกันก็ เป็นอดีตไปแล้ว เป็นเรื่องเก่าที่ดับไปแล้ว เหตุไครกรรมที่ทำไว้ในอดีตจึงได้ก่อให้เกิดความทุกข์หรือเศร้าเสียใจ อยู่มิได้หยุดหย่อน

เอาตามได้กล่าวมาแล้วว่า อารมณ์ที่เกิดขึ้นได้นั้น จะต้องมีเหตุเกิดขึ้นล่อย ๆ หาได้ไม่ เช่น การที่จะเห็น ได้ก็ต้องมีคลื่นแสงมากระทบตา จะได้ยินก็ต้องมีคลื่นเสียงมากระทบหู และจะคิดได้ก็ต้องมีเรื่องที่เกิดขึ้นมากระทบใจ เหตุนี้จึงเห็นได้ว่า ในกรณีของหนุ่มสาว เกิดความเศร้าเสียใจคู่นี้ ก็จะต้องมีเรื่องมากระทบใจเป็นแน่นอน มิฉะนั้น ความเศร้าเสียใจจะเกิดขึ้นมาหาได้ไม่ แต่อะไรเล่าเป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้เกิดอารมณ์เสียใจเหล่านั้นขึ้น

ไม่มีผู้ใดจะปฏิเสธได้เลยว่า อารมณ์เหล่านั้น มิได้เกิดขึ้นมา แต่อารมณ์เก่า ๆ คือ เจตนา หรือความปรารถนาที่จะเป็นของซึ่งกันและกัน รักกัน เอาใจกัน และจะแต่งงานอยู่กินด้วยกันนั้นเอง เป็นเหตุเป็นปัจจัย

จิตใจได้สร้างให้เห็นหน้า เห็นกิริยาท่าทาง เห็นความดีของแต่ละฝ่าย อารมณ์เก่า ๆ เหล่านั้น คือ กรรมแต่อดีตที่ดับไปแล้วนั่นเอง แต่มิได้สูญหายไปไหน อารมณ์เก่าหรือกรรมเก่า หรือความปรารถนาเก่า นั้นยังได้เกิดกำลังอำนาจขึ้น กำลังอำนาจนี้ได้กระทบจิตอยู่เสมอมิได้หยุดหย่อน ซึ่งกระทำให้กรรมที่ทำได้แล้ว ๆ นั้น กลับยกขึ้นมาสู่อารมณ์ใหม่อีก ภาพเก่า ๆ ก็ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ทำให้มองเห็นหน้าคู่รักที่กำลังยิ้มอย่างหวาน เห็นความน่ารักน่าเอ็นดู เห็นความเอออกเอาใจ หรือ ความเสียดสีของแต่ละฝ่าย ภาพประทับใจทั้งหลายเหล่านี้ก็ได้ถูกยกขึ้นมาปรากฏอยู่เฉพาะหน้า เหมือนกำลังดูภาพยนตร์ หรือมีเสียงกระซิบมากระซิบอยู่ที่ข้างหูว่า รัก รัก มิได้หยุดหย่อนเลย

การที่อาตมานำตัวอย่างนี้ขึ้นมาแสดง ก็เพื่อจะให้ท่านได้เห็นกำลังของกรรม กำลังของความปรารถนา หรือคัมภีร์ว่า แม้มันไม่มีตัวตนก็ดี แม้มันจะเกิดขึ้นในอดีตและดับไปแล้วดี มันก็ยังมีความสามารถที่จะแสดงออก ซึ่งการกระทำกับจิตอันก่อให้เกิดอารมณ์ขึ้นมิได้หยุดหย่อน ทั้งนี้เพื่อให้ท่านได้เห็นหน้าตาไว้เพิงชนิดเดียวกัน กำลังของกรรมหรือคัมภีร์นี้ยังมีกว่านี้มากมายนัก สามารถสร้างภพสร้างชาติก็ยังได้อีก และคนที่ตายแล้วไปเกิดก็ด้วยต้องอาศัยกำลังของกรรมนี้เองผลักต้น ทั้งนี้ได้สืบไปแต่จิตอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ด้วยอำนาจของกรรม หรือคัมภีร์นี้ยังมีอนุภาพสร้างรูปขึ้นในภพใหม่ได้ด้วย แต่เพื่อให้เข้าใจง่าย อาตมาขอนำวิชาทางโลกเข้ามาประกอบด้วย

ร่างกายของเราเป็น รูป หรือวัตถุ เมื่อนักวิทยาศาสตร์ย่อยให้เล็กลง ส่วนที่เล็กที่สุดได้แก่ ปริมาณ ปริมาณประกอบด้วยนิวเคลียสอยู่ตรงศูนย์กลาง มีอนุภาคโปรตอน คือ ประจุไฟฟ้าบวกและมีอิเล็กตรอนประจุไฟฟ้าลบวิ่งวนรอบแกนกลาง แล้วยังมีอนุภาคอีกชนิดหนึ่งที่ไม่มีประจุไฟฟ้าเลย เรียกชื่อว่า นิวตรอน

เมื่อว่าโดยรูปหรือวัตถุแล้ว ร่างกายของเราที่ไม่มีอะไรนอกจากประจุไฟฟ้าและพลังงาน ตรงตามทฤษฎีของไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์และนักคำนวณผู้ยิ่งใหญ่ของโลกในขณะนี้ ซึ่งได้กล่าวว่า พลังงานก็คือสสารและสสารก็คือพลังงาน มันเป็นการนำประจุบวกหรือลบเพียงใดหรือไม่ที่ร่างกายใด ๆ ที่มองเห็นและสัมผัสได้ของคนเรานี้ มาจากพลังงานที่มองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ ชั่งตวงก็ไม่ได้

อาตมาได้กล่าวถึงรูปและวัตถุจากวิชาการทางโลกมาแล้วเล็กน้อยแล้ว อาตมาจะขอกล่าวถึงรูปหรือเรื่องวัตถุทางพระพุทธศาสนาให้ท่านฟังดูบ้าง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงย่อยวัตถุทั้งหลายออกเป็นอย่างไร

พระองค์ทรงสอนว่า เม็ดข้าวสารเม็ดหนึ่ง เมื่อแยกออกเป็น๘ ส่วน ส่วนหนึ่งนั้นก็จะเท่ากับหัวของเหา ใน ๘ หัวของเหานี้ย่อยออกไปอีก ๘๖ ส่วน ๘ ส่วนก็จะ เป็น ลิกขา ๘ ลิกขานี้ย่อยออกไปอีก ๘๖ ส่วน ๘ ส่วนก็จะ เป็น รตเรณู ๘ รตเรณูย่อยออกไปอีก ๘๖ ส่วน ก็จะ เป็น ตัชเชรี ใน ๘ ตัชเชรีนี้ย่อยออก

อีก ๓๖ ส่วนแล้ว ๑ ส่วน นั่นจะเป็น ๑ อนุ และ ๑ อนุนี้แยกออกเป็น ๓๖ ส่วน ๑ ส่วนนั้นก็จะได้แก่ ๑ ปริมาณ

อาตมาไม่สามารถจะตอบได้ว่า คำว่า ๑ ปริมาณของทางวิทยาศาสตร์กับ ๑ ปริมาณของธรรมะนั้น แตกต่างกันเท่าใด แต่ขอให้ท่านลองคุณดูว่า ทางธรรมะนั้น ย่อยออกไปจากหัวของเหาจนถึงปริมาณจะเป็น ขนาดไหน ในขณะที่เราไม่สามารถที่จะเห็นหรือถูกต้องได้แล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงเป็นรูปอยู่ ก็เป็นรูป ที่สุขุมละเอียดมาก และนอกจากนี้ พระองค์ยังแสดงต่อไปว่า ใน ปริมาณนั้น ทุก ๆ ปริมาณโดยมิได้ยกเว้น ย่อมจะมีธาตุ ปรวิ อาโป เตโช วาโย ได้แก่ธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม (โปรดทำความเข้าใจในธาตุ ๔ ตามหลัก พระพุทธศาสนาด้วย มิได้มีความหมายตรงไปตามตัวหนังสือ เช่น ธาตุน้ำ ก็ไม่ใช่ น้ำ ที่เรารู้ เพราะธาตุ เป็นสุขุมรูป มองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้เป็นต้น แล้วยังมี วรรณะ คันธะ รสชะ โยชะ คือ รูปปร่างหรือสี มี กลิ่น มีรส และ โยชะ (หมายถึงร่างกายย่อยให้เป็นประโยชน์ได้) ดังนั้น ๑ ปริมาณจึงมี ๘ เรียกว่า อวินิพ โภครูป ๘ และพระองค์ยังได้สอนต่อไปว่า ปริมาณทั้งหลายเหล่านั้น หาได้คิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่ แม้เราจะเห็นวัตถุใดเป็นแท่งทึบ ปริมาณทุกปริมาณย่อมถูกคั่นด้วย ปริเฉทรูป คือ ช่องอากาศหรือช่องว่าง นั่นคือรูปทั้งหลายที่เราเห็นเป็นแท่งทึบนั้น แท้จริงมีรูปโปร่งโดยศร

พระองค์ทรงสอนเรื่องปริมาณ ก็มีได้มีความปรารถนาจะสอนให้ศึกษาวิชาสรีรวิทยา หรือให้ทำลูก ระเบิดปริมาณเพื่อจะได้ทิ้งไล่กัน พระองค์ปรารถนาจะชี้ให้เห็นถึงความไม่แน่นอนคงทนของรูป เพราะ ย่อมเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะมิได้หยุดนิ่ง อย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจังมั่นคง และเพื่อไม่ให้หลงมกยเชื่อ เฉพาะที่ตามองเห็นเท่านั้น ถ้าเชื่อเพียงเท่านั้นก็จะได้ชื่อว่า โง่เขลามองไม่เห็นความจริงของธรรมชาติ แล้ว ก็หาว่าธรรมชาตินั้นเจ้าเล่ห์เจ้ามายา และอีกว่านั้น พระองค์ต้องการแสดงสภาวะของรูปเหล่านี้ ว่ากรรม หรือตัณหาย่อมมี อานุภาพสร้างรูปอันประณีตในรูปของปริมาณ หรือในรูปของพลังงาน ในขณะที่ ปฏิสนธิตั้งต้นขึ้นในภพใหม่ได้ด้วย แต่ส่วนจะสร้างรูปอะไรในภพใหม่ได้อย่างไรนั้น จะได้กล่าวต่อไป

ได้กล่าว มาแล้วว่า จิตนั้นเป็นธรรมชาติที่รับอารมณ์ มีอารมณ์อยู่เสมอ และอารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้นก็ ด้วยเหตุต่าง ๆ กัน แต่สำหรับคนที่ใกล้จะตาย อารมณ์เกิดขึ้นในขณะที่ใกล้ตายเรียกว่า **กรรมอารมณ์ กรรม นิमितอารมณ์ คตินิมิตอารมณ์**

๑. ผู้ใดทำกรรมอะไรไว้ ไม่ว่าจะดี หรือชั่ว ก็ตามเมื่อทำไว้มาก ๆ กรรมเหล่านั้นก็มักจะ กระทำกับจิตทำให้เกิดอารมณ์ขึ้น คือ ทำให้จิตได้สร้างเป็น **นิมิต** โดยอาศัยอานุภาพของกรรมในอดีต ให้เป็น ไปต่าง ๆ นานา เป็นต้นว่า ฆ่าสัตว์มาก ๆ ก็มักจะเห็นการฆ่าสัตว์ เช่น ยิงนก ตกปลา ทำบุญให้ทาน มาก ๆ หรือ รักษาศีล เจริญภาวนา ก็มักจะเห็นการทำบุญให้ทาน อารมณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็**กรรมอารมณ์**

๒. บุคคลผู้ใกล้จะตายเห็นนิมิตต่าง ๆ อาจจะเป็นทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ได้ เช่น เห็นอุปกรณ์การทำกุศล หรือ อกุศล ที่ตนได้เคยกระทำมา เห็นชงทิวเครื่องตกแต่ง หรือชบวนแห่บวชนาคทอดกฐิน ซึ่งเป็นกุศล ทางฝ่ายอกุศลก็เป็น แห่ อวน มีด ไม้ เครื่องดักหรือจับสัตว์ เห็นเครื่องมือารพณ์หรือคิอะไรทำอะไร ก็มองเห็นเป็นเลขท้าย ๓ ตัว อารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเรียกว่า**กรรมนิมิต**อารมณ์

๓. บุคคลผู้ใกล้ตาย เกิดนิมิตขึ้นเห็นถ้ำ เห็นแหวน เห็นปล่อง เห็นการทรมานสัตว์ก็ดี หรือเห็นปราสาทราชวังที่ทำด้วยทอง เห็นราชรถอันวิจิตร บางทีไม่มีในเมืองมนุษย์ก็ดี อารมณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เรียกว่า**คตินิมิต**อารมณ์

สัตว์ทั้งหลายขณะทีใกล้จะจุติ คือ ตาย จะต้องเกิดอารมณ์ขึ้น ไม่กรรมก็กรรมนิมิต หรือ คตินิมิตอันใดอันหนึ่ง สัตว์ที่จะตายจะไม่เกิดอารมณ์ขึ้นเลยนั้นย่อมเป็นไปได้ ไม่ว่าจะตายช้า หรือ โดยทันทีอย่างไรก็ตาม ทั้งนี้ก็เพราะอารมณ์กรรมนั้น ย่อมเป็นกำลังงาน อันสำคัญที่จะผลักดันให้เกิดการปฏิสนธิขึ้น กรรม กรรมนิมิต คตินิมิตนั้น เป็นอารมณ์ครั้งสุดท้ายในดินนั้น ๆ ที่ทรงอิทธิ ทำให้มีภพชาติสืบต่อไป

อารมณ์ที่เกิดขึ้นครั้งสุดท้ายนี้เป็นที่หมายได้แน่นอนว่าจะต้องไปเกิดตามที่ตนได้เห็น เหมือนเราทำแบบแปลนแผนผังไว้แล้ว ปลูกสร้างที่อยู่อาศัยตามแบบแปลนนั้น เช่น ผู้ที่จะไปเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเห็นกรรมของมารดา ผู้ที่จะไปเกิดยังเทวภูมิย่อมเห็นเทพยดา นางฟ้า หรือวิมาน ผู้ที่จะไปเกิดในนรก ก็ย่อมเห็นการเผาผลาญสัตว์เห็นเปลวไฟ ผู้ที่จะไปเกิดเป็นเปรต ก็เห็นปล่องเห็นหุบเขาอันตกลอยในความมืดมิด ผู้ที่จะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานก็ย่อมจะเห็นสัตว์ หรือเห็นเชิงเขา ชายน้ำป่นต้น ทุกคนก็มีจุดหมายปลายทางคือ **ความตาย** ไม่ว่าจะพระราชา หรือ กระจงจก ไม่ว่าจะเทวดา หรือสัตว์นรก ไม่เลือกว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่ออันสำคัญ สำหรับผู้ที่ฉลาดในเรื่องของชีวิตควรจะต้องศึกษาให้รู้ ๗ ชั้นนี้ การศึกษาเรื่องความตาย จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่ง จะได้ชื่อว่า ไม่ตกอยู่ในความประมาท เพราะศึกษาเล่าเรียนเรื่องความตายเสียให้เข้าใจดีแล้ว ก็ย่อมมีหวังอยู่เป็นอันมาก ที่จะไปเกิดในสุคติภูมิ

การมองดูคนไข้ที่ใกล้ตาย จะแสดงกิริยาอาการต่าง ๆ แม้จะหายที่ไปของผู้นั้นไม่ถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ก็จริง แต่ก็มีส่วนถูกเป็นอันมาก ด้วยการที่คนไข้เกิดอารมณ์ขึ้นเหมือนความฝัน ภาพนั้นย่อมชัดเจนแจ่มใสมาก จิตของคนไข้จะมีความยินดี หรือตกใจกลัวก็ย่อมจะมองเห็นจากการแสดงกิริยาอาการต่าง ๆ เช่น ถ้าคนไข้เห็นนายนิรยบาล ถือ หอกโตเท่าล่าตาล กำลังเงียดเงี้ยวจะพุ่งลงมทรวงอก หรือเห็นน้ำทองแดงกำลังเดือดพล่านจะไหลเข้าไปในปาก หรือเห็นแรงแก ๓ ตัวโต มีปากเป็นเหล็กกำลังจะฉีกเนื้อของตัวกิน หรือเห็นอสุรกายโตใหญ่ราวกับภูเขาค้ำพิทกำลังผ่านเข้ามาทำร้าย เมื่อคนไข้เห็นเช่นนี้ ก็จะมีวามตกใจ ก็จะต้องโอดครวญด้วยเสียงอันดัง ก็จะแสดงอาการหวาดหวั่นสะอึกอย่างน่าสงสาร หรือเลบลิ้นปลิ้นตาร้องโวยวายให้คนช่วย เช่นนี้อบายภูมิก็มีหวังได้ ถ้าคนไข้เห็นนิมิตที่ปรากฏนั้นเป็นพระเป็นเจ้า

เห็นปราสาทราชวัง เห็นอาคารอันประณีต เห็นคนรักษาตึกคนให้ทาน และคนใช้ก็ยิ้มอย่างพอใจ
หน้าตาอึมเอบหรือหัวเราะ เช่นนี้สุคติก็มีหวังได้

เมื่อเราเอื้อมมือไปหยิบอะไรอย่างหนึ่งบนโต๊ะที่อยู่ข้างหน้าตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มเคลื่อนไหวมือไป จิต
ย่อมจะสั่งการโดยตลอด เหตุนี้เองถ้าหากมือที่เอื้อมไปนั้นยังไม่ถึงสิ่งของที่ต้องการ เกิดมีเสียงอะอะฮึ้น
จิตก็สั่งให้หันไปดูที่เสียงนั้น มือที่เอื้อมก็จะค้างอยู่คือ เกร็ง โดยทำนองเดียวกันนี้ คนที่ใกล้จะตายเมื่อฉก
อารมณ์ขึ้น ครั้งสุดท้าย จะเป็นยินดีหรือตกใจก็ตาม ก็ย่อมแสดงกิริยาท่าทางากแล้ว หรือยิ้มแย้มทันที จิต
จิต (ตาย) ก็เกิดขึ้น ซากศพของผู้นั้น ก็ปรากฏออกข้างอยู่ ซึ่งทำให้เราพอท้าวว่าจะไปสุคติ หรือทุคติ
ได้เป็นส่วนมาก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแยกกรรมที่จะเป็นเหตุทำให้สัตว์ไปปฏิสนธิ ๔ ประการคือ

๑. **ครุกรรม** (กรรมหนัก) ทางฝ่ายกุศล เช่น ทำทาน ทางฝ่ายอกุศล เช่น ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่
เป็นต้น กรรมนี้เป็นกรรมหนักมีกำลังมาก ดังนี้ เมื่อเวลาจิตคือตาย กำลังของกรรมนี้จะเกิดขึ้นเป็นชน
กรรม นำไปสู่การปฏิสนธิ ไม่มีกรรมใดมาขัดขวางได้เพราะเป็นกรรมหนักมีกำลังมากต้องให้ผลก่อน
๒. **อาสันนกรรม** (กรรมใกล้ตาย) บุคคลใกล้จะตายจะได้รับอารมณ์อะไรก็ได้ที่เกิดขึ้นติดชิด
กับความตาย เช่น ขณะนั้นเห็นพระพุทธรูป ได้ยินเสียงสวดมนต์ เป็นต้น
๓. **อาจิณกรรม** (กรรมที่ทำอยู่เสมอ) ถ้าอาสันนกรรมมิได้ให้ผลแล้ว อาจิณกรรมก็จะมา
ให้ผล ข้อนี้ก็คือบุคคลทั้งหลายย่อมกระทำการอยู่เสมอ เมื่อเช่นนี้ กรรมที่กระทำอยู่เสมอนี้ก็มีโทษมาก
ที่สุด จะกระทบจิตทำให้เกิดอารมณ์ขึ้นแล้วแต่อารมณ์นั้นจะเป็นกุศล หรือ อกุศล
๔. **กัตตตการกรรม** (กรรมเล็กน้อย) ถ้ากรรมอื่น ๆ ทั้งหมดไม่ให้ผลแล้ว กรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็
จะมาปรากฏในอารมณ์นำไปสู่การปฏิสนธิได้

ทั้ง ๔ ข้อนี้ ขอกว่าแต่เพียงย่อ ๆ เพราะเกรงว่าจะเสียเวลาอ่านมากเกินไป

อารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเวลาใกล้จะตายนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแยกออกเป็นสองคือ

๑. **มรณาสันนกาล**

๒. **มรณาสันนวิถิ**

จิตที่ขึ้นวิถิรับอารมณ์นี้ ท่านจะเห็นว่า มี ๑๗ ขณะใหญ่ จิตแต่ละดวงมีขณะเล็ก ๓ คือ อุปปาท
ขณะ วิถีขณะ ภัททขณะ ฉะนั้นในวิถิหนึ่งก็มี ๕๑ ขณะเล็กใน ๑๗ ขณะใหญ่ หรือวิถิหนึ่งนี้เกิดดับ

วนเวียนอยู่เป็นอันมากจึงได้ยื่นครั้งหนึ่ง เพราะจิตเกิดดับรวดเร็วยิ่งนัก จนเราไม่สามารถจะจับจ้องหว่าน
ได้เลย

ดังที่ได้กล่าวมานี้เรียกว่า**มรณัสสนกาล** คือ เวลาใกล้จะตาย คนไข้จะมีอารมณ์อยู่เสมอ ไม่ทวาร
ใดก็ทวารหนึ่ง นอกจากจะถึงแก่วิณัจฉิ ได้แก่สลบไป มรณัสสนกาลนี้ อาจเป็นอยู่เร็วหรือช้าก็ได้ เช่น
วินาทีหนึ่ง หรือสัปดาห์หนึ่ง หรือหลายสัปดาห์ คนไข้ที่อยู่ในเขตนี้ มีโอกาสที่จะกลับมีชีวิตขึ้นมาอีก
เมื่อเหตุของความตายต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นยังไม่แสดงผล แต่ถ้าหากถึง **มรณัสสนวิधि** คือ วิधि
ต่อมา อันเป็นวิธิตสุดท้ายของชาตินี้ แล้วก็จะมีหวังที่คืนชีพได้อีกเลย

ในขณะที่มรณัสสนกาลนี้ ถ้าเป็นเวลาหลายนาทีกี่ หรือหลายวัน คนไข้ก็จะเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ขึ้น
อย่างสับสน กลับไปกลับมา ถ้าไม่มีครุกรรม คือ กรรมอันหนักแล้ว ก็จะเป็นอาสันนกรรม คือ กรรมใกล้
ๆ ตายนั่น เช่น เห็นอะไร ได้ยินอะไร หรือผู้ดูแลคนไข้จะให้อารมณ์ เป็นต้นว่า เอาภาพวาดอาาราม หรือ
พระพุทธรูปมาให้ดู นิมนต์พระมาสวดมนต์ให้ได้ยิน บอกให้ระลึกถึงพระอรหันต์ ให้ระลึกถึงบุญกุศล
หรือข้อธรรมะต่าง ๆ ถ้าเคยทำกรรมฐาน ก็ให้ทำ สมถะ หรือ วิปัสสนากรรมฐาน ฯลฯ

ถ้าคนไข้เคยศึกษา หรือเคยสนใจในธรรมะมาก่อน การพูดเรื่องตายเรื่องเกิด หรือให้สติอะไรก็ได้
แต่ถ้าคนไข้ไม่ค่อยสนใจในธรรมะมาก่อน หรือคนไข้เป็นคนเหตุผลน้อย ชอบทำบุญให้ทาน อย่างเดียว
ไม่ชอบศึกษา หรือคนไข้มีความกลัวตายมากเป็นทุนอยู่แล้ว การให้สติดังกล่าว คนไข้รู้เท่าทันก็จะบังเกิด
ความตกใจ หรือ เสียใจว่าตัวเองจะต้องตาย หรือคิดว่าลูกหลานจะแข่งให้ตาย เพื่อจะเอาสมบัติ หรือ เกิดความ
อาลัยเสียตายชีวิตขึ้นมา หรือเป็นห่วงทรัพย์สินเงินทอง เรือสวนไร่นาที่ยังมิได้แบ่งปันส่วน เมื่อตายลงก็
มีหวังไปสู่ทุกคติ

ในขณะที่มรณัสสนกาลนี้ ถ้าคนไข้ทำอกุศลมามาก คนไข้ก็จะแสดงกิริยาอาการต่าง ๆ ที่น่ากลัว
บางทีก็หลายวัน เพราะได้เห็นหรือได้ยินเสียง หรือจิตได้สร้างภาพอันน่าหวาดเสียวขึ้น ถ้าคนไข้มิได้ตก
อยู่ในวิณัจฉิ คือ สลบหรือ เข้าไปตกอยู่ในความหลง มิโมหะมาก แล้วเราก็มีหวังจะแก้กรรมนี้ได้โดย
วิธีการต่าง ๆ แล้วแต่กรณี แต่ถ้คนไข้ขาดสติ และหลงอยู่เสมอแล้ว ความหวังเช่นนั้นก็จะอยู่ห่างไกล หรือ
สิ้นหวังเอาเลยทีเดียว แต่ถึงอย่างไรก็ดี ผู้ที่พยาบาลคนไข้ที่มีใจอารี มีจิตเป็นศุกล ก็ย่อมจะพยายามจนสุด
ความสามารถ เพราะเสียสละเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น อาจจะทำให้ประโยชน์อันมหาศาลแก่คนไข้ เขาย่อม
ไม่ให้เวลาอันเป็นนาทีทองเหล่านั้นสูญเสียไป

ในขณะที่มรณัสสนกาล อารมณ์ที่มักเกิดกับคนไข้ได้มาก ที่สุดก็คือ**อาจินณกรรม** ซึ่งได้แก่
กรรมที่กระทำอยู่เสมอในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ กรรมที่ทำมาช้านานเหล่านั้นก็มักปรากฏแก่คนไข้ เช่น เคยทำ
กุศล หรือ อกุศลในทางใดเสมอ ๆ กรรมเหล่านั้นก็จะกระทบกับจิต ทำให้เห็นไปต่าง ๆ นานาเด่นชัด

เหมือนว่าภาพนั้นเป็นจริง เป็นจ้งต่อหน้าต่อตา ซ่อนี่ขอให้ท่านเทียบกับความฝันท่านใน คืนวันที่ความฝันนั้นชัดเจนมาก ๆ เช่น เห็นการให้ท่าน รักษาสิล เจริญภาวนา เห็นวัดวาอาราม บางทีก็แสดงกิริยาอาการออกมาด้วย คนไข้จะยิ้มแย้ม จะหัวเราะ จะเอื้อมมือไขว่คว้าด้วยหน้าตาชื่นบาน ถ้าเป็นฝ่ายอกุศลก็จะเอะอะว๊ายว๊าย จะทำท่าทางถอยหนีด้วยความหวาดกลัว ถ้าตกเบ็ดล่อปลาชานาญก็มักจะทำมือยก ๆ เหมือนยกคันเบ็ด ถ้าชอบชนไก่ก็มักจะเอาหัวแม่มือชนกันจนเลือดออก ถ้าชอบฆ่าหมูก็มักจะร้องอืด ๆ เป็นเสียงหมู ถ้าหมั่นฆ่าสัตว์อยู่บ่อย ๆ ก็มักจะเห็นสัตว์ เห็นอาวุธที่ใช้เป็นเครื่องมือประหารสัตว์ เห็นสัตว์กำลังได้รับการทรมาน เห็นเลือดไหลนอง เห็นภาพตัวเองอยู่ในกระทัน ร้อนที่กำลังเดือดพล่าน ถ้าชอบเล่นหวย ก.ข. ภาพหวย ก.ข. ก็จะปรากฏขึ้น

ขณะมรณาสันกาลนี้ ถ้าคนไข้ไม่กลับฟื้นขึ้นแล้วก็นับว่าเป็นหัวเลี้ยวหัวต่ออันสำคัญยิ่งของชีวิต เพราะอาจจะไปมีความสุขอย่างสุดแสนที่พระปรณานา หรือได้รับทุกขเวทนาสาหัสก็ได้ ดังนั้น เราผู้ซึ่งยังไม่ถึงมรณาสันกาล ก็เป็นการสมควรยิ่งนักที่จะไม่ประมาท จะต้องหมั่นกระทำอาจินณกรรม ที่เป็นฝ่ายกุศลเอาไว้ จะเป็นทำทาน รักษาสิล หรือเจริญกุศลภาวนาก็ได้ ถ้ายิ่งศึกษาธรรมะให้มาก ๆ ก็ยิ่งดี

ถ้าเดินทางไปยังที่ใดที่หนึ่งในเวลาค่ำคืนเดือนมืด ท่านก็ต้องถือตะเกียงไปด้วย ท่านจึงจะเดินทางไปได้โดยสะดวก แต่ถ้าท่านเดินทางนี้บ่อย ๆ จนชำนาญเสียแล้ว ท่านก็ไม่จำเป็นต้องถือตะเกียงไป ท่านก็จะเดินไปได้ง่าย ๆ เกือบจะไม่ต้องคิดด้วยซ้ำว่า ตรงไหนเป็นหลุมเป็นบ่อ หรือตรงไหน จะรกจะคด เลี้ยว มีก้อนอิฐก้อนหินอยู่ที่ไหนอย่างไร ท่านก็จะก้าวข้ามหลบหลีกและเลี้ยวไปได้คล่องแคล่วโดยไม่ต้องการแสงสว่าง ทั้งนี้เพราะทางนี้เป็นทางเดินสะดวกเสียแล้ว เหตุนี้ ผู้ที่มรณาสันกาลยังมีได้มาดีผู้ที่มฤตยู ยังไม่ได้เข็กร้องถามหา หรือผู้ที่เห็นภัยร้ายแรงในวิญญูะก็ยอมไม่ตกอยู่ในความประมาท เขาจะพยายามทำอาจินณกรรมที่เป็นฝ่ายกุศลเอาไว้ให้ชำนาญให้เป็นทางเดินสะดวกทุก ๆ คืน ก่อนจะนอนก็จะกราบพระเพื่อรักษาจิตที่กิเลสทั้งหลายได้เข้ามาเกือกอกแล้วตลอดวันมาแล้วให้สงบระงับเป็นสมาธิจะตั้งจิตอธิษฐานขอให้ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู อาจารย์ เพื่อนฝูง ไม่ว่าศัตรู หรือมิตรตลอดจนสัตว์ ทั้งหสขงอย่าเบียดเบียน ซึ่งกันและกัน จงมีความสุขความเจริญขณะนี้ จิตก็จะเป็นสมาธิ สะอาด บริสุทธิ์ขึ้น นิสัยเห็นแก่ตัวเพราะเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งที่ดีมากกับสัตว์ทั้งหลายก็จะหยุดยั้งลงชั่วขณะหนึ่ง กุศลก็จะประทับลงไว้ในจิต ฝุ่ ละอองสีดาคัลล้าทั้งหลายที่เข้าติดกันไว้ก็ได้ถูกฝุ่ ละอองสีขาวบริสุทธิ์แม้เพียงเล็กน้อยปะปนเข้าไป ทำให้ความคล้า นั้นมีผิดผิดสนิทจริง ๆ ต่อจากการแผ่ส่วนกุศลแล้ว ถ้าทำสมณะหรือวิปัสสนากรรมฐานต่อไปอีก ๑๐-๓๐ นาที หรือ ๑ ชั่วโมง ก็จะเป็นประโยชน์มากที่สุดทั้งชาตินี้ชาติหน้า

ผู้ทำอกุศลมาก ๆ บางคนเมื่อได้ศึกษาเข้าใจในสภาวะธรรมแล้ว ก็มักมีความเสียใจในอกุศลที่ตนทำแล้ว ๆ นั้น มักจะครุ่นคิดเป็นกังวลว่าตัวจะได้รับโทษภัยในขณะจะตายหรือชาติหน้า การครุ่นคิดถึงเรื่องเช่นนี้ก็คือ เป็นการที่กำลังสร้างอกุศลขึ้นนั่นเอง เป็นการชักชวนอกุศล หรืออารมณ์อะไรที่ไม่เป็นที่พอใจ

หรือเจ็บใจ ที่เกิดแล้วดับแล้วให้เกิดขึ้นซ้ำ อยู่เรื่อยๆ บางคนชอบเอาเรื่องเสียใจครั้งเก่า ๆ มาสร้างรูปใหม่ แล้วคิดเสียใจอยู่ทุกๆ วัน เป็นการสร้างอกุศล สร้างทางเดินสะดวกให้แก่จิตใจ จึงไม่ควรกระทำ อกุศลที่แล้วควรจะคิดขึ้นเพียงครั้งหนึ่งคราวเดียวเพื่อเป็นบทเรียนเท่านั้น จะต้องหักใจทำลายลงให้ได้เด็ดขาด ถ้าผู้ใดชอบนึกคิดอยู่จนชำนาญเสียแล้ว จะเลิกได้ยาก ก็สร้างอารมณ์ที่เป็นกุศลทัບถมให้บ่อย ๆ ด้วยวิธีการต่าง ๆ ก็จะช่วยได้มาก ยิ่งกว่านั้นเหตุการณ์ข้างหน้าที่ยังมาไม่ถึง บางคนก็ชอบคิดวาทภาพที่ไม่ได้อยู่เรื่อยๆ เช่น กลัวจะต้องถูกออกจากงาน กลัวจะอดอยาก กลัวครอบครัวจะเดือดร้อน กลัวเจ้านายจะดุ กลัวเพื่อนฝูงจะโกรธ กลัวจะอับอายหน้า กลัวคนรักจะทอดทิ้ง กลัวจะเจ็บป่วย ตลอดจนกลัวความตาย ทั้ง ๆ ที่เหตุการณ์เหล่านั้นยังไม่ถึงและส่วนมากบางทีก็ไม่เกิดขึ้นเลย แต่เป็นเพราะตัวชอบสร้างภาพขึ้นเองจนชำนาญเป็นเหตุ

จริงอยู่ แม้วามนุษย์จะฝังมโนอยู่ในความกลัวทุกรูปทุกนามก็ตาม แต่ผู้ใดเข้าใจสภาวะธรรม ผู้ใดมีศิลปะในการแก้ปัญหาของชีวิตอยู่บ้าง เรื่องเล็กน้อยที่จะทำอารมณ์ให้ขุ่นมัวก็ย่อมจะเกิดขึ้นน้อยยิ่งน้อยเท่าไรยิ่งดี เพราะเป็นการฝึกจิตให้เกิดทางเดินสะดวก

บางท่านอาจสงสัยว่า ความสำคัญของคนที่ตายนี้ ก็ขึ้นอยู่กับตอนที่ตายนั่นแหละ ถ้าตายนั่นเราก็อำนาจควบคุมใจ คอรัปชั่น เบียดเบียนกันให้เต็มที่ แล้วภายหลังก็หมั่นสร้างอารมณ์แก้ไขก็สิ้นเรื่อง

สำหรับข้อนี้ถ้าเข้าใจธรรมะพอเข้าใจแล้ว ก็ไม่เป็นปัญหาอะไร เพราะรู้ว่ากรรมที่ทำแล้ว ๆ นั้น มิได้สูญหายไปไหน จะต้องให้ผลในวันหนึ่งจนได้ แต่การที่คนได้กระทำ ความชั่วมาแทบล้มแทบตาย ครั้นเวลาจะดับจิตบังเอิญ มาให้อารมณ์ที่ดีเข้าก็เลยไม่ต้องไปนรก ข้อนี้บางครั้งก็เป็นความจริงเพราะอารมณ์ที่เกิดขึ้นในบั้นปลายของชีวิตนั้น ก็เป็นกรรมเหมือนกันและกรรมนั้นเป็นผู้ส่ง แต่อารมณ์ที่เกิดขึ้นเล็กน้อยจะนำไปสู่สุคติได้ในเวลาไม่มาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงแสดงตัวอย่างไว้เป็นอันมากในเรื่องนี้ แต่อย่างไรก็ดีเราจะต้องแก้อารมณ์คนใกล้จะตายให้ดี ถึงแม้ว่าจะไปปรับกรรมนั้นในเวลาอันสั้น เพราะอาจไปเกิดไปแมวไม่นานเท่าไรตายก็จริง แต่ที่ว่าแมว นั้นก็จะไปสร้างอกุศลกรรมจับหนูกินอยู่ตลอดเวลาชั่วชีวิตของมันเพิ่มอกุศลเข้าอีก

อาตมาได้กล่าวรายละเอียดอันเป็นส่วนปลีกย่อยมากเกินไปสักหน่อย แต่คิดว่าคงจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ยังมิได้ศึกษาธรรมะมาจริง ๆ บ้าง ที่ได้กล่าวมาเป็นเรื่องในเขตมรณาสันนกาล บัดนี้ก็ได้แสดงถึงมรณาสันนวิถีที่อยู่ติดกับความตาย ว่าขณะนั้นจิตทำงานกันอย่างไร คนเราทำไมจึงตาย ขณะจุติะปฏิสนธิมีความพิสดารอย่างไรบ้าง

ได้กล่าวมาแล้วว่ามรณาสันนกาล คือ เวลาใกล้กับความตาย อาจจะอยู่ไปหลายวันก็ได้ คนไข้ อาจจะหนักบ้างเบาบ้างหรือสลบไปบ้าง ต่อมาในตอนที่ตายของมรณาสันนกาล กำลังของจิตและรูปเริ่มจะอ่อนลงมากที่สุด บัดนี้คงจะมีปัญหาเกิดขึ้นว่า จิตแต่รูปอ่อนลงมากนั้น เพเหตุใด ได้แสดงมาแล้ว

ตอนต้น ๆ ว่า การที่รูปของเราที่ยืนหัดเป็นรูปอยู่ได้นั้น ส่วนหนึ่งก็เพราะกัมมชรูปอยู่ป้อนเกิดแต่กรรมรักษาเอาไว้ ในที่นี้อาตมาจะไม่บรรยายให้ละเอียดนัก เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องกว้างใหญ่จะต้องใช้เวลามาก จะขอกล่าวไว้พอให้เห็นบ้าง และในตอนต่อไปเมื่อถึงรูปวิถีก็จะได้กล่าวเรื่องกัมมชรูป คือ กรรมสร้างรูปขึ้นได้อย่างไรเพิ่มเติมอีก

ถ้าท่านดูตามภาพแล้วจะเห็นว่า จิตจะเกิดขึ้นรับอารมณ์นั้น วิถีหนึ่งมี ๑๗ ขณะใหญ่ และ ๕๑ ขณะเล็ก เมื่อจิตเกิดขึ้นรับอารมณ์ ๑๗ ขณะดับลงแล้ว รูปก็จะดับ ๑ ขณะ เพราะรูปดับช้ากว่าจิตมาก เป็นอยู่เช่นนี้ตลอดไป

ได้กล่าวมาแล้ว ตั้งแต่ตอนต้น ๆ ว่า จิตมิใช่มันสมอง พืชจิตก็มีได้อาศัยอยู่ในสมอง มันสมองเป็นเพียงทางแสดงออกของจิตเท่านั้น แท้จริงจิตอยู่ภายในช่องหนึ่งของหัวใจที่สูบฉีดโลหิตไปเลี้ยงร่างกายนั่นเอง คือ หทัยวัตถุ ที่อาศัยของจิตเป็นบ่อเล็ก ๆ โตเท่าเม็ดบุนนาค และมีน้ำสีต่าง ๆ ๖ สี ประมาณ ๑ ฟายมืออันเป็นการแสดงจริตหรืออุปนิสัยของผู้นั้น ข้อนี้นี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้มาก ท่านผู้ใดสงสัยไปถามอาตมาได้ยินดี

ที่ตั้งที่อาศัยของจิต (มิใช่กล้ามเนื้อหัวใจทั้งหมด) นั้นประกอบขึ้นมาได้ด้วยกำลังของกรรมกรรมซึ่งเคยกล่าวมาแล้วว่าไม่มีรูปร่างหน้าตาตัวตนนั้นเอง ได้สร้างที่ตั้งอาศัยของจิต เรียกกัมมชรูป และกำลังของกรรมก็ปกป้องรักษารูปนี้ไว้ตลอดเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ ถ้ากรรมมิได้รักษาที่ตั้งที่อาศัยของจิตไว้แล้ว จิตก็ไม่อาจตั้งอยู่ได้ ผู้ที่นั้นก็จะถึงแก่ความตายทันที สันสกตตอนท้าย ๆ กัมมชรูป ทำให้หทัยวัตถุ คือ รูปอันเป็นที่ตั้งอาศัยของจิตอ่อนกำลังลงเต็มที่ตั้งที่อาศัยหมดกำลังที่ทรงตัวอยู่ด้วยดีเหมือนกับรถไฟที่กำลังวิ่งมา ขณะที่ถึงสะพานข้ามแม่น้ำ สะพานข้ามแม่น้ำ ชำรุดเสียแล้ว ดังนั้นรถไฟก็ต้องชะลอฝีจักรลง มิฉะนั้นก็จะตกจากสะพานลงไป ขณะนี้ใกล้จะถึงความตายมาก คนไข้ถูกโมหะครอบคลุม ขาดสติความรู้สึกรู้สึกของคนที่ไข้จาก ตา หู จมูก ลิ้น กาย อาจจะมีหมดลงและเมื่อถึงทำยวิถีของมรณาสันกาล กัมมชรูปก็เริ่มจะดับ คือ ตามธรรมชาติกัมมชรูปย่อมจะดับ และเกิดทดแทนกันอยู่ทุกขณะจิต แต่ครั้งถึงปฐม ภาวังค์ของมรณาสันกาลวิถีไปจนถึงจุด กัมมชรูปจะดับโดยไม่มีการเกิดทดแทนอีกเลย เมื่อถึงจุดติดกันนี้ ก็ปฏิบัติสนธิ ต่อจากนั้น จิตก็เป็นภาวังค์

กำลังของกรรมที่ส่งให้ไปปฏิบัติสนธิ นั้น สืบเนื่องมาจากมรณาสันกาล เช่น ได้ยินเสียงพระสวดมนต์ จิตก็รับอารมณ์สวดมนต์ในมรณาสันกาลเป็นตัวส่งให้ไปปฏิบัติสนธิ เพราะยังมีกำลังมากกว่า ส่วนในมรณาสันกาลวิถีเป็นแต่รับอารมณ์กรรม กรรมนิमित คตินิมิต มาจากมรณาสันกาลแล้วสืบต่อไปจนถึงจุดเท่านั้น และเพราะเหตุที่กัมมชรูปเริ่มดับโดยไม่เกิดอีกมาตั้งแต่ภาวังค์ดวงที่ ๑ ในมรณาสันกาลวิถีจนถึงดวงที่ ๑๗ เหตุนี้จิตดวงที่ ๑๗ จุดคือ ดับหรือตายจึงได้เกิดขึ้น เพราะไม่สามารถจะตั้งอยู่ได้อีกต่อไป ทั้งแต่ซากศพเอาไว้

ที่ได้กล่าวมาแล้ว คนเราจะมีชีวิตอยู่หรือจะตายก็ตาม จิตย่อมเกิดดับสลับต่อกันไปอยู่เช่นนั้นตามธรรมชาติ ข้อที่แปลกสักหน่อยก็อยู่ที่จุดเกิดขึ้น คือ จิตดับลงแล้วก็พ้นจากชาติเก่าร่างเก่าที่นั่นในทันทีนั้นก็ปฏิสนธิเลย ได้แก่การเกิดขึ้นติดต่อกันด้วยความรวดเร็วมาก โดยมีหมีอะไรมาคั่นกลางเหมือนกับจิตที่เกิดขึ้นตามธรรมดาตนเอง ด้วยเหตุนี้ คำว่าจิตล่วงเลยไปเกิดกิติ หรือจิตท่องเที่ยวไปตามอำนาจของกรรมกิติ จึงได้ชื่อว่าเป็นความเห็นผิด

การที่ผู้ตายไปสู่สุคติหรือทุคติ นั้นก็แล้วแต่กรรม แล้วแต่อารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่ใกล้จะตาย ดังนั้นผู้ดูแลคนไข้ที่ฉลาดในเรื่องของชีวิต และมีเมตตากรุณาจึงยอมเสียเวลา สละประโยชน์อันจะพึงได้อื่น ๆ มาช่วยเหลือให้สติแก่คนไข้ด้วยความระมัดระวัง

ถ้าคนไข้ได้เคยได้ศึกษาธรรมะ ได้เคยพูดเรื่องตายมาเสมอ ๆ โดยความไม่ประมาทแล้ว การให้สติแก่คนไข้ก็ง่ายมาก แต่ถ้าคนไข้ไม่เข้าใจธรรมมะเลยแล้ว การมีเจตนาให้สติด้วยความหวังดีจะกลับเป็นร้ายไป คนไข้บางคนพูดเรื่องตายไม่ได้ ใจไม่สบายทันที เราก็จำเป็นต้องหาเรื่องอันมาเป็นกุศลอื่น ๆ ที่คนไข้ชอบ คนไข้บางคนได้ยินการให้สติก็ทราบว่ามันนั้นโลกจะตาย ก็เกิดมีความเสียใจเสียตายชีวิตเป็นกำลัง มีความหวาดหวั่นต่อความตายอย่างสุดแสน หรือคนไข้บางคนได้ยินคำว่าให้ระลึกถึงพระอรหันต์ไว้ก็มีความโกรธแค้น โดยคิดว่าลูกหลานจะมาแข่งให้ตาย เราจะได้แบ่งทรัพย์สมบัติเหล่านี้ นับว่า เป้าหมายนำไปสู่อบายทั้งนั้น ขณะที่เห็นหัวเลี้ยวหัวต่อ เช่นนี้จะต้องระมัดระวังให้จงหนัก การให้อารมณ์ที่ดีแก่คนไข้มีมากมายแล้วแต่จะคิด เช่น นิมนต์พระมาสวด หาวพระพุทธรูปมาตั้งให้คนไข้เห็น เล่าธรรมะหรือเรื่องอันเป็นกุศลต่าง ๆ สำหรับผู้ที่ศึกษาพระอภิธรรมมาดีแล้วก็เป็นาง่ายคาย เขาจะหาอารมณ์ที่ดีที่สุดของเขาเองได้เป็นส่วนมากมาตั้งแต่ต้น เพราะเขาขอมรู้ว่าขณะนั้นสำคัญอย่างไร เพราะว่าความตายนั้นเป็นเรื่องสมมติกันเท่านั้นเอง จิต เจตสิก รูป ก็สลับต่อไปยังภพใหม่ชาติใหม่ ไม่เห็นจะแปลกประหลาดพิสดาร นำหวาดหวั่นอะไรสักก็เล็กน้อย จะได้ยกตัวอย่างคนใกล้จะตายคืออยู่ในมรณาสันนกาลเป็นเวลาหลายวันสักเรื่องหนึ่ง

ชายผู้นี้เป็นคนจีน อายุราว ๕๐ ปี ชอบฆ่าสัตว์อย่างทรมาณเป็นประจำ สุนัขของใครเพื่อนบ้านเข้ามาต้องโดนตีตาย หรือโดนยาเบื่อ ถ้าไม่มีสุนัขของใครเข้ามา บางทีก็อุดสั้ห์เอายาเบื่อไปวางถึงถนนหลวงช่วยกระทรวงสาธารณสุข สัตว์ที่ใช้กินเปื้ออาหารก็ชอบฆ่าสัตว์ สด ๆ ร้อน ๆ เช่น จะกินปลาที่ต้ม น้ำให้เดือดแล้วเอาปลาเป็น ๆ ใส่ลงไป ฟังเสียงมันดิ้นด้วยความร้อนรนเหมือนได้ฟังเสียงดนตรีรั้ไพเราะ บางทีก็เอาปลาไปทอดแล้วกดให้แน่น มองเห็นตาของปลาแจ้วแหว กล้ามเนื้อด้านบนยังเด็นอยู่ไปมา ถ้าไก่ตัวใดเป็น โรคระบาด เขาจะคิดไฟเตาถ่านให้ลุกแดงแล้วจับรวบขาทั้งสองเอาสิริระบักกดลงไปในเตาอันร้อนระอุ นั้นทีละตัว ๆ จนกว่าจะหมด เป็นเคล็ดที่แก้โรคระบาด อาชีพของเขาฝึกเคื่องลงมามาก ต้องทำงานหนักอยู่ตลอดเวลา

ต่อมาตอนที่เขาจะตายนั้น เขาเริ่มเป็นบ้าทีละน้อย กลางวันชอบนอนตากแดดเสมอ กลางคืนก็ตี ๒ ก็ชอบลงไปลอยคออยู่ในน้ำ ปลิงเกาะกัดโลหิตไหลโถม เป็นอยู่เช่นนี้ วันละหลายหนที่พวกเขาจะต้องช่วยกันจับ เขาชักคืนชักงออยู่ครั้งละนาน ๆ อาหารกินได้น้อยที่สุดญาติพี่น้องก็ไม่เอาใจใส่ เราคนภายนอกที่มีจิตเมตตาช่วยกันเอง ก่อนเมื่อจะตายนั่นตลอด๗ วัน๗ คืน ตัวกระดูกกระดูกไม่ได้เลย อาหารและน้ำอภัยพวกเราหยอดให้ ตาพองแข็งอยู่ตลอดเวลา หายใจรัว ๆ แสดงว่ายังไม่ตาย ขณะนี้คงอยู่ในมรณาสันนกาล ถ้าว่าตามหลักแล้ว กิฐาอาการที่เป็นมาแต่ต้นชวนให้เห็นว่าได้อารมณ์ที่ไม่ดีที่หน้าแสดง ความหวาดเสียวอยู่ตลอดเวลาแต่ร้องไม่ออก บุคคลผู้นี้ขอให้ท่านทายว่าตายแล้วจะไปไหน

ในขณะที่มรณาสันนกาลนั้น คนไข้ยังมีความรู้สึกตัวอยู่นอกจากจะอยู่ในวิสัยคือ สลบ แต่แม้ว่าจะมีความรู้สึกทางตา หู จมูก ลิ้น กาย อยู่นี้ แต่มีกำลังอ่อนมาก การที่มีกำลังอ่อนมากนั้น ก็เพราะว่า กัมมชรูปคือ รูปอันเกิดขึ้นจากกรรมเป็นผู้สร้าง ได้แก่รูปอันเป็นที่ตั้งของจิตนั่นเอง และเมื่อรูปอันที่ตั้งของจิตมีกำลังน้อย การแสดงออกของจิตก็อ่อนกำลังลงไป แต่เมื่อถึงมรณาสันนวิถิ วิธีสุดท้ายที่อยู่ติดกับความตายแล้วคนไข้จะไม่รู้สึกจากทวารทั้ง ๕ เลย ไม่ว่าจะทุบตีหรือเอาไฟไปเผา แต่อย่างไรก็ดี การให้สติแก่คนไข้ก็ต้องเริ่มให้กันตั้งแต่ตอนต้น ๆ ของมรณาสันนกาลก็ยิ่งดี ในขณะที่สติของคนไข้ยังคงอยู่ อารมณ์นั้นจะได้สืบต่อไปจนถึงจุด

ทันทีที่จุด(ตาย) เกิดขึ้น ปฏิสนธิก็สืบต่อกันไม่ขาดสายเหมือนน้ำที่ไหลติดต่อกันในลำธาร ไม่มีอะไรคั่นกลางเลย แม้ว่าจะตายที่นี้แล้วไปเกิดที่เชิงใหม่เพราะจิตเกิดคั้บรวดเร็วยิ่งนัก ล้วนนี้มีขึ้นถึงแสนโกฏิจณะ ฉะนั้นทันทีที่จุดเกิดขึ้น จิตที่สืบติดต่อกันนั้นก็ต้องพันปฏิสนธิจิตด้วยอำนาจของกรรมเป็นตัวส่ง

คนมีบุญจึงเจริญกรรมฐานได้ *

พระราชสุทธินามมงคล

ท่านสาธุชนที่รัก โปรดตั้งใจฟังอย่างจริงจัง ด้วยกายานูปีสสนาสติปัญญา มีการเดินจงกรมก่อน ยืนหนอห้าครั้ง กายยืนรู้ กายนั่งรู้ กายนอนรู้ กายเลี้ยวก็รู้ อยู่อย่างนี้ก็คือตัวกำหนดกายอยู่ตลอดเวลา กำหนดว่ายืนหนอห้าครั้งก็คือพิจารณา **ตบปัญจกรรมฐาน** ขณะที่เรามีปัญจสาขาอยู่ในครรภของมารดา เจริญเติบโตมา ถ้าพ่อมีบุญแม่มีบุญได้เจริญกรรมฐาน ลูกออกมาจะมีบุญวาสนาค้ำวย สมองกลดลบันดาล ลูกก็มีปัญญา ถ้าพ่อมีเวร แม่ชั่ว ามีเวรสร้างเวรสร้างกรรมกันมา ลูกจะมีสมองดีไม่ได้ออกมาก็เป็นคนใบ้บ้า เสียจริตผิดมนุษย์ เป็นคนปัญญาอ่อนไม่สามารถจะสอนให้เขาดีได้ นี่แหละกรรมมาจากพ่อแม่

เพราะฉะนั้นการเจริญพระกรรมฐานทำให้สะสมบุญ ทำให้มีคุณชะโยชน์ถึงบุตรของตน อันนี้ พระพุทธเจ้าสอนไว้ ที่เราสวดมนต์ว่า “*กัมมททายาทิ กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสร โณ ยัง กัมมังกริสสา มิ ปาปะกัง วา*” ท่านทั้งหลายเห็น ที่เราสร้างบุญสร้างบาปกันมาเอง นี่แหละพ่อแม่สร้างความไม่ดีให้กับ ลูก ทำความไม่ถูกต้องให้กับหลาน เวรกรรมก็จะโยนให้กับลูกของตน จุดมุ่งหมายอันนี้แหละปัญจสาขา แยกออกมาจากท้องของมารดา บางคนก็ออกมาที่มีง่อย ขาข้างง่อย แอ้มหัวโตมีนิ้ว อยู่ในสมอง แล้วก็อยู่ อย่างเป็นทุกข์ บางคนก็เป็นโรคตับโรคไต ก็เนื่องจากพ่อแม่สมประดีสร้างปาณาติบาตมา ใจดำอำมหิต เขี้ยวโหด ทารุณดุร้าย ลูกก็จะเป็นอย่างนี้ ออกมาอาการ๗๒ ไม่ครบเอาดีไม่ได้แบบนี้ เป็นต้น

นี่แหละ ท่านทั้งหลายที่มาปฏิบัติกรรมฐาน นับว่าเป็นโชคดีของท่าน ท่านมาสร้างกำไรชีวิต ท่าน มาสร้างข้อคิดให้กับตัวเอง ท่านทั้งหลายเสียสละมาเกิด จะประเสริฐในวันข้างหน้า **ไม่เสียเงินเสียทอง** มากมาย อาตมาไม่เก็บเงิน ที่อยู่ที่ไม่ต้องเช่า ข้าวก็ไม่ต้องซื้อ อาตมาเลี้ยงเอง ไม่จำเป็นต้องมาออกค่า ไฟฟ้าให้กับอาตมาหรรอก อาตมาทำบุญกับโยม อาตมาเสียสละขาดเหลืออาตมาออกให้

อุตสาหกรรมของโยมเอง บุญมีแต่กรรมมาบัง ทำให้มาสร้างความคิดไม่ได้ มีมากรายด้วยกัน เชิญชวนทำอะไรก็ไม่มา นี่แหละ กรรมมันบัง เหมือนกับคนจะถูกรถชนตาย กรรมมันบังทำให้ไม่เห็นรถ ทำให้รถชนตัวเอง ตาย เราขับรถชนคนตาย กรรมมาบังทำให้ไม่เห็นหรือตัดหน้ารถอย่างกระชั้นชิด เราก็ชนเขาตายเพราะเวร กรรมตามสนอง จะต้องชนตรงนี้ด้วย แล้วเขาก็ต้องตายตรงนี้ด้วย แล้วเราก็ต้องตายตรงนี้ด้วย นี่เหตุการณ์ ตายตัวแล้ว เป็นกฎแห่งกรรม ถ้าท่านเจริญกรรมฐานท่านจะรู้ได้ว่า เราสร้างเวรกรรมอะไรมา

ท่านสาธุชนทั้งหลายเอ๋ย คนที่มีบุญถึงจะมาทำกรรมฐานได้ พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า ยอดสูงสุดที่เป็นมรรคโบว์แดงของเสด็จพ่อของเราคือ กรรมฐาน แต่สาธุชนทั่ว โลกจะทำเหมือนกันไม่ได้เพราะนานา จิตตั้งต่างเวรต่างกรรมกันมา บางคนมาจากนรกมาเกิดในโลกมนุษย์ไม่สามารถเจริญกรรมฐานได้ เข้าวัดก็

เดินผ่านไปผ่านมาเพราะกรรมมันบังจิตใจ คือทรี ทรพาคตัญญต่อพ่อแม่ตลอดมา คนประเภทนี้จะเจริญกรรมฐานไม่ได้ ถ้าเจริญกรรมฐานต้องอกแตกตาย เพราะคิดไม่ดีกับพ่อแม่ คิดจะฆ่าพ่อฆ่าแม่

เมื่อเร็ว ๆ นี้ฆ่าพ่อตาย บอกให้มาเจริญกรรมฐานมันร้อนหมด พอเข้าวัดทนไม่ได้ก็อาารออกไป นี่เรื่องจริงที่วัดนี้ ฆ่าพ่อตายแล้วแม่เขาสงสารลูกเขา อุทิศห้าพาลูกมาจะเจริญกรรมฐาน นี้โยมเห็นใหม่ กรรมมันบังร้อน พอรณมาถึงวัดอัมพวัน เข้าวัดไม่ได้ ร้อนหมดเลย ปวดหัวเข้าไม่ได้ นี่คิดว่าผีพ่อเข้าสิงเลยเข้ามาบอกอาตมาว่า หลวงพ่อช่วยลูกชายสี่พ่อเข้าสิงใหม่ เปล่าเลยเวรกรรมมันตามสนอง ปีตุฆาต มาตุฆาต ห้ามสวรรค์ ห้ามนิพพาน นี่ฆ่าพ่อขอฝากไว้ทำกรรมฐานไม่ได้แน่ เลยก็ต้องหันรถกลับนี่เรื่องจริงที่วัดนี้ ผ่านมาสิบกว่าวันมาเอง คนประเภทนี้ไปสวรรค์ไปนิพพานไม่ได้

ดังเช่นอหิงสกะ ลูกของปุโรหิตจารย์ จะไปฆ่าแม่คือ พราหมณ์ จะเอานิ้วมาบูชาครู พระพุทธเจ้าจึงศักดิ์กัน ว่าอหิงสกะเป็นคนมีบุญ วาสนาจะสำเร็จมรรคผลนิพพานเป็นพระอรหันต์ดัชนีฆาตพ พระพุทธเจ้าจึงเสด็จไปบิณฑบาตขอว่า *อย่าไปฆ่าเขาเลยอหิงสกะเอ๋ย สมณะหัวโล้น หยุค ข้าจะฆ่าเจ้า เอานิ้วไปบูชา เหลืออีกนิ้วเดียวครบพันนิ้ว หยุคนะสมณะโล้น* สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็หันมาบอก *อหิงสกะเอ๋ย เราหยุคมานานแล้ว เจ้าสียงไม่หยุค คนผู้มีปัญญาได้ทราบทั้งคาบตันที่ อ้อ! พระพุทธเจ้าได้หยุคทำความชั่วมานานแล้ว เรายังไม่หยุคทำความชั่ว* เลขที่คาบกราบตันที่ นี้เห็นใหม่จะไปฆ่าแม่ พราหมณ์ คือแม่ให้กำเนิดเกิดมา เห็นชัดเจนแล้ว อหิงสกะเลยได้บวชมีนามว่า พระองค์กุสิมมาล สำเร็จมรรคผลนิพพานได้

นี่ขอฝากญาติโยมไว้ไปสอนลูกหลาน อย่าคิดไม่ดีกับพ่อแม่เลย ไม่ต้องถึงฆ่าหรือ แต่คิดว่าพ่อแม่เราไม่ดี จะทำมาหากินไม่ขึ้น เจ้ง ท่านดื้อแก้ปัญหาก่อน คือถอนคำพูด ไปขอสมมาลาโทษพ่อแม่เสียแล้ว มาเจริญกรรมฐาน รับรองสำเร็จแน่ มรรคผลเกิดแน่ **ถ้ายังด่าพ่อแม่ทิ้งไว้ แล้วมาเจริญกรรมฐาน อาตมาขอเจริญพรว่าเจริญไปอีกร้อยปีก็ไม่ได้ผล เพราะเวรกรรมตามสนอง**

หากท่านทั้งหลายเคยด่าท่านผู้มีพระคุณ ถอนคำพูดแล้วขอสมมาลาโทษเสีย ท่านจะได้ผลจากการเจริญกรรมฐานทันที เหมือนพระภิกษุต้องแสดงอาบัติให้บริสุทธิเสียก่อน แล้วมาเจริญกรรมฐานจึงจะได้ผล เช่น แม่แค้นอยู่ที่บ้านเตาปูนใต้วัดสว่าง เจริญกรรมฐานมาตั้ง ๕-๘ ปี ไม่ได้ผลเพราะเรื่องอะไร *อ้อ! แกด่าสามีแก่ที่เป็นปลัดอำเภอชื่อ ปลัดเขียว แม่แค้นแก่ด่าผู้เก่ง มาปฏิบัติคราวรุ่นแม่ใหญ่บอกแม่แค้นเอ๊ย ขอโทษกรรมเสีย บอกดวงวิญญานให้อ่อน โมทนาต่อพระสงฆ์ด้วย* หลังจากนั้น ก็ขอโทษกรรมให้ดวงวิญญานรับทราบ ว่า *พ่อเอ๋ย ฉันขอสมมาลาโทษกายกรรม วิกรรมต่อดวงวิญญาน ขอพระสงฆ์รับทราบอนุโมทนาแล้วจะถวายไฟให้* ตั้งแต่นั้นมา แม่แค้นเข้าผลสมาบัติได้ เจริญกรรมฐานได้พบวันนั้นเลย

นี่อย่างแม่แถมไม่มีเจตนาทำให้สามีให้เสียหาย เป็นเพราะปากมันเคย เคยถามแม่แถมค่าสามีจริงไหม จริงเข้าค่ะ ฉันนี่ปากไม่ดี ชอบด่าเขาแล้วเขาก็ไม่เถียงฉันด้วย เขาเป็นลูกไล่ฉัน เท่านั้น ทำกรรมฐานไม่ขึ้นมา๗-๘ ปี เลขขอโหรากรรมแล้วก็หายไป แล้วแม่แถมก็เข้าผลสมบัตินี้ นิ่งได้๕ ชั่วโมง แม่ใหญ่ทราบดินะ แม่แถมได้ลี้ชีวิตไปแล้ว ก่อนตายแถมบอกอาตมาต้องไปนำศพ ทั้งที่อาตมาป่วยหนัก ก็ต้องไปนำศพแถมไปเมรุ แล้วตายอย่างไร แถมตั้ง๘๐ กว่าร่วม๘๐ แล้วตายแบบไหนเรารู้ว่าแถมต้องตกบันไดตาย เพราะเมื่อก่อนแถมลี้หัวแถมตกบันได นี่ชัดเจนไหม ผลักหัวตกบันไดหัวเลยหัวที่ตกลงไป เท่านั้นแหละทำให้แม่แถมต้องตกบันไดตาย ขอฝากไว้อย่าสร้างเวรสร้างกรรมเลย

อีกบ้านหนึ่งพ่อแม่มีเมีย ๔ คน มีลูกเมียหลวงติดตามพ่อไป แล้วมาบอกแม่ แม่ก็บอกพ่อเจ้าไม่ดี ลูกก็กลับไปด่าพ่อหาว่าพ่อไม่สงสารแม่ของตัว แล้วก็มาบวชที่วัดนี้ บวชแล้วเดียวเป็นโนนเป็นนี่ ปวดหัวไม่พัก เป็นโรคจะกลายเป็นคน วิกลจริต อาตมาดูแลอยู่แล้ว ถามว่านี่พ่ออยู่ที่ไหน บอพ่ออยู่กับเมีย โนนเมียนี่ แล้วก็เคยด่าพ่อไหม บอกเคย พ่อทำแม่ผมเจ็บใจ ผมก็ด่าเอา นี่แหละไปบวชก็ไม่ได้ผล ไปถอนคำพูด ไปขอสมลาโทษ กับพ่อเจ้าเสียแล้วเจ้าจะมาเรียนมานั่งกรรมฐานได้ผลแน่ ๆ คนที่ไม่ได้ผลเพราะกฎแห่งกรรมตามสนอง

กรรมฐาน

อาตมาเคยแก้สองสามีภรรยาที่วัดนี้นะ ภรรยาบอกว่า ไปด่าสามีว่า “ไอ้เหี้ย ไอ้เหี้ย” หรือ “อาเฮีย อาเฮีย” ด่าอยู่ทุกวัน แล้วสามีก็ไม่รู้จะแก้อย่างไร ก็กลุ่มใจตลอดมา อาตมาเลยสงสารเขาเลยบอกให้สามีมานั่งกรรมฐานเถอะ เลยสามีก็พักร้อนมา๒๐ วัน มานั่งกรรมฐานที่วัดนี้ นี่จริญกรรมฐาน จิตใจก็เป็นกุศลเลยแถมเมตตาให้ภรรยา ภรรยาจะได้รับหรือไม่ก็ตามใจ ก็ได้ปัญญาไปแก้ภรรยาให้เป็นคนดี

นี่แหละกรรมฐานแก้ปัญหาแก้กรรมได้ ภรรยาคนนี้ดีมาก สามีต้องเป็นเบี้ยล่าง ด่าอาเฮียทุกวัน ทำไม่ดีคืออาเฮีย อาเฮีย ด่าทุกวัน แต่สามีก็ยิ้ม ไม่รู้จะแก้ได้อย่างไร ทำอย่างไรหนอ จึงจะแก้ภรรยาเรียกอาเฮียสักที ให้เรียกคุณพ่อสักหน่อย เพราะเราไม่ใช่คนจีนจะมาเรียกอาเฮียทำไม ก็ควรจะเรียกคุณพินะ

สามีก็เลยมานั่งกรรมฐาน สามีเป็นคนซื่อ มีความรู้ถึงปริญาโทเป็นคนไม่อยากจะเถียงใคร ภรรยา ก็ข่มเลยเรียกอาเฮียทุกวัน เลยสามีได้ธรรมะ แ่เมตตาให้ภรรยาเป็นคนดีให้ได้

แล้วโยมนี่ก็กลับไป ภรรยาที่ว่า “เป็นใจได้สวรรค์ ได้นิพพานมาเท่าไร เล่าให้ฟังซิ” สามีก็ยิ้ม และสวดมนต์แ่เมตตา

อยู่มาวันหนึ่ง สามีเป็นซื่อ ไปประชุม กลับมาก็ดีก็เพราะไปแวะบ้านเพื่อน ภรรยาที่หาว่าสามีไปชู้แซ เอาเลขถกเขมร เลขค่า “ไอ้เหี้ย อาเฮีย มาจนดีก็จนดีสอง” สามีได้ปัญญาจากกรรมฐาน ปัญญาออกมาบอกว่า “นี่เธอ นั่งเฉย ๆ ฉันจะพูดอะไรให้เธอฟังนะเธอ” “เฮ้อ! พูดมา อาเฮีย พูดมา พูดมา

“ไม่ยากฟัง” นั่นแน่ชายคนนี้สวยชะด้วย มีไฟสีจี้แมลงวันเมื่อนางพันธุรัตน์ อาตมาเห็นก็ชื่นใจ แหม ! ถ้าเป็นสาว ๆ ก็ไปขอแล้ว นี่แกแก่ซะแล้ว เลยสามใจดีแม่เมตตาบอก “น้องเธอได้สามีก็ดีมาก เป็นมนุษย์จิตใจสะอาดบริสุทธิ์ อยู่กันมาจนมีลูกสามคน แล้วเธอก็นิสัยดี ลูกก็โตแล้ว เรียนก็เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ไยเธอตอนนี้นิสัยเลวแล้ว” “นิสัยเลวอย่างไร อาเฮีย” “พิไรเฮีย! น้องเอี้ยค่อย ๆ พูตกันเถอะ วันนี้พี่จะขอตัดสินใจเอาหละไม่เป็นไร เมื่อก่อนเธอได้ผัวเป็นมนุษย์ แต่เธอนิสัยไม่ดี ตั้งแต่เดี๋ยวนี้เสียใจด้วย เธอเลิกมีผัวมนุษย์แล้วหรือ ถึงไปเอาหี้ยมาทำผัวซะได้”

เลยเก็บกระเป๋าเดินทางขึ้นรถทันที “ถ้าเธอเอาหี้ยทำผัว ฉันอยู่กับเธอไม่ได้ ฉันไม่ไหวหี้ย ฉันเป็นมนุษย์โสกา เพราะฉันไปเจริญวิปัสสนากรรมฐานมา” สามิเลยขึ้นรถไปเชียงใหม่หายไป๑๐ วัน แล้วทำไง ฝ่ายภรรยาที่นั่น แต่อาตมาไม่คุ่นกันหรอก บอก “หลวงพ่อก้าว ช่วยฉันหน่อย สามิฉันหนีไป”

บอก “ช่วยไม่ได้ กลับไปก่อน ไม่สน” อีกสองวันก็มาอีก มาบ่อย ๆ

อาตมาก็นึกทำอย่างไร ต้องทำให้เข็ด ก็บอกว่าต้องการให้ผัวกลับมา ต้องมานั่งกรรมฐานอย่างนั้นหรือคะ หลวงพ่อ นั่งแล้วผัวจะมาไหม” ก็ตอบว่า “มาซิ เอาหิ้วเป็นประกัน”

มานั่งยังไม่ทันเดินจงกรมเลย เดี่ยวมาอีกแล้ว บอก “หลวงพ่อก้าว ผัวยังไม่เห็นมาเลย” โอ้โห! แหม มาก ชายคนนี้ นั่งยังไม่ทันจะพองยุบ มาถามซะแล้วว่าผัวมาไหม

นั่งไปอีกวันหนึ่ง รู้ขึ้นมาแต่มีดอีกแล้ว มานั่งปฏิบัติแล้ว คินยันรุ่งเลย ก็เลยถามว่า นั่งปฏิบัติอย่างไร บอก “พองหนอ ยุบหนอ ผัวไปที่ไหนหนอ พองหนอ ยุบหนอ เขาว่าไปทางเชียงใหม่หนอ แล้วผัวจะกลับมาไหมหนอ” แหม! มันแยจริงๆ ชายคนนี้

ผลสุดท้ายก็เลยบอกว่า โยมนี้บาปมากค่าสามินี โยมต้องขอโหสิกรรมต่อสงฆ์ก่อน เสร็จแล้ว นั่งกรรมฐานได้ดิบได้ดี ร้องไห้เลยบอกคิดถึงผัว โห! พิไรเฮีย! เราไม่น่าจ้วงจาบค่าเขาเช่นนี้เลย ตั้งแต่นั้นมาอาตมาก็รู้กัน ก็โทรศัพท์ไปบอกสามีว่ากลับได้ ๆ

พอสามีกลับมาที่กินดี นี่เดี๋ยวนี้อยู่ด้วยกันมีลูก ๕ คนแล้ว

นี่ขอฝากญาติโยมไว้ เล่าเรื่องจริงให้ฟังนะ

อัสสาสะ-ปัสสาสะ
(การหายใจเข้า – การหายใจออก)

พระราชสุตฺถินฎนวมงคล

การเดินจงกรมนี้ ขอให้ญาติโยมเดินให้ช้าที่สุด ก้าวขาอย่างหนอย่างไปแล้วหยุดหายใจ แล้วก็ยกเท้าซ้าย มันจะมีน้ำหนักยกขึ้นซ้ายมันจะกดทางขวา “ซ้ายย่าง” ขณะนั้นมันจะกดข้างขวาเข้าไว้ “หนอ” ลงซ้าย กระเบนเหน็บถึงปลายเท้ามันจะตึง จิตจะเป็นกุศลแล้วเดินจงกรมให้ช้าถ้าฟังภาวนาอยู่ จิตจะไม่ฟุ้งซ่านเลยคิดมันจะไปถ่วงอยู่ที่ปลายเท้า ก็ทำให้อวัยวะปกติ

การเดินจงกรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงไว้ ในหลักสูตรของสติปัฏฐาน ๔ ถ้าเราเดินมีสติ รู้ตัวขณะเดิน อวัยวะจะเข้าไปสู่สภาวะแห่งความเป็นปกติ ท้องจะเคลื่อนย้าย ท้องคือศูนย์ สะดือที่ระหว่างท้องจะทำงานการเดินจงกรมทำให้ซี่ มันจะถ่วงอวัยวะไว้ดีมาก ท้องจะทำงานธาตุที่๔ ที่เรียกว่า ธาตุคิน น้ำ ไฟ ลม ก็จะปกติ พยายามเดินให้ช้าที่สุด ทำให้จิตนี้ไม่ออกไปข้างนอก มันอยู่ที่ปลายเท้า แล้วก็ “ยืนหนอ” ๕ ครั้ง

วิธีปฏิบัติที่นั่นพูดกันมานานก็จริง เวลาจิตที่เรียกว่าคาบลม อัสสาสะ ปัสสาสะ อยู่ตรงนี้เองนะ อัสสาสะ-ปัสสาสะ หมายความว่า กระไร เคยถามผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญวิชาการ ตอบไม่ได้เลย คำว่ายืนหนอ ยืนอย่างไร สรรวมจิตปักไว้ที่ปลายผมลงไปนั้น ก็มีกรหายใจเข้าออกให้ได้จังหวะ เช่น สรรวมเท้าขึ้นมา หายใจอย่างไร “ยืนหนอ” หายใจขึ้น ยืนลงไปหายใจอย่างไร หายใจเข้า ยืนหนอขอให้ทำให้ได้ ยืนอีก หายใจออกให้ยาว เรียกว่า อัสสาสะ-ปัสสาสะให้ยาว หายใจยาว แล้วจิตจะไม่ฟุ้งซ่าน

อันนี้พูดกันมานาน เท่าที่ถามโยม โยมตอบไม่ได้ แสดงว่า ทำไม่ได้ตามจุดที่สอน ตรงนี้สำคัญมาก “ยืนหนอ” หายใจเข้าไว้ ยืนนี้ตั้งแต่ศีรษะให้หายใจเข้า หายใจเข้าไปเลย ให้เข้าไปถึงเท้า ยืนหายใจเข้ายาว ๆ สูดยาว ๆ อย่างที่ไสยศาสตร์เข้าใช้กัน เรียกว่าคาบลม

คาบลมสำคัญมาก คาบลมนี้อยู่ในจุดสมาธิ เรียกว่า อัสสาสะ-ปัสสาสะ ที่พระพุทธเจ้าทรงทำมา แต่ทุกคนหรือพระอาจารย์ที่ทำไม่เป็น ก็สอนกันอย่างนั้น หายใจเข้ายาว ๆ ไปถึงปลายเท้า แล้วก็ยืนสูด หายใจเข้ามาให้ยาวไปถึงกระหม่อม อัสสาสะ-ปัสสาสะ แล้วจิตจะเป็นกุศล ทำให้ยาว รับรองอารมณ์ของโยมที่เคยจุ่นเจียว จะลดลงไปเลย แล้วก็จิตจะไม่ฟุ้งซ่านด้วย โรคภัยไข้เจ็บมันจะค่อยเบา อวัยวะเลือดลมจะเดินได้อย่างปกติถึงศีรษะลงสู่ปลายเท้า ดบปัญหากรรมฐานข้อนี้เอง พระพุทธเจ้าทรงสอนนักสอนหนา มูลกรรมฐานอยู่ตรงนี้ มูลฐานของชีวิตอยู่ตรงนี้ หายใจยาว ๆ ยืนหนอลงไป หายใจออก ยืนหนออย่างนี้เป็นต้น

อาตมาไปฝึกหัดสมาธิ หุงน้ำมันพันต์ กับหลวงพ่อกิจ วัดหน้าต่าง จ.พระนครศรีอยุธยา ไปทำมาเดือนแล้วไม่ได้ ไม่มีอภินิหารของน้ำมันเลย วันสุดท้ายจะขอลาท่านบอก “หลวงพ่อกิจ ผมไม่ได้ผลเลย” คาถาเสกน้ำมันพุทธมนต์ก็ไม่มีอะไร คาถาพุทธคุณ ๑๐๘ พาหุงมหากาณี่แล้ว อะสังวิสุโต ปุตตะพุททะ มะอะอุ อุอะมะ อะมะอุ อะไรทำนองนี้ ทำไม่ได้ น้ำมันเค็ดแล้วจุ่มก็ไม่ได้ ใช้น้ำมันเปล่า ๆ ก่อนใช้น้ำมัน ร้อนเค็ด ๆ จุ่มก็พองหมด ลื่นพองหมด ทำอย่างไร อ้อ! ตรงนี้เอง อัสสาสะปัสสาสะ ถึงจะเกิดสมาธิ ถึงจะเกิดจิตเป็นกุศล นี่หลวงพ่อกิจ วัดหน้าต่าง จ.พระนครศรีอยุธยา ท่านก็สิ้นชีวิตไปนานแล้ว หลวงพ่อกิจ จ.ปราจีนบุรี หลวงพ่ออินทร์ หลวงพ่อเรือง หลวงพ่อเดิม อ้อ! ใช้อย่างนี้เอง ใช้อย่างนี้เอง แล้วอาตมาก็ได้จุด

พอได้จุด ลองทำคืนนั้น หนึ่งเดือนแล้วที่ไปอยู่กับหลวงพ่อกิจ วัดหน้าต่าง ก็ลงมือทำตอนตีหนึ่ง หายใจเข้า อ้อ! ได้เลย หายใจออก ก็คาบลมมันก็พุ่งไปตามสมาธิถึงจุดนั้นเลย มันมีพลังสูงมาก มีพลังสูง อ้อ! ได้ตรงนี้เอง เราว่าคาถาให้มันจบ มันก็ไม่ได้ผล เช่นยกตัวอย่างหลวงพ่อกุสุข วัดมะขามเต่า เสกใบมะขามเป็นตัวต่อ เสกเข้าไปเถอะว่าคาถาถูก มันก็ไม่ได้ ไม่เท่ากัน เพราะอัสสาสะปัสสาสะ ลมหายใจเข้า ออกไม่เป็นคาบ ที่โบราณบอกคาบลม เช่น นะโมพุททะยะ หายใจออกไปให้จล นะโมพุททะยะ พอชะธา พุทธโมณะ หายใจเข้าให้ได้จบ อ้อ! นี่อัสสาสะปัสสาสะ มันจึงจะมีอภินิหารของอารมณ์ จิตถึงจะเป็นกุศล เท่าที่ได้ฟังพระอาจารย์สอนมาหลายองค์ท่านทำไม่ได้ ท่านก็ทำ บางทีเราทำขวย่างหนอ ซ้ายข้างหนอ ปากมันว่า จิตมันไม่ว่าอย่างนี้เอจิตมันไม่ไป จิตไม่เป็นกุศล จึงไม่ได้ผลโดยวิธีนี้ ประการหนึ่ง จึงไม่สามารถจะอดทนได้ มีหลายนัย มีความหมายอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่ไปนะ ก็ขอให้ตั้งใจจริง ๆ มันจะได้ผลโรคภัยไข้เจ็บที่ว่าแบ่งโรคได้ ผากโรคไปเก็บไว้ก่อน แล้วตัวเราก็ไปโดยไม่ต้องเก็บ นี่ใครเป็นคนทำได้ นี่ทำเข้าคุณอุบาลีสิริจันโท วัดบรมนิวาส ที่ท่านสิ้นชีวิตไปนานแล้ว เป็นคนทำให้ อันนี้ก็ได้ผลอย่างนี้ อันนี้ขอให้ญาติโยมตั้งใจจริง ๆ ต่อไป เช่น โยมร้องไห้เก่ง ๆ ใจน้อยเศร้าใจ น้อยใจ มันจะไม่มีเพราะหายใจยาว ๆ ที่อาตมาบอกโยมให้หายใจยาว ๆ โยมก็ไม่ค่อยเข้าใจ ตอนนี้จะเน้นหนักหนักไปทางนี้ให้มาก จะไม่พูดกันลามปาม ต้องทำแล้วให้ได้ด้วยโดยวิธีนี้

ดังนั้น “ยืนหนอ” กว่าอาตมาจะทำให้ได้ ๑๐ ปี ที่ว่ากว่าจะรู้จากพระอุปัชฌาย์ว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสาก็คือ “ยืนหนอ” ๕ ครั้ง นี้เอง กว่าจะรู้เรื่องใช้เวลานาน เหลือเกิน “ยืน” หายใจยาว ๆ ฝึกตรงนี้ หายใจลงไป สุดหายใจยืนหนอหายใจลงไปถึงเท้า หยุดลมหายใจ สุดหายใจสุดเข้ายาว ๆ

“ฮีน” แล้วก็ “หนอ” ว่าในใจนะ ใจปากว่านั่นมันสิ ที่ครูเขาบอกว่า “ฮีน...หนอ...” นี่ฝึกให้เราทำตามหลักวิชานี้ แล้วคนที่ไม่เป็น ก็ว่าปากเอาเอาเลย ให้ว่าในใจว่าฮีน..หนอ..อย่างนั้นเอง ถ้าจิตไปได้สักครั้งหนึ่งนะ รู้ภาวะของเราเลย ฮีนหายใจยาว ๆ ฮีนอย่าให้ขาดลมอัสสาสะปัสสาสะ

ถ้าดูในประวัติพระพุทธเจ้าแล้ว อาตมาเคยไปถามพระอาจารย์กรรมฐานหลายองค์ว่า อัสสาสะปัสสาสะ ทำอย่างไรครับ ก็ได้รับคำตอบว่า ก็อึดลม อั้นลม อั้นที่ไหนเล่า ไม่ใช่ฮีน อัสสาสะปัสสาสะ คือ คาบลม พระอาจารย์ไสยศาสตร์ท่านว่าอย่างนี้ บางทีคาถายาวตั้งว่า ก็เราท่านจะว่าจบนี้ก็หายใจตั้งหลายครั้ง แต่ข้อเท็จจริงหายใจครั้งเดียวจบแล้ว ก็อั้นแน่น มันจําแน่น พรวดเจ็บแล้ว หายใจออกไปหนึ่งจบ หายใจเข้ามาพรวดออกไปหนึ่งจบ มันจะมีพลังจิตอัสสาสะ-ปัสสาสะ ไม่ใช่ไปอั้นลมหายใจ บางคนตอบไม่ได้เลย เพราะทำไม่ได้ อันนี้สำคัญมาก ไม่ใช่ไปนั่งกรรมฐานเสร็จแล้ว เราก็ไปสอนกัน อันนี้เราก็นั่นหลักหนักไปในทางนี้ให้มาก เราจะเอาคุณภาพ อย่าไปพูดกันอย่างนั้น อย่างคนถึงอั้นลมได้นะ เช่นนะโมพุทธานะ ว่าไปนี่ยาว ถอยมาสั้น นี้อย่างนี้

ยกตัวอย่าง อาตมาไปเรียนมากับหลวงพ่อดี เคยตามท่านไปชุงงค์ กว่าจะรู้เรื่องนานเหมือนกัน ท่านบอกว่าอยากจะสะเดาะลูกกุญแจใหม่เล่า เป่าลูกกุญแจให้หลุด ก็บอกท่านว่า “อยากครับ ทำอย่างไรครับ” ต้องใช้จิต เอาจิตไปไข เหมือนเอาลูกกุญแจไปไข โยมมีปัญหาในใจ เอาลูกกุญแจไขจิต ให้มันหลุด จิตนี้เป็นลูกดอกกุญแจไขปัญหา ลูกกุญแจคือ อะไร คือ สติ ไขออกทุกราย คือแก้ปัญหา ไขปัญหา ไขความแก้ปัญหามีชีวิตได้ ไม่ต้องไปถามหมอดูแล้ว อยู่ตรงนี้ คนที่ไปหาหมอดูคือคนโง่ โง่ที่สุด แก้ไขปัญหาไม่ได้ไปหาหมอดูมากเท่าไร หาเจ้าเข้าทรงมากเท่าไร มีปัญหาหนักเท่าไร มีปัญหาจริง ๆ

วันนี้จะมาพูดให้เข้าใจ เคนจงกรมให้ช้าที่สุด เหมือนคนตาย เวลาจะ “ขว..ย่าง” ไปกว่าจะลง มันจะถ่วงช้า นี่เห็นไหม เคยสังเกตไหม นี่ถ่วงไว้มันจะตึงเป้งเลย ให้ช้า ขวอย่างไป ขวจะสั้น ปับ ๆ ๆ สติดีมันจะไม่สั้น มันจะตึงเปรี๊ยะ มันจะโน้มลงไป เวลาช้าจะอย่าง ช้ามันจะยก มันจะหนักเข้าไปทางขวา แล้วเวลาอย่างไปนี้ ระวังจะมันจะตั้งอย่างปกติไม่ได้ ก้าวไป สติมันจะตั้งอยู่อย่างปกติ โรคจะลดน้อยลงไป โรคภัยไข้เจ็บในตัว มันจะค่อย ๆ หายเส้นมันจะยึด แล้วก็หย่อนด้วยสภาวะธรรม จากสติสัมปชัญญะนั่นเอง มันจะเอกซัคเลยนะ ขอให้เดินช้า ๆ อย่างเดินไวมันจะถ่วง ช้าถ่วงขวาวอย่างไร เดี่ยวจะเห็นชัดในสภาวะธรรม มันจะตึงไปหมด ปวดครวคร่าวสกลกาย มันสามารถจะมีอานิสงส์ยืดยาว เดินทางไกลได้โดยไม่เหนื่อย โรคภัยไข้เจ็บอาพาธน้อยจริง ๆ เลือกลมจะเดิน สะดวก คนที่เลือกลมไม่ดี ยกตัวอย่างพวกสาว ๆ ขอประทานโทษ ขออนุญาตกล่าว ประจําเดือนไม่ดี ปวดท้องเก่งนัก ปวดหัว เคนจงกรมช้า ๆ เดินให้มาก ๆ รับรองปวดท้อง ปวดประจําเดือน จะไม่เป็นต่อไป บางคนก็ไม่เอา เดินกันจ๋า ๆ อย่างนั้นจะไปหายอะไร เพราะสติไม่ดี จิตมันไม่ไข ความมันจะไม่แจ้ง แสดงออกไม่ได้ ธรรมะมันจะไม่แดงแจ๋ อะไรทำนองนี้ ที่ฝากความเจ็บไว้ก่อนเอาตัวไปนะ แน่นอนนี่เรื่องจริง แยกเวทนาออกเป็นสัดส่วนได้เมื่อไร รับรองได้เลย อาตมาเคยถามมา หลายพระอาจารย์

ทำอัสตชะ-ปัสสาสะให้ได้ ใครทำได้โจรจิตได้ มันอยู่ตรงนี้ มันมีเทคนิคอยู่ตรงนี้ พระอาจารย์
กรรมฐานยังทำไม่ได้กันเยอะ เอาวิชาการมาสอนกันเยอะ การอยู่ปรีวากรรม วัดโน้นวัดนี้ทำกันใหญ่โต
น่าสงสารและเสียชามาก มีจุดมุ่งหมายอยู่ตรงนี้เอง อันนี้ยืมมโนะโยมนะ หายใจเข้ายาว ๆ จาก
กระหม่อมนี้เอง กระหม่อมนี้เป็นเซลล์ บางคนกระหม่อมบาง บางคนก็เซลล์บาง จะกระหม่อมอ่อน
รับรองไหวติงง่ายจังเลย อยู่ตรงนี้มีมูลกรรมฐาน พระพุทธเจ้าทรงละเอียดมาก แต่เราทำกันไม่ได้ พระ
อาจารย์กรรมฐานไม่รู้ กตตรงนี้ให้แรง ยืนกตอัสสาสะปัสสาสะ “ยืน” หายใจเข้าไว้ “ยืนหนอ” พอ
สำรวมปลายเท้า หายใจออก “ยืน” หายใจออกไป “หนอ” พอติเลย ถ้าทำได้คล่องแคล่วว่องไวดี
รับรองอัสสาสะปัสสาสะได้ สามารถจะส่งกระแสจิตได้ ตรงนี้นะอาตมาไม่กลัวจะพูดให้ฟัง เพราะพูด
แล้วไม่เข้าใจ ต้องทำให้เข้าใจก่อน แล้วค่อยหัดเทคนิคตรงนี้ได้ตรงนี้ ขันรองแยกเวทนาได้ ส่งกระแส
จิตได้โดยวิธีนี้นะ หัดไว้เสียให้ได้ เรื่องไสยศาสตร์ก็เป็นเรื่องเล็กไป อาตมาไปฝึกกับหลวงพ่อดี ท่านบอก
ว่าอยากเป่าลูกกุญแจ ที่คู่กับอาตมาก็คือ พ.อ.ชม
สุคันธรัตน์ แต่อาตมาเลิกแล้ว พ.อ.ชม ท่านรู้ ว่าอาตมา ทำอะไรได้บ้างไปฝึกกันมาแล้ว ก็อัสสาสะ
ปัสสาสะนี้เอง มีอภินิหารทางโจรจิต

ยกตัวอย่างให้มัดตัว เวลาจะฝึกเป่าลูกกุญแจให้มัดตัวก่อน เอาเชือกมัดขามัดแขนมัดข้อมือแล้วเอาไป
ทิ้งไว้ในป่าช้าให้ควมกลัวหายก่อน ถ้าคนไหนยังกลัวโน่นกลัวนี่ ไม่ขลังนะ ไม่ขลัง แล้วทำอย่างไร คาถา
ไม่มีอะไร นวรหุลล ๕ ว่าถอยหลังกลับ ว่าคาบลมอย่างนี้เอง หายใจเข้า ๖ จบ หายใจออก ๑ จบ พอ
หายใจเข้าแล้ว อย่างมัดตัวนี้ มัดหลายเงื่อนไขกันจัตย จะแก้อย่างไรได้ นี่ยกตัวอย่างให้โยมฟัง หายใจเข้า
๑ จบ หายใจออก ๑ จบ พอพลังจิตมันสูง อัสสาสะ-ปัสสาสะมันสูง ความดันเพดาน เพดานนี้ต้น
กระหม่อมจะแข็ง มาจากไหน มาจาก “ยืนหนอ” นี้เอง ยืนหนอพอหายใจเข้าเป็นคาบลม หายใจ
ออกเป็นคาบลม สมามันจะไปกับลมหายใจ มันจะพุ่งไปที่มือนี้ แล้วมันจหลุดไปเองเลย เชือกที่ผูกนี้
หลุดไปเลย อย่างนี้เองแต่ทุกคนไม่รู้ ไปเรียนแต่คาถาให้ว่าอีกก็หมื่นปีก็ไม่สำเร็จ มันอยู่ที่คาบลม
อัสสาสะ-ปัสสาสะ

อานาปานสติ ที่พระพุทธเจ้าสอนก็ได้จากสติปัฏฐาน ๔ ที่เราต้องทำกัน ถ้าหากนอกประเด็นที่ไปทำกัน
ไม่ใช่ “พองหนอ-ยุบหนอ”

ถ้า “ยืนหนอ” ได้แล้วได้หมดได้อย่างไร ขณะนั้นโยมกำลังคิดอะไร ใจออก เสียใจ มันเกิดมี
พุ่งเข้ามาในใจ นั่งตรงไหนก็ได้ หายใจยาว ๆ จากจมูกถึงสะดือเท่านั้น และง่ายกว่ายืนหนอ ยืนหนอนี้
ยาก ทำยืนหนอได้แล้ว ที่สั้น ๆ แค่มุม ถึงสะดือทำไมจะทำได้ หายใจเข้ายาว ๆ ไปถึงสะดือ หายใจ
ออกไปถึงจมูก แล้วเอาจิตปักไว้ที่ลิ้นปี ตั้งสติให้มัน คิดหนอ เสียใจหนอ จะถูกใจออกมาด้วยลูกกุญแจ
เสียใจเรื่องนี้แก้อย่างนั้น นี่แก้ได้ผลอย่างนี้ ได้มาจากยืนหนอนะ

นี่คาบลม มันมีพลังจิตสูง ผลพลอยได้เยอะหลายอย่าง ยกตัวอย่าง เราหลับตานึกถึงนาย ก. นาง ข. อยู่ตรงไหนนึกไว้ อัสสาสะปัสสาสะมันมาแล้ว มันจะพุ่งไปตามลมหาย ถึงนาย ก. นาง ข. พอดี ให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข ได้ผลลยใจ จิตจะไม่เป็นอกุศลกรรม นี้อะไรนี่ ดังนั้นยื่นมือ ขอให้ทำซ้ำๆ ไว้ หายใจยาวๆ ไว้

บางทีที่อาตมากล่าวไว้ ถีบจักรยานซ้ำๆ ถีบยาก มันคอยจะล้มลงไป แต่ถ้าถีบยากๆ ได้แล้ว ไม่ล้มแล้ว เรื่องเร็วเรื่องเล็ก อายุมากแล้ว เดินอย่างไรก็ไม่ล้ม ส่วนใหญ่จะไม่เป็นอัมพาต อัมพฤกษ์

“พองหนอ-ยุบหนอ” ได้จังหวะ สมหายใจอัสสาสะปัสสาสะ จาก “ยื่นมือ” รับรองได้เลย โรคภัยไข้เจ็บไม่มี อย่าลืมนะคน ที่มีโรคนั้นมาจากห้องนะ อวัยวะไม่ได้ตั้งอยู่ในความปกติ นี่อาตมาไม่ได้อธิบายลึกซึ้ง เราชั้นเห็นว่า พวกฝรั่งเขาจะเอาศพไปไหน เขาจะผ่าท้องทิ้งเลยนะ จะล้างท้องให้หมดไปเลย แล้วเขาเอาพวกยาจุนๆ ยัดในท้องแล้วเย็บ รับรองศพไม่เน่าเลย คนเราจะเนา เน่าที่ท้องนะ คนที่ธาตุไม่ปกติจึงมักมีโรคแสดง ออกทางกายซัด ถ้าท้องปกติจะไม่มีโรคนะ คือพองหนอยุบหนอ นี่สำคัญมากนะ ท้องนี้มีประโยชน์เหลือเกินนะ

เพราะฉะนั้นจะเสกอะไรต้องคาบลมอัสสาสะปัสสาสะนี้ มีความหมายมาก บางทีนี้ ง่ายๆ หายใจเข้า ๑ จบ หายใจออก ๑ จบ โดยไม่ต้องใช้คาถาเลย อัสสาสะปัสสาสะ พังจิตออกไปตามลมหายใจ มันจะมีพลังที่นั่น น้ำ จะกลายเป็นธาตุนั้น

ใบพลูเอามา ๓ ใบ ใบพลูนี้มันเค็ด ลองดูเลย หายใจเข้า ๑ จบ อัส-ปัส หายใจออก ถ้าเราจะใช้คาถาก็ได้ ใช้จิตพุ่งไปตามคาบลม ให้ได้ระยะยาวไปที่ใบพลู ใบพลูจะเปรี้ยวทันที สูงกว่านั้น ใบพลูจะหวานนี้มาจากกรรมฐานทั้งหมด บางคนไม่รู้ไม่รู้ไม่จริง

คาถาโบราณเขาว่าอย่างนี้ ว่า คาถาอัส-ปัส อันลมแล้วเอาลิ้นกดเพดาน เขาว่าป็นยังไม่ออก พลุยิงไม่ได้ จริงเลยเห็นจริง ถ้าจิตสงบนะ เป็นได้เลยนะ ถ้าว่าแต่คาถาหมื่นจบก็ไม่มีอะไร พลุมันก็ดัง ตะเสียงมันก็ไม่ดับ มันมีความหมายมาก

ท่านครูบาศรีวิชัย ทำได้เก่งมาก ทีนี้เราถึงแล้ว เอาเรื่องจริงที่ ทำให้พื้นทุกซัดึกว่า ทำไม่จะไปตักจุดนั้นอยู่ต่อไปแล้ว มีความหมายมากไม่ต้องไปเป่ายันต์ เป่าอะไรหรอก ใช้จิตเป็นกุศล แม่เมตตาไปใช้ได้

ตัวอย่าง หลวงพ่อมี ท่านจะตายแล้ว เอ้า! ช่วยท่านหน่อย ถ้าจำเป็นจะตายก็ให้มีสติหน่อย รับสังฆทานก่อน แม่เมตตา ก่อน แล้วขอไปเยี่ยมท่าน แล้วแม่เมตตา “อัส-ปัส” ลงไป ท่านลืมตาเลย พอดกกลางคืน พระอุปัฏฐากที่อยู่ที่วัดไม่ได้เจอกัน ท่านฝันว่า อาตมาไปบีบให้ ค่อยยังชั่วเลย ออกจากห้องไอซียู เลยไปไว้ในห้องพักรักษา นี่อาตมาแล้ว นี่ทำให้ได้อย่างนี้

บางที จะโหดให้ลูกให้หลานอยู่ไกลแสนไกล ให้ทำอย่างนี้แม่ตาออกไป มันมีความหมาย
มาก ขอให้ทำได้นะ

บรรพชาเป็นสามเณร
ช่วยเตี้ยขึ้นจากนรกได้

พระราชสุตฺถินญาณมจกค
๒๕ มี.ค. ๓๖

เจริญสุข

พระภิกษุสามเณรนวกะ

ที่อุปสมบทเป็นพระภิกษุ

และบรรพชาเป็นสามเณรในวันนี้

วันนี้จะชี้แจงให้โอวาท ปลุกศรัทธาให้ก่อน เหมือนปลุกต้นไม้ รดน้ำ าทนดิน ใส่ปุ๋ย ยมันจึงจะงาม
ภิกษุสามเณรทั้งหลาย โปรดปลุกความเชื่อ ให้มีจิตตั้งมั่น ให้มีกุศล ไม่อย่างนั้นเราไม่มีศรัทธา ไม่มี
ความเชื่อ ไม่มีกำลังใจไม่ได้อะไร ต้องทำด้วยศรัทธาทำด้วยความเคารพ ทำด้วยจิตสงบ ทำด้วยความ
ถูกต้อง ทำด้วยปัญญาของคน โปรดฟังโอวาทสืบต่อไป ณ บัดนี้

ภิกษุสามเณรนวกะที่รักทั้งหลาย ที่เรามาบวชกันเรียกคำกลาง ๆ ว่า บวช แยกประเภทไปเป็นการ
บรรพชาอุปสมบท เราจะบวชเป็นพระภิกษุ จะผ่านการบรรพชาก่อน เรียกว่าสามเณร

โบราณท่านพูดไว้ บวชเณรให้แม่ บวชพระให้พ่อ เขาพูดกันอย่างนี้ เหมานึกดูว่า ทำไมหน
อบวชเณร จึงให้แม่ บวชพระให้พ่อ

เราจะเห็น ล้านนาไทย มีลูกแก้ว ลูกขวัญตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ปู่ย่าตาช รับมิ่งชิงขวัญ ลูกเกิดมาเป็น
ชาย เขาเรียกลูกแก้วลูกขวัญ ลูกที่จะดำรงวงศ์ตระกูลต่อไป

บรรพชาเป็นสามเณรล้านนาไทย เขาจะแห่รอบบ้าน ชี้ออแต่งตัวเหมือนเทวดา บ้านนี้มีชายโสภ
ลูกก็มีปัญญา ลูกแก้วลูกขวัญ แห่กันรอบหมู่บ้านของคน

เข้ามาวัดแห่มา ญาติวงศ์พงศา มากมายเป็นการรับมิ่งชิงขวัญ ว่าลูกแก้วลูกขวัญยังเด็กเล็กนัก มา
บรรพชาเป็นสามเณร คนแก่คนเฒ่า ก็มารับมิ่งชิงขวัญ เชิญบายศรีขึ้นหลัก ดอกมีน่านาชนิด และเอาด้าย
สายสิญจน์มาผูกมือลูกหลาน รับมิ่งชิงขวัญ เรียกสามเณรแก้ว สามเณรขวัญ จะดำรงวงศ์ตระกูลเขาต่อไป

นี่แหละพ่อแม่ครั้งโบราณรักลูกอย่างนี้ เขาก็ต้องให้ลูกดีตั้งแต่ลูกห้าวเท่ากำปั้น ๆ ไม่ใช่มาวิ่งเล่น
กันนะพ่อแม่

วันนี้เขามาเล่าเองนะ ฆามาเห็นเณรเขาดีใจ ยังไม่ทันบวชได้ก็วันเลยเรียบร้อยหลวงพ่อดีใจมาก
ตรงนี้ชี้ นำศรัทธาของประชาชน มาเห็นพ่อแม่พระเรียบร้อย

มีทั้งครูอาจารย์สอนบาลีสรางความดีในปรีชิต แต่ปฏิบัติไม่มียังไม่ได้ ต้องมีทั้งภาควิชาการและภาคปฏิบัติการ

ภาคทฤษฎีคือ วิชาการที่เรียนตัวหนังสือ ภาคปฏิบัติการก็เรียกว่าปฏิบัติตามตัวหนังสือ ปฏิบัติตามวิชาการภาคทฤษฎีนั่นเอง

หลวงพ่อดีใจที่เขามาเลี้ยงเพลกันในวันนี้ ถามว่า “หลวงพ่อ! บวชได้กี่วัน” ตอบว่า “เมื่อวานนี้เอง” เขาบอกว่า “โอย! เรียบร้อยดีนี่”

พูดเท่านั้น หลวงพ่อชื่นใจ ดีใจมาก ได้สามเณรแก้ว สามเณรขวัญ มิ่งขวัญคือความดีมีปัญญา

สิริ แปลว่า มิ่งขวัญ เราเกิดสิริแล้ว พ่อเณรมีสิริมิ่งขวัญมงคลที่เราจะมาสร้างกุศลกันนี้ดีมาก ขอโปรดปฏิบัติตามครูอาจารย์อีกด้วย

สามเณรแก้ว คือแก้วสารพัดนึก แก้วเจียรไน เรามาบวชเณรก็มชเจียรไนแก้วให้ใส ให้แวววาวเจียรไนตรงไหน ก็มาฟังวิทยากร มาฟังคณาจารย์ พระครูสังฆรักษ์ และพี่เลี้ยงทุกท่าน ก็ช่วยพ่อเณร ทำแก้วให้ใสสะอาด เจียรไนให้มัน แวววาว นี้ลูกแก้ว

ลูกขวัญ มิ่งขวัญมงคล หมายความว่า แก้วเจียรไนดีแล้ว ใสสะอาด แวววาว แก้วเจียรไนราคาแพงพ่อเณร ไม่มีขุน ไม่มีฟอง

เจียรไนก็คือ บวชเรียนปฏิบัติธรรม ครูอาจารย์มักก็เจียรไนสามเณรแก้วก็แวววาวระยับ จับหางตากัน

เณรแก้วเณรสิริมิ่งขวัญเกิดแล้ว ถ้าแก้วไม่ดี แก้วไม่เจียรไน แก้วมัว ไม่มีมิ่งขวัญมงคล ไม่ใช่ลูกมิ่งขวัญ ไม่ใช่ลูกแก้ว เป็นลูกลิง ต่าง บ้าง ชะนี หาดิไม่ ตรงนี้ พ่อเณรตีความหมายออกนะ อย่าเป็นลิงนะ

เณรแก้วก็คือปฏิบัติธรรมฟังครูอาจารย์ แล้วก็ปฏิบัติตาม เป็นการเจียรไนแล้ว เหมือน เพชรมีหลายเหลี่ยม ส่องแสงแวววับ

เหมือนเรามีวิชาความรู้ปฏิบัติธรรมได้ จะมีหลายเหลี่ยม ส่องแสงออกกระยิบระยับ

พระภิกษุก็เช่นเดียวกัน บวชในพระศาสนาก็คือ บวชเรียน บวชปฏิบัติ ไม่ใช่บวชกินกับนอน บวชคอยงาน บวชสังฆารเลื่อม แต่บวชด้วยเลื่อมใส ต้องอดทนต่อสู้ มาเจียรไนเช่นเดียวกัน

โบราณล้านนาไทย เวลาบวชพระภิกษุ บรรลุนิติภาวะแล้ว ดีแล้ว รู้แล้วไม่ต้องไปแห่ ไม่ต้องมาให้พรมาก

จะเข้าผ้าพระพุทธรเจ้า มีเถิดเทิงเที่ยงนอง เอนาคจีคือแล้วเดินไปเป็นบาป ขอเรียนพระภิกษุ นวกะไว้ด้วย เป็นบาปนะ

เขตพัทฐีสืบมาเป็นที่เคารพ ทำไมเอาเหล่าไปกิน เอาทิ้งบ่องไปแห่ แอ่นหน้าแอ่นหลัง ล้อเลียน
พระพุทธเจ้าเป็นบาปที่สุด

เข้าเขตการเคารพคือเขตพุทธาวาส เป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้า ต้องถอดรองเท้า หุบร่ม ต้องห้าม
ผ้า อย่างนี้เป็นารแสดงความเคารพ

นี่เรากลือเป็นกรณีพิเศษ ถ้าฝ่าฝืนขึ้นกระทำแสดงว่าไม่เคารพ พระบรมครูศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า
ขาดการเคารพ ไม่ได้บุญ ไม่ได้ความดีด้วย แต่การเคารพกันยังทำไม่ได้ ไหนเลยจะไปเรียนวิชา
ตรงไหน

ไม่เคารพครูบาอาจารย์ ไม่เคารพสถานที่ ที่เป็นพุทธาวาส เปรียบปฏิมากรรมแทนพระพุทธเจ้า จะ
เอาคำสั่งสอนตรงไหน มันจะไม่มีศรัทธา

พ่อเณรต้องปลูกศรัทธา ปลูกความเชื่อ พอใจอดทน ถึงจะสร้างกุศลในการบวชนี้ได้
อริกุศล แปลว่า เอาบุญมาใส่ใจตนเอง คือการบวชนี้อเอง ไม่ใช่ได้บวชสงเคราะห์ เราจะสงเคราะห์
คนอื่นยังงี้ก็ตาม ยังใช้ไม่ได้ ต้องสงเคราะห์ตัวเองก่อนช่วยตัวเองก่อนเรียกว่า บุญอริกุศล

โดยเฉพาะชายชาติเชื้อ ที่พ่อเณรมาบวชกันนี้ พ่อเณรได้ด้วยตนเอง พระภิกษุณวกะได้ด้วยตนเอง
พ่อแม่ปู่ ย่าตายายเขาไม่ได้รับผิดชอบให้กันได้ แต่ลูกเณรได้ ลูกพระได้ ยกตัวอย่างถวายได้แล้ว ด้วยความ
ศรัทธา ด้วยความเชื่อ ด้วยความเลื่อมใสแล้ว พ่อแม่ดีใจไหม พ่อแม่รักลูกคิดปลูกฝังให้ลูกตั้งตนฝึกรับ
ศึกษา ให้ลูกได้คิมิวิชา ให้ลูกได้ตั้งตนเป็นคนดี

พอได้ทราบว่าคุณเณรดี ขยันดี เรียนหนังสือดี บวชแล้วได้ดี พ่อแม่ตื่นตันน้ำตาไหล ดีใจมาก
ปีที่แล้ว พ่อแม่ของพ่อเณรมานั่งฟังพระ ลูกเณรของเขาเป็นองค์ยถาสัพพี เขาน้ำตาร่วง สะอึกสะ
อื้นเลย

อาตมาถามว่า “โยม เป็นอะไร ผีเข้าหรือ”

เขาบอกว่า ”ไอ้โฮ! หลวงพ่อเอ๊ย ฉันไม่รู้เลยว่า ลูกเณรฉันสวยยถาสัพพีได้ ฉันตื่นตันใจมาก”

อย่างนี้ซิพ่อแม่ได้ พลอยได้กับลูก อย่างนี้นะ

พ่อเณร พ่อพระ สนใจศรัทธาเชื่อมั่นด้วยตนเอง อดทนต่อสู้ด้วยตนเองแล้ว รับรองโยมของพ่อ
เณรตื่นตันใจ

สมัยก่อน พ่อแม่เขาทำบุญจะจ้องดูแลลูกเณรของเขาเท่านั้น นี่แหละบวชแทนคุณอันหนึ่ง เห็น
ผ้าเหลืองขึ้นก็ชื่นใจ

ภิกษุณวกะที่รัก พ่อแม่เห็นภิกษุสร้างคุณความดีอุทิศส่วนกุศลให้บิดามารดา โยมพ่อโยมแม่แม่อีกชื่นใจ
ตรงนี้เป็นผลได้ด้วยการบวช พ่อแม่จะดีใจอย่างลึกซึ้ง

เมื่อ ๓๐ ปีมาแล้ว คนข้างวัดอัมพวันนี่ เอาลูกมาบวช พ่อแม่ไม่เคยทำบุญ หาแต่ปลา ดักปลาไหล บ้าง พอลูกบวชเข้าก็จึงพ่อแม่เข้าวัดได้

พ่อแม่มาตอนแรกก็เงินไม่เคยตัดบาตรก็ได้ตัดบาตร ไม่เคยทำบุญ ก็ได้ทำบุญ ตรงนี้เป็นผลพลอยได้ ข้อหนึ่งของพ่อพระพ่อเณร

ลูกเณรลูกพระพระภิกษุ นวกะ เราช่วยพ่อแม่ได้มาก ช่วยพ่อแม่ให้หายจากตกนรกได้ จะยกตัวอย่างให้สามเณรฟังว่า ช่วยพ่อได้ยังไง อยู่ได้วัดนี้เอง เป็นตัวอย่างเรื่องจริง

มีตาเบ๊แก่คนหนึ่งชื่อ อาสวด แซ่ตั้งไว้หนวดยาว เป็นอากรหนองทำสัมพันธกับรัฐบาล หาปลา อยู่ทางทิศตะวันออกของวัดอัมพวัน เรียกว่า บางชัน เดี่ยวนี้ น้ำแห้งหมดแล้ว และเลี้ยงหมูเป็นร้อยตัว

มีลูกชื่อ อาสง ยังเด็กเล็ก อายุ ๘ ขวบ ต้องไปเก็บผักนึ่งมาเลี้ยงหมู

เดี่ยสวดก็ไม่อยากทำบุญ ใครมาเรียไรก็ทำสิ่งหนึ่ง บอกภรรยาจาโบว่าทำสิ่งเดียว แต่สมัยก่อน สิ่งนั้นก็หายากแล้ว

พ่อเณรเอ๊ย ก๊วยเตี่ยวขามละ ๓ สตางค์ สมัยก่อนข้าวเหนียวละ ๒๐ บาท ทองคำหนักบาทละ ๒๐ บาท

พ่อเณรจงตั้งใจฟังนะ อาสง ยังเด็กเล็กนัก จี้เก็ยไปเก็บผักนึ่ง มาเลี้ยงหมู อาเดี่ยสวดก็บังคับลูก อาตีเสงโตขึ้นอายุ ๑๓-๑๔ ปี คิดเรียนหนังสือจีน หนังสือไทย พูคภาษาจีนได้

อาสงหนีไปบวชเณร เพราะจี้เก็ยเลี้ยงหมู อาสวดตามไปว่า เพราะไม่มีศรัทธาเลย บอกว่า

“อาสงเอ๊ย มาบวชเณรทำมา ยไปขอข้าวชาวบ้านกิน ข้าวเรามีกินเยอะแยะ สักเดี่ยวัน” แล้วจึงมืออาสงตกได้ถูดไป อาสงลูกได้ห่มผ้าแล้วก็วิ่งออกจากวัด หนีออกทางหลังวัด

อาสวดก็บอกกับสมภารว่า “อาสมภารเอ๊ย อาสงกลับมาลี้กให้อ้วนนะ อย่าให้มันบวชนะ บวชกิน ข้าวสุกวัด ข้าวปลาอ้วนมีเยอะแยะ เงินทองอ้วนมีมากหลาย อย่าให้บวชนะ สมภารไม่คิ เอาลูกอ้วนมาบวชได้”

สมภารก็พูคว่า “โยมสวด ก็อาสงเขามีศรัทธา เขาท่องหนังสือเก่ง ไม่ใช่ว่ามาถึงอาตมาจะบวชให้ เมื่อไร เขามาอยู่วัดเป็นเดือนแล้วนะ และอาตมาก็ถามแล้วว่า “หนู พ่อแม่อนุญาตหรือเปล่า” เขาก็ตอบว่า “อนุญาตครับ” อาตมาก็ไม่ทราบนี่ เห็นว่าเด็กมีศรัทธา

เด็กตัวนิดเดียวอายุ ๑๔ ขวบ ท่องหนังสือได้หมดภายในไม่กี่วัน แถมสวดมนต์ได้ด้อย เลยอาตมาก็ยืนยันกัขาตีเสงว่า “ถ้าอยากบวช ท่องให้ได้หมด” อาสงท่องหมดเลย

อาสงอายุ ๑๔ ปี ท่องเจ็ดตำนานจบ ท่องพิณณายถาปัจจบ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุ มหากาจบ นี่อาสวดเอ๊ย อาตมาจึงบวชให้เขา เพราะเขามีศรัทธา เขามีความเชื่อ เขาเลื่อมใสพุทธศาสนา ตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ

“อาสวดให้เขาบวชเถอะ”

“ไม่ล่าย ไม่ล่าย ถ้าอาสมการไม่สึกให้อ้าว น่าคุณะ วันหน้าอ้าวมาใหม่ เพราะอ้าวจะไปเลี้ยงหมู”
อาสวดก็กลับไปที่บ้านชั้น ไปเลี้ยงหมู

อยู่ได้ ๑ วัน อาสงไม่สึก อาสวดก็ไปต่อว่าสมการอีก “อาสมการเอ๊ย ลือลือลือลือกับอ้าวว่าจะสึกให้”

สมการก็บอกว่า “เฮ้ย! โยมสวดเอ๊ย ก็เขามีสรรพทา ตอนนี้นำล้างนั่งกรรมฐาน”

อาสวดก็บอกว่า “กรรมฐานอะไรละ กรรมฐานตรงไหนละ”

สมการก็พูดว่า “เออ! พวกกันไม่รู้เรื่อง เตี่ยสวดกลับไปเถอะ เตี่ยสวดใจเย็น ๆ ขณะนี้พ่อเณร เขาไปนั่งกรรมฐานที่วัดโน้น”

“วัดอะไรละ อ้าวจะตามไป”

สมการก็ไม่บอก บอกว่าไปวัด ๆ หนึ่งไปนั่งวิปัสสนากรรมฐาน

อาสวดบอกว่า “ฐานอะไร จะมีกินมีใช้หรือ ไปเลี้ยงหมูดีกว่านะ ได้เงินดี”

สมการก็นิ่ง ไม่พูด อาสวดก็กลับไป

ในเวลากาลต่อมา อาสงมีอายุบรรลุนิติภาวะ ๒๐ กาลฝน สมการก็จัดบวชให้ อุปสมบทใน
พระพุทธศาสนา โดยเรียนวิปัสสนากรรมฐาน

อาสงเรียนภาษาจีนกลาง พูดจีนได้ พูดไทยได้ พูดลาวได้ พูดแต้จิ๋วได้ พูดฮกเกี้ยนได้ และพูดจีน
แคะได้ เขียนหนังสือจีนได้ด้วย เพราะอำนาจกรรมฐานที่อาสงไปเรียนมา และก็ไปเรียนกับชินแส

อาสงเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า นี้อุณ เรานั่งกรรมฐานตอนใกล้บวชที่เตี่ยสวด เตี่ยโยมของผมฆ่าหมู
ทุกวัน ผมก็ขอรุกขส่วนกุศลให้เตี่ยสวดเจริญรุ่งเรือง เลิกฆ่าสัตว์ ให้ไปเมืองสวรรค์ให้ได้

บวชพรรษาแรก เตี่ยสวดก็มารังควานอีกข้างกุฎี ข้างตู้ซู้ว์พังหมด เป็นผู้ใส่ผ้าไต

อาสวดมากับน้องชาย พยายามจะมานุดคร่าอาสงให้สึก “อาสง นี้อ้าวไม่เชื่ออ้าวนะ มาบวชทำไม
อีกล่ะ”

อาสงสึกมิได้ เพราะต้องการช่วยเตี่ย เตี่ยจะไปนรก เลยมานั่งกรรมฐาน มีศรัทธาช่วยเตี่ย

ในเวลากาลต่อมาได้ ๓ พรรษาเศษ เตี่ยสวดเป็นลมตาย ไม่ได้คิดยา เมื่อก่อนแพทย์หมอหายาก

ตายแล้วก็เอาใส่โลง ผูกตราสังฆมัต มีรูปเทียนใส่มือ มีฝากรองไม่มียาฉีด มีผ้าขาวคลุมโลงเท่านั้น
จะสวด ๑ วัน ๑ คืน เมื่อสวดเจ็ดคืนแล้วจะเข้าสวดชู้ตามประเพณีจีน ตอนนั้นอาสงท่านก็เป็นสมการแล้ว

เป็นสมภาร ๔ พรรษา เป็นเจ้าอาวาสวัดนางูน ปัจจุบันเรียกว่าวัดพุทธาราม ต.บ้านแป้ง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

อาเฮงเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า พอสดถึงคืนที่๑ ประมาณ ๔ ทุ่มเศษ เสียงที่โลงดังกุกกัก กุกกัก

เขาก็นึกว่า หนูวิ่งไล่ หลวงตาองค์หนึ่งชื่อหลวงตาพวง เป็นพระหนุ่ม บวชไม่กี่พรรษานี้ งามเป็นองค์แรก ก็สงสัยเสียงโลงดังกุก กุก

สวดไป ๒ จบ หลวงตาพวง ก็บอกว่า เฮ้ย! เอาตะเกียงมาซิ มันหนูหรืออะไรเข้าไปอยู่ในโลงผี เมื่อเปิดผ้าขาวออก อาฮวดลืมหัดแป้ว พุดไม่ได้ เสียงแหบ แล้วเอาตอกตองโลง เปิดดูแล้วก็ยืม ตาลืม แล้วยังกระแทกโลงอีก

ในที่สุดก็อือฮาเลิกสวด เอาเตี้ยสวดออกจากโลง แก้มัดตราสังที่มัดไว้ เอาชูปเทียนออก ถอดเสื้อ ออกหมด เหงื่อกาฬไหล หยอดน้ำหมดแล้ว อาฮวดเริ่มพุดได้

พุดได้แล้วก็เล่าให้ฟัง คืนนั้น คืนจันทร์ตลอดแจ้งไม่มีใครนอน อาฮวดยังลุกนั่งไม่ได้ ยังนอนอยู่ที่เล่าให้ฟังดังต่อไปนี้

อาฮวดเล่าบอกว่า เออ! อาเฮงเฮ้ย เตี้ยจะเล่าให้ฟังนะ ต้องขอสมลาโทษให้เตี้ยที่ไปขอให้อาเฮง ลีก็เป็นบาปจริง ๆ เตี้ยสลบไปแล้ว ก็ไปเมืองนรก มียมพบาลมาซักถาม

“อาฮวดเฮ้ย ทำบุญหรือเปล่า เมื่ออยู่โลกมนุษย์ทำบุญอะไร”

เตี้ยสวดก็บอกว่า “โธ้ย! อ้าวทำบุญไม่เป็นซะ ทำบุญอาลัย อ้าวไม่ได้ทำ”

“นี่ก็ให้ศีล ลือทำบุญอะไร”

“อ้าว ไม่ได้ทำอาลัย”

“ทอดกฐิน ผ้าป่า หรือเปล่า”

“อ้าวไม่ได้ทอดกับเขา เขามอบอกบุญก็ทำสสังหนึ่ง ไครมาบอกก็สสังหนึ่ง บอกกับจาโบ้ไว้ ไม่เคยขัด บุญ แต่อ้าวไม่รู้จักบุญ อ้าวเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรในการทำบุญ”

ยมพบาลก็ถามต่อไปอีก “อาฮวดต้องทำบุญนะ ทำอะไรนะ บอกมาหน่อยเถอะนะ”

อาฮวดก็ตอบว่า “ไม่ได้ทำนะ อ้าวไม่ได้ทำ”

“อ้าวเลี้ยงหมู และมาอยู่หนองมีปลาเน่า เอร่าให้กินก็พอแล้ว และขายเป็นสิบตัว ร้อยตัวนะ อ้าว เลี้ยงมากมาย”

“อ้อ! มีอาชีพ ๒ อย่างเท่านั้น หรืออาฮวด ทำบุญอะไรอีก”

“ไม่รู้”

พริบตันที่ไฟนรกเกิดขึ้น ไฟอบหายใจไม่ออก และอาสวดไปเจอเพื่อนนายอากรหนองที่ตายไปก่อน
อยู่ที่นั่น ไปลงกระทะทองแดง พออาสวดเห็นควันขึ้นมาก็ร้อง

“ไอ้ย่า! อาสวดหายใจไม่ออกแล้ว” พอได้สักครู่หนึ่งก็ถ้ำถ้ำควัน แล้วแหงนดูบนอากาศมีฟ้ากา
สาวพัศตร์ มาพัดโบกควันหายไปแล้ว นึกขึ้นได้

“ไอ้! อายมพบาลเอ๊ย อ้วนก็ออกแล้ว อาเฮงมันบวชนะ อ้วนก็ออกแล้ว อ้วนไม่ได้ทำบุญหรือ
มันหนีไปบวช เณร อ้วนไปตามมัน แล้วมันก็ไปบวชพระ อ้วนก็ไปตามมันอีก มันก็ไม่สึก ตอนนี้นั่นเป็น
สมภารเจ้าวัดแล้ว”

“สมภารวัดไหน” ขมพบาลถาม

“สมภารวัดฉางปูน”

แล้วควันก็หายไปเลย พอควันหายไปแล้ว อาสวดร้อง“ไอ้! อาเฮงช่วยเตี้ย ฟ้าเหลืองมันมาโบก
อ้วน ควันหายไปแล้ว อ้วนหายใจออกแล้ว อาเฮงเอ๊ย ช่วยเตี้ยได้มากนะ อาเฮงนะ”

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ขมพบาลก็พูดต่อไปว่า“อาสวดเอ๊ย นี่อาเฮงช่วยละ อาเฮงไปศึกษาวิปัสสนา
กรรมฐานช่วยเตี้ยได้”

อาสวดก็พูดว่า “อ้วนเสียใจ อายมพบาลเอ๊ย อ้วนเสียใจมาก ๆ นะ ไปหาสมภาร ๆ บอกอย่ามายุ่งกับ
เณรเลย กำลังนั่งกรรมฐาน เป็นบาป ไอ้! กรรมฐานนี้ช่วยเตี้ยได้นะ เตี้ยจะต้องนั่งบ้าง อย่าเอาโทษเอา
กรรมเตี้ยเลย”

ขมพบาลพูดต่อไปว่า “อาสวด กลับไปเมืองมนุษย์ใหม่ เพราะอาสวดถึงคราวตายแล้ว แต่ลูกชาย
ช่วยเตี้ยได้ ให้อายุยืนยาวต่อไป”

เป็นเรื่องจริงที่วัดพุทธารามนี้เอง อาเฮงเป็นอาจารย์ของผมเอง เป็นกรรมวาจาจารย์ของผม

เลยอาสวดที่ฟื้นขึ้นมา ก็เล่าให้ญาติโยมฟัง พอได้ ๓ วันลุกนั่งได้ และก็เสียงดัง บอกอาเฮงว่า

“อาเฮงลูกเอ๊ย อย่าสึกนะ อย่าสึกเลย ลือช่วยอ้วนได้นะ ควันมันมาก อ้วนเห็นฟ้าเหลืองลือมาโบก
ให้ควันหาย นึกได้ก็บอกขมพบาลเขา ขอให้กลับมาอยู่กับลูกชายรักษาอุโบสถศีล รักเตี้ยอย่าสึกนะ”
เมื่อก่อนบังคับให้สึก

สรุปให้ย่อใจความ อาสวดก็มาอยู่กับอาเฮงที่วัดพุทธาราม รักษาอุโบสถ วันพระกินเจ ไม่กิน
เนื้อสัตว์ ไปตลอด

เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงผัน อาเฮงบวชได้ ๕ พรรษา เกิดคิดพันลูกสาว นายเอกเพชรหมบุรี อยู่ที่
บ้านเป้ง อาเฮงจะสึกไปมีครอบครัว คิดแปรผันไปเสียแล้ว ก็ต้องบอกโยมเตี้ย

“โยมเตี้ย อาตมาคิดว่าจะสึกนะ คนที่มาไหว้เตี้ยนะเป็นลูกสาวนายอำเภอ อาตมาจะสึกไป
แต่งงานกับเขานะ และจะไปเมืองจีนนะ”

เตี้ยร้องไห้เลย “เอาเฮงรักเตี้ยไหม”

“ก็เมื่อก่อน เตี้ยมาบอกให้อาตมา สึกไงล่ะ”

“รู้แล้ว อย่าถือโทษ โกรธเตี้ยเลย ช่วยเตี้ยได้มากนะ อาเฮงนั่งกรรมฐานช่วยเตี้ยขึ้นจากนรก
กลับมาใหม่ มารักษาอุโบสถอยู่กับพระลูกชาย นั่งกรรมฐานที่พระลูกชายสอน ทำไมจะหนีเตี้ยเล่า อาเฮง
คิดให้ตื่นะ จะสึกทั้งเตี้ยอยู่ในวัดหรือ”

ก็ได้ความออกมาว่า อาเฮงต้องตัดสินใจไม่สึก สร้างศาลา สร้างโบสถ์คฤหาศาราม อาตมายังเป็น
ฆราวาส เอาไปพาทย์ไปช่วยท่าน

พอสร้างศาลาเสร็จ สร้างโบสถ์เสร็จ เตี้ยฮวดตาย ได้ทำพิธีกรรมมากมาย หลวงตาเฮงก็เจริญกุศล
ทักษิณานุประทาน ตลอด๗ วัน๗ คืน มีศักดิ์ศรี เพราะลูกชายเป็นพระปลัดกิมเฮง เสร็จแล้วก็เอาไว้ใน
สรวงซุ่ยอยู่หน้าโบสถ์ ยังอยู่เดี๋ยวนี้ มีพยานหลักฐาน

ในเวลากาลต่อมา กรรมวาจาจารย์ของหลวงพ่อก็คือ พระครูถาวรวิริยะคุณ พระปลัดกิมเฮงนี่เอง
ก่อนที่จะมรณภาพ ท่านก็เรียกหลวงพ่อไป ท่านได้เจ็บ ท่านบอกว่า

“นี่เธอเป็นลูกศิษย์เรา โปรดฝากเรื่องนี้ไว้ด้วย ขอฝากพระสมเด็จจองค์ละบาทเมื่อสมัยบวชเณรให้
มา ๑ แผง เป็นสมเด็จพัฒนาจารย์วัดระฆัง มอบให้ลูกศิษย์ไป และขอสั่งไว้เป็นครั้งสุดท้ายว่า ถ้าผมมรณภาพ
ท่านพระครู จัดการทำศาลาสรวงซุ่ย อย่าเผาไม่ได้เด็ดขาด เอาเตี้ยไว้ที่ศบูรพา เอาผมไว้ทิศตะวันตก”

เดี๋ยวนี้ผมสร้างไว้เรียบร้อยแล้ว นี่ก็พระครูถาวรวิริยะคุณ อาจารย์ของผมเอง ถ้าอยู่เดี๋ยวนี้ครบ
อายุ ๘๕ ปี อุบัติษณย์ของผม ถ้าอยู่เดี๋ยวนี้๑๒๐ ปี ตายหมดแล้ว

ขอฝากพ่อเณรไว้ ภิคุสามเณรโปรดทราบ ปลุกฝังตั้งศรัทธาให้เชื่อมั่น นี่แหละกฎแห่งกรรม
มาแล้ว ลูกมาบวชเณรบวชพระ พ่อแม่ไม่อนุญาต แทนคุณบิดามารดาได้ แน่ ๆ เตี้ยฮวดเป็นตัวอย่างเรื่อง
จริง

หลวงพ่อบรรพมาอย่างละเอียดเลย นี่แหละลูกเณรตัวเล็ก ๆ นั่งกรรมฐาน พ่อแม่เห็นน้ำตาร่วง เลย
ปีติลูกดี มีปัญญา

นั่งสมาธิอายุยืนจริงหรือ *

พระราชสุทธินุญจนมงคล

ประโยชน์ของการนั่งสมาธิ การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานมีมากมาย เป็นที่น่ายินดีว่าได้มีการศึกษาวิจัยที่น่าเชื่อถือได้ ลองพิจารณาบทความเรื่อง“ชีวิตก้าวหน้า” ของนิวตรอน ดังต่อไปนี้

พิสูจน์ได้แล้ว การทำสมาธิทำจิตใจให้ว่าง เป็นยาอายุวัฒนะ ทำให้ยังคงดูหนุ่มสาว ชั่วแห่งฟ้าให้ได้วันละแค่๒๐ นาทีเท่านั้น

รายงานการศึกษาอันน่าตื่นใจ เปิดเผยในวารสารเวชศาสตร์พฤติกรรม เล่มใหม่ กล่าวว่า ผู้ทำสมาธิจะมีปริมาณฮอร์โมนอายุยืนในร่างกาย มากเท่ากับผู้ที่หนุ่มสาวกว่าตั้ง ๕ – ๑๐ ปี พร้อมกับสอนว่า เพียงแค่ว่าที่นั่งสมาธิตามมุมสงบ จะนั่งเก้าอี้หรือนั่งกับพื้นก็ได้ ปล่อยตัวตามสบาย นั่งหลังตั้งตรง แล้วทำจิตใจให้ว่างเท่านั้น

“การนั่งสมาธิทำให้เรารู้จักชีวิต มีขันติ และจิตใจสบาย” หมอ เจย์ แกลเซอร์ ที่ศูนย์สาธารณสุขที่เมืองแลงคาสเตอร์ รัฐเมสซาชูเซตส์ กล่าวและบอกว่า “ความแก่ชรา นี้ก็ไม่ใช่อะไรอื่น มันก็คือความเครียดที่ฝังสะสมอยู่มานานนั่นเอง”

การศึกษาคุณประโยชน์ของการทำสมาธิครั้งนี้ ได้ทำกับผู้นั่งสมาธิ๑๒ คน เปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้นั่งสมาธิ วัยตั้งแต่๒๐ ถึง ๘๑ ปี จำนวน ๑,๕๒๕ คน

ก่อนหน้านี้ แพทย์และผู้เชี่ยวชาญคนอื่น อย่างเช่น แพทย์ใหญ่ เบอนี่ ฟอว์เมอร์ ศาสตราจารย์ แพทย์มหาวิทยาลัยเยลของอเมริกา ก็บอกอย่างเชื่อมั่นว่า การทำสมาธิสามารถป้องกันและแม้แต่รักษาโรคอย่างข้ออักเสบและมะเร็งให้หายได้ และยังได้เผยว่า ในประเทศฮอลแลนด์ ได้มีการศึกษาพบว่าผู้ทำสมาธิจะเจ็บไข้ได้ป่วยน้อยกว่าธรรมดาตั้งครึ่ง มีเอกสารเรื่องของคนที่ใช้พลังจิตพิชิตโรคมะเร็งและโรคหัวใจเอาชนะโรคที่ทำให้พิการอย่างโรคข้ออักเสบ ให้กลับมีชีวิตอย่างแข็งแรงได้ อยู่ตั้งมากมายหลายราย

* คัดจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ วันศุกร์ที่๒๖ มีนาคม พ.ศ.๒๕๓๖ ขึ้น ๔ ค่ำ เดือน ๕ ปีวอก

คติกรรมฐาน

พระราชสุตฺถินวมงคล

๒๐ เม.ย. ๓๖

ในวันนี้จะให้โอวาทคติกรรมฐาน โยมโปรดตั้งใจฟัง ณ บัดนี้

ทุกข์ที่น่ากลัว

ความทุกข์ในโลกมนุษย์นี้มี หลากหลาย ญาติโยมมีแต่ความทุกข์ มีเงินทองมากมายก็หาความสุขไม่ได้ แต่ซื้อความสะดวกได้ อยากรถได้รถ ก็กันก็ไปซื้อมา แต่ความสุขมันอยู่ที่ซื้อรถ แล่นรถใหม่ สามีภรรยาทะเลาะกันมีความสุขใหม่ นี่แหละทุกข์ที่น่ากลัว จะอธิบายให้โยมฟัง

คนที่ไม่มีธรรมะ ชอบจี๋ เกียจ จี๋ โกง จี๋ อัจฉริยะ ชอบประทุษร้ายเขา จะมีแต่ความทุกข์ที่น่ากลัวมาก ที่หาเรื่องประทุษร้ายใส่ความผู้บริสุทธิ์ ไม่มีความผิด จนได้รับโทษทัณฑ์ ผู้นั้นต้องถึงความพินาศ ประการ ทราบได้จากการเจริญพระกรรมฐาน

๑. เกิดความทุกข์เวทนาเร่าร้อนอย่างแรงกล้า ต้องพบข้อนี้ก่อน เกิดความทุกข์เวทนา เร่าร้อนกาย เร่าร้อนใจปวดอย่างทนไม่ไหว เกิดทุกข์กายเข้ามาทุกข์ใจ นักกรรมฐานต้องกำหนดเวทนาว่า “ปวดหนอ ปวดหนอ” ตายให้ตาย

อยากรู้ความจริงของชีวิต ต้องเข้าวัตรปฏิบัติและน้อมถวายเป็นพุทธบูชา ด้วยการปฏิบัติธรรม ขอยอมตายตามคำสอนพระพุทธเจ้า ปวดหนอ ปวดหนอ นี่ทุกข์อย่างร้ายแรง

ทุกข์นี้เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป จิตจะพบพระ ใจไม่กังวลต่อทุกข์เวทนา เวทนาจะหายไป ทุกข์ออกไป ความสุขมาแทนที่ สร้างความดีกันไป

๒. ถึงความเสื่อมความตาย ถ้าใครถวายเป็นชีวิตต่อพระรัตนตรัยได้ จะได้ผล คนที่ยังกลัวตาย จะมีแต่ความทุกข์ระทมขมขื่นตลอดรายการ ต้องอดทนต่อสู้อายให้ตาย คนที่ไม่สู้จะถึงความเสื่อม ความตายทันที ความเสื่อมคืออะไร จิตใจของท่านเสื่อม ท่านจะตายด้วยความประมาทอันนี้ นี่กรรมฐานนะ คนไหนไม่รักตัวกลัวลำบากอยู่ คนนั้นยากที่จะได้ธรรมะ รักตัวอย่ากลัวลำบาก ต้องทนทุกข์ ทรมานผ่านความเสื่อมความตายให้ได้

ปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ กำหนดจิตใจ เมื่อใดจะเข้มแข็ง จิตใจท่านจะไม่เสื่อมต่อพระรัตนตรัย ความตายจะเกิดขึ้นอย่างไร อดทนจิตท่านจะไม่ตาย

ถึงท่านจำเป็นต้องจากสังขาร แต่อดทนจิตท่านจะไปสู่ความดี ท่านจะมีปัญญา ท่านจะไม่ปวดอย่างน่าทรมาน

โทษที่น่ากลัวคือ อัจฉา จะเกิดอาพาธอย่างหนัก ต้องทนทุกข์ ทรมาน สำหรับคนที่ใส่ร้ายป้ายสีเขา จิตใจถึงธรรมะจะไม่อิจฉาใคร จะไม่มีโทษที่น่ากลัวกับเราเลย

๑. จิตพุ่งง่วนกระวณกระวายเสมอคนที่อิฉาริษาเขานั้น จิตจะกระวณกระวายและพุ่งง่วนตลอดชีวิต จิตสละร่วงก็ไปนรก

ถ้าโยมเจริญสติปฏิฐาน ๔ กำหนด “ปวดหนอ ปวดหนอ” จิตก็ไม่พุ่งง่วน จิตก็เป็นกุศล จะไม่ใส่ร้ายป้ายสีใคร ให้ทุกข์ทรมานถึงขนาดนี้เลย

คนที่จิตพุ่งง่วน กระวณกระวายใส่ร้ายป้ายสีเขาตลอดมา และไม่ได้เจริญกรรมฐาน จะเข้าหลักว่า **ถูกผู้ใหญ่เพ่งโทษ** ข้าราชการถูกผู้ใหญ่ สอบสวน ถูกไล่ออก และจะถูกใส่ ความอย่างร้ายแรง ที่เราไปใส่ ความเขามา

ถ้าท่านเจริญสติได้ ท่านจะแผ่แผ่เมตตา อโหสิกรรม ไม่ใส่ร้ายป้ายสีใคร ผู้ใหญ่ก็ไม่ใส่โทษให้แก่เราอย่างร้ายแรงเหมือนแต่ก่อนมา

๔. **ญาติมิตรทอดทิ้ง** เนื่องจากไปทอดทิ้งคนอื่นไปใส่ร้ายเขาเอาแต่ตัวลอยลม ในอนาคต ลูกหลานท่านจะถูกญาติมิตรทอดทิ้ง ไปรับราชการ ผู้ใหญ่จะทอดทิ้งลูกของเรา จะต้องถูกออกจากราชการ นี่เป็นกฎแห่งกรรมนะ

ถ้าคนไหนมีแต่แผ่เมตตาในพระกรรมฐาน มีแต่ญาติมิตรไม่ทอดทิ้ง

กฎแห่งกรรมที่เราไปทิ้งเขามา ไปใส่ร้ายป้ายสีเขา เมื่อแก่แล้วต้องถูกทอดทิ้ง ถึงจะมีสมบัติที่พันล้านก็ต้องถูกทอดทิ้ง

ถ้าเราตายไปก่อน ลูกหลานก็ทอดทิ้งตัวเอง ทรัพย์สินที่มีอยู่ จะพินาศตลอดไป ลูกหลานจะแย่งกัน

ความทุกข์ในโลกมนุษย์เป็นแบบนี้เองหนอ ถ้าโยมเจริญกรรมฐานจะผ่านข้อนี้ ทรัพย์สินที่มีอยู่จะไม่พินาศ มีแต่เงินไหลนอง ทองไหลมา

จิตเป็นกุศลแผ่เมตตา ไฟไม่ไหม้บ้านแน่ บางแห่งสร้างใหม่ ๆ ไฟไหม้หมดแล้ว จิตไม่ดีไฟก็มาไหม้บ้าน โดยไม่น่าเชื่อ เขาเหล่านั้นตายไปก็จะไปเมืองนรก

ถ้าเจริญกรรมฐานจะผ่านคำว่าทุกข์ จะไม่มีใครมาใส่ร้ายป้ายสีแต่ประการใด

ชนิดของทุกข์

ทุกข์จำแนกได้ตามลักษณะการเกิดได้ ๑๐ ประการดังนี้

๑. **สภาวะทุกข์** เกิดก็เป็นทุกข์ แก่ก็เป็นทุกข์ ตายก็เป็นทุกข์

๒. **ปกิณณกทุกข์** ทุกข์จรเข้ามาในใจ เศร้าโศกเสียใจแทนเขา เจ็บปวดรวดร้าวทั้งสกลกายเราก็กำหนดจิต จะหายไปได้

๓. **นิพัทธทุกข์** มีทั้งร้อน หนาว หิว กระจาย เป็นทุกข์เหลือเกิน ถ้ามีสติ สัมปชัญญะดี มีปัญญาท่านจะไม่มี ความหนาวร้อน

หนาวก็สู้ ร้อนก็ต้องทน หิวก็ต้องทน กระจายก็ต้องทน หมดทุกข์แน่ ๆ

๔. **พยาธิทุกข์** ทุกข์เกิดตามร่างกาย พยาธิโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน โรคภัยเกิดทั่วสกลกายยับยั้งไปหมด ปวดโน่น ปวดนี่

เราเจริญกรรมฐานแก่ใจ กำหนด “ปวดหนอ” ตายให้ตาย จะขาดใจตายแล้ว เพื่อนเอ๋ยมาช่วยหน่อย เพื่อนตายก็คือกรรมฐาน สติคนหนึ่ง สัมผัสขณะคนหนึ่งเป็นเพื่อนตายแน่ ๆ

เมื่อกำหนดได้ จะได้จากพยาธิทุกข์ จะไม่มีทุกข์ทางร่างกาย

๕. **สันตปาทุกข์** ทุกข์เกิดจากกิเลสเผา เกิดโงะอยากได้ของเขา ไม่ได้ก็เป็นทุกข์ โทสะโกรธเขา แก่แค้น ไม่ได้ก็มีแต่ความทุกข์โมหะ ทุกข์เกิดจากกิเลสเผากายเผาใจ

เราก็ตั้งสติปัญฐาน๔ กำหนดจิตให้ได้ ตั้งสติสัมปชัญญะไว้ให้ดี จะเผาใจเราก็แก่ใจ นี่จะพ้นทุกข์

๖. **วิปากทุกข์** ทุกข์เกิดจากผลบาปกรรม จากกฎแห่งกรรมที่ได้ทำมา เงานบุญ เงานาป ของใครของมัน ถ้าเจริญสติปัญฐาน๔ โยมจะรู้ว่า กฎแห่งกรรมเป็นประการใด

อาตมาเคยพูดมานานว่า ผลคือการเจริญสติปัญฐาน๔ ในขั้นแรกคือ ราลึกชาติได้ รู้กฎแห่งกรรม และแก้ปัญหาก็ได้ ถ้าโยมเจริญสติปัญฐาน๔ อโหสิกรรมต่อบาปกรรมแล้วไม่ปฏิเสธทุกข้อหา รับรองรับใช้กรรม

เหมือนอาตมารู้ล่วงหน้าว่า คอจะหัก รับใช้กรรมนกละเสีย ที่เราไปหักคอมัน ผลบาปเกิดจากการกระทำของอาตมาเอง อาตมารับทุกข์แต่เพียงผู้เดียว คอหัก แขนหัก ขาหัก ฟ้าผ่า ไฟไหม้ น้ำร้อนลวกหมดแล้วที่เคยไปรับจ้างต้มเต่า เห็นชัดหรือไม่

๗. **สลดตทุกข์** ทุกข์เกิดจากโลกธรรม ๘ ประการ ลากยศ สรรเสริญ สุข ทุกข์ นินทา เสื่อมลาภ เสื่อมยศ เขามาเยินยอ สรรเสริญเราก็ชื่นใจ เดียวก็ทุกข์ มาแทนที่แล้ว มันก็ไม่จริงตามที่เขาสรรเสริญเยินยอ เขานินทาว่า ร้ายเรากลับไปเสียใจ มีแต่ความทุกข์ทั้งนั้น

ขอให้ธรรมะในตอนนี้เป็นว่า ถ้าวันไหนมีใครมาต่ออาตมา อาตมาได้บุญมาก ได้กำไรเยอะ จะไม่ฟังเสียงคำด่า แต่จะฟังเสียงเหตุผล ว่าเราเป็นจริงตามที่ด่าไหม ถ้าไม่จริงคำด่ามันกลับไปหาเขา เราก็สวดเสียใหม่ ทำดีให้รุ่งเรืองเจริญต่อไป ไม่หวั่นไหว ตั้งสติสัมปชัญญะไว้

๘. **อาหารปฏิกฤษฏีทุกข์** ทุกข์เกิดจากการเลี้ยงชีพ โยมหาอาชีพการงานไม่ดี รับประทานอาหารบาปลงไปในห้อง อาหารไปเลี้ยงร่างกาย ร่างกายของโยมก็เป็นบาปเป็นทุกข์

ถ้าอาหารได้มาด้วยความบริสุทธิ์ใจ เงินทองได้มาด้วยความบริสุทธิ์ใจ นำมาเลี้ยงชีพ เลี้ยงลูกหลาน โยมก็มีแต่ความสุข

นักปฏิบัติโปรดทราบ รับประทานอาหารกำหนดจิตให้ดีให้ช้า ๆ เลี้ยวให้ละเอียด กลืนหนอ กลืนด้วยสติสัมปชัญญะ อาหารเป็นบุญ อาหารไปเลี้ยงร่างกาย โยมจะเกิดความสุข

๙. **วิวาทมูลทุกข์** ทุกข์เกิดจากการหนักใจมาก เกิดจากการวิวาทกัน ภรรยาไม่ดี สามีนอกดี ลูกไม่ดี โยมเป็นพ่อบ้านแม่เรือน เป็นทุกข์หนักใจใหม่ โยมเป็นพี่ว่า น้องไม่ได้ก็หนักใจ น้องมาสู้พี่ พี่ก็หนักใจ

ถ้าโยมมีสติสัมปชัญญะ มีปัญญาแก้ไขปัญหาคบครวไปได้ จะไม่มีความหนักใจ ไม่เอาความหนักใจไว้ในใจ อย่าแบกหามไว้บนบ่าเลย หนักมากนั้นก็วางเสียบ้างซิ โยมจะแก้ตัวได้หรือไม่

ถ้าโยมหนักแล้วยังจีนแบกต่อไป โยมก็โง่งต่อไป ตายไปก็รีบไปนรกได้

๑๐. **ทุกข์ชั้นห้า** ทุกข์เกิดจากชั้นห้า คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ มีแต่ความทุกข์ ถ้าโยมมีสติปัญญาน ๔ เข้าไปยันไว้ รูปนามเป็นอารมณ์ก็หมดทุกข์ ถึงบรมสุข คือนิพพาน

บุญจากการเจริญกรรมฐาน

การเจริญกรรมฐาน เป็นการกระทำที่ทำให้จิตใจของท่านเป็นบุญ ท่านเจริญกรรมฐานได้ จะเกิดบุญ ๑๐ ประการ ดังนี้

๑. การบริจาคการให้วัตถุ ทั้งความรู้ และการให้อภัย จะเกิดขึ้นในใจของนักกรรมฐาน คือเป็นบุญ
๒. การรักษาศีล คือ งดเว้นจากความชั่วต่าง ๆ ได้
๓. การเจริญภาวนาเจริญสติปัญญาน ๔ เพื่ออบรมจิตใจให้มั่นคงในความดี
๔. การอ่อนน้อมถ่อมตนและการกราบไหว้บูชา จะมีต่อโยมกรรมฐานผู้อ่อนน้อมต่อท่านผู้ใหญ่ บูชาต่อพระรัตนตรัย ไม่ถือผีถือเจ้า ไม่ไปไหว้ผีไหว้เจ้า แต่ผีปู่ย่าตายายไหว้ได้ เจ้าที่เจ้าของเรา เป็นผู้มิพระคุณก็ไหว้ได้ ไม่ใช่ผีเจ้าเข้าทรง นั่นคนละเรื่องกัน พุทธศิวามให้มันแตก อย่างนำมาวมกันจะเสียหาย
๕. การช่วยชวนขวยในการทำความดีของผู้อื่น จะเกิดขึ้นจากนักกรรมฐาน จิตใจจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชน ผู้ที่ชวนขวยในการทำความดีของผู้อื่นได้ จะไม่มีโอกาสใครแน่
๖. การแผ่ส่วนบุญหรืออุทิศ ส่วนบุญแก่ผู้อื่นได้อย่างตรงใจ ไม่มีตะขิดตะขวงใจแต่ประการใด
๗. การชื่นชมยินดีต่อการทำความดีของผู้อื่น ได้อย่างจริงใจ จะออกมาเป็นบุญสำหรับนักกรรมฐานที่ทำได้ จะยินดี มุทิตาจิตกับบุคคลที่สร้างความดี จะเป็นลูกหลานหรือ ไม่ใช่ก็ตาม
๘. การฟังเทศน์ ฟังสิ่งที่มีคุณธรรม สิ่งที่เราสาระจะไม่อยากฟัง ฟังสิ่งที่มีประโยชน์เสมอไป
๙. การเทศน์ จะสอนชี้แจงให้ความดีเท่านั้น
๑๐. การตั้งความคิดเห็นให้ตรงตามหลักของกรรมจากการกระทำ กฎแห่งกรรมจะยอมรับ มีความรู้ซึ่งต้นลึก หนาวบางด้วยคามถูกต้อง จะไม่ขี้เกียจ ไม่มีขี้ โกง ไม่มีริษยา แต่ประการใด

โทษของการริษยา

โยมที่ปฏิบัติกรรมฐานจะได้ทราบว่า โทษจากการริษยามีอยู่ ๕ ประการ ดังต่อไปนี้

๑. เป็นสาเหตุทำให้เกิดการแตกความสามัคคี
๒. เป็นอุปสรรคของการประสานงานที่ดี จะประสานงานกับใครเอาดีไม่ได้ เพราะโยมไปอิจฉาเขา
๓. เป็นเครื่องทำลายขวัญและกำลังใจของผู้ปฏิบัติงานร่วมกัน
๔. เป็นการสร้างศัตรูให้กับตัวเอง ไม่มีเมตตาต่อใคร
๕. ขาดความจริงใจ คนที่ริษยาเขาไม่มีจิตใจตรง ขาดความจริงใจจริงจังต่อกัน ต่อเพื่อนร่วมงาน ต่อกิจการของตน

คนที่ไม่มีความจริงใจต่อตัวเอง โทกตัวเองเสมอ คนนั้นจะอิจฉาเรื่อยไป เห็นคนอื่นได้ดีไม่ได้ แค้นใจแทน เห็นคนอื่นได้ชั่วชั่ว มั่นเลย คนประเภทนี้ไม่มีกรรมฐาน

ถ้าโยมเจริญกรรมฐาน ๗ วัน เข้าถึงธรรมะเมื่อใด โยมจะเข้าใจเรื่องนี้ จะไม่ยอมอิจฉาใคร อยากจะสร้างความดี ในครอบครัวให้มากที่สุด อยากจะช่วยสังคมด้วยมนุษยสัมพันธ์ จะไม่มีสร้างศัตรูกับใคร มีแต่สร้างความดีให้ลูกหลาน เป็นใหญ่เป็นโตให้จงได้

อันที่จริงเขาก็อยากให้เราดี แต่ถ้าเด่นขึ้นทุกทีเขาหมั่นไส้ จงทำดีแต่อย่าเด่นจะเป็นภัย ไม่มีใครอยากเห็นเราเด่นเกิน

แต่ทางธรรมไม่ใช่อย่างนั้น สร้างความดีให้เด่นจะเห็นไกล เขาจะได้มาดูความดีที่เด่น

ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ถ้าท่านเจริญกรรมฐาน ท่านจะพบข้อนี้ ท่านจะไม่ริษยาใคร คนที่มีจิตเป็นธรรมะ มีพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์อยู่ที่ประทับใจ จะเห็นศัตรูเป็นมิตรเรา เขาก็จะเป็นมิตรกับเราต่อไป

จะเห็นคนที่ชั่วเป็นคนที่น่าสงสาร อยากจะให้เขาเป็นคนดีจะทำอย่างไร จะไม่เกลียดคนชั่ว

ผลงนจากการเจริญกรรมฐาน

โยมมาเจริญกรรมฐานได้ผลงานดังนี้

๑. มีวินัยในตัวเอง ๓ ประการคือ
 - ๑.๑ รู้จักระวังตัว
 - ๑.๒ รู้จักควบคุมตัวได้
 - ๑.๓ รู้จักเชื่อฟังผู้ใหญ่ ถ้าเป็นเด็กจะไม่เถียงผู้ใหญ่
๒. มีกิริยาดี ๔ ประการ
 - ๒.๑ ขยันไม่จับจด รักรงาน สู้งาน
 - ๒.๒ ประหยัด รู้จักใช้ชีวิต และทรัพย์สินอย่างถูกต้องและคุ้มค่า
 - ๒.๓ พัฒนา รู้จักพัฒนาตนเอง และอาชีพให้ดีขึ้น

๒.๔ สามัคคี รับครอบครัว รักหมู่คณะและรักประเทศชาติ

๓. มีลักษณะนิสัย๔ ประการ

๓.๑ มีสัมมาคารวะ

๓.๒ อุตสาหพยายาม

๓.๓ ปฏิบัติตามระเบียบวินัย

๓.๔ รู้จักเด็ก รู้จักผู้ใหญ่ วางตัวได้เหมาะสม

๔. มีความรู้คู่กับคุณธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต๔ ประการได้

๔.๑ รู้จักคิด

๔.๒ รู้จักปรับตัว

๔.๓ รู้จักแก้ปัญหา

๔.๔ มีทักษะในการทำงาน และค่านิยมที่ดีงามในอนาคต เจ้านายที่ลูกน้องไม่ฝึ ลูกน้องที่

เจ้านายไม่ฝึ เข้าหลักที่ว่า ผู้ใหญ่ดึงผู้น้อยดัน คนเสมอกันจะได้อุปถัมภ์ จุนต่อไป

ขอฝากญาติโยมไปปฏิบัติ “ยื่นมือ” ให้ได้ ยื่นมือได้เมื่อใด จิตศดิมีควบคู่กันไป จะ “เห็น
มือ” รู้นิสัยทันที

ส่งกระแสจิตทางหน้าผากซาร์ทไฟเข้าห้อมที่ลิ้นปี้จตรงนี้เป็นหลักมา๗ วัน ปฏิบัติ “ยื่นมือ”
ให้ได้ “เห็นมือ” ให้ได้ “พองมือ ยุบมือ” กำหนดให้ได้เท่านี้ เดียวอย่างอื่นจะไหลมาเองเหมือน
ไฉ่

ต้องเดินจงกรมด้วย ยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้ายแลขวา มีสติสัมปชัญญะ กำหนดจิต กิริยาจะ
สวยงาม

โยมจะเดินไปไหนก็น่ารัก จะพูดจาก็เพราะพริ้ง แต่งกายเป็นปริมณฑล เรียบร้อยสะอาดหมดจด
ทุกประการ นั่นคือ สด

เดินก็มีสติ นั่งก็มีสติ นอนก็มีสติ จะพูดจาก็มีสติ ตั้งสติไว้ทุกอิริยาบถ สวยน่ารัก เด็ช ชั่วโมง
ต้องนั่ง๑ ชั่วโมง โปรดจำไว้

อานิสงส์จากการเดินจงกรม

เดินจงกรมมีอานิสงส์ ๕ ประการ

๑. ย่อมอดทนต่อการเดินทางไกล จะไม่เหนื่อย

๒. ย่อมอดทนต่อการบำเพ็ญเพียร

๓. ย่อมเป็นผู้มีอาพาธน้อย มิโรคจะหายไปเลย

๔. อาหารจะย่อยง่าย ไปเลี้ยงร่างกายตะคอกสบาย

๕. สมานีที่เกิดจากการเดินจงกรม จะตั้งได้นานกว่านั่ง ขณะนั่งจิตจะมีสมานีเร็วขึ้น

วันนี้อาตมภาพขออนุโมทนาสาธุการ ที่ญาติโยมทั้งหลาย ได้มาบำเพ็ญ ทาน ศีล ภาวนา มีการถวายสังฆทาน เป็นต้น ขออานิสงส์สะท้อนย้อนกลับให้ทุกท่านมีความสุขความเจริญ คิดสิ่งใจสมความมุ่งมาดปรารถนา ช้ามเกาะแก่งทารกนคาร ถึงฝั่งปากคือพระนิพพาน โดยทั่วกันทุกท่านเทอญ

คุณค่าของชีวิต *

พระราชสุทธินิยามมงคล

วันนี้ท่านทั้งหลายมารับกรรมฐานบำเพ็ญศีลภาวนาให้เกิดความสุขแก่ตนเอง มิใช่คนอื่นเป็นผู้ได้ การเจริญสติปัฏฐาน ๔ เป็นการเจริญมหากุศล เป็นการสร้างอริกุศล หรือบุญที่ยิ่งใหญ่ จะไปสร้างโบสถ์ สร้างศาลาที่ร้อยหลังก็ไม่เหมือนสร้างบุญให้แก่ตนเอง พระพุทธเจ้าสอนมาโดยเฉพาะ มิใช่ของอาตมาแต่ประการใด พระพุทธเจ้าสอนชาวโลกให้พ้นทุกข์ถึงความสุขโดยทั่วหน้ากัน

ทุกคนที่เกิดมาในสากลโลกมนุษย์ต้องการความสุข ความเจริญรุ่งเรือง วัฒนาสถาพร ต้องการความ สะดวกสบาย ไม่ต้องการให้ตนเองเดือดร้อน สิ่งเหล่านี้มิใช่คนอื่นทำให้ได้ เราต้องมาสร้างเองแข่งเรือแข่ง แพ้ได้แต่ก็ต้องฝึกพายแข่งบุญแข่งวาสนาแข่งกันไม่ได้ ทุกคนมีบุญวาสนาไม่เหมือนกัน มีกฎแห่งกรรม ติดตามมาไม่เท่ากัน มีสุขมีทุกข์ไม่เหมือนกัน มีสุขคนละอย่าง มีทุกข์คนละอย่างทั้งนั้น แต่ทุกคนก็ต้องการมีความสุข ไม่ต้องการมีความทุกข์ แต่เราก็ไปสร้างทุกข์กันโดยไม่รู้ตัว

ทุกคนต้องการความสะดวกสบาย ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จึงต้องหาที่พึ่งด้วยกันทุกคน แต่คนนั้นแลเป็นที่พึ่งของตน “อิตตาหิ อัตโน นาโถ” เราออกจากท้องพ่อท้องแม่ก็ร้องอู๊ว แม่ก็เอามนยัด ปาก เราไม่ดูเราที่ต้องตายนี้แหละที่พึ่งอันดับแรก

ที่พึ่งชั้นที่สองคือ แม่เห็นว่าลูกทารกเจริญวัยขึ้นมาแล้วก็เอากล้วยกับข้าวมาบดแล้วป้อนให้ลูกเรา เป็นลูกไม่ดู ไม่รับประทานมันจะเป็นผลงานได้หรือไม่ นี้อะไร ถ้าเราไม่พึ่งตัวเองรับรอกไปไม่รอด นอกเหนือจากนี้ โตขึ้นไปอีกมีอายุอานามเข้าเกณฑ์โรงเรียนอนุบาลพ่อแม่ก็ต้องเอาไปฝาก ถ้าเราไม่เรียน ก็ จะไม่ได้ผลในการแสวงหาความรู้มาจนบัดนี้ สรุปได้ว่าคนเท่านั้นเป็นที่พึ่งของตน คนอื่นเป็นที่พึ่งแก่เรา ไม่ได้

ถ้าเราพึ่งตัวเองไม่ได้ ช่วยตัวเองไม่ได้ สดตัวเองไม่ได้ แล้วเราจะไปพึ่งใคร เหลียวซ้ายแลขวาพ่อแม่ บางบ้านก็ตายไปแล้ว บางคนกำพร้าทั้งพ่อและแม่ตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ต้องลำบากลำบาก ลำเค็ญใจ จะหันเหเข้ามาถึงปู่ กับย่า ตากับยายก็ล้มหายตายจากไปหมดแล้ว ดังนั้นเราจะพึ่งคนอื่นได้เพียง ๕๐% เท่านั้น เพราะเราจะอยู่กับพ่อแม่ตลอดไปถึง ๖๐% ไม่ได้เราต้องมีครอบครัวสามี ภรรยา ต้องพึ่งตัวเอง เป็นตัวของตัวเองขึ้นมา ถ้าเราหมายพึ่งผู้อื่นตลอดไปจนชีวิตหาไม่ ก็เป็นที่น่าเสียดายเกิดมาเสียดายเกิด ต้องพึ่งคนอื่นเขาชม เราก็พลอยกินกับเขาชม ตามบ้านเหนือบ้านได้ ชัดเซพเนจรไปนอนตามทุ่งตามนา ตามศาลา กลางทุ่ง ยุ่งเหยิงจิตใจตลอดรายการ

นี่แหละคนเราต้องหาที่พึ่งด้วยกันทุกคน นั้งของ ๆ อยู่ในท้องแม่ยังต้องพึ่งแม่พึ่งเลือดในอก พักอยู่ในกายของแม่ คุณเลือดกินทุกวันจนกว่าจะ๑๐ เดือน คลาดเคลื่อนจากคัพภามีความหมายมิใช่น้อยคิดข้อนี้ก่อน เราจะได้ติใจว่าเราพึ่งตัวเองตั้งแต่อยู่ในท้องแม่แล้วเราก็ตลอดออกมาด้วยความยาก วันเกิดออกมาจากคัพภของแม่ ต้องเป็นวันตายของแม่แน่ ๆ สงครามชีวิตคือออกลูก ส่วนสงครามของพ่อ คือ ยุทธนา รักษาผืนแผ่นดินให้ลูกอยู่ กู้เกียรติยศ เกียรติศักดิ์ ของชายฉกรรจ์ ทำงานสร้างสรรค์สะสมบรไมไว้ สร้างสมบัติ สร้างทรัพย์ ชื่อเสียงความรัก มอบหมายให้กับลูกตลอดมา ห่วงใยลูกตลอดมาแล้วเราก็ต้องไปห่วงลูกเราต่อเหมือนพ่อแม่ห่วงเราที่นั่น ต่อไปไม่ช้าอายุอานามแก่เข้าก็ไปเป็นตาเป็นยาย เป็นปู่ เป็นย่า เป็นพ่อ แม่ พ่อแม่เขาถ้ามีลูกชาย ใครเล่าจะเป็นที่พึ่งของเราได้ คนอื่นหรือจะไปหมายพึ่งเขาก็ยากถ้าเค้าใจ ต้องพึ่งฝีมือของเราเองด้วยการเจริญพระกรรมฐาน หน้าที่การงานภายใน

พี่น้องทั้งหลายเอ๋ยอย่าเกิดมาให้มันเสียชาติเกิด มาประเสริฐ มาพบพระพุทธศาสนาแล้ว เราต้องมาบวชกัน **ไม่ใช่บวชชิงพรหมณ์ บวชศีลจาริณี แต่บวชกาย บวชวาจา บวชใจ** เข้าในวัตรธรรม มีกิจกรรมที่ดี เราต้องวัดอารมณ์ของเราอยู่เสมอ เรียกว่า กำลังภายใน หน้าที่การงานภายในหรือพระกรรมฐาน วัดจิต วัดใจ วัดนอก วัดใน เอาตราขั้งขึ้นมากุเอาตราขั้งขึ้นมาขั้ง วัดแล้ว วัดเล่าเล่าแต่วัด นี่คือจุดหมายอันนี้ **รักษาใจ** ผู้หญิงกล่าวได้ว่าแทนนี้ นามของแม่ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นชายโสภาคภาค ไปบวชห่มเหลือง นุ่งเหลือง แล้วสึกไปเปลื้องผ้าลาย ไม่ได้อะไรเลย นี่หรือทดแทนคุณของพ่อแม่

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ยากมากยิ่งขึ้นถ้าขาดพระพุทธศาสนาแล้ว เราจะไปแคไหน จะมีคมนอาหารร้อนจิต ใช้ชีวิตเป็นหมัน นอนหลับทับสิทธิ์ที่มีชีวิตชุ่มชื่นเบิกบานใช้ทรัพยากรชีวิตที่ผิดพลาด ไหนเลยจะมีค่าในชีวิตเล่า การเจริญสติปัญญา ๔ เป็นการสร้างสายทางเดินของชีวิต ท่านจะไม่พลาดผิดในสังคม ไม่ใช่ไปนั่งบวชชิงพรหมณ์ น้ำลายไหลยืด ไปสวรรค์ นิพพานไปไม่ได้ก็เห็นอยู่แล้ว เพราะคุณสมบัติของมนุษย์ไม่ได้สร้าง

คนที่มีความสมบัติมนุษย์ เป็นคุณสมบัติที่ล้ำค่า มีค่านิยมเป็นพื้นฐานในชีวิตของท่าน จะมีประโยชน์ต่อตนเอง **“ค่า”** แปลว่าราคา มันมีคุณประโยชน์เรียกว่า ค่าและทำให้มีค่านิยม เรียกค่านิยมพื้นฐาน เช่นเราเป็นพ่อค้าแม่ขายของคืออยู่ที่เรา ของดีมีราคามีค่ามันจะตั้งมีค่านิยมชื่อมากมายของที่ไร้ค่าไม่มีค่านิยมแต่ประการใด ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน อยู่ที่การปฏิบัติหน้าที่การงานภายในหน้าที่การงานภายนอกประกอบกัน จึงจะเกิดสัมผัส เกิดจิต เกิดความคิด เกิดสติปัญญา สามารถจะรู้เหตุการณ์แก้ปัญหาได้ เมื่อมีปัญหา

“คน” แปลว่า ปัญหา อยู่กับคนมีแต่ปัญหา คนนี้อย่างนี้ คนนี้อย่างนั้น เอาอกเอาใจกันแยะ นานาจิตตังไม่เหมือนกัน **“ไม้”** ไม้ต่างปล้อง พี่น้องต่างใจ บางทีลูกท้องเดียวกันยังแยกแตกต่างกันออกไปเราคนเดียวก็

ยังไม่เหมือนกัน อารมณ์เข้าดี สายบ่ายไม่ตี กลางคืนตี กลับตัวไม่ทันเลย ถ้าอารมณ์ดีปัญหาแก้ไขปัญหาได้ ถ้าขาดสติปัญญารับรองท่านจะแก้ไขปัญหาไม่ได้

การเจริญพระกรรมฐานเรียกว่า ผลงานของชีวิต เป็นการไม่ผิดพลาดในชีวิต จะมีประโยชน์ต่อตนเองและช่วยตนเองได้ “ธรรม” แปลว่า ฟืน ถ้าคนไหนไม่ฟืนใจปล่อยตามอารมณ์แล้ว จะใช้ปัญญาแก้ปัญหาไม่ได้ คนนั้นจะเหลวแหลกแตกกลาย

ดังนั้นธรรมทุกอย่างต้องฟืนใจคนจะดีได้ต้องฟืนใจ ถ้าฟืนใจไม่ได้มักจะปล่อยตามอารมณ์ของตนไปหลงสู่ที่ต่ำเหมือนแม่น้ำและวารีไหลลงสู่ที่ไม่มีวันกลับมา มันหมดโอกาสเวลาอันสมควรแล้วหรือ เวลาที่มีประโยชน์มาก อาตมาตีค่า ๑ นาทีค่าถึงทอง ๑ วินาทีก็ค่าถึงทองประคองไว้ซึ่ง ๖๐ วินาทีเป็น ๑ นาที ๖๐ นาทีเป็นชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงเป็น ๑ วัน และ ๑ คีน คีนหนึ่งและวันหนึ่งนี้ มันกินเราไปเรื่อย ๆ ดายพ่อนส่งไปตามเวลาต้องแก่ชราไปตาม ๆ กัน ไม่มีใครกลับเป็นหนุ่มเป็นสาวได้อีก นับวันจะเป็นผู้เต่า ผู้แก่ ชราพาไป พยาธิก็พาไป เจ็บระทวยป่วยไข้แล้วความตายก็พาเราไปหมดสิ้นเนื้อประดาตัว เหลือแต่จี๊เถ่าและถ่าน เหลือแต่กระดูกจมทิ้งในพื้นแผ่นดิน จมลงในธาตุที่ ๔ ไม่มีอะไรดีแต่ประการใด

ขอฝากท่านไว้ พยายามทำกรรมฐานสร้างผลงานภายใน การงานภายนอกมันจะดีขึ้น ถ้าจิตใจไม่ดี การงานภายในไม่ดีแล้ว เหมือนบ้านนั้น ทั้งบ้านใช้ไม่ได้เลย บ้านนอกมันจะดีหรือใน เมื่อบ้านในไม่ดีเสียแล้ว กรรมฐานเป็นงานภายในจิต อย่าเอางานภายนอกมาผสม จะทำให้งานภายในเสียเอาดีไม่ได้

กรรมฐานคือหน้าที่การงานที่ต้องทำภายใน คือ จิต รักษาจิต รักษาใจ เข้าวัดไม่ใช่วัดอัมพวัน แต่เป็นวัดอุทธรธรรม มีธรรมเป็นคุณสมบัติ บ้านท่านจะสวย บ้านท่านจะรวย บ้านท่านจะดี มีปัญญาทำอะไรก็มีระเบียบ มีระเบียบแบบแผน มีแปลนมีผัง อารมณ์ของท่านก็จะดีด้วย ต้องรักษาอารมณ์โดยกำหนดจิต โกรธหนอ เสียใจหนอ หายใจยาว ๆ คิดไม่ออกก็กำหนด คิดหนอ ไม่ใช่เอาหัวคิดคนอื่นมาใช้ มันผิดหลักเขาจะรู้เรื่องกฎแห่งกรรมของเราไหม และเขาจะรู้ทิววิสามานัญญาของเราไหม เขาไม่รู้เลย แล้วเราจะเอาหัวคิดของคนอื่นเป็นที่พึ่งได้อย่างไร คนอื่นหรือจะพึ่งได้ไม่มีแน่ ๆ

ทศกัณฐ์มีสิบเสียร ยี่สิบกร ถอดหัวใจไว้กับพระฤาษี ให้พระฤาษีเฝ้าไว้ มันหน้าโง่ ไม่เป็นตัวของตัวเอง มันจึงต้องตายเพราะลิง คือ หนุมาน เอาหัวใจของมันมาขยี้ต่อหน้าเลย นี่แหละการนั่งกรรมฐานจึงเป็นที่พึ่งของตนเอาไว้ ไม่ต้องเอาคนอื่นมาเป็นที่พึ่ง คนอื่นเป็นที่พึ่งของเราไม่ได้แน่ ๆ

“คน” แปลว่า สับสน มีมากหน้าหลายตา ต่างความคิด ความเข้าใจกัน ยิ่งคนมากปัญหา ยิ่งมาก เข้าใจกันผิดตลอดเวลา การที่เรามาเจริญกรรมฐานก็เพื่อไม่ให้ใจสับสน ให้จิตใจสงบอยู่ภายในเรียกว่าการงานภายใน จิตจะได้เข้มแข็ง สามารถต่อสู้กับปัญหาต่อไปเราอยู่กับคน อยู่กับปัญหา ต้องแก้ปัญหาด้วยสติปัญญา ๔ ประกอบด้วย กายานุปัสสนาสติปัญญา เวทนานุปัสสนาสติปัญญา จิตตานุปัสสนาสติปัญญา และธัมมานุปัสสนาสติปัญญา

กายนุปัสสนาสติปัฏฐาน กายจะยืน จะเดิน จะนั่ง จะนอน จะเหลียวซ้าย แลขวา หรือจะคู้เหยียดเหยียดขา มีสติกำหนดเป็นบทบาทของชีวิต กำหนดชะตากรรม ช่วยต่อรูปต่อนามเหมือนเวลาที่ปู ยาตายายเจ็บหนัก ไปนิมนต์พระมาต้อนาม แต่นี่เราไม่ต้องไปนิมนต์พระมาต้อนามเราต่อของเราเองด้วยการเจริญกรรมฐานที่ดีที่สุด เคารพห้ามยามร้ายจะหายไปทันที ใครจะทำอันตรายก็ไม่ได้ เพราะมีพระประจำตัวประจำใจ มีพระนอกพระใน การงานภายใต้จิตใจแล้ว การงานภายนอกก็จะดีด้วย นี่คือจุดหมาย เราจึงต้องมาฝึกความอดทน มาสร้างกุศล ให้สามารถอดทน ต่อสู้กับปัญหาที่จะตามมาในวันข้างหน้าอีกมากมาย

กายนุปัสสนาสติปัฏฐานต้องการมีระบบ มีระเบียบ เป็นกิจกรรมประจำ ชีวิตของใครของมัน ไม่ใช่ให้คนอื่นทำให้ สร้างความดีต้องได้ดี สร้างความชั่วต้องได้ชั่ว ตายตัวโดยธรรมชาติ จิตของเร้นลับสันถลมหามัน เคี้ยวเคี้ยวร้าย ไม่มีตัวตนที่จะมองเห็น และไม่สามารถเอามือคลำได้ด้วย แต่เราก็สร้างกำลังภายใน ทำให้รู้ตัวรู้ชั่ว รู้บาปรู้บุญ รู้คุณรู้โทษ รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์

ปัญญาในตัวนี้ดีมาก สามารถนำไปช่วยคนอื่นได้ เพราะรู้สิ่งที่~~เป็น~~ประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์ ไม่มีการอิจฉา ริษยา ชีร้าย ชีโกง แต่ประการใด ชีก็เจาก็ไม่มีด้วย มีแต่ความขยันหมั่นเพียรตลอดรายการ กิจกรรมประจำชีวิตเป็นของใครของมัน คนอื่นทำให้ไม่ได้ เหมือนคนอื่นบอกให้เราดี เราจะได้ดีไหม และคนอื่นเอาสตางค์มาให้เราไปซื้อข้าวกิน เขาจะอิมด้วยหรือไม่ ตอบว่ามันไม่ได้ เราต้องพึ่งตนเอง จะไปหวังพึ่งเพื่อนหรือเพื่อนที่ช่วยกันนะหายาก ต้องหาเพื่อนคืออาวุธเสียแต่วันนี้ เข้าเดือนอย่าลืมพริ้ว เพรในป่าเต็มไปด้วยขวากหนามมากมาย ถ้าไม่มีอาวุธต้องเหยียบหนามแน่ ๆ เราอยู่ในโลกนี้เหมือนเราเหยือกกลางป่า ไม่รู้ว่าพຽนี้ จะเกิดอะไรอื่น จึงต้องเตรียมอาวุธเสียแต่วันนี้ อาวุธคือ ปัญญาของใครของมันต้องสร้างปฏกรรมของตน

กิจกรรมข้อที่๑ คือ การแสวงหาความรู้ รู้นอก รู้ใน รู้จิตรู้ใจ รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์ หรือไม่เป็นประโยชน์

การเจริญกรรมฐาน เป็นหน้าที่การงานภายใน อย่าเอาภายนอกมาผสมผสาน ภายนอกเอาไว้คุยกัน ต้องกินน้อย นอนน้อย พุดให้น้อย ทำความเพียรให้มาก เรามาสร้างการงานภายใน คือตั้งสติสัมปชัญญะ กำหนดจิตเป็นบทบาทของชีวิตเรียกว่า คุณสมบัติของมนุษย์ ท่านจะแสนสุขซึ่งได้ดี มีปัญญา แม้นุญาสนาหมดไป เราก็มาต่อชะตากรรมกัน ต่อบุญให้เกิดสุข ต่อวาสนาให้เกิดผล กุศลจะได้ช่วย ถึงคราวม้วย ไม่ม้วยมรณาอย่างอาดมาถ้า ไม่มีกุศลช่วยให้มาแก้ไขปัญหา หรือมาใช้หนี้ มนุษย์ก็ถึงจะตายไปหมด เหลือแต่จี๋เจ้าตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เวลา ๑๒.๔๕ นาที คงหมดโอกาสที่จะมาพบกับญาติโยมได้

เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน ทั้งสุข ทั้งทุกข์ ดีใจ เสียใจ ต้องกำหนด อย่าปล่อยไว้ให้อารมณ์ค้าง เดี่ยวมันจะเสียกาลเวลา แก้ปัญหาไม่ได้ ท่านจะเสียเวลาที่มีประโยชน์ อย่าใช้เวลาโดยเนื้อหาสาระที่ไม่มี

ดี จึงใช้เวลาให้มีประโยชน์ต่อการทำงานและหน้าที่สร้างความดีต่อไปด้วยความขยันหมั่นเพียร อยู่เฉยๆ ดีไม่ได้ เหมือนระฆังอยู่เฉยๆ ดังไม่ได้ ต้องตีมันถึงจะดัง คนจะดีต้องสร้างความดีมีธรรม เป็นกิจกรรมของชีวิต

จิตตานุปัตสนาสติปัญญา จิตเป็นธรรมชาติต้องคิดอ่านอารมณ์รับรู้อารมณ์ไม่ได้เป็นเวลานาน เหมือนเทพบันทึกลีเสียง จิตเกิดทางตา ตาเห็นรูปเกิดจิต หูได้ยินเสียงเกิดจิตที่หู จมูกได้กลิ่นเกิดจิตที่จมูก ลิ้นสัมผัสรสเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เกิดจิตที่ลิ้น กายสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งที่นั่นลงไป เกิดสัมผัสทางกาย เราที่ตั้งสติขึ้นมาเท่านั้นเอง ตัวอย่างเช่น กำหนด “เสียงหนอ” “เขาค่าเราหนอ” ถ้ากำลังภายในเรา เข้มแข็ง หน้าที่การงานของเราดีกว่า ค่าค่ามันก็ตกกลับไปหาคนค่า ถ้าเขาค่า เรารับมา หรือเขานินทาเรา เรเก็บเอามาคิด จะทำให้เศร้าหมองใจ เป็นคนวิตกจริตต่อไป ทำให้เกิดสมองฝ่อ เกิดโรคอัมพาตและลมอัมพฤกษ์ก็เกิด ได้ อย่างนี้เป็นต้น

จงสร้างอารมณ์ให้ดี เรียกว่า กำลังภายใน แล้วแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมภายนอกก็จะต้องดีด้วย โรคพยาธิก็น้อยลง จะต่อสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บได้ เพราะเราเป็นรังให้โรคอยู่ ทั้งโรคกายโรคใจ มีแต่ความทุกข์ต้องพัฒนาตนกำหนดจิต ตั้งสติเสมอ รู้ตัวเสมออย่าพลาด อย่าไขนใจคนอื่นเขา จงสนใจตัวเองช่วยตัวเอง รักตัวเอง สงสารตัวเอง ก่อนที่จะไปรักไปสงสารคนอื่น พอรักตัวเองได้มากมายแล้ว เราก็เฉลี่ยความสุขไปให้คนอื่นต่อไปให้เขามีความสุขอย่างที่เราได้ความสุขมา อย่าให้มีความสุขทุกอย่างที่เรามีความสุขทุกอย่างเลย

ธรรมานุปัตสนาสติปัญญา ธรรมเป็นกุศล ธรรมเป็นอกุศล ดีหรือชั่ว

กิจกรรมข้อที่ ๒ คือ ต้องละความชั่ว เอาตัวไปสร้างความดีมาทำบุญต้องละบาป ละทิวินามะมีสายสัมพันธ์ด้วยเมตตาต่อกันรักกันจะได้ไม่มีปัญหา มีแต่ประโยชน์ ถ้าไรชีวิต อารมณ์ดีมีแต่คนเมตตา คนเกลียดกันนะขาดทุน อารมณ์ไม่ดีสร้างความหมายนะแค้น ดังนั้นเมื่อเราสร้างความดีก็ต้องละความชั่วได้ เรากำหนดที่ลิ้นปี “รู้หนอ” หายใจยาวๆ จากจมูกถึงสะดือ ลิ้นปีจะอยู่ครึ่งทางระหว่างจมูกถึงสะดือตั้งสติไว้ที่ลิ้นปีนั้น จะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม กำหนดอย่างนั้น เดี่ยวคอมพิวเตอร์ดีออกมา เช่น เสียใจอย่าฝากความเสียใจไว้ค้างคืน ต้องแก้เดี๋ยวนี้คือ ปัจจุบันอดิทยารื้อฟื้น เรื่องอื่นอย่าไปคิด กิจที่ชอบทำให้มันเสร็จไปอนาคตอย่าจับมันคั้น ให้มันตายจะผิดหวังเสียใจตลอดชีวิต

การปฏิบัติกรรมฐาน ก็มีการเดินจงกรม กำหนดอิริยาบถ ๔ ให้ได้สติ กำหนดยืนหนอ ๕ ครั้งให้ได้ ยืนลงไปเพื่อต้องการให้สติตามจิตให้ทัน เบื้องต่ำปลายเท้าขึ้นมา เบื้องบนปลายผมลง ๑๕ ครั้ง ให้ชัดเจน ถ้าเราเจอคนอื่น เราเห็นคนนั้น จากศีรษะลงไปปลายเท้า จากปลายเท้าขึ้นมาศีรษะ ถ้าเรามีหน่วยกิตครบ คอมพิวเตอร์ป้อนข้อมูลถูกต้องมันจะบอกเราโดยอัตโนมัติว่า คนนี้เสียไม่ดี คบไม่ได้ โกง คนนี้กำลังมีผู้ คนนี้กำลังจะไปฆ่าเขาคคนนี้ขี้มเข้ามา เป็นมิตรตอนกูเป็นศัตรูตอนทาง อย่าให้กูเงินไปรับรองหักหลังนะ คนนี้ขี้มแถมแถมใส แต่จิตใจเชื่อคอก มันจะบอกออกมาได้ ตำราจริงอยู่ตรงนี้เอง กำหนดเห็นหนอ เห็นด้วยปัญญา ไม่ใช่เห็นด้วยตา ใช้สติปัญญาอยู่ที่ตา ตาสัมผัสสเกิดจิตที่ตา มีสติสัมปชัญญะควบคุมเป็นบทบาทของชีวิต ตัวกำหนดนี้เป็นชะตากรรม ไม่ใช่พระพรหมลิขิตมาชี้ดีให้เรดีบ้าง ชั่วบ้าง แต่การกระทำของเราชี้ตัว

เราเอง ซิดดีก็ได้ดี ซิดชั่วก็ได้ชั่ว ไม่ใช่หมายความว่ารับพรแล้วเป็นคนดี ต้องสร้างพรให้เป็นพร ไม่ใช่ดวงดีแล้วใช้ได้ ต้องทำดีให้กับดวง

การเจริญสติปัญญา ๔ ต้องการให้มีสติถูกอิริยาบถ จะหยิบของอะไรก็ตั้งสติไว้ที่มือ จะถ่ายอุจจาระปัสสาวะก็ตั้งสติไว้ มันจะมีประโยชน์ เมื่อเข้าห้องน้ำ ก็ตั้งสติไว้ จะได้ไม่ลืมน้ำในห้องน้ำ ทีวีระไปฟาตี๋มิตาย หรือลืมน้ำกระแทกก็ตาย

อาตมาได้ตำราตอนคอกหัก ปวดก้นมาถ้าหนีคยาต้องขาลีบ เพราะเส้นประสาทรวมอยู่ที่ก้น มีลูกหลานอย่าดีก้นนะ เซลล์จะตกปัญญาจะไม่ดี ตรงนี้เรื่องจริงของกรรมฐาน ไม่ใช่ไปนั่งหลับตา ไปสวรรค์ไปนิพพาน ต้องแก้ไขปัญหา

กรรมฐานเรียกหน้าที่การงานภายใน จิตภายในดีแล้วกิจกรรมก็จะดี จิตภายในดีแล้วกิจกรรมก็จะดี แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมดี รูปสวย รวยดี มั่งมีศรีสุข แล้วก็เก่งงานด้วย รวยดี มีปัญญา งานก็เก่ง เร่งก้าวหน้า รักษาความสะอาด ฉลาดรอบคอบ ซอประวัง ตั้งใจตรง ทรงศีลธรรมทั้งหมดนี้ จะเกิดขึ้นกับตัวของท่านเอง มิใช่คนอื่นทำให้

นักปฏิบัติ บางที “เสียงหนอ ” ไม่กำหนดเลย เขามาตัดผ้าไปทะเลาะกับเขา มันเลยหมดค่านิยม ยิ่งถ้าออกไปทะเลาะกับเขากลางถนนทั้ง ๆ ที่เราถูก แต่เขามาทำทายนัก ๆ เข้า โมโหออกไปทะเลาะกับเขา รับรองหมดค่าราคาคน ในใครเขาจะมานิยมเรา เราไปพูดใครเขาจะเชื่อถือ เพราะเราเองทำค่านิยมตกเลย หมดอ้ายตายอยาก ใคร ๆ เขาก็ไม่ยอมมาอ้ายไซค์กับเรา เหมือนสินค้ามันมีค่า ใคร ๆ เขาก็ไปซื้อกันหมด ถ้าของเราไม่มีค่าขาดราคา ใครเขาจะมาซื้อเล่า ขอฝากไว้คือกรรมฐาน เหมือนเรามียาแก้โรคใดโรคหนึ่ง แต่ยากินแล้วไม่หาย เขาจะนิยมซื้อใหม่แต่ถ้ายาของเรากินแล้วต้องหายรับรองคนมาซื้ออีกมากมาย เพราะยาของเรามีประสิทธิภาพมีคุณภาพ ราคาคนก็เช่นเดียวกัน คนต้องมีค่าราคาคน ต้องมีค่านิยม เรามาเจริญกรรมฐานก็เพื่อต้องการให้ชีวิตมีค่า เวลาที่มีประโยชน์ ท่านจะไม่เสียงานเสียการ ท่านจะทำงานโดยฝีมือ จะสร้างงานให้แก่ลูกหลานให้แก่ส่วนรวม ท่านจะมีมนุษยสัมพันธ์ในสังคม มีแต่เมตตา อารีเอื้อเฟื้อขาดเหลือคอยดูแล ไม่แปลกหน้ากัน มันจะออกมาในรูปแบบนี้ แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า ต้องทำให้ได้

ถ้าท่านถึงธรรมเมื่อใด ท่านจะซึ่งใจมาก จะชุ่มชื้นจิตใจ ดูพระพุทธรูป ปรอยจากปากฟ้าสุรลัยสู่แดนดิน ท่านจะซึ่งใจ จะไฟดี ไม่ไฟชั่วเลย มีสัจจะความจริงออกมา มีกตัญญูรู้หน้าที่ ยินดีในธรรมสัมมาปฏิบัติ ทำอะไรอาจหาญ ไม่กลัวใคร จะทำความดีเสียอย่างไรว่าจะไรไม่สนใจ เดียวเขาก็มาผสมผสานกับเราเอง

การเจริญพระกรรมฐานเป็นการต่อชะตากรรม บางคนจะต้องตาย หัวไม่มีแล้ว บอกให้มาเจริญกรรมฐานก็ไม่มาเลยถูกรถชนตายไปแล้ว ส่วนแม่พิมพ์ใจมาทอดผ้าป่า กลับไปรถคว่ำหลายตลบ รถพังหมดทั้งคัน แต่ไม่ตายนี้บุญกุศลช่วยได้ เหมือนคูลีเกสมัยเก่า มิโง่มมาช่วยพระเอกนางเอก

เดือดร้อนมันจะออกมาช่วยให้เกิดปัญญาแก้ปัญหาได้ตามจุดมุ่งหมายตั้งนั้น กรรรมฐานจึงช่วยให้ระลึชาติ
ได้ รู้กฎแห่งกรรมได้ถ้าท่านหมั่นทำไปเรื่อย ๆ ตัวกำหนดจิตสำคัญมาก จะทำงาน เขียนหนังสือก็กำหนด จะ
กินน้ำก็กำหนด จะเดินก็กำหนด จะหยิบอะไรก็ตั้งสติไว้ โกรธก็เอาสติไปใส่ เสียใจก็เอาสติไปใส่ให้รู้ว่า
เสียใจเรื่องอะไร โกรธเรื่องอะไร หาเหตุที่มาให้จงได้ ท่านจึงจะแก้ปัญหาได้ เราจะรู้ด้วยตัวเองเลยว่าเราสร้าง
กรรมอะไรมา และจะแก้ปัญหาอย่างไรตัวอย่างเช่น เราจะรู้ด้วยตัวเองว่าปาณาติบาตติดมา๖๐% จะต้อง
เตรียมตัวเป็นอัมพาตถ้าไม่สร้างความคิด เป็นต้น

การทำบุญทอดกฐินผ้าป่าเป็นบุญประเภทสอง ถ้าประเภทหนึ่งต้องเอาบุญมาใส่ใจ ให้เรามีความสุข
ในครอบครัวให้เรามีความเจริญและแก้ไขปัญหาได้ อาตมาประสบด้วยตนเอง มีปาณาติบาตติดมา๖๐%
ต้องคอย หรือไม่ก็ต้องเป็นอัมพาต แต่มีกุศลที่สร้างมาช่วยแก้ปัญหา จึงไม่ต้องเป็นอัมพาตปกติคอยเคลื่อนไหว
หน่อยเดียว ต้องเป็นอัมพาต แต่อาตมาคอยพักทำมาไม่ไม่เป็น นี่แหละเราสร้างกุศล ผูกจิตให้เข้มแข็ง มี
หน้าที่การงานภายใน ไม่เอางานภายนอกมาผสมให้ยุ่งเหยิงในครอบครัวและตัวของเรา

ถ้าคนไหนมีปาณาติบาตติดมา๖๐% จะสามวันดีสี่วันชั่ว ต้องสร้างบุญคือกรรมฐานแก้เสีย จึงจะ
ได้ ถ้าไม่รีบแก้ไขในชาตินี้ ไม่รีบสะสมบุญ เราก็จะไม่มีโอกาสในอนาคต

ถ้าอทินาทานติดมา๖๐% เราต้องถูกโกง ถูกปล้น ถูกฉ้อ ถูกตี ถูกแย่งชิงวิ่งราว ของหาย และไฟไหม้
บ้านด้วยออกมาในรูปแบบนี้ชัดเจน

ถ้ากามสุมิฉลาจารติดมา๖๐% ขอประทานโทษ โยมผู้หญิง มีสามีกี่คนต้องเป็นของเขาหมด โยม
ชายมีภรรยากี่คนมีชู้หมด อาตมาไปสหรัฐอเมริกาเจอคือกเตอร์คนหนึ่งมีภรรยา๓ คน มีชู้หมดเลย กำลังจะ
แต่งงานกับคนที่๔ อาตมาจึงบิณฑบาตยับยั้งไว้ ให้แก่กรรมก่อน วิธีแก้คือ ให้มาเจริญกรรมฐาน๗ วัน๗ คืน
แล้วค่อยไปมีภรรยาใหม่ มิฉะนั้นภรรยาจะมีชู้อีก นี่คือข้อเท็จจริงที่ได้จากกรรมฐาน ไม่ใช่ไปนั่งวัดโพธิ์
นี่ ไปสวรรค์ที่โน่นไปนิพพานที่นี้ เป็นไปไม่ได้ ต้องเอาข้อนี้ก่อน ขึ้นอนุบาลก่อนสำเร็จประถมศึกษาก่อน
สำเร็จมัธยมแล้วจึงไปมหาวิทยาลัยจึงจะถูกขั้น นตอน

ถ้ามูสาวาท หลอกหลวง โลก หวังเอาลาภเขา ติดมา๖๐% รับรองได้เลยต้องโดนโกงตลอดรายการ
โกงแล้วโกงอีก รู้ว่าเขาหลอกก็ต้องยอมให้เขาหลอก เพราะมันเป็นกฎแห่งกรรม

ถ้าสุราเมระติดมาจากชาติก่อน๖๐% รับรองเป็นโรคปัญญาอ่อน ถ้าขึ้นดื่มสุราต่อไปอีก จะ
กลายเป็นคนวิกลจริต ต้องเข้าโรงพยาบาล ศรีษะปัญญาอันไม่พัก

ดังนั้นในการปฏิบัติของฝากญาติโยม ครูบาอาจารย์ไว้ให้ยืนหนา๕ ครั้งให้ได้เพราะต้องเอาสติตาม
จิตให้ทัน ถ้าตามไม่ทันจะไม่เกิดปัญญา เพราะสติสัมปชัญญะบวบกัน ทำให้เราเกิดปัญญาสามารถรู้เหตุ
ผลได้ รู้จริง รู้ถูก รู้ต้อง รู้แน่ รู้นอน รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ท่านเป็นผู้ได้ประโยชน์และเสีย

ประโยชน์เอง ดีหรือชั่วประการใดเป็นเรื่องเฉพาะตัวท่าน ไม่ใช่ใครทำให้แต่ประการใด การเจริญพระกรรมฐานจึงมีประโยชน์มาก เอบุญมาได้ตัวเรา ใส่ไว้ในใจ ไม่ต้องไปหาพระที่ใดแล้ว ไปให้เสียเวลาทำงาน ท่านมานี้สร้างกุศลก่อน มาสร้างบารมี**มารไม่มีบารมีไม่เกิด** ต้องมีมารทั้งนั้น มารหัวใจ มารรัก มารแค้น แน่นหัวใจ แล้วเราก็แผ่เมตตาให้เขาอยู่ร่มเย็นเป็นสุข อย่าไปริษยาเขา เราก็มีเมตตาปราณีต่อกัน เป็นความคิดของมนุษย์ปุถุชนรับรองไปไหนมีคนชอบ พุคเขาก็จะเชื่อ จะไม่เหลือวิสัยต่อไป

เดินจงกรม ต้องเดินให้ช้าต้องการให้มีสติ เป็นการฝึก ไม่ใช่เดินทำงาน แต่เป็นงานภายใน ต้องฉะให้ช้าที่สุด ขึ้นหนอ ๕ ครั้ง ให้ดี ให้ถูกต้อง แล้วกำหนดจิต กำหนดอายตนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นี้อยู่ตรงนี้เป็นบทบาทของชีวิตต่อไป

อาตมาขออนุโมทนาฝากไว้จงตั้งใจเจริญกรรมฐานทุกท่าน เป็นการสร้างบุญให้เรามีความสุข ความเจริญแก่ตนเอง แล้วตนเองก็จะไปสร้างความสุขให้แก่ครอบครัวลูกหลานในอนาคตกาลเบื้องหน้าสืบไป

ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแก่ญาติโยม พุทธบริษัท อุบาสก อุบาสิกา ผู้ใคร่ธรรมเนกขัมมปฏิบัติของจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ จะคิดสิ่งหนึ่งประการใด ของจงสมปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนาม

* ถอดเทปโดย : อ.พรทิพย์ ชูศักดิ์ วนนครสวรรค์

ความสุข *

พระราชสุทธินิยามมงคล

๖ เม.ย. ๓๖

ขอเจริญพรท่านอุบาสก อุบาสิกาทุกท่าน วันนี้เป็นวันพระ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ เป็นวันที่เรา
แสวงหาพระ สร้างบุญสร้างกุศลให้รู้จักคุณค่าของเราที่มีบุญวาสนาให้รู้จักบุญ รู้จักคุณค่าของบุญและ
คุณประโยชน์ที่จะพึงได้จากการกระทำของเราทุก ๆ ท่าน ถึงวันพระควรแสวงหาพระเอามาไว้ประจำจิต
ประจำใจของท่าน เช่น ในวันพระญาติโยม อุบาสกอุบาสิกา ก็มาบำเพ็ญกุศลสร้างบุญสร้างกุศลให้มี
ความสุขความเจริญในจิตใจของท่านนั่นเอง

การสร้างบุญนั้น ไม่ยาก บุญ คือ ความสุข เป็นความสุขที่เกิดจากการชำระจิตใจให้หมดจดจากความ
สกปรกเศร้าหมอง จิตแจ่มใสก็สะอาดหมดจด นี้แหละถึงจะเรียกว่าความสุขความสุขเกิดจากบุญที่สร้างที่เรา
สร้างบุญหมายความว่าไม่ใช่เอาสตางค์มาทำบุญ เพราะอย่างนี้ เรียกว่าการบำเพ็ญทาน บริจาคทาน ถวาย
สังฆทาน การอุทิศ แต่ยังไม่พบความสุขที่แน่นอนและแท้จริง

ความสุขที่แน่นอนและแท้จริงนั้น เกิดจากการทำให้สบายทำใจเป็นปกติ ถ้าจิตใจเรปกติดีแล้ว จิต
จะไม่เศร้าหมอง จิตผ่องใส ใจสะอาด เราถึงจะสบายอกสบายใจ ความสุขจึงเกิดจากการชำระใจอย่างแน่นอน
ที่สุด ไม่ใช่ความสุขเกิดจากการไปเที่ยว ความสุขเกิดจากอบายมุข เล่นการพนัน หากความสนุกในสังคัมและ
การดื่มสุรายามา เพราะความสุขประเภทนี้มันเจือปนด้วยความทุกข์ ไม่ใช่ความสุขที่แน่นอนและแท้จริง
เป็นความสุขที่ได้ชั่วคราว บางคนติดสุรายามา ถึงเวลาที่ต้องบ่าหน้าไปเข้าในวงสุรา ถือว่าเป็นความสุข
ของเขา เพราะเขาคิดว่าความสุขที่แท้จริงเกิดจากการดื่มสุรายามา ก็ถูกต้องของเขา แต่ถ้าพิจารณาโดยปัญญา
แล้วจะพบว่ามิได้แต่การเพิ่มทุกข์ หากความสุขที่แท้จริงไม่ได้กลับไปเจอความสุขที่เจือปนด้วยความทุกข์

สุขที่แท้จริงจะได้จากการที่เรามาบำเพ็ญกุศลเจริญภาวนา ทำให้สบาย ชำระใจให้สะอาด ตั้ง
สติสัมปชัญญะไว้ที่จิต บางคนก็น่าเสียดาย คนโง่ชอบเอาจิตไว้ที่ปากนี่จะพูดก็พูดมาก พูดอะไรไม่มีเหตุไม่
มีผล ส่วนคนฉลาดชอบเอาสติไว้ที่ใจ กำหนดจิตพระกรรมฐานเป็นการพัฒนาจิต เป็นบัณฑิตผู้มีความฉลาด
สามารถแก้ปัญหา จึงจะรู้ว่าความทุกข์เป็นประการใด ท่านจะรู้ว่าความสุขที่ผ่านมาแล้ว มันเจือปนด้วยความ
ทุกข์นานาประการหาความสุขที่จริงแท้แน่นอนไม่ได้

ความสุขจากการไปเที่ยวก็เป็นความสุขที่นักเที่ยวเขาชอบความสุขจากการดื่มสุรา ถึงเวลาที่ไปดื่ม
สุรายามาก็เป็นความสุขที่เขาชอบ ความสุขจากการเข้าบ่อนไปเล่นการพนัน แก่อายุตั้ง ๕๐-๘๐ ปีแล้ว คิน
ยันรุ่งยังสู้ไหวคือเล่นไพ่ตอง ไม่ปวดไม่เมื่อยตรงไหนเลย เพราะมันเป็นความสุข สำหรับประเภทนั้น แต่มัน
มีความทุกข์ตามมาทีหลังโดยไม่ทราบโดยไม่เข้าใจนั่นเอง

ท่านสาธุชนทั้งหลาย ความสุขที่พระพุทธเจ้าสอนนั้น ไม่ใช่ความสุขที่ชอบ ที่ยึดใจเป็นกิเลส นานาประการที่เราชอบไปตามอบายปากทางแห่งความเลื่อมโทรมและหายนะ ซึ่งจะเกิดขึ้นกับเราใน ภายหลัง การจะหาความสุขที่แน่นอน และถูกต้องนั้น ยากอยู่ ถ้าโยมสาธุชนอุบาสกอุบาสิกาในวันธรรมดาก็ รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ ถึงวันธรรมสวนะก็รักษายุบศดู โยศดูมีกำหนดองค์ ๘ ประการ เรียกว่า กายกรรม ๓ วชิกรรม ๔ มโนกรรม ๓ เป็นต้น ก็ได้จากการชำระใจทั้งนั้น

ถ้าเรารักษายุบศดูในวันธรรมสวนะ เจริญกุศลภาวนาแล้ว จิตใจของท่านจะสดชื่น แต่ถ้าท่านมา รับอุบศดูศีลกับพระแล้ว นั่งที่ศาลา วัดเฉยๆ ไม่ทำอะไร จะเรียกรักษายุบศดูได้อย่างไร มันไม่สด มัน กลับแห้งแล้งน้ำใจ มานั่งเฉยๆ แล้วจิตใจท่านจะมีความสุขใหม่ ท่านจะไม่มีมีความสุขเลยนะ

บุญ แปลว่า ความสุข ทุกคนรู้จักความสุขความทุกข์ ฐานะรู้บาปด้วยกันทั้งนั้น แต่การจะสร้างฐาน ของบุญสร้างฐานของบาป ก็ไม่รู้เหตุที่มาของบุญ ไม่รู้เหตุที่มาของบาป เลยทำไปอย่างนั้นเอง แล้วท่านจะ ไปได้อะไรเล่า แล้วไม่มีความสุขด้วย ถ้าคนไหนไร้ความสุข คนนั้น ไร้บุญขาดวาสนา วาสนาจะไม่นำส่งผล กุศลก็จะไม่ช่วยท่าน ถึงคราวม้วยก็จะม้วยมรณา ไม่มีใครจะมาช่วย เทวดาก็ไม่ช่วยด้วย

ถ้าท่านมีความสุขตลอดต้นชนปลาย ท่านจึงจะมีวาสนา วาสนาได้จากบุญแท้จริง ถ้าบุญเจือปนด้วย ความทุกข์แล้วท่านจะไร้วาสนา ท่านจะขาดเหตุผลสร้างกุศลไม่ขึ้น ทำมาหากินก็ไม่ได้เงินได้ทอง มีหนี้สิน ผูกพันมากมาย ค้ำขายได้เงินทองมากมายแต่ก็เก็บเงินไม่อยู่ รั่วไหลไปหมดมีแต่ความทุกข์ ความยาก ความ ลำบาก ตลอดราชการ ออกมาในรูปแบบนี้ทั้งนั้น แล้วท่านจะไปเรียกร้องบุญที่ไหน

ถ้าท่านมีความสุขจากการชำระใจ พัฒนาจิตใจไปปรุงใส่ไม่มีกิเลสเจือปนแล้ว ท่านจะพบความสุขที่ ได้จากการบำเพ็ญให้เป็นไป ไม่ใช่ นั่งอุบศดูถึง ศาลา พังไปหลายหลังก็ยังไม่ไปทางเหนือ ทางใต้ มานั่ง เฝ้าศาลา วัด แล้วมาทะเลาะกันตามวัด เป็นอุบาสกอุบาสิกาไม่แท้ มาหาเรื่องกับพระและเณร มาหาเรื่องกับวัด ก็มีอยู่มิใช่น้อย

ความสุขแท้ต้องได้จากการเจริญพระกรรมฐานที่พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า **การกระทำให้ฐานดีฐาน เกาะอยู่ทำงาน อย่าทิ้งงานและหน้าที่ โปรรคกรรมารับผิดชอบตัวเอง พึ่งตัวเอง ช่วยตัวเอง สอนตัวเองให้ได้** ฐานของท่านจะดี ท่านจะมีปัญญา นี่ตรงนี้เรียกว่ากรรมฐาน เป็นการสร้างผลงานให้แก่ชีวิตตนเอง มิใช่คน อื่นทำให้

บุญนี้ ทำให้กันไม่ได้ บางคนมีความสุขจากการไปเที่ยวกลางวัน กลางคืน เพียงได้รู้ บางคนมี ความสุขจากการเจริญกุศลภาวนา บางคนมีความสุขจากการสวดมนต์ไหว้พระ เกิดความสุขของเขาเองโดย บังคับตั้ง รู้ได้ด้วยตัวของเขาเอง คนอื่นรู้ไม่ได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ไหนเลยเราจะไปทำให้เขาเกิดความสุข ได้ ทำให้กันไม่ได้หรอก

เราเป็นพ่อเป็นแม่ มีลูกก็อาศัยได้เพียงชั่วคราว ยกแบกยกหามให้เราเท่านั้น ช่วยในเมื่อเขามีชีวิตอยู่ และพ่อแม่มีชีวิตอยู่แต่บางครั้งก็ไม่ช่วย ลูกประเภทนี้ มีมากมาย จะไปพึ่งลูกที่ไหนเล่า แลเหลือวก็เปลี่ยกาย เขาก็แยกไปมีครอบครัวของเขา จะมาช่วยเราอย่างไรเล่า ถ้าท่านหวังจะพึ่งลูกเขย ลูกสะใภ้ ลูกชาย ลูกสาว ท่านจะผิดหวังนะ เลี้ยงลูกเอาบุญเถิด อย่าเอาคุณตอบแทนเลย ท่านจะผิดหวัง ท่านจะเสียใจจนกระทั่งตาย คายแล้วท่านจะไปนรก

คุณพ่อคุณแม่สมัยนี้ ไม่เหมือนคุณพ่อคุณแม่สมัยเก่าที่มีคุณธรรมสูง เลี้ยงลูกรักลูกอย่างดีที่สุด ปลูกฝังลูกอย่างดี ทั้งมีวิชาการมีหลักฐานทุกคน ก่อนลูกจะไปมีสามีภรรยา อาชีพพงทำนาก็หามา หาใจ หา วัว หาคควาย ให้ลูกพร้อมประกอบอาชีพการงานของเขา ปลูกเรือนหอให้ลูกด้วย ให้มีเหย้ามีเรือนไม่แซ่เขื่อน แต่ประการใด ลูกมีธุรกิจการค้าก็สร้างร้านค้าสร้างธุรกิจให้ลูก จะได้ไปประกอบอาชีพการงานของเขา นี้ หน้าที่ของพ่อแม่ที่ดี ลูกเป็นข้าราชการเรียนวิชาการมารับราชการต่างพระเนตรต่างพระกรรมของพระราชา พ่อแม่ต้องช่วยให้ลูกมีหลักฐานในครอบครัวโดยเป็นราชการด้วยกัน จะได้ร่วมแรง ร่วมรัก ร่วมสมัครสมาน ในราชการด้วยกัน มีหน้าที่การงานคล้ายคลึงกัน มีเกียรติยศชื่อเสียงคือลูกเป็นราชการ

แต่บางคนก็เสียชื่อเสียงในวงราชการก็มีอยู่มิใช่น้อย โบราณเขาเตรียมให้ลูกพร้อม ลูกสาวก็ให้มี เหย้าเรือนที่ดี ได้สามีเป็นที่พึ่งพาอาศัยกันได้ จะมีลูกเขยก็เป็นลูกเขยที่ดี ไม่ใช่ลูกชาย มีลูกสะใภ้ลูกสะใภ้ ที่ดี เป็นนางกวัก กวักเงินกวักทองเข้าบ้านมากมายกำยกอง

การเจริญกุศลภานาต้องการเตรียม ในตัวเอง มือสองเท้าสอง สมองหนึ่ง เป็นที่พึ่งแล้วเตรียมให้ พร้อมตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เตรียมพร้อมอย่างไร เรามาเข้าวัด ไม่ใช่มาเฝ้าศาลาวัด อุโบสถะต่างๆ ศาลาฟังไป หลายหลังไม่ไปทางเหนือทางใต้จนบัดนี้ ท่านจะได้ความสุขจากการรักษาอุโบสถหรือ ถ้าท่านไม่พัฒนาจิต

อาตมาเคยเล่าให้โยมฟัง คนแก่จนอายุ ๘๖ ปีแล้ว ทอดกฐินตั้งหลายโครม ทอดผ้าป่าไปหลายร้อย โครม แล้วมานั่งรักษาอุโบสถตั้งที่กล่าวมาแล้วถึง ๓๐ ปีเศษ ตั้งแต่เป็นรุ่นสาว แก่แล้วก็มานั่งอีก แต่ตายไป เป็นเปรตเสียได้ตายไปเป็นเปรตเพราะเหตุใด ทำบุญเก่งไม่น่าตายไปเป็นเปรต แต่ก็ตายเป็นเปรตด้วย อานาจ โลกะ คุณชายเป็นเศรษฐี มีลูกหลายคนและให้สมบัติแก่ลูกไปหมดแล้วทุกคน แต่อาศัยอยู่กับลูกสาวคนเล็ก ซึ่งมีสามีเป็นเศรษฐีมีโรงน้ำแข็ง โรงสี เป็นต้น

ต่อมาลูกเขยเล่นการพนันจนสมบัติหมด ต้องขายร้าน ขายโรง ขายไร่ ขายนาจนสิ้นเนื้อประดาตัว กลัวเขาจะขึ้นฟ้องล้มละลาย ลูกสาวจึงขอความช่วยเหลือจากคุณแม่ คุณแม่ก็ไม่มีทุนแล้ว เพราะทอดกฐิน มาก ถึงมีก็ไม่พอใช้หนี้ จึงขึ้นไปหาลูกชายคนโตที่เชียงใหม่ ขอสมบัติที่มอบให้แล้วคืน เพื่อนำมาช่วยลูก สาวคนเล็ก ลูกชายและลูกสะใภ้ก็ยินดีคืนให้กลับมาก็มอบให้ลูกสาว ลูกสาวก็มอบให้สามี แต่สามีกลับ นำไปเล่นการพนันต่อ เพราะหมอดูที่วัดหนึ่งบอกว่าเล่นแล้วจะรวยมหาศาล เดือนหน้ารวยแน่ ๆ เลยหมดไม่ มีเหลือ คุณชายก็เสียใจจนเป็นโรคหัวใจวายตาย คายแล้วไม่ไปสวรรค์ กลับไปทุกคืน เป็นเปรต

อาตมาไปธุระที่บางมะยม อำเภอบางบาล จังหวัดลพบุรี ใกล้บ้านกันน้ำใจ เด็กสาวอายุ ๑๖ ปี ร้องหวีดหวิวขึ้นมาว่าผีเข้า เด็กคนนี้ไม่รู้ประวัติคุณยายและไม่รู้จักอาตมาด้วย อาตมาไปดู ตามไปถามมาก็รู้ว่าคุณยายนี้เอง มาบอกว่าอดหมากเหลือเกิน และมาบอกความลับที่ตายไปเพราะเสียใจลูกเล่นการพนันหมด เคยถวายหมากพระเวลาทอดกฐินทอดผ้าป่าทุกครั้ง แต่คราวนี้ไม่ได้กินหมากไปเป็นเปรตเที่ยวขอเขากินตามบ้าน บุญที่ทำนั้นจะได้ต่อภายหลัง ต้องใช้หนี้กรรมหนักคือ อำนาจโลภะนี่ก่อน นี่อาตมาเขียนขึ้น เพราะไปเจอเด็กที่ฝ้ายคนนี้ไปเข้า ถามพ่อแม่เด็กว่ารู้จักตระกูลนี้ไหม ก็ไม่รู้จักแต่ทำไมบอกได้หมดว่าลูกชายคนชื่ออะไร ลูกสาวคนเล็กชื่ออะไร เด็กมันจะรู้ได้อย่างไร ขอฝากญาติโยมไปคิดโดยที่ ทั่วหน้ากัน

อย่าลืมนะบุญกรรมจากการกระทำของคุณยาย รักษาอุบาสกนี่ดั่งเลย ทั้งวัน ไม่คุยกับใคร มานั่งเฝ้าศาลา พระเทศน์ก็ติดกัมขัเทศน์ไม่พัก แต่ไม่รู้ว่าคุณยายมีความสุขจากการชำระใจ คุณยายสลดมันตึกี้เก่ง แต่ไม่ปฏิบัติธรรม แล้วบุญที่ทำจะได้อะไรหรือ ตอบว่าได้ แต่บาปมาก่อน เพราะอำนาจโลภะจึงไปเป็นเปรตก่อน พอหมดเวรกรรมจากเปรตจึงจะไปสวรรค์ต่อภายหลัง

ตอนที่คุณยายป่วยด้วยความเสียใจ อดข้าว อดปลามาเดือนเศษอาตมาไปเยี่ยม ๒ ครั้ง ชวนมานั่งกรรมฐาน คุณยายบอกว่านั่งไม่ได้ไม่สบายใจเสียแล้ว แก่แล้ว เมื่อก่อนนี่ตอนที่อินทรีย์ยังดีก็ไม่สนใจกรรมฐานเลย สนใจแต่ว่าใครจะมาบอกบุญไม่เคยขัดเลย ต้องทำทุกวัดจึงหาความสุขไม่ได้ ตายไปเป็นเปรตเดี๋ยวนี้ยังไม่ไปหลุดไปเกิด แต่ประการใด ยังทรมานอยู่ด้วยอำนาจของโลภะ นี่เรื่องนี้ อาตมาประชันมาด้วยตนเอง

ขอสรุปใจความว่า บุญแปลว่า ความสุข ความสุขจะได้จากไหนไม่ใช่มาตั้งสังฆทานนะ อย่างนี้เรียกว่า ทำทาน บริจาคทานได้แต่ศีลไม่มี กาวานาไม่มี ไม่ครบนะได้แต่ทานธรรมดา ไปสร้างศาลาที่ร้อยหลังไปทอดกฐินที่ร้อยวัดก็ได้แต่โยมจะไม่พบความสุขที่แท้จริงมีแต่ความสุขเจือด้วยความทุกข์เหมือนคุณยายผู้นั้น

ที่โยมได้มาเจริญพระกรรมฐานในวันนี้ โยมจะได้พบพระที่ใจประเสริฐ พระไม่ใช่ที่นั่งอยู่บนอาสน์สงฆ์ อย่างนี้เรียกว่าพระสงฆ์องค์เจ้า แต่เอาพระมาไว้ในใจพัฒนาจิตใจถึงพระโยมใจประเสริฐ เมื่อใดล้าเลิศเมื่อนั้น จิตสงบใจสบายถึงมีความสุข เป็นความสุขที่ไม่เจือปนด้วยความทุกข์ เพราะจิตใจไม่เศร้าหมองไม่สกปรกถามอีกต่อไป มันมีความหมายอย่างนี้

คนที่ฆ่าตัวตายนะ ทำบุญให้ก็ไม่ถึง ต้องนั่งกรรมฐานแผ่เมตตาให้อย่างเดียวนเท่านั้น เหมือนคนที่เวรกรรมหนัก ห้ามเยี่ยมห้ามประกัน ฝากของไปให้กินก็มิได้รับ ถ้ามีลูกหรือญาติฆ่าตัวตายต้องเจริญพระกรรมฐานอุทิศกุศลให้เท่านั้นจึงจะได้รับผล

ทำอะไรทำด้วยศรัทธา นะ โยมนะ แล้วทำด้วยความเคารพ ทำด้วยจิตสงบ ทำให้ถูกต้อง และใช้ โยนิโสมนสิการ คือ ใช้สติปัญญา ก่อนที่จะทำบุญสุนทาน หรือจะบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่ใครบางคนมาบัง ธรรมเนียม รื่องให้หนักถึงบุญคุณคน ถ้ามีคุณธรรมจะรู้จักคุณค่าของบุญ

เด็กคนหนึ่งมาบัง ธรรมเนียมได้ ๗ วัน บอกขอกราบลาจะไปช่วยคุณแม่คุณพ่อชายของ เมื่อก่อน ไม่ เคยช่วยเลย กลับไปได้ สักพักพาแม่มาเข้ากรรมฐาน แม่ไม่เคยเข้าวัด คุณแม่มาเข้าวัดเป็นอธิชาตบุตร แม่ ไม่มีทานให้แม่บำเพ็ญทาน แม่ไม่มีศีลให้แม่บำเพ็ญศีล แม่ไม่มีภาวนาให้แม่มาสวดมนต์ไหว้พระ ปฏิบัติ ธรรม จะได้ไปสวรรค์นิพพาน ต่อมาไม่ช้านานก็พาเดี่ยว มาอีกบัง ๗ วัน กลับไปนำญาติพี่น้องมาหมด นี่ที่ วัดนี้เป็นตัวอย่าง

ท่านทั้งหลาย เมื่อคนเราเกิดความสุขแล้วจะนึกถึงกัน คนที่มีความสุขจากการชำระใจจะไม่คิดถึง ใครเลย แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่คิดถึง ถ้ามีคุณค่าของคน มีบุญเมื่อไร ชำระใจให้หมดจด ใจสบายไม่เศร้าหมอง แล้วจะนึกถึงตัวเองสงสารตัวเอง เมื่อก่อนนี้ เคยเล่นการพนันก็ขอเลิก เคยดื่มเหล้าก็ขอเลิก เคยเที่ยวเสี ษิน เสียทองเลิกหมด จะรวบรวมเงินทองไว้เลี้ยงครอบครัวไว้ให้ลูกเรียนหนังสือไว้ให้คุณพ่อคุณแม่ที่แก่เฒ่าไม่ มีคนเลี้ยงดู คนไหนมีความสุขแล้วจะนึกถึงคุณ เรียกว่ากตัญญู กตเวทิตาธรรม จะระลึกถึงแม่ก่อนระลึกถึง พ่อก่อน เมื่อก่อนนี้ คุณยายคำที่ว่าชอบบ่น พอมาบัง ธรรมเนียมนึกถึงคุณยายเลย ที่คำขนะถูกแล้ว คำให้เรดี เลยกลับไปนอนกับยายซื้อผ้าซื้อผอนไปให้คุณยาย

ท่านทั้งหลายที่มาเจริญกรรมฐานนี้ ขอให้เจริญจริง ภาวนา **ปัสสนาสติปัฏฐาน** กายขึ้น เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้าย แลขวา ฐึ่เหยียด ให้เอาสติเข้าไป พอสติดีแล้ว สัมผัสัญญะเกิด นี่แหละการชำระใจให้ หมดจด มีสติสัมผัสัญญะพัฒนาจิต พัฒนาที่ไหน จิตเกิดทางตาพัฒนาที่ตา จิตเกิดทางหูพัฒนาที่หู จิตเกิดทาง จมูกพัฒนาที่จมูก จิตเกิดที่ปากที่ลิ้นรับรสก็พัฒนาที่ปากที่ลิ้น ตั้งสติไว้ตลอดรายการ กายรับรู้ ร้อนหนาว อ่อนแข็งก็พัฒนาที่จิต ที่กายในรูปธรรมนายนธรรมนั้นเอง จิตดีไม่เศร้าหมองจะพบความสุขที่แน่นอน ไม่ เจ็บปวดด้วยทุกข์อีกต่อไป จะกลับไปหาพ่อแม่ ขอโหสิกรรมที่คิดไม่ดีกับพ่อแม่ ขอโหสิกรรมที่คิดไม่ดี กับครูบาอาจารย์ คิดไม่ดีกับพี่ๆ น้องๆ จะไม่เอาอีกแล้ว เอาน้ำไปขันหนึ่งเอาดอกมะลิโรยกายกัมมัง วจิกัมมัง มโนกัมมัง โยโทโส วัโทยทัณฑ์ใดความคิด อันใดที่ข้าพเจ้าปลั่งผลอสติไป ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ขอให้คุณแม่คุณแม่ คุณนุ่ คุณย่า คุณตาคุณยาย คุณพี่คุณน้อง ขอโหสิกรรมให้ด้วย แล้วก็เอาน้ำ รดมือรดเท้าบางคนไม่เข้าใจ เอาไปรดหัวแล้วสาดเสี ยเป็ยกหมดเลย

ที่จังหวัดสิงห์บุรีนี้เอง สงกรานต์ไปสาदन้า เขาจนรถมอเตอร์ไซค์หลบรถคว่ำตายเลย และตัวเขาเมื่อ สามปีก่อนก็รถคว่ำตายไปแล้ว อีกคนหนึ่งเอาน้ำ แข็งไปขว้างตาเขาบอด ต้องไปควักที่กรุงเทพฯ บัดนี้ตัวเอง ก็ตาบอดตาใส บอดทั้งสองข้างเลย ทรมาณอย่างร้ายกาจ ถ้ามีธรรม เขาจะไม่ทำเส หนุนสาวมาวัดเอาน้ำ สาด กันในวัด หลวงพี่เนม หลวงพี่พระก็เอาสายยางต่อให้เสร็จแล้วก็สาดกันสนุก ไปเลย พระเนมก็บาปไปด้วย

เป็นจำเลยที่หนึ่งเป็นหนี้ สงฆ์ไม่พัก เอน้ำ ำพระมาใช้อาตมาเห็นกับตาเลย แต่ไม่ใช่ที่วัดนี้ น่าจะไปขอต่อ
พระรัตนตรัยที่เราห่มประมาทไป ขอสมมาลาโทษต่อคุณพ่อคุณแม่ที่เราล่วงเกิน ขอสมมาลาโทษต่อพระแม่
คงคาที่เราถ่ายมูลตรง ขอสมมาลาโทษต่อพระแม่ธรณีที่ไม่เคยว่าอะไรเลยเมื่อเราถ่ายมูล คุณ อามม แม่พระ
พายชายพัดเอ่ยเราร้อนมาท่านก็พัดให้เราเย็น กตัญญูกตเวทิตาธรรม

อาตมาสอนเด็กกะโมทนุหลัดก็คือ กตัญญูนะลูกนะ นอบน้อมกตัญญูเชิดชูพระเบียบ เรียบด้วยวินัย หนู
จงตั้งใจศึกษา นำมาพันทุกซ์ เป็นสุขอนันต์ เป็นหลักสำคัญ คุณหนูจำใส่ใจ ถ้าเห็นครูเหยียบหัวครูตลอด
รายการ รับรองเป็นใหญ่เป็นโตไม่ได้ ไม่ต้องอะไร **พระสารีบุตรอุปติสสะ**ปริพาชก เห็น**พระอัสสชิ**แล้ว
เลื่อมใส ถามว่ามีกรรมอะไรบวชที่สำนักไหน พระอัสสชิตอบว่า เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แปรปรวน ดับไปจงไปหาครู
บาอาจารย์เอาเอง เท่านั้น ยังลืมนบุญคุณไม่ได้คือพระสารีบุตรหันหน้าไปทางทิศที่ครูบาอาจารย์อยู่ เจอบ้านจอ
ป่า เจอภูเขาที่ไหว้ พระพุทธเจ้าถูกพระภิกษุฟ้องจึงสอบสวน พระสารีบุตรบอกว่าเป็นที่อยู่ของครูบาอาจารย์
สอนหนังสือข้าพระพุทธเจ้า จึงไหว้ครู ไม่ใช่ไหว้ภูเขา ที่ไหว้ทำน้ำ เพราะบ้านของข้าพระพุทธเจ้าอยู่ตรงนั้น
และทำน้ำ ก็มีประโยชน์แก่ข้าพระพุทธเจ้ามาก พระสารีบุตรจึงมีปัญญาเทียบเวทาคล้ายคลึงกับพระพุทธเจ้า
มียศศักดิ์ เป็นถึงอัครสาวกของสมเด็จพระชินสีห์ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

คนที่เห็นแก่ตัวไม่มีระลึกถึงพระคุณของครูอาจารย์และพ่อแม่ใช้ไม่ได้แค่นั้นเอง ดีกว่านี้ไม่ได้แน่
ๆ ถ้าท่านเจริญกุศลภาวนา จิตใจท่านจะสบาย สงบ เกิดผลคือความสุข ที่แน่นอนและแท้จริง ไม่เจือปนด้วย
ความทุกข์อีกแล้ว จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง วัฒนาสถาพรต่อไปในอนาคต ถึงลูกหลานของท่าน ตรงนี้ ชี
บุญ

ถ้าเราเกิดความสุขแท้จริงเมื่อใดจะนึกถึงแม่ นึกถึงพ่อ นึกถึงครูบาอาจารย์นึกถึงอุปกรณ์ใช้สอย
ประจำวัน ด้วยโลโอซาม แก้วน้ำ ร้อน แก้วน้ำ ษา อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ให้ความสะดวกสบายแก่เรา เราจะไม่มีลืม
พระคุณมันเลย จะรักษาไว้ นอกจากจะไม่ลืมพระคุณคนแล้ว จะไม่ลืมพระคุณสัตว์ที่เลี้ยงไว้ จะไม่ลืม
พระคุณชาติภูมิ มาตุภูมิบ้านเกิดของตน แหล่งให้เกิดวิชา แหล่งให้เกิดสภาพชีวิตคือความดี จะย้อนกลับคืน
รังคินบ้านเก่าที่ช่วยเหลือจะไม่ลืมพระคุณเครื่องอุปกรณ์ใช้สอยที่พ่อแม่หามาให้ หรือที่ผู้พระคุณ
มอบหมายมาให้อีกประการหนึ่งจะไม่ลืมพระคุณ มือสอง เท้าสอง สมองหนึ่ง เป็นที่พึ่ง พ่อให้หัวใจแม่ให้
น้ำ เลือดคน น้ำเหลืองแล้ว จะต้องเร่งรัดพัฒนาให้ยิ่งใหญ่

คนสมัยนี้ มักลืมกันครูอาจารย์ก็ไม่สนิทกัน ต่างคนต่างอยู่ไม่ต้องรู้จัก พ่อแม่ก็ไม่สนิทกัน เจ็ดวัน
เจอลูกครั้ง บางทีลูกไปเรียน พ่อไปทางแม่ไปทาง กลับมาไม่เจอกัน จึงไม่รักกัน ลูกก็หลีกทางไปหาเพื่อน
โชคดีก็ไปเจอเพื่อนดี โชคร้ายขึ้นมาก็ไปพบเพื่อนอันธพาล พ่อเป็นนายพล ลูกคิดยาเสพติดไปสองคนแล้ว
อีกรายหนึ่งพ่อเป็นศาสตราจารย์แม่เป็นรองศาสตราจารย์ เพราะไม่เสแสร้งลูกเลย

บุญคือ ความสุข ที่ต้องชำระใจให้สะอาด แล้วท่านจะเห็นคุณค่าของคนที่มีพระคุณ จะไม่ลืมพระคุณ
คนแน่ ๆ มีกตัญญูทศเวทิตาธรรมไปรอดปลอดภัยจะเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีในอนาคต จะมีลูกหลานมี
สติปัญญาเทียบเท่าเหมือนพระสารีบุตร ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่พระอัสสชิให้ธรรมข้อเดียวเท่านั้น ทำ
ให้ท่านได้บวชในพระพุทธศาสนา ท่านไม่ลืมพระคุณเลย คุณค่าของความกตัญญูจึงลึกซึ้งและสูงยิ่งใน
มนุษย์ปุถุชนธรรมดาทั่วไป

* ถอดเทปโดย : อ.พรทิพย์ ชูศักดิ์ วนนครสวรรค์

ทำใจได้

พระราชสุทธินามมงคล

๒๓ พ.ศ. ๓๑

ขอให้สาธุชนทั้งหลายทำให้ครบ ทาน ศีล ภาวนา แม้เราไม่มีทาน แต่เรามีภาวนาก็จะทำให้ศีลเกิดเอง โดยใช้สติสัมปชัญญะด้วยการปฏิบัติสติปัฏฐาน๔

กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน คือ การสร้างบุญทางกายให้มีศีล กาย มีศีลได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กายนั่นเอง กายมีศีลก็มีสติสัมปชัญญะดี เคนจงกรม กำหนดจิต นั้นแหละ บุญทางกาย มีสติสัมปชัญญะบุญทางกายก็เกิดขึ้น บุญกรรมก็นำแต่งให้ผลเกิดมาด้วยญาณทำให้เรารู้สึกนึกคิดเกิดปัญญาญาณ เกิดเหตุเกิดผลแก่ตนเองได้ ด้วยการเจริญวิปัสสนานี้

การปฏิบัตินี้ ทำให้เกิดผลดีต่อตัวเองโดยเฉพาะ ต่างคนต่างทำเอาเอง ไม่ใช่คนอื่นทำให้เราได้ เราต้องทำของเราเอง โดยเฉพาะถึงจะเหมาะเจาะต่อการปฏิบัติธรรมเราจะรู้ตัว รู้อารมณ์ของตัวเองได้อย่างดีที่สุดในภาคปฏิบัติธรรมนั่นเอง

การเจริญวิปัสสนาเป็นการทำบุญทางกาย ทำบุญทางใจทั้งสองอย่างนี้ ใจตกคิดปรารภกรรมมีสติในการเดิน ยืน นั่ง นอน เคน จงกรม “ยี่นหนอ” ๕ ครั้ง กำหนดไว้ให้ได้ในสภาวะของตน และเดินจงกรมให้ได้ระเบียบเป็นการสร้างบุญทางกาย

กายเดิน บุญได้แล้ว สบายใจ มีความสุขมีสติสัมปชัญญะ รู้จักตัว ทุกข์ รู้ตัวสุข รู้จักตัวตัณหา อุปาทาน เกิดขึ้น หากอวิชชาโมหะ ที่มันเกิดขึ้นในตัวเรา นี้แหละบุญสำคัญ รู้สึกนึกคิดรู้บาปบุญอย่างนี้ ถ้าทำทางกายได้ กำหนดได้ สติที่ดีขึ้น เราจะไม่ทำบาปทางกาย เพราะจิตควบคุมกายเข้าไว้ ไม่ให้กายทำบาปนะ สติก็บอกอย่าไปฆ่าสัตว์ อย่าไปเจ็องาราคาแพง อย่าไปกระที่บมดปลวก อย่าฆ่าสัตว์ ใครเป็นคนห้าม สติจะบอกกับจิต จึงก็จึงไม่ทำ นี้บุญทางใจ เกิดขึ้นแล้วกายก็ไม่ทำตามคำสั่งของใจ

จึงต้องมีการกำหนดจิต กำหนดหู ได้ยิน “เสียงหนอ” ตาเห็นรูปกำหนด “เห็นหนอ” จมูกได้กลิ่นก็กำหนด “กลิ่นหนอ” เป็นต้น นี้บุญ

ทำไมบุญ ก็กำหนดกลิ่นเหม็นเป็นหอม พอตักนี้เป็นบุญ ถ้าปลงไม่ตก พอมันเหม็นมันก็เกิดโทสะ มันก็เป็นบาป ไม่สบายใจมันเป็นบาป มันเป็นอับดีโทษเศร้าหมองใจ จึงต้องมีสติอยู่ มีความรู้ของมันก็เป็นบุญทางกาย ลิ้นรับรสไม่อร่อย ไม่พอใจก็เป็นบาป ไม่เป็นบุญ หากความทุกข์แล้ว มันเดือดร้อนแล้วปล่อยออกมา นินทากาลกันต่อไป

นั่นเป็นบาป นี้ถ้าสติ บุญทางจิตเกิดขึ้นทางใจแล้ว มันก็แสดงออกมาเปรี้ยวหวานมันเค็มก็ขอให้อาหารนี้ ทำให้เรามีชีวิตอยู่ไปได้หนึ่งวัน โดยทำนองนี้ มันก็เป็นบุญ

ตอนนี้ บุญอยู่ที่ไหน อยู่ทางกายทางลิ้นทางปาก ก็คือกาย กายรู้กายเข้าใจก็เป็นบุญไป จิตก็สงบ
ปลงตกไม่ปรารถนาร่องอื่น ไม่ต้องนินทาใคร โอ้รู้ว่ามึง มึงว่ากู นั้นพวกบาป ทำใจไม่ได้เป็นพวกบาป พวก
เปรตมันจึงพูดอย่างนั้น

คนที่คิดมีปัญญา มีแต่พูดเป็นบุญไม่ใช่พูดเป็นบาปแต่ประการใด คนประเภทนั้นทำใจได้ เสียงหนอ
เขาคำเรา ถ้าหูเป็นบุญ กายเป็นบุญ สร้างบุญที่กาย เสียงหนอ ๆ สติดีปัญญาเกิดแล้วเลิศทุกประการ จะคิดได้
อ้อ! คนที่คำเราเป็นบาปเอง เราเป็นบุญเพราะไม่ได้โกรธ ไม่ได้ลงโทษเขา เราก็ได้บุญอีกทางกายจากหูเป็น
สื่อรับ จิตเป็นผู้กำหนดสติเป็นผู้รู้ร่วมกับจิตบังคับไว้

เลยก็ได้ตัวปัญญาปัญญาก็บอกว่า คนคำเราเป็นบาป เราโดนคำเป็นบุญ เราอย่าไปโกรธตอบ คน
โกรธตอบเป็นบาปมากกว่าคนคำ คนคำบาป ๕๐% เราโกรธไปด่าตอบเขาเราก็บาป ๑๐๐% นี่แหละบุญทาง
กาย อย่างนี้

บางคนคอยว่าเขา คอยนินทาคนเราหันมุมกลับจะคิดได้ว่า คน ๆ นี้ ทำใจไม่ได้ คนนี้ไม่ได้
กรรมฐาน คนนี้ใช้ไม่ได้ ทำใจไม่ได้ซะแล้ว นี่มีมากมาย

ที่ทำใจไม่ได้เพราะเหตุไร เพราะบุญทางกายไม่มี บุญทางใจไม่ได้สร้างเลขนะ ไปสร้างบุญต่อกบาตร
ทำสังฆทาน ทำบุญหน้าบ้านชอบมาก แต่บุญที่จะสร้างในชีวิตของตนไม่สร้าง เลขบุญทางกายก็ไม่มีบุญทาง
ใจก็ตกไป เลขบุญทานที่ทำไว้ เลยเป็นการให้ขอทาน ไม่มีผลงานของบุญแต่ประการใดเลย

จะยกตัวอย่างบุญอยู่ที่กายให้โยมฟัง “เสียงหนอ” เขาคำเรานินทาเรา ว่าเราเป็นคนไม่ดี นั่นแหละ
เขาบาปแล้ว ถ้าตัดตอนรูป นามขันธุ์ เป็นอารมณ์ได้ เขาก็ตัดตอนจากเราไป เขาคำเราก็คือคำเขานั้นเอง เขา
ก็เป็นบาปคนเดียวเดือดร้อนมากใจเศร้าหมองที่คำเราเราทำใจได้เราทำจิตใจดีมีปัญญาเราก็ได้บุญที่รับฟังคำ
คำได้ เราได้บุญที่ปลงตกแล้ว โอ้เสียงกับหูคนละอัน บาปกับบุญคนละอัน แล้วเขาเอาบาปไป เราเอาบุญไว้
คือความสุขจากการทำใจได้

“เห็นหนอ เห็นหนอ” เห็นคนทำท่าจะตีเรา “เห็นหนอ” คนยักคิ้วหลิวตาให้เราเห็นหนอปากขู
คำเรา ทำท่าทำทางจะเตะเราจะตีเราเห็นหนอ อ้อ! เขาจะตีเรา เขาจะด่าเรา เห็นทั้งทำทั้งทางเช่นนี้แสดงความ
ไม่พอใจกับเรา แล้วเห็นหนอปัญญาเกิด อ้อ! เขาบาปแล้ว เราเกิดโมโหที่เขาทำท่าทำทางกับเราเราก็ต้อง
บาป ๑๐๐% ส่วนเขาที่ทำเราบาป ๕๐% ทำนองนี้เป็นต้น

นี่แหละญาติโยมไม่เข้าใจมากทำใจไม่ได้เขี้ยวหรือ นิ่งกรรมฐานกันมานานแล้วยังทำใจไม่ได้ ว่า
คนนูน ยังน้อยเนื้อต่ำใจคนนี่ อะไอย่างนี้เรียกทำใจไม่ได้

คนไหนทำใจไม่ได้ก็ไปนรก *ทุกขติง ปาฎิกังขา* แน่นอนที่สุด ดังนั้นจงทำใจตั้งแต่นี้

โงมตีคนโน้น โงมตีคนนี้ คนโค่นโงมตีนั้นแหละได้บุญ ส่วนคนไปตีเขานั้นแหละได้บาป คนที่โค่นตีได้บุญ ถ้าทำได้

นี่แหละรูปนามขั้น ๕ เป็นอารมณ์ ภายกับจิตแยกออกมาเวทนาแยกออกไป บุญกับบาปแยกออกจากกันเสียอย่าไปปนกัน บุญก็ให้ผลไปทางความสุข บาปก็ให้ผลไปทางความเดือดร้อนและเบียดเบียนตน

นี่มันแยกออกได้เหมือนแยกรูปแยกนามขั้น ๕ เป็นอารมณ์ ภายกับจิตแยกกันได้ อะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม อะไรเป็นกิจกรรม และอะไรเป็นตัวทำบาป อะไรเป็นตัวทำบุญ อะไรเป็นตัวให้คุณประโยชน์ตัวอันใดทำให้เกิดโทษ

บางคนก็ช่างน้อยเนื้อต่ำใจเหลือเกิน ฉันทำได้ไม่ดีดี เหมือนมันมีกรรมบัง โปรดอย่าไปคิด ทำใจให้ได้ ทำใจไม่ได้เป็นบาปคนเดียวนะ ไม่มีใครเขาไปช่วยหรือจะบอกให้ นอกเหนือจากตัวเองเท่านั้น เพราะเป็นผู้กระทำเอง

แยกรูปออกไป อะไรเป็นธรรมอะไรเป็นรูป อะไรเป็นเวทนา อะไรที่บังคับบัญชาไม่ได้ แล้วก็หันกลับไปแล้วก็ดับวูบไปเหมือนหุดับ บุญทางกายคนเขาบาปมาขัดเสียดให้ทางหู แล้วเราก็มีแต่บุญกุศล บาปจะเข้าหูเราไม่ได้ บาปมันก็ตกไปหาเจ้าของเอง ที่มาค่าเรา

ตาของเรากำลังทำบุญ ตาของเรากำลังมีความสุข มีรูปมีนาม มีบุญมีบาปอยู่ในตาของเรา ตาเรามีศีล ตาเรามีทรัพย์ ตาเรามีองค์ภักวณา ถ้าหากใครที่ไม่อยู่กับเรามาทำทำทำทาง เราก็มีแต่บุญ เขาก็มีแต่บาป เขาเห็นเราไม่พอใจอยากจะตีเรา อยากจะบ้วนน้ำ ลายรดเรา อยากจะค่าเรา ที่เราเห็นเขานั้นแสดงกิจกรรมารยาทที่ไม่ดีออกมาเลย เราก็ใช้ตาเป็นบุญ เห็นหนอ ทรัพย์อยู่ที่ตา ศีลอยู่ที่ตา เป็นบุญอยู่ที่ตา บาปก็เป็นของเขาไป กลับไปหาเขาเอง

อย่าไปน้อยเนื้อต่ำใจเลยพุทธศาสนิกชนที่รักทั้งหลายเอ๋ย นี่บุญอยู่ตรงนี้ บาปอยู่ตรงนี้ นี่แหละคนที่ว่าเขาเป็นบาป ทำใจไม่ได้นี่ถ้าเห็นมุมกลับจะนึกได้ ทำไมนักกรรมฐานถึงเป็นคนแบบนี้ ทำใจไม่ได้จึงเป็นเช่นนี้

บาปบุญคุณโทษที่มีอยู่กับเราเหมือนเป็นเงาตามตัว ถ้าตัวเราสวยกายเป็นบุญ จิตเป็นบุญ เงามันก็ตามเป็นบุญไปด้วย เหมือนกระจกส่องเงาฉะนั้น

กายไม่เป็นบุญ เป็นบาป จิตเป็นบาป กระจกที่ตามเราเป็นเงาก็เป็นบาปสะท้อนย้อนเงากระจกเป็นเงาบาบ เป็นเงาโทษติดตัวเราไป

เราแยกรูปแยกนาม แยกบาป แยกบุญออกเป็นสัดส่วน บาปนั้นเราจะไม่ให้เดือดร้อนอีก มันก็มีแต่บุญ เพราะประจักษ์ความบาปความเศร้าหมองใจออกไปด้วยการกำหนดจิต กำหนด “รู้หนอ” ที่ลึ้นปี กำหนด “โกรธหนอ” ตัวโกรธหายไปตัวบุญก็เข้ามาแทนที่ คนที่ค่าเราก็กลับกลายเป็นหาตัวบาปต่อไปแล้วตัววิชา ตัวของเวรจองกรรมก็เกิดขึ้นมาเป็นเงาคิดตัวไป

บางคนก็บอกคนนั้นไม่ดี คนนี้ใช้ไม่ได้ นั่นมันเป็นเรื่องของเขามันเรื่องของคนบาปเขาทำกัน เรื่องบุญอย่าเอาไปผสมกับบาปอย่างนั้นสิ คนดีอย่าไปผสมกับบาปอย่างนั้นสิ คนดีอย่าไปผสมกับคนชั่ว คนชั่วอย่าไปผสมกับคนดี เลยกลับกันไป ไม่รู้บุญรู้บาป ไม่รู้ดีรู้ชั่ว แต่ประสอใดเลยเข้าข้างตัว ว่าตัวเก่งคนเดียว ตัวดีคนเดียว คนอื่นเอาดีไม่ได้แบบนี้ ต้องแยกสิ แยกรูปแยกนามแยกบุญแยกบาป ออกไป แล้วเราจะรู้ตัวเราเป็นบาป หรือเป็นบุญ ด้วยปัจจัยที่ตั้ง รู้ได้ด้วยการกระทำของเราทั้งสิ้น

พระพุทธเจ้าทรงแสดงโลกธรรมว่าอย่าหวั่นไหว จงทำใจให้ได้นี้ทำใจตรงนี่นะ จงทำใจเสียเถิด มันมีทุกข์ จงทำใจให้ได้ อย่าไปเกิดเป็นคนอีกเลย มันมีแต่ทุกข์ จงทำใจเสียให้ได้ เราอย่าแก่เลย บังคับบัญชาไม่ได้ก็ต้องแก่ พันมันก็ต้องหัก ผมก็ต้องหงอก ตัวหนังเต่งตึงดีทั้งนั้น ทั้งเส้นโลหิตเต่งตึงดี บิดามารดาไปก็หย่อนยาน ห้ามไม่ได้ บังคับไม่ได้

อย่าแก่เลยนะ จงหนุ่มสาวต่อไปตลอดไป นั่นมันเป็นของหลอกลวงกันชั่วคราวเท่านั้น ไม่มีการแน่นอนในชีวิตเลย นั่นอย่าทำบาปเลย อย่าทำชั่วเลย นี่แกก็เป็นทุกข์ เวลาเป็นหนุ่มเป็นสาว กระชุ่มกระชวยหน้าสวยก็ชื่นใจ ในเมื่อยามแก่ชราแล้ว ความกระชุ่มกระชวยก็ลดไป จิตใจก็ฝ่อแผ่แล้ว ตลอดรายการบังคับไม่ได้เลยก็เสียใจ มันก็เกิดความไม่แน่นอนของอนิจจังนี้

โปรดทำใจเถิด อย่าไปอย่างอื่นเลย ปล่อยให้ตก ว่าเราต่อไปจะแก่หน้าขาวก็ขุ่นย่นตกรกระ แล้วพินก็หักก็หลอ หายใจก็หุบเข้าหุบออกพะเน้าพะนอน ้ลายไหล น้ำตาที่ร่วงห้วงหัวใจ นี่ทำใจเถิดนะจะเสียใจตลอดชาติที่ทำใจไม่ได้มีความหมายมาก แก่เป็นทุกข์อย่างนี้

เราเป็นหนุ่มเป็นสาว อย่าคิดว่าเป็นหนุ่มตลอดไป อย่าคิดว่าเราเป็นสาวตลอดกาล บัดนี้เราแก่โดยไม่รู้ตัว เนื้อหนังก็โทรมไปโดยไม่รู้ตัวแล้ว มันมีแต่ความทุกข์ มันมีแต่ความยากลำบากตลอดรายการหาความสุขไม่ได้เลย มีแต่ความทุกข์ระทมขมขื่น แทบจะกลืนไม่ลงแล้ว มีที่รักทั้งแค้นทั้งแน่นในทรวงหึ่งหวงหนักหน่วงในหัวใจเงินทองหามาได้ก็สิ้นไป เหมือนร่างกายสังขารหาความแน่นอนไม่ได้ บ้านเรือนก็ทรุดโทรม หลังคาที่รั่วแล้ว ข้างฝาที่จะพัง ปลูกก็จกดินอย่างนี้ เรือนก็เซกัทรุดหมดอาลัยตายอยากทุกราย

นี่เรามีแต่ความทุกข์ เราเกิดมาก็ต้องแก่เป็นทุกข์ทั้งหมด ก็แย่งไปก็เข้าไปสู่เมรุกันทุกคน นี่หรือหนุ่มสาว หลอกลวงกันทุกคนชั่วคราวเท่านั้น มันไม่มีความจริงเลย หากความจริงไม่ได้เลย เธอสวยหรือในวันนี้ เธอจะไม่แก่ดูในวันหน้า

โรคกายโรคใจ เจ็บระทวยป่วยไข้ก็มารุมเร้าทุกวัน มันก็ทรุดโทรมมีแต่ความทุกข์ มีแต่ความยากลำบาก โปรดทำใจให้ได้โยมโปรดทำใจเสีย ความรักหนุ่มสาวมันชั่วคราว ไม่ช้าเราก็จะตายจากกัน แล้วก็ต้องเจ็บละเมอเพื่อพอกในยามสวยก็ชอบใจกัน เวลาแก่ก็แย่งไป เวลาไข้ก็ไม้อยากจะดูแลกัน มันไม่สวยแล้ว ร่างกายก็ชubbผอม น้ำลายไหล กินน้ำไม่เข้าปาก ความยากก็เกิดขึ้นจะไม่รักกันแล้ว จะแย่งไปนี้หรือสวย นี้หรือสาว นี้หรือหนุ่มกระชุ่มกระชวยไปเที่ยวกันเสสรวลชวนฮา สาวก็ไปเที่ยวหนุ่มก็พากันไปว่านอนสอนยาก ยังไม่เห็นความจริงของชีวิตเลย เพราะเธอหนุ่มสาวไม่เคยนั่งเจริญวิปัสสนาให้แจ้งถึงใจ

หิวมันก็เป็นทุกข์ ร้อนก็เป็นทุกข์ หนาวก็เป็นทุกข์ตลอดรายการ เจ็บระทวยป่วยไข้ก็เป็นทุกข์ โปรด
ทำใจให้ได้เกิด หิวเป็นทุกข์ตลอดรายการ กระจายก็เป็นทุกข์ หากความสุขไม่ได้เลย หลอกหลวงกันมาว่านอน
คู้นอนเหยียด ขาแข็งยังแข็งขยัน บัดนี้เจ็บแล้ว บัดนี้ จะจอดแล้ว เราที่นั่งนี้เป็นคนเจ็บ ยังไม่ใช่คนตาย

เจ็บเป็นอย่างไรหรือ เมื่อยมันก็เรียกว่าเจ็บ ปวด โนนปวดนี้ก็เรียกว่าเจ็บ ไม่สบายใจก็เรียกว่าเจ็บ ไม่
สบายกายก็เรียกว่าเจ็บ

เราเข้าใจผิดคิดว่า ต้องนอนหยอดน้ำ ข้าวสัถึงเรียกว่าเจ็บ ไม่ใช่พระท่านเรียกว่าจอด เรื่องจะไม่ไป
จะตายแล้ว เรื่องจอดแล้ว ฟังแล้วหูแล้ว คือจอด แฉไม่ไปแล้ว ไปไหนไม่รอดปลอดภัยแล้ว จะเข้าเมรุแล้ว
จงทำใจนะ เรื่องจอดแล้วไปไม่ไหว เพราะไม่เคยปฏิบัติธรรมทำใจไม่ได้ ทุกขตั้งปาฐักังขาก็ไปนรก ไม่เคย
ไปสวรรค์กับเขาเพราะไม่เคยเข้าวัด ไม่เคยปฏิบัติธรรมเลย แม้กิจกรรมประจำวันก็ทำไม่ได้ มีแต่ความทุกข์
ระทมขมขื่นตลอดรายการ

นี่แหละบทความที่ทำใจได้ ทำตรงไหน เจริญสติปัญญาได้ เสียให้ได้ มีสติทุกอิริยาบถเรียกว่า ทำใจ
คนที่ทำใจได้เพราะมีสติควบคุมใจได้ ไม่ว่าใครคนที่ว่าเก่ง ๆ หนักุมกลับ เหมือนกระจกเงาคนนั้น ใช้ไม่ได้
เงาคนนั้น ไม่ดีแน่ เพราะกระจกเงาเป็นอย่างนั้นก็ตามเขาไป นี่จึงทำใจเสียให้ได้ **เถิดคนทำใจได้นั้นแปลละคน
นั่งกรรมฐานได้รับผลได้มีสติให้กับตนติดตัวไปเป็นอาวุธของตนตลอดไป**

เตรียมตัวก่อนตาย เราจะตายเสียแล้ว เราเจ็บเสียแล้ว ลูกอัยช่วยแม่หน่อย ลูกเอี้ยช่วยพ่อหน่อย ลูก
เขาก็ไม่ช่วยก็เสียใจ เลยไปนรก ทำใจนะ โยมนะ เตรียมทำใจเสียบัดนี้ ทุกคน ทั้งหนุ่มทั้งสาว เตรียมตัว
เตรียมทำใจ จะต้องเจอแต่ระทม ขมขื่นตลอดไป ไม่มีใครทำใจได้ ก็ฝากความเสียใจ ฝากนรกไว้ในใจของ
เราคนเดียว เปล่าเปลี่ยหัวใจแล้วเราจะไปไม่รอดปลอดภัยอย่างแน่นอน รีบทำใจเถิด

เวลาเจ็บมีคนมาพยาบาล ถ้าคราวเจ็บคราวใดไม่มีใครพยาบาล ก็ทำใจเสียให้ได้ ลูกก็ไม่เห็นหลานก็
ไม่มา ทำใจเถิด เรามาคนเดียว ก็ไปคนเดียว มันเปลี่ยหัวใจ ถึงแม้ไม่มีใครมาช่วยก็ไม่เป็นไร ทำใจ
เสียก่อน อย่าไปหวังอะไรจากใคร

“ปวดหนอ” ลูกเอี้ยมาช่วยบีบให้พ่อแม่หน่อย ลูกเขาไม่มาบีบก็เสียใจ แล้วให้สมบัติเขาไปแล้ว
หวังผลตอบแทนจากเขา เขาก็ไปดีแล้วก็ตามใจเอาบุญเถอะ อย่าเอาคุณประโยชน์ ทำใจให้ได้เถอะ เราจะได้
ไปสวรรค์นิพพานได้โปรดทำใจ

เรารักลูก หัวจะฟุ้งลูกคนนี้แล้วไม่ฟุ้ง เตรียมทำใจไว้ก่อนเจ็บนี้ลูกเขาจะมาปฏิบัติใหม่ มาเอา
ใจเราใหม่ โปรดอย่าคิดอย่างนั้นเลย จงทำใจเสียให้ได้ ฌ บัดนี้ แฟนเขาไม่ได้รักเราด้วยใจจริง เขารักเรา
กามคุณทั้ง ๕ ไม่ได้รักด้วยน้ำใจ ด้วยเมตตาเลย เขาจึงไม่มาช่วยเรา ดังนั้น ทั้งเงินทองทรัพย์สินสมบัติ
พัสดาน เราช่วยใครไปอย่าหวังผลตอบแทนเลย มิฉะนั้นเราจะเสียใจไปนรก

ถ้าท่านผู้ใด เจริญวิปัสสนากรรมฐานจิตมั่นคง จะไม่ง้อใครแล้ว เราต้องช่วยตนเองได้ ทำใจได้ เราจะไม่เสียใจ ไม่น้อยใจต่อบุคคลใด ความเสียใจน้อยใจเป็นเมืองอบายเป็นเมืองนรกหมกไหม้ตัวเราเอง

ถ้าทำใจได้แล้ว ไม่ต้องไปเสียใจ ไม่ต้องไปน้อยใจ ไม่ต้องไปให้ใคร เขามาลำบากเพราะเราเลยเราเจ็บก็เป็นเรื่องของเรา เราจอดก็เป็นเรื่องของเรา ไม่มีใครช่วยเราได้แน่ อย่าเสียใจเลยญาติโยมทั้งหลาย จงตั้งหน้าเจริญวิปัสสนาทำใจให้ได้ อย่าไปว่าคนโน้นคนนี้เขา เราไม่เคยว่าใครตัว เขาดีแค่นั้น ชาติผู้สังกะสีเอาดีไม่ได้ ไปว่าเขาทำไม

คนดีมันก็ดีได้ คนชั่วมันก็ดีไม่ได้ คนดีมันจะชั่วไม่ได้ โดยวิธีนี้เราจะชื่นใจเพราะเราทำใจได้ ที่อาตมาชี้แจงแสดงมานี้ตามเหตุผลของภาคปฏิบัติธรรม ถ้าผู้ใดทำได้ ตั้งสติไว้ทุกอิริยาบถ กำหนดโกรธได้ และกำหนดให้หายไปเลย

อย่าผูกความ โกรธเอาไว้เลย โปรดทำใจให้ได้ เจ็บก็เรื่องของเรา จะจอดก็เรื่องของเรา ไม่ต้องไปพะเน้าพะนอใคร เพราะบุพการี ค้นหาได้ยากอย่างยิ่งในโลกไม่ค่อยมี พระพุทธเจ้าสอนมาแล้ว

คนที่กตัญญูทวดทีจะเป็นผู้มีปัญญา คนไม่มีปัญญาจะไม่มีลักษณะนี้เลยนะ จะไม่กตัญญูทวดที ถ้าคนปฏิบัติธรรมจะมีพร้อม ทั้งบริวารทั้งเครื่องครบ

อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ที่อาตมาได้ชี้แจงแสดงมานี้ เกิดมีแต่ทุกข์เกิดมาแล้วก็ต้องแก่ ไม่เกิดก็ไม่มีแก่ ไม่มีเจ็บ ไม่มีตาย แต่ถ้าเกิดเมื่อไรมีแก่เมื่อนั้นเป็นเรื่องธรรมดา จงทำใจให้ได้นะ

ทำใจได้ มีแต่สุข ไม่มีทุกข์เพราะปลงตกแล้ว รู้เหตุผลด้วย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา สมปรารถนา ทุกประการเทอญ

สนทนาธรรมกับ พ.อ.ชม สุคันธรัต

พระราชสุตฺถินมมงคล

๑๕ เม.ย. ๖๖

อาตมารู้จักกับพ.อ.ชม สุคันธรัต ตั้งแต่ พศ. ๒๕๐๐ ตอนนั้นมียศเป็นพันโท เป็นผู้บังคับกองพันทหารปืนใหญ่ จ.ลพบุรี นั่งสมาธิเก่งตั้งแต่ยังหนุ่มกับอาจารย์ที่อยู่ในป่า อาตมาเคยแลกเปลี่ยนความรู้กับท่านในสมัยนั้น

เดี๋ยวนี้ พ.อ.ชม สุคันธรัต อายุ ๗๐ ปีแล้ว มีบ้านอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ได้มาที่วัดอัมพวัน พอมีโอกาสท่านได้ถามข้อข้องใจและแลกเปลี่ยนความรู้กัน

พ.อ. ชม :

เรื่องการเข้าทรงนี้ มันเป็นอีกตัวหนึ่งต่างหาก ปรากฏเป็นเสียงได้ อย่างสมเด็จพระโสดาจารย์ (โต พรหมรังสี) อย่างน้อยได้ฉาน เรื่องอะไรจึงจะมาเข้าทรง และทำไมวิญญาณสมเด็จพระโสดาจารย์จึงเข้าทรงได้ ๑๐ กว่าแห่งพร้อม ๆ กัน แสดงว่าโกหกแล้ว ไม่มีใครแก้ปัญหาคือ พยายามในดวงอธิบายเพียงจะรู้

ท่านอธิบายว่า จิตไม่อยากตาย ยังมีตัวอยู่ เขาเรียกวิญญาณ ประจำร่างหรือแม่ชื่อ จิตแท้อีกหนึ่ง จิตแท้มันไปเกิดทันทีที่จำชาติไม่ได้ แต่ถ้าไปเกิดเป็นเทวดาก็จำชาติได้ ลงฆกยมมนุษย์ได้

เหมือนอย่างสุวรรณสาม แม่ไปอยู่ชั้นดุสิต จำได้ว่า เอ๊ะลูกนี้ ลูกกำลังถูกศรพิษจึงลงมาช่วยคนที่กำลังจะตายท่านว่าจะแยกเป็นสองวิญญาณแท้ไปเกิดแล้ว มันระลึกชาติได้ แต่วิญญาณที่ไม่อยากตายเรียกว่า สัมภเวสี แปลว่า วิญญาณประจำร่าง และวิญญาณประจำร่างก็เป็นกายทิพย์เหมือนกัน

เราจะรู้ว่าขึ้นชั้นกันอย่างไร ก็ดูว่ารัสเซียเกิดถ่ายรูปได้ ทีแรกเราถ่ายรูปคนตายไม่เป็นกายทิพย์ตัวเท่าเก่าเป็นแก้วใส มันตรงกับคนที่ตายแล้ว ไปเห็นนรกสวรรค์ตัวเป็นแก้วใสไปเหมือนกัน

ตกลงกลายเป็นว่าตัวเรามีกายหยาบกับภายใน ภายในเป็นตัวไม่อยากตาย จิตตัวไม่อยากตาย จะกระเด็นออกไป นึกว่าไม่ตาย

ถ้าอายุ ๔๐ ปี ก็นึกว่าตัวอายุ ๔๐ ปี นึกว่าตัวไม่ตาย เมื่อมันเป็นกายทิพย์อยู่เป็นหมื่นปีเป็นแสนปีได้ เพราะมันไม่กินอาหาร เหมือนเทวดา เทวดาชั้นที่ ๒ (ยามา) อยู่ตั้งเก้าล้านปี เพราะเป็นกายทิพย์

เวลาอาจารย์ท่านเดินทางไปในดง ไปพบพวกนี้ ท่านบอกว่า เอ๊ะ พวกนี้ ๕๐๐ ปียังไม่ตายเลย

ท่านว่าวิญญาณประจำร่างนี้ ถ้าเป็นเด็กเขาเรียกว่าแม่ชื่อ ซึ่งเข้าทรงได้

ทีนี้เราก็นึกได้ว่า อ้อ! สมเด็จพระโสดาจารย์ท่านคงแตกออกมาเป็นวิญญาณไม่อยากตาย ตั้งแต่ก่อนท่านสำเร็จตัวนี้ อยู่ตัวมันก็มาเข้าทรงได้ มันจึงมีเข้าทรง มีผีเข้าแต่เราไม่รู้มาจากไหน

อาจารย์ในคงบอก นี่แปลผิดแน่ แปลคำว่าสัมภเวสีว่า วิญญาณแสวงหาที่เกิด ไม่เกี่ยวกับภริกรรมที่จริงวิญญาณประจำร่างแตกออกเป็นสอง ดูได้จากฝรั่งถ่ายรูปคนฝัน

หลักสูตรที่อาจารย์ในคงสอนพอจบปีที่๖ ท่านจะให้โคดเหว โคดเหวจนสลบ ๔ วัน ท่านจะให้เราตายเป็นอย่างไร

กายหยาบอยู่ที่นี้ จิตแหม่นจะไปไหนได้ จิตประจำร่างมันจะไปกับกายทิพย์ จำญาติพี่น้องได้ ท่านบอกว่าออกไปเดี่ยวเดียวไปขึ้นเครื่องบิน ซื่อตัวเขาก็ไม่ขาย ไม่ได้ยินเราพูด แต่ไปเจอคนตายพูดกันได้คุยกันจ้อเลย

แต่เจอคนเป็นพูดไม่ได้ เขาไม่ได้ยิน ขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ก็นั่งไป ไม่มีตัว วิกขึ้นไปนั่ง ไม่มีใครเห็น แอร์โฮสเตรสผู้หญิงขึ้นมานั่งทับอีก ท่านบอก โอ๊ย ต้องลุกออกมา

ที่สลบ ๔ วันไปเที่ยว เจอคนตายก็คุยกันได้ เจอญาติพี่น้องพูดกับเขา เขาก็ไม่ได้ยิน ท่านให้เห็นว่าตายเป็นอย่างไร จะได้ไม่กลัวตาย

ตายแล้วตัววิญญาณแท้ไปเกิดตัววิญญาณประจำร่างอยู่เป็นหมื่นปีแสนปี มันไม่ตาย ท่านว่ามันสลบ มันไม่ไปเกิด นี่กว่าตัวไม่ตาย

หลวงพ่อบอกท่านสอนว่า วิญญาณนี้ ถ้าเผื่อได้สมาธิสูง จะทำได้ ๓ อย่างคือ

๑. ทำกายหยาบได้เหมือนคน
๒. ทำกลิ่นต่าง ๆ ได้
๓. ทำเสียงต่าง ๆ ได้

เราพูดกับเขาก็ได้ ตามก็ได้ พบกันในคง พูดกันสองสามคำห้าหกประโยคแล้วก็ไป คล้าย ๆ คนละโลกจะไม่พูดกับเรานาน กายหยาบจะหายไป

เราก็รู้ว่า อ้อ! วิญญาณที่วัดหลวง เขาทำได้ครบ ๓ อย่าง ทำเสียงพูดได้ ทำให้เห็นกายหยาบได้ ลงในน้ำเขาจับบีบเราได้ เราจับอะไรเขาได้

วิญญาณประจำร่างที่เป็นพระยอมตายดีกว่าเสียศีล เพราะว่าขณะที่ตัวเป็นสมาธิอยู่ ไปเกิดเป็นอะไรก็ได้ แต่วิญญาณประจำร่างที่นี้กว่าตัวยังไม่ตายอยู่เป็นแสนปี ล้านปี เจากลับมาบป บาบต้องรับอยู่นาน ที่อยู่นี้รับแคร์ร้อยปีก็หมดแล้ว แต่วิญญาณประจำร่างรับอีกแสนปี ล้านปี ตายเสียดีกว่า ตายเป็นกายทิพย์เสียดีกว่า

คนไม่รู้อย่างนี้ถึงไม่กลัวบาป ถ้าเรารู้ว่าร่างนี้รับอี ๑๐๐ ปีก็หมด แล้วมันอยู่ในวิญญาณประจำร่างเป็นแสนปี ล้านปี ก็ต้องไปปรับกรรมอีกนมนาน ไม่เอาแล้วการทำบาป

ถ้ามองเห็นจุดนี้แล้วจะเห็นชัด แต่ไม่มีพระสอน มีแต่หลวงตา (อาจารย์ในคง) เท่านั้นที่สอน มีแต่สอนในหนังสือ มันจะต้องไปเสวยกรรมในวิญญานประจำร่างกายทิพย์และจำได้นะ

ถ้าบุญตัวไม่พอ สมာธิไม่พอ เราพูดทำเสียงไม่ได้ ก็ทำให้ได้กลิ่น หรือก๊อ ก ๆ แก๊ก ๆ ไป อย่างนี้ วิญญานทั่วไป

ถ้าวิญญานมีสมทธิจริง ๆ มันทำได้ครบเลย ทำกายหยาบก็ได้ถ้าเดินป่ามาก ๆ จะเห็นพวกนี้ มาแสดงตัวได้ หลวงพ่อถึงว่าปฏิบัตินี้แตกต่างกับปริยัติเยอะเลย

พระราชสุทธินิพนธ์ :

ต่างกัน มีตัวอย่างที่วัดนี้

รายที่ ๑

นายวิโรจน์ ปัญจบุรี

นักศึกษาจากวิทยาลัยครูเชียงราย เคยมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันนี้ เมื่อสำเร็จการศึกษาได้ทำงานแล้ว อาจารย์สมเดช มุงเมือง ได้ชวนมาปฏิบัติธรรมที่วัดนี้ อีก พร้อมกับพาคณะนักศึกษาจากวิทยาลัยครูเชียงรายมาด้วย นายวิโรจน์เกิดถูกรถชนตายก่อนที่จะถึงวันเดินทาง ได้มารายงานตัวที่หอประชุมภาวนาการศรียา ที่อาตมาลงกฎแห่งกรรมไปแล้ว มีคนเห็นกันหลายคน

เขาคังใจมาปฏิบัติธรรมที่นี่แสดงเป็นกายหยาบได้ พูดได้ แต่มีข้อแตกต่างจากคนธรรมดาข้อ ๒ ข้อ คือ ตาไม่กระพริบ และเวลาเดินเท้าไม่ถึงพื้น เดินตัวแข็งออกไป จะไม่เชื่อได้อย่างไร พระบวชใหม่ ปริยญาตรี ปริยญาโท ต้องยอมรับเพราะเห็นกับหูรู้กับตา ถ้าไม่เห็นจะไม่เชื่อเลย

รายที่ ๒

พ.อ.วิโรจน์ ทสยันไชย

อดีตอนุศาสนาจารย์ กองทัพอากาศที่สอง นครราชสีมา เป็นมะเร็งที่คอ น้ำเหลืองไหล ผ่านมา ๒ หนแล้ว หมอบอกว่าจะตายภายใน ๑ เดือน แต่ภรรยาแข็งแรง

พ.ศ. ๒๕๒๔ กองกำลังพลกองทัพกได้จัดอบรมทหารรุ่น ๘๓ โดยส่งอนุศาสนาจารย์มาก่อน พ.อ.วิโรจน์ได้เข้าอบรมด้วยและขอตายที่วัดอัมพวัน แต่โชคที่เจ้ากรรมนายเวรโหดกรรม จึงหายจากโรคมะเร็ง ได้ลงกฎแห่งกรรมไปแล้วเช่นเดียวกัน

เมื่อหายแล้ว อาตมาก็ขอให้ พ.อ.วิโรจน์ปฏิบัติตนต่อหน้าอาตมา บอกว่าให้จดไว้ ภรรยาของ พ.อ.วิโรจน์จะตายก่อน ทั้ง ๆ ที่แข็งแรงดี แต่จะล้มในห้องน้ำ ๓ ๔ ครั้ง อาตมาเคยไปเยี่ยมที่บ้าน ก็เห็นหนอ ศิระชะหายไปครั้งหนึ่งรับรองตายก่อนสามีแน่ หลังจากนั้น พ.อ.วิโรจน์จะมีภรรยาใหม่ไม่ได้ ถ้ามีต้องตายแน่

พ.อ.วิโรจน์ ก็ปฏิบัติตนว่า “ครับ ผมจะไม่มีการ ลูกก็โตหมดแล้ว อีกไม่กี่ปีผมก็ปลดเกษียณแล้ว” อาตมาก็อนุโมทนา ยถาสัพพีให้ไป

ต่อจากนั้น พอ.วิโรจน์ได้ไปซื้อที่สร้างวัดมงคลนิมิตที่จังหวัดนครสวรรค์ บรรจุพระบรมธาตุ
เมื่อก่อนก็เคยสร้างวัดที่ อปภังชัย จ.นครราชสีมา อาตมาก็ช่วยจนสำเร็จตามเป้าหมายทุกประการ

ต่อมา พ.ศ. ๒๕๓๓ พอ.วิโรจน์ ไปมีภรรยาใหม่ ก็เป็นไปตามดั่งที่อาตมาเคยกล่าวไว้

วันที่ ๒๔ ธ.ค. ๓๔ สัมผัสไปหัวใจวาย แล้วไปอยู่โรงพยาบาล ไม่พูดเลย พอวันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔
เวลา ๕.๑๔ น. ก็ตาย

วันที่ ๒๒ ธ.ค. ๓๔ บ่นว่าอยากไปวัดมงคลนิมิต นครสวรรค์ อยากไปไหว้พระบรมธาตุที่สร้าง
ไว้พูดได้ ๒ วัน ก็ล้มไปเลย จิตใจก็ประหวัดถึงวัดมงคลนิมิต

วันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔ เวลา ๕.๑๔ น. พอ. วิโรจน์ตายที่โรงพยาบาล เวลา ๗.๓๐ น. มาปรากฏตัวที่
วัดอัมพวัน มหาอาตมา อาตมาก็จะรีบไปฉันท

อาตมาได้บอกให้จำเริญ(เป็นผู้ที่ช่วยต้อนรับแขก) ต้มข้าวต้มปลา มาเลี้ยง อตมาก็ไม่ทราบว่าย
ใส่เสื้อลายดอกสีน้ำตาล คาคผ้าขาวม้า

เมื่อทานข้าวต้มเสร็จแล้วก็มากราบอาตมา บอกว่า “หลวงพ่อกับ ผมหัวจ้งเลย รับประทานเสียน
หมดหม้อหู ขออนุโมทนาผมหัวมาหลายวันแล้ว แม่จำเริญ เขาทำ อร่อยจริง ๆ หลวงพ่อกับ

และก็บอกว่า “หลวงพ่อกับ ผมจะไปวัดมงคลนิมิต จ.นครสวรรค์” อาตมายังทำบุญไปด้วย ๕๐๐
บาท ไหว้พระบรมธาตุ

แล้วเขาก็บอกว่า เอาละ ผมจะรีบไป แต่หลวงพ่อกับ ผมขอสมเด็จขึ้นพักของหลวงพ่โตวัดระฆัง
๒ องค์ครับ องค์หนึ่งผมจะเอาไว้ใช้ อีกองค์ผมจะเอไปให้แฟน

พอบอกให้แฟน อาตมาตกใจแล้วถามว่า “มีแฟนแล้วหรือนี่ มีภรรยาหรือเปล่า” สิ้นใจไม่พูด

ไหน ๆ ขอ ก็จะให้ อาตมาก็ให้สมเด็จขึ้นพักไป ๒ องค์ พอได้รับเขาก็ใส่กระเป๋าพร้อมกับเงิน ๕๐๐
บาท ขอกราบนมัสการลาเดินออกหลังหอประชุม มีเสียงรถเล่นบีบคอกออกไป เขามากคนเดียว

อาตมาก็ไม่ได้สนใจไปดูเพราะจะรีบเดินทางไปวัดพระนอนจักษีหัดต่อไป เรื่องก็หายไปถึงเดือน
มกราคม ๒๕๓๕

มีอนุศาสนาจารย์ พ.ต.ชัชวาท ญาตินิมิต ได้มาที่นี่ อาตมาก็ถามว่าพบ พอ.วิโรจน์บ้างไหม เมื่อ
เร็ว ๆ นี้มาที่นี่

เขาก็บอกว่า หลวงพ่อกับ เขาตายแล้ว ตายเมื่อวันที่ ๒๗ ธ.ค. ๓๔ ผมยังไปงานศพมาเลย

เมื่อวันที่ ๗ เม.ย.๓๖ ลูกสาวลูกชายมาที่นี่มานิมิตไปงานพระราชทานเพลิงศพ อาตมาไปไม่ได้
เลยให้ไตรไป ๒ ไตร และช่วยเงินอีก ๑,๐๐๐ บาท ฝากไปทำศพด้วย

ลูกสาวเขาบอกว่า “คุณพ่อ บ่นหัวแล้วก็ล้มไป” ก็เลยหัวมาวัดอัมพวัน

อาตมานึกอยากได้กระดืบไว้ใส่ข้าวเหนียว จะได้ใช้เลี้ยงพี่น้องชาวขอนแก่น ลูกสาว พ.อ.วิโรจน์
นำมาถวายเยอะเลย

ขอเจริญพรว่ากรรมฐาน สามารถรู้เหตุการณ์และโรคภัยไข้เจ็บได้ ใครเป็นโรคอะไร ใจเข้มแข็ง
ตายให้ตาย หายทุกราย

พ.อ. ชม :

คนไม่รู้จักสัมภเวสีนี้เอง ถึงไม่กลัวบาปกัน ถ้ารู้สัมภเวสีแล้วจะไม่อยากทำบาปเลย

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล :

แต่การที่พระเขียนไว้ในหนังสือต่างกันเยอะเลย พวกมาแปลทีหลังไม่ตรง จึงได้ค้านกันมา ถ้า
ปฏิบัติจะรู้เหมือนกันนะท่านนะ จะไม่มีค้านกัน มันเห็นของจริงแล้วไม่ค้านเลย

พ.อ.ชม :

หลวงพ่อดำ ท่านให้เห็นของจริงนี้ เข้าลองตายดูซิ โศคเหวด

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล :

โยม พ.อ. ชม อาตมาได้รับความรู้จากองค์นี้มาก และที่อาตมาไปค้างบ้านท่าน ที่กรุงเทพฯ หลวงพ่อดำ
บอกให้ไป ไปค้างสองคืนจำได้ไหม ที่บ้านเตาปูนนะ ท่านบอกให้ไป แต่อาตมาไม่ได้บอกตนเอง มัน
ออกมาอย่างนี้

พ.อ.ชม :

หลวงพ่อดำเคยมาช่วยผมรักษาที่บ้าน ภรรยาผมป่วยหนัก จะแย้มมีแพทย์มีหมอมามาจากรอเมริกา

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล :

นี่ถึงท่านอยู่ ๔-๕ วัน อยากจะพบท่านเหลือเกิน มาคุยกันเรื่องนี้

พ.อ.ชม :

ผมก็จะถามท่านถึงเรื่องนี้

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล :

ตรงกันเลยเห็นไหม

พ.อ. ชม

ตรงกันครับ

พระราชสุทธินาถมงคล :

เราอยากได้อะไร เดี่ยวท่านจะบอก บอกใครเขาก็ไม่เชื่อ ท่านบอกอย่าเอาอย่างนี้ซิ ใช้ไม่ได้ต้องเป็นอย่างนี้ๆ แล้วก็จริงเลย จะออกมาในรูปแบบนี้ ชัดเจนแล้ว

พ.อ.ชม :

ถ้าเป็นลูกศิษย์ในดง ท่านคุมแจ ทุกวิญญาณเลย เช่น อาจารย์ประทุม ที่อยู่ยุโรป ชัดส้วมได้ และเดินได้

พระราชสุทธินาถมงคล :

นี่เรื่องจริง สัมภเวสีนี่ถือว่าเป็นกายทิพย์ เป็นวิญญาณประจำร่างเลย ของสมเด็จพระโตยังลอยอยู่เป็นวิญญาณประจำร่าง ถ้าใครจนได้เข้าเลย ไปเทศน์ที่จังหวัดนครพนม เทศน์เรื่องสิบสองนักษัตร ท่านยังเทศน์ได้ แต่จิตที่เป็นกระแสยังลอยอยู่

พ.อ.ชม :

มีคนสอบถามว่า สมเด็จพระโตองค์เดียวทำไมเขาทรงได้ตั้ง ๕๐ กว่าแห่งพร้อม ๆ กัน เข้าพร้อมกันไง ก็ไม่รู้สิ มันเป็นนามธรรม มันเป็นอัน ๆ ได้ไง

พระราชสุทธินาถมงคล :

มันแยกออกไป

พ.อ.ชม :

มันเป็นนามธรรม อย่างบุญเนี่ย แผ่เมตตาแล้ว ก็หมดนะซิ มันเป็นนามธรรม ไม่มีเป็นอันมันก็ไม่หมด ยิ่งแผ่ไปยิ่งดี

เหมือนกับวิญญาณ มันเป็นนามธรรม เรื่องอะไรจะไปในับเป็นตัว ๆ นับเป็นอัน ๆ เป็น ๕๐ อันอย่างไรได้ ไปนับมันก็ผิดนะซิ นั่นแหละวิญญาณประจำร่าง มันไปเข้าทรง ๕๐ แห่งพร้อมกัน จะเป็นอะไรไปเล่า

หลวงพ่อดำท่านพูดว่า “บุญมันไม่มีตัว มันนับไม่ได้ เรื่องอะไรจะไปในับ” ก็เลยหายสงสัย เมื่อก่อนผมก็ไม่ค่อยตั้งสมาธิมันก็เซื่อง นั่งไปก็เกิดความเข้าใจว่า บุญนับเป็นตัวได้ไหม ก็เข้าใจทันที

พระราชสุทธินาถมงคล :

มันเกิดความเข้าใจทันทีเข้าใจเป็นปัจจุัตถะ

พ.อ.ชม :

มันก็แปลกดี ถ้านั่งสมาธิภายในปัญญาค่อย ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ ก็มีอาจารย์เก่ง ๆ สอน เราก็เดินทางลัดได้ คล้าย ๆ มันรู้ มันเช็ดตรงกับเราได้หายสงสัย คล้าย ๆ มีเครื่องทดสอบ มีของจริง แค่ว่าเป็นหลวงพ่อบอกก็เดียวกันก็พอใจแล้ว สงสัยมานานแล้ว

พระราชสุทธินุญามงคล :

แน่นอน อาตมาจะเล่าให้ท่านฟังหลายเที่ยวแล้ว มันเล่าไม่ได้ คนมันเยอะ วันนี้ต้องตัดแขกเล่าให้ฟังเลย เพราะอยากจะเล่ามานานแล้ว มันไม่เหมาะโอกาส

วันนี้ไปพบกันที่ลพบุรี ที่บ้านงานก็เล่าไม่ได้ คนอื่นไม่รู้เรื่อง เขาก็หาว่าเป็นอะไรกันทำไมเป็นอย่างนี้

อาตมาได้ผลนำมาสอนก็เพราะได้หลวงพ่อบอกในป่านี้เอง ไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลยเล่าแล้วเขาจะเชื่อเราหรือไม่เชื่อหรือ

พ.อ.ชม :

แต่ถ้าเขารู้วิญญานประจำร่างนี้ มันจะกลัวบาปเยอะ

พระราชสุทธินุญามงคล :

เป็นกฎแห่งกรรมไงล่ะ มันออกมาชัดเจน เห็นไหมนี่

พ.อ.ชม :

ไปแปล “สัมภเวสี” ไม่ถูกแปลว่า วิญญานหาที่เกิด วิญญานพนजर เลขเดอะเดอะไปเสีย

พระราชสุทธินุญามงคล :

ใช่ ใช่ เลขแปลความนั้นผิดเพี้ยนไปเลย

พ.อ.ชม :

ก็เลยเข้าใจผิด ผิดแล้วไปเถียงกัน ตายแล้วเกิดใหม่

พระราชสุทธินุญามงคล :

ถ้าปฏิบัติแล้วจะเห็นได้ชัด

พ.อ.ชม :

มันก็แปลกดี มันรู้จักบาป ก็เลยหายสงสัย ได้ประโยชน์ที่แท้จริง

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล :

ใครสงสัยมาถามอาตมามาที่นี่ มีคนไทยอยู่คนหนึ่ง เป็นไทยแท้ชื่อยายเกา ตาเล่งฮ่วยเป็นคนจีน พุดไทยไม่ได้เลย ผูกคอตาย ไปเข้ายายเกา

ตอนนั้นอาตมามาวิชาใหม่ๆ ไม่เข้าใจเรื่องไสยศาสตร์ แต่เขามาตามก็ลองไปดู ไปถึงบ้านยายเกาพูดภาษาจีนกลาง อาตมาต้องให้ไปตามตาเฒ่าเล่งเจีย มาส่งภาษาจีนกลาง ถึงได้ความว่า วันนี้ วันโกนวันพระ เขาหยุดงานจึงมาได้

อาตมาถามว่า “ลื้ออยู่ที่ไหนล่ะ”

เขาบอกว่า “อยู่กับฮ่วยเซี่ยเถ่า ซ้อมด เป็นเจ้าอาวาสวัดกลางพรหมนคร อยู่เหนือตลาดปากบางนี้เอง ผูกคอตายที่หลังตลาด ”

อาตมาก็ไม่รู้จัก เพราะเป็นเวลานาน ๕๐-๖๐ ปีแล้ว ไปถามคนเก่าว่าจริงไหม เขาก็บอกว่าจริง หลวงตามดเป็นสมภาร จะสร้างโบสถ์ ได้เงิน๓๐ ชั่งก็เก็บไว้ มรรคทายกวัดบอกว่า พระเก็บเงินไม่ได้ ให้มาฝากไว้ ก็ให้ญาติโยมไป ถึงเวลาสร้างไม่นำมาให้ โกงท่าน ท่านเลยผูกคอตายไม่เคยนั่งกรรมฐาน เป็นพระหลวงตามดอยู่กับตาเฒ่าเล่งฮ่วย ขุดดินทุกวัน

อาตมาถามว่า “อยู่ตรงไหน”

เขาบอกว่า “เอ๊ะ! ฮั่วเจอลื้อทุกวันนะ ลื้อเดินผ่านฮั่วทุกวัน ฮั่วทักลื้อ ลื้อไม่พูดกับฮั่ว

อาตมาถามว่า “ลื้อกินข้าวที่ไหน”

เขาบอกว่า “กินที่กองขยะ”

และถามเขาว่า “มาทำไม”

เขาบอกว่า “วันโกน วันพระเขาให้หยุด ไม่ต้องทำงาน ฮั่วมานี้ ต้องการให้ลื้อไปสั่งอาเจีเจีย บอกว่าที่ฮั่วผูกคอตาย ไม่ใช่เสียใจอะไร ฮั่วตักน้ำให้ทำงานมขายแล้วไม่ให้สตางค์ฮั่วกินยาฝิ่น ฮั่วเสียใจ เลยผูกคอตาย ลื้อไปบอกอาเจีย หลานสาวฮั่วด้วย ไม่ต้องทำบุญเพราะไม่ได้รับ”

พ.อ. ชม :

มันไม่อยู่ในฐานะที่จะรับได้

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล :

เลขนรคสวรรค์อยู่ในภพนี้ เรามองไม่เห็นเอง

พ.อ.ชม :

เป็นกายทิพย์

พระราชสุทธินิยามมงคล :

ตาเล่งช่วยบอกว่าทำงานอยู่สองคนกับช่วยเซี่ยเถ้าซื่อมด วัน โคนวันพระเขาหยุดไม่ต้องทำงาน ต้องขุดดินอยู่ทุกวัน ถ้าไม่ขุดเขาจะตี ผูกคอตาย ห้าหกสิบปีแล้ว ยังไม่เกิดเลย

พ.อ.ชม :

นี่แหละวิญญานประจำร่างรับกรรม

พระราชสุทธินิยามมงคล :

อาตมาก็ถามว่า “ลือทานข้าวที่ไหน หลวงตามดไปนั้ข้าวที่ไหน”

ตาเล่งช่วยตอบว่า “ไม่ได้ฉันที่ไหนหรอก กินกับอ้าว อ้าวก็ไปเลือกกองขยะให้มันกิน กินหนอนบ้าง กินอะไรบ้าง”

อาตมาเชื่อหมื่นเปอร์เซ็นต์เพราะอะไร พอตาเล่งช่วย ออกจากยายเถา ยายเถาเป็นคนไทย เจี๊ยะปิ้ง แกยังไม่รู้เลย ภาษาจีนก็ไม่รู้ แล้วทำไมพูดจีนกลางได้

ตาเป๊าะเล่งเจี๊ยะ เป็นเจ๊กนอกมาเป็นล่ามให้ แกบอกว่า “อ้าวเชื่อแน่ เมียอ้าวเป็นคนไทย อาม้าอ้าวมาเข้า เมียอ้าว เมียอ้าวพูดเจ๊กไม่เป็นหรอก มันพูดเจ๊กกับอ้าวได้ ด้วยแล้วจะไม่จริงยังไง บอกได้เลยว่าอะไรอยู่ที่ไหน และอยู่เมืองจีนทำไมมาเมืองไทยได้ แบบเดียวมาถึงแล้ว”

เมื่อก่อนอาตมาก็ไม่เชื่อ มาเห็นเข้าก็ต้องเชื่อ ยายเถาเป็นไทยแท้ ภาษาแต่จิวก็ไม่มี ภาษาจีนกลางก็ไม่มี แต่พูดภาษาจีนกลางได้เลย

พ.อ.ชม :

ผมได้บทเรียนจากหลวงพ่พุทททาส ผมไปกราบท่าน โดยมากผมจะอยู่บนยอดเขา บนนี้ นมีกุกุ ๓-๔ หลังให้พระขึ้นไป

ผมเห็นพระอยู่กุกุใกล้กันก็เดินไปถามว่า “หลวงพ่อนั่งสมาธิวันละกี่หนครับ”

ท่านบอกว่า “อ้อ! อาตมาไม่ต้องนั่งหรอก กำหนดรู้เฉยๆ อาตมาไม่นั่งสมาธิ” พอครบ ๗ วันก็ลงมา ลงมาถามหลวงพ่พุทททาสว่า

“พระเดชพระคุณมีวิธีสอนใหม่หรือครับ ผมถามพระข้างบนท่านบอกว่าไม่ต้องนั่งสมาธิ”

หลวงพ่พุทททาสก็ตอบว่า “อาตมาละจะทำที่ฝึกให้ทุกคนเขามาฝึก ใครจะฝึกวิธีไหนก็ฝึกไปมันดีกว่าคนไม่ฝึก” ท่านว่าอย่างนั้น

พระราชสุทธินิยามมงคล :

จริงๆ

พ.อ. ชม :

วิธีฝึกนี้ ท่านเอาอันเดียว บางทีมันไม่ตรงกับจริต มันก็ไม่ขึ้น หลวงพ่อนี้เมื่อก่อนพุทโธเปลี่ยนเป็น
พองหนอ ยุบหนอ ก็แล้วแต่จริตคน

คนที่มันต่างจิต เหมือนอย่างกับหลวงพ่อกุญชรทาสว่า ชอบวิธีไหน มันฝึกได้ก็ช่างมัน ดีกว่าคนไม่
ฝึก

คนฝึกพุทโธ ลูกศิษย์ผมคนหนึ่ง ไปฝึกแบบลูกแก้ว แบบวัดปากน้ำ แล้วกลับไปดี ก็แล้วแต่จะถูกกับ
จริต

ที่จริงขึ้นกับบุญเก่าที่สะสมมาตั้งแต่หลายชาติ หนัดทางไหนก็ไปทางนั้น

เอาตามแบบหลวงพ่อกุญชรทาสก็คินะ ท่านว่า คุณณัดทางไหนก็ไปทางนั้น แต่ธรรมะส่วนกลางก็
สอนเป็นส่วนกลาง

การที่จะละกิเลส ละอะไรก็เหมือนกันหมด หนัดวิธีไหนก็ฝึกไป แต่ท่านจะเทศน์ธรรมะส่วนกลาง
จะสอนธรรมส่วนกลาง

ที่ท่านเขียนหนังสือได้แตกฉาน บางคนก็ไปดีท่าน บางที่ท่านเขียนสูงเกิน ไป ก็แล้วแต่ระดับของคน
พออ่านไม่ถูกก็ว่าไม่เชื่อ

ที่จริงท่านได้ ฌาน ผมอยาก让别人รู้ว่าท่านได้ฌานจริงหรือเปล่า พอเวลานั้นบนศาลาให้พร
เสร็จ ผมก็ถามว่า “*พระเดชพระคุณครับ พระเดชพระคุณ ได้ฌานแล้วทำไมไม่เดินฌาน*”

ท่านไม่กล้าตอบหรอก เพราะถ้าตอบว่าได้ ฌาน เป็นอวดแล้ว ถ้าว่าไม่ได้ก็โกหกอีก ท่านจะไม่ตอบ
ท่านก็คิดอยู่ ๓-๔ นาที คนก็จ้องฟังท่าน

ท่านก็ตอบออกมาว่า “*มันเป็นส่วนเกิน*” คือไม่ต้องเดินฌานก็ไปวิปัสสนาได้ ท่านว่าเป็น
ส่วนเกิน เราก็ไม่ถามต่อ

ท่านเขียนหนังสือ ท่านไม่ได้เขียนโกหกและทออะ คือมันสูงเกินไป บางคนอ่านไม่เข้าใจ ท่านชอบ
พูดสูง ที่จริงท่านได้ฌาน ท่านก็ได้จริง ญาณพิเศษท่านเยอะแยะจะไปว่าท่านยังไง

พระราชสุทธิญาณมงคล :

ไม่อย่างนั้นท่านจะเขียนหนังสือได้หรือ เขียนดีด้วย มันออกมาเอง

พ.อ.ชม :

เขียนเต็มห้องสมุดเลย ถ้าพูดถึงคนเขียนหนังสือมาก ๆ ก็มีมหาปู้ย ก็ยังเป็นรองท่านมาก ๆ ก็มีมหา
ปู้ย ก็ยังเป็นรองท่านกว่าครึ่งท่านยังเขียนมากกว่า

คนสมัยใหม่นี้ไม่มีใครรู้ แต่คนเก่งจริง ๆ ไม่เขียนเสียอีก บางที่เราต้องไปเคาะถาม ไม่อย่างนั้น คน
เข้าใจผิด แปลผิดเยอะนี้ เพราะว่าไปเติมของพระพุทธเจ้ากับไปตัดออก

อย่างสมมติว่า “วิปัสสนา เป็นเหตุให้ถึงนิพพาน”

ไปต่อบอกว่า “วิปัสสนาเท่านั้นเป็นเหตุให้ถึงนิพพาน” ก็ผิดไปแล้ว เพราะกายคตาสติก็ไปถึง
นิพพานได้นี้

พระพุทธเจ้าถึงไม่ได้แยก สมถะและวิปัสสนาควบคู่กัน คู่ขึ้นต้นวิปัสสนา महाสติปัฏฐานสี่เริ่มต้นก็
อานาปานันแหละ

พระราชสุทธินิยามมงคล :

พุทโธ พองยุบ อันเดียวกันก็อานาปานันแหละ หงใจเข้าออก อันเดียวกัน มันไม่เข้าใจ

พ.อ. ชม :

แต่ที่นี้ พองหนอ ยุบหนอ กับพุทโธ นี้ มันใช้ของในกาย เราไปเอาลูกแก้วหรือเอาอย่างอื่นมันไกล
ต่อกรที่จะเห็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา พองหนอ ยุบหนอ ก็อยู่ในกายนี้แหละ

ฉะนั้น เวลาหลวงพ่อบุญมาอธิบาย ก็พิจารณากายอยู่ที่นี้ อย่าไปเอาภายนอก แล้วไปแปลผิด เมื่อคืน
ออกวิทญ์ ก็ยังเทศน์ผิดอยู่ เทศน์ผิดว่าอย่างไร

ท่านว่า สหิตาวา กายนอกเขาอธิบายมาแล้วว่า เห็นซากศพเป็นกายนอก เห็นแล้วน้อมมาถึง กาย
ตัวเอง แล้วถึงจะมากล่าวว่า กายข้างในของเราเป็นอย่างไร กายข้างนอกเป็นอย่างไร

กายนอก สหิตาวา กายนอกของเรานี้ ผิวหนัง เกสา โลมาณา ไปแปลว่า กายนอก คือกายที่อยู่
นอกจากตัวเรา มันผิด

เขาพูดตั้งแต่ซากศพมาก่อนจนน้อมเข้ามาใส่ตัวแล้ว ยังจะไปเอาตรงนี้ อีก

เห็นภายในกาย เขาก็พูดอีก อิมัสมีง กาย ในกายนี้ จะไปเอาภายนอกมาได้ที่ไหน เรื่องอะไรจะไปเอา
กายข้างนอก ไปเอาข้างนอกบ้าง ข้างในบ้างก็ยุ่งตายซี

พระราชสุทธินิยามมงคล :

อิมัสมีงกาย เกสา โลมาภายในกาย

พ.อ. ชม :

สหิตาวา กายข้างนอกก็ไปเอาข้างนอก มันก็ผิด ง่าย ๆ อย่างนี้ ก็สอนผิด แล้วออกวิทญ์ไปผิด ๆ

และที่นี้ พวกฝึกสมาธิ ไปฝึกแบบนกแก้ว เกสา โลมา นขา หันตา ตโจ ไปดูนกแก้ว ซีนกแก้วมัน
ก็ว่าได้ มันไม่รู้ว่เกสาคืออะไร

ผมเนี่ยอายุตั้ง๗๐ กว่านะ ผมถึงจะรู้ว่า มันเป็นซากศพ มันเป็นอย่างไร พิจารณายังไง หลวงพ่อว่า
พิจารณายังไง เกสา พิจารณายังไง

เราไปพิจารณาตามพระเทศน์ที่อยู่ก็อยู่ในเลือด สีมันก็ไม่งามกลิ่นมันก็เหม็น ผมว่าสอนไปเกือบ
ตาย ก็ไม่เห็นจะเข้าใจว่ามันน่าเกลียด ไปเดินอยู่บนเขาอายุตั้ง ๗๐ กว่าแล้ว ก็คิดว่ามัน ทำไม่ถึงน่าเกลียด
เป็นอสุภะไม่งาม

เพราะฉะนั้น เราจะเห็นว่า เขาสอนแต่ห้านี้แหละ เกสา โลมา นขา หันตา ตโจ เอาแค่อันเดียวมันก็
สว่างไสวถ้าคนเห็น

อย่างผมนี้ รากผม เป็นตัวเป็น พอเขาแปล **ชีวิตรูป** คือ **รูปที่มีชีวิต** เขาก็ว่าชีวิตรูป ชีวิตรูปอยู่นั้น
แหละ ความจริงมันก็ตัวเซลล์เรานี้แหละตัวชีวิตคือตัวเซลล์

แทนที่เราจะว่า **ชีวิตรูป** เป็นบาลี เราก็บอกตัวชีวิต มันเกิดในกระดูก มันอัดกันแน่นก็เป็นกระดูก
ตัวชีวิตตัวนี้คิดเดี๋ยวต้องใช้กล้องส่องจึงจะเห็น

ยุ่งตัวใหญ่ ๗ วันตาย ตัวชีวิตนี้ครึ่งวันตาย ชาวฝรั่งเศสคิดว่ามีตั้งห้าหมื่นล้านตัว เพราะฉะนั้นตายไป
เกิดไป ไม่ใช่ชีวิตตัวเดียว เล็ก ๆ โตขึ้น ๆ ไม่ใช่อย่างนั้น

มันแยกเหมือนตัวตัด วิชาแพทย์ส่องกล้องเห็นตัวหนึ่งแบ่งกึ่งกลางก็เป็นสอง สองเป็นสี่ สี่เป็น
แปด เหมือนตัวตัด

ฉะนั้นตัวเกิดก็เกิดไป ตัวตายก็ตายไป ครึ่งวันก็ตายแล้ว ตกลงมันก็ตายเรื่อย ดังนั้น ไปว่าเกิดดับถึ
ยิบไม่มีทางเข้าใจหรอก ถ้าไม่เอาตัวชีวิตอย่างในพระไตรปิฎก

ตัวชีวิตนี้ เพียง๑ วินาที แป๊บเดียวตายเป็นแสน ตายอยู่เรื่อย ธาตุลมก็ตีออกมา ข้างนอกนี้เป็นตัว
ตายทั้งนั้น เช่น เส้นผมเป็ตัวตาย ขนก็เหมือนกันตัวเป็นฝังอยู่ข้างใน

ตัวตาย ธาตุลมตีออกมา ตีออกเป็นเส้น เรารู้ว่าตายไปตัดอย่างไรก็ไม่หัด และขนก็เหมือนกัน
หนังตัวตายก็ไล่ออกมากระดูกที่ตายก็ไล่ออกมาเรื่อย ปล่อยให้เรื่อย

เราอยากจะรู้ว่า คนนี้โง่หรือไม่โง่ ฉันทถามแกอย่างเดี๋ยว่า แกเกลียดซากศพหรือไม่เกลียด แก
อยากไปกอดไปจับมันไหม ถ้าไม่อยากกอด จำให้แม่น ๆ นะ ว่าแกเกลียดซากศพนะ

เพราะเส้นผมที่เกิดจากตัวตายกระดูกเ็นออกไป ตัวตายก็ตายไป ตัวเล็กก็เกิดไป ออกมาเรื่อยมันเป็น
เส้นผมเกสา โลมา นขา ก็เหมือนกัน

ที่ฝั่งเนื้อเป็นตัวเป็น ที่ยาวออกมาต้องตัดทิ้งเรื่อยเป็นตัวตาย ชาตุลมคือออกมาเรื่อย โลมามา ขา ทันดา ตโจ ก็ตัวตายอีก มันก็ปลิวไปเรื่อย เวลาเราต้องกลิ้งคูมันก็เดินยุบยับ ตัวนี้แหละ ตัวตายออกพมมรุม ขน

ผมบอกว่าแกไปชอบทำไม ถ้าชอบก็โง่ซี แกเห็นซากศพ แกว่าแกเกลียด ทำไมแกไม่ชอบเล่า กรรมฐาน ๕ นี้ ถ้าเห็นเป็นซากศพก็น่ารังเกียจ ข้างในยังไม่ได้พุดถึง เป็นเลือด เป็นหนอง แต่มันหลงข้าง นอก คือ หลงซากศพ โหนว่าเกลียดซากศพไง เขาถึงว่า โอ้! เราโง่ขนาดนี้ เชียวหรือ

เมื่อสมัยพุทธกาล พระพุทธองค์ตรัสกับนางมันคันธียาว่า..ร่างกายกำลังเน่าเปื่อยอยู่ เป็นของ โสโครก สกปรก อาตมาไม่ต้องการแม้แต่เอาเท้าไปแตะต้อง

นางมาคันธียาโกรธ พอได้เป็นนมหลီးของพระเจ้าอุเทน พระพุทธเจ้าเสด็จโกสัมพี ก็จ้างคนค่าเจ็ด วัน โมโหตั้งแต่ถูกว่าเป็นสาวว่า แม้แต่เท้ายังไม่อยากแตะต้อง ถ้าไม่ว่าอย่างนั้นมันไม่กลับหрок มัน ตามที่จะยกลูกสาวให้ท่าน

มีในพระไตรปิฎก ภายกำลังเน่าเปื่อย ภายเต็มไปด้วยหลุมมูตรคูถ แล้วจะพิจารณาอย่างไร ถ้ามัวเอาแต่รูปร่าง รูปร่าง เมื่อไรจะน้อมมาเข้าดี เพราะฉะนั้นเราจะตีปัญหาตามพระพุทธเจ้าไม่ได้

ภายกำลังไหวเคลื่อนไหวอยู่เรื่อย ไม่ได้อยู่นิ่ง เพราะตัวชีวิตมันก็คูดิกของมัน ภายกำลังไหวเคลื่อนไหว เต็มไปด้วยมูตรคูถ ภายเต็มไปด้วยหลุมฝัองศพ ภายเต็มไปด้วยแผลเน่า แล้วเราจะพิจารณาอย่างไร จึงจะเห็น ตามท่าน

ต้องพิจารณาตัวเป็นชีวิตนี้ เพราะตัวชีวิตมันมีกิน มีถ่ายออกและมีตัวตาย มันไม่ออกทีเดียวพรวด หมด เพราะฉะนั้นหลุมฝัองศพก็มีทั่ว ร่างกายก็เต็มไปด้วย หลุมฝัองศพ เต็มไปด้วยมูตรคูถของตัวชีวิต

ไม่ใช่เฉพาะอุจจาระในลำไส้เรา ทุกจุดในร่างกายก็มีแต่มูตรคูถ ร่างกายกำลังเน่าเปื่อย ตัวชีวิตมัน ตายก็เน่าเปื่อย มันก็กำลังเน่าเปื่อย

ร่างกายทำไมเหมือนแผลเน่าเต็มไปด้วยแผลเน่า รุมมขน รุเหงือตัวชีวิตออกมาทางรู มันก็เหม็น ซากศพนี้ น้ำที่เหม็น มันไม่ค่อยเหม็น ถ้าเราไปกวนมัน มันก็เหม็น เช่น พออุเข้านี้เหม็น

ตัวตายนี้เองเหม็น หลุมต่ง ๆ มีมูตรคูถ มีตัวตายออกมา มันก็ไม่ต่างกับแผลเน่า เพราะมันเป็นรู และมีของเน่า

ฉะนั้นท่านถึงว่า ร่างกายเต็มไปด้วยแผลเน่า ถ้าเราทำกรรมฐานไปเรื่อย ๆ ก็ลดราคาลงไปชัดเจน แล้ว ทุกพุทธพจน์จะตีแตก ถ้าเรามาถึงตัวชีวิตนี้

แต่ไปพุดชีวิตรูปมันไม่เข้าใจกัน แล้วท่านก็ไม่ได้ตีแตกว่า มันตายอยู่เรื่อย มันเคลื่อนไหวอยู่เรื่อย เราดู อนิจจัง ดูการเคลื่อนไหว ไม่เป็นตัวตน เราก็มาดูตัวนี้มันตาย

มันมีแต่ตัวสัตว์ แล้วเรื่องอะไร จะเป็นตัวตน แยกออกเป็นตัวสัตว์แล้วก็ไม่มีตัวตน ไม่เชื่อก็เดิน
ลอดดูเขาเลย ลอดไปได้อย่างไร มันก็เต็มแข็งขึ้นมามันลัดขึ้นเดินไปบนเขาตั้งนาน เพิ่งรู้ตัวตายนี้เอง

หลวงพ่อบอกว่า แกเกลียด ซากศพนี้ แกจำไว้แกโง่หรือฉลาดเห็นไหม แกไปชอบซากศพได้ยังไง
เอ๊ะ! การสอนอย่างนี้เขาไม่ยกสอนกัน มันต้องค่อย ๆ หาเอง

ตกลงกรรมฐานหานี้ดูซากศพที่นั่น มันปลิวออกมาเร็ว มีการไหวเคลื่อน พลัดพรากจากเราไป
เรื่อย อะไรพราก ก็ตัวชีวิต นี้มันพรากไป ตัวเล็ก ๆ นี้พลัดพราก

ห้าอย่างนี้เห็นชัด แต่เขาไม่ได้บอกอย่างนี้ ไม่ได้บอกเป็นซากศพ เราก็ดูไม่รู้เรื่องสักที เดินเขาตั้ง
หลายเขากว่าจะรู้ อ้อ! เป็นอย่างนี้เอง หรือเกิดดับ

พระท่านสอนเกิดดับ สอนยังไงไม่เข้าใจสักที ผมฟังก็ไม่เห็น มันเกิดดับยังไง เราฝึกไปก็เห็นการ
เกิดดับถี่ยับ เกิดทีละมาก ๆ ขณะจิตเดียวมันก็ตายไว้มาก

คนยังเล็ก ๆ ตัวเกิดมากกว่าตัวตาย เหมือนพลเมืองเพิ่ม ตัวเกิดมากกว่าตัวตายตัวก็โตขึ้น พอแก่ลง
เหยี่ยว่น ตัวตายมากกว่าตัวเกิด ไปเตะอะไรทีเดียวกระดูกหักไปแล้ว

คนแก่ ตัวเกิดน้อยกว่าตัวตาย มันก็เปราะไป เหยี่ยวไป ย่นไป กว่าเราจะได้ก็เดินหลายเขา ผมก็ยังคง
ว่า ทำไมเขาไม่สอนอย่างนี้

พระราชสุทธินิยามมงคล :

ไม่ได้สอน สอนตามหนังสือ มันสังคายนาพระไตรปิฎกมาหลายรุ่น ใครมีปัญญาที่สังคายนากันมา
แล้วก็ทิ้งเดิมทั้งต่อ เลยก็เพี้ยนไป

พ.อ.ชม :

ที่นี้พระไตรปิฎกว่าตรงนี้แล้วไปว่าตรงโน้น เขาอ่านที่เดียวนะ แล้วไปบรรยายวิทยุ อาจารย์คนนี้
เขาว่าเก่งด้วย เขาว่าจิตนี้ อาศัชรูป ถ้าไม่มีรูปจิตอยู่ไม่ได้ จิตอยู่ตามลำพังไม่ได้ ต้องอาศัยรูปอยู่แค่นี้เน้น
อยู่แค่นี้ พิโรธเอ๊ย! ทำไมไม่อ่านให้จบ

ผมก็เขียนส่งไปว่า “ต้องยกเว้นรูปพรหม ไม่มีรูปจิตอยู่ได้อย่างไร” ต้องบอกยกเว้นรูปพรหม
บ้างซิ แกอ่านไม่หมดนี้ ต้องเอามาผสมให้ดีขึ้น

พระพุทธเจ้าสอนทีเดียวให้หมดไม่ให้หрок ต้องตรวจเอามาไปเอาอิทธิธรรมบทเดียวมาสอนคนฟัง
ก็โง่ตามซิ

และพรหมชั้นที่๑๖ นี้ มีแต่จิตไม่มีรูป ทำไมไม่ตาย หมดยายุแล้วเกิดได้ แต่นิพพานนี้ไม่มีทั้งรูปไม่
มีทั้งจิตยังอยู่ได้ เรื่องอะไรจะอยู่ไม่ได้ ผมถึงว่า ที่เขาสอนกันบางทีมันก็ตก ๆ ไป

พระราชสุทธินิยามมงคล :

ถ้าไม่ปฏิบัติจะรู้ไม่จริงเลย และคุณหนังสือมาสอนก็ไม่เกิดประโยชน์นะ ไม่ละเอียด

พ.อ. ชม :

สำคัญสอนคนผิดไป ไปนี้กว่าไม่มีตัวตน มันก็ไม่เข้าใจกันหรอก มันต้องได้สมาธิ ได้คำดูจึงจะรู้ว่า อ้อ! ไม่มีตัวตนจริงๆ ถ้ามันมีตัวชีวิตหมด มันก็เป็นตัวสัตว์ไม่ใช่ตัวเรา มันต้องพิจารณากันลึกซึ้ง กว่าจะได้

สอนคนธรรมดาว่าไม่มีตัวตน มันสอนลำบาก สอนก็ปฏิบัติให้ได้ก่อนเถอะ อย่าไปเอาไม่มีตัวตนเลย ไปย่ำกันมาก ๆ มันก็เท่านั้นแหละ

พระราชสุทธินิยามมงคล :

แล้วก็ได้อะไรด้วย เสียเวลา

พ.อ.ชม :

เขาก็ไม่ค่อยเชื่อกัน มันจริงหรือเปล่านะ มันก็เลยยุ่งไปอีกท่านจะมีรูปไปไหนมั้ง ผมได้สมความปรารถนา เดี่ยวก็ต้องลาหลวงพ่อแล้ว รบกวนเพียงเท่านี้ กลุ่มนี้ มาด้วยกัน มาราบขอพรหลวงพ่อ คำขายจะได้กำไรศรัทธาเงินทองได้

พระราชสุทธินิยามมงคล :

เราคุยกัน เพื่อจะได้เข้าใจ วันหน้าค่อยคุยกันใหม่ ได้ประโยชน์มาก

บันทึกเทปโดย
พระนรินทร์ สุภากาโร

ภาคผลงาน

บุคลากรฝ่ายปกครองของหลวงพ่อ

วัดอัมพวันมีความเจริญก้าวหน้าขึ้นทุกด้าน ทั้งทางวัตถุ จิตใจ ด้วยความร่วมมือแรงร่วมใจของบุคลากรทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฝ่ายปกครองซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาวัด จึงเป็นที่น่ายินดีที่บุคลากรฝ่ายปกครองของวัดอัมพวันได้รับการเลื่อนสมณศักดิ์ ดังต่อไปนี้

๑. พระปลัดประสิทธิ์ สิริปัญญา รองเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

- ❖ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่พระครูปัญญาประสิทธิ์คุณ
- ❖ รับพัดยศในวโรกาสพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาเมื่อวันที่๕ ธันวาคม ๒๕๓๕ ในเขตปกครองคณะสงฆ์หนกลาง ณ หอประชุมพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ทรงเป็นประธานในพิธีประทานสัญญาบัตรพัดยศ

๒. พระภิกษุมย์ ทีปาสโย

- ❖ เป็นพระครูฐานาที่ พระครูปลัดภิกษุมย์ ทีปาสโย ในฐานานุกรมของพระราชสุทธินญาณมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี

๓. พระคชาวุฒิ ยโสธโร เลขานุการเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี

- ❖ เป็นพระครูฐานาที่ พระครูใบฎีกาคชาวุฒิ ยโสธโร ในฐานานุกรมของพระราชสุทธินญาณมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี

ทั้งสองรูป รับพัดยศและใบงานพิธีแต่งตั้งและฉลองสมณศักดิ์ โดยมีพระธรรมราชานุวัตร วัดพระเชตุพน เจ้าคณะภาค๓ เป็นประธานในพิธีมอบประกาศนียบัตรพัดยศ เมื่อวันที่๑๗ เมษายน ๒๕๓๖ ณ พระอุโบสถวัดอัมพวัน

คณะศิษยานุศิษย์พากันชื่นชมโสมนัส ขอกราบแสดงมุทิตาจิตถวายพระคุณท่านทั้ง ๓ รูป ซึ่งท่านจะช่วยกันทำงานให้วัดอัมพวันเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ศิษย์รุ่นแรก

รศ.ดร.สุจิตรา รมรินทร์

ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญธรรมของพระราชาคณะสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ตั้งแต่ปี ๒๕๒๖ ครั้งที่มาปฏิบัติธรรมเป็นรุ่นแรกของโครงการ “สัปดาห์แห่งการปฏิบัติธรรมของข้าราชการ” เข้ารับการอบรมระหว่างวันที่ ๑๕-๒๕ มิถุนายน ๒๕๒๖ หลังจากการอบรมแล้วก็ได้พาลูกศิษย์ ญาติมิตร คุณพ่อคุณแม่ มาเข้ากรรมฐานหลายครั้ง และทุกครั้งก็ได้รับความเมตตาจากท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญธรรมเป็นอย่างมาก ซึ่งทุกท่านที่มาเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันต่างทราบดีในเรื่องนี้

ผลงานของศิษย์รุ่นแรก

ศิษย์รุ่นแรกที่มีผลงานดีเด่นกระทั่งได้รับการพิจารณาคัดเลือกจากคณะกรรมการจัดงานสัปดาห์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา เนื่องในวันวิสาขบูชา พุทธศักราช ๒๕๓๑ ในฐานะเป็นผู้ทำประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา ได้แก่ พันเอก (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน ซึ่งได้รับคัดเลือกประเภท ส่งเสริมการเผยแผ่พระพุทธศาสนา สาขาการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศ และรองศาสตราจารย์วิชัย สุทธิรานนท์ ได้รับคัดเลือกประเภทส่งเสริมการพัฒนาชุมชน โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

ผลงานเรื่อง “มักกะลีผล”

ข้าพเจ้ามีส่วนช่วยเผยแผ่พระพุทธศาสนาทางอ้อม โดยเขียนนวนิยายอิงธรรมะ เรื่อง “สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม” ปรากฏว่ามีท่านผู้อ่านมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน เป็นจำนวนมาก เมื่อเรื่องสัตว์โลกฯ จบภาคแรกลงแล้ว ข้าพเจ้ามีความคิดว่าน่าจะ ได้เขียนชีวประวัติของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญธรรม ซึ่งข้าพเจ้าได้ข้อมูลจากท่านโดยตรงบ้าง จากเพื่อนในวัยเด็กของท่านบ้าง และจากศิษย์ที่ใกล้ชิดของท่านบ้าง ทำให้นึกเห็นภาพชัดเจน โดยเน้นที่ “มักกะลีผล” ตามชื่อเรื่อง

จากการศึกษาชีวประวัติของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญธรรม ข้าพเจ้าได้ข้อสรุปว่า ประสพการณ์ในวัยเด็กของท่านมีผลต่อความสำเร็จในการเผยแผ่ธรรมในปัจจุบัน และที่สำคัญคือ การอบรมเลี้ยงดู ซึ่งทำให้เด็กชายที่ใคร ๆ ลงความเห็นว่า เป็นเด็กเกเร ได้กลายเป็นปวงนียบบุคคลที่มีผู้เคารพนับถือทั่วโลก เกี่ยวกับเรื่องเจ้าคุณลาววัลย์ เขียนไว้ในกุลสตรี ฉบับที่ ๒๕๒๗ ว่า

พอได้อ่านเรื่อง “มักกะลีผล” รู้สึกประทับใจ- หลานมาก เพราะถ่ายทอดชีวิตคนชนบทสมัยโบราณที่เด็กมักถูกลี้น้ำให้ใกล้ชีวิตปู่ย่าตายาย ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรม ประเพณี ความคิดอ่านที่ละเมียดละไม เด็กเหล่านี้เติบโตมาพร้อมด้วยคุณธรรม จริยธรรมที่เด็กในสมัยปัจจุบันมักมองข้ามไป เนื่องจากการเลี้ยงดูที่เด็กมักอยู่กับคนรับใช้ หรือถูกทอดทิ้งให้อยู่กับเครื่องเล่นต่าง ๆ ที่มีมากมายในปัจจุบัน เด็กเหล่านี้จึงเติบโตมาพร้อมกับปัญหาในสังคม

ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับคุณลาวัลย์ เป็นอย่างยิ่ง และรู้สึกห่วงอนาคตของเด็กไทยในปัจจุบันที่ถูกผู้ใหญ่
ละเลยทอดทิ้ง จะมีท่านผู้ใดคิดบ้างไหมว่าขณะที่ท่าน ส.ส.กำลังถกเถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่ในสภา
ท่านผู้ใหญ่ของบ้านเมืองกำลังคร่ำเคร่งกับการติกออล์ฟ แต่เยาวชนของชาติกำลังประสบปัญหาอย่างหนัก
เด็กชายติดยา ติดผงขาว เด็กหญิงถูกพ่อแม่ขายให้เป็นโสเภณี และทั้งเด็กชายเด็กหญิงก็เสี่ยงพากับเผชิญกับ
โรคเอดส์ สารพันปัญหาที่พวกเขาต้องประสบ ใครบ้างจะลงมาแก้ไขปัญหาล่าช้า

ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญคุณในการแก้ปัญหาดังกล่าวที่ อบรมสั่งสอนด้านจริยธรรมแก่เด็ก
ที่มาเข้าอบรมปฏิบัติธรรมเพื่อกล่อมเกลาคิดใจให้อ่อนน้อมอ่อนโยน เมื่อพวกเขามีธรรมะอยู่ในใจแล้ว เขา
จะรู้จักช่วยตัวเองสอนตัวเอง และพาตัวเองออกจากสิ่งชั่วร้ายได้ แต่ก็น่าเสียดายที่ยังมีเด็กอีกเป็นจำนวนมาก
ไม่มีโอกาสได้มาเข้าปฏิบัติธรรม ด้วยว่าทางโรงเรียนไม่มีงบประมาณผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุน อะไร
ทำนองนี้

นอกจากอบรมสั่งสอนแล้ว ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อยังให้ทุนการศึกษาแก่เด็กที่ท่านเห็นว่ามีความที่จะ
เรียนต่อได้ เด็กชายผู้หนึ่ง(ซึ่งกำลังเริ่มติดเหล้าแห้งเพราะพ่อแม่ไม่เอาใจใส่) เกิดความซาบซึ้งถึงกับร้องไห้
พูดว่า “หลวงพ่อกำลังให้ผมมากเหลือเกิน พ่อผมแท้ ๆ ยังไม่เคยให้ผมอย่างนี้ พ่อเอาแต่กินเหล้า ไม่เคยมาดูแล
ผมเลย”

ในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อ ซึ่งจะมาถึงในวันที่ ๕ สิงหาคม ศกนี้ ข้าพเจ้า
ในนามของศิษย์รุ่นแรกขอถือโอกาสอันเป็นมงคลนี้กราบอัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัย จงปกป้องรักษาพระ
เดชพระคุณ พระราชสุทธินามมงคล ให้ท่านมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ และภัยอันตราย
ทั้งหลายขอท่านได้บำเพ็ญสมณกิจทั้งปวง ให้สำเร็จลุล่วงโดยเร็วพลันเทอญ

ขอกราบนมัสการ
ด้วยความเคารพอย่างสูง
สุจิตรา ธรรมรัตน์

พระภิกษุเคนมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน

ชู้งอ แซ่เอ็ง *

ในวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๓๖ หลวงเตี้ย พระมหาธรรมราชาวุฒิวร เจ้าคณะภาค ๓ วัดพระเชตุพน กรุงเทพมหานคร ได้นำพระภิกษุเคน (Dr.Ken Haller) ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน เพิ่งจะอุปสมบทที่วัดโพธิ์ มาฝากกับพระราชสุทธิญาณมงคล เพื่อเจริญพระกรรมฐาน

พระเคนได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตทางวิทยาศาสตร์ และได้ศึกษาปรัชญาทางพระพุทธศาสนา มา มากกว่า ๒๐ ปีแล้ว ได้เคยปรึกษาปัญหาทางปรัชญากับนักศึกษาชาวศรีลังกา มีความเห็นว่า นักศึกษาชาวศรีลังกาประสบความสำเร็จในการเรียน โดยการนำวิธีการแก้ปัญหามาใช้ จึงมีความสนใจอยากจะทำการศึกษาพระพุทธศาสนา

ที่อเมริกา หนังสือเกี่ยวกับพุทธศาสนาส่วนใหญ่เขียนโดยชาวตะวันตก และส่วนมากแปลมาจากภาษาไทย ซึ่งจะเน้นการปฏิบัติมากกว่าปรัชญา จึงเกิดความสนใจที่จะมาศึกษาพระพุทธศาสนาในประเทศไทย

หลวงพ่อก็ได้มอบหมายให้ดิฉันเป็นผู้สอน และสอบอารมณ์กรรมฐาน

ดิฉันสอนวิธีเดินจงกรม วิธีกำหนดขันธ์ และนั่งสมาธิ ได้อธิบายให้ท่านฟังว่า การที่เราต้องฝึกกำหนดขันธ์ ๕ ครั้งนั้น เพื่อต้องการที่จะดูตัวเอง และให้มีความรู้สึกตัวทั่วพร้อม

ท่านก็ปฏิบัติตาม และเวลาหลวงพ่อกเทศน์บนศาลา จะให้โอกาสดิฉันถ่ายทอดคำสอนของหลวงพ่อกำหนดขันธ์ ซึ่งท่านก็เข้าใจ

จากการสังเกตของดิฉัน ปรากฏว่าท่านมีความอดทนในการปฏิบัติ ทั้งเดิน ยืน และนั่ง เพราะท่านกำหนดปัจจุบันได้ ถ้ามีอาการปวดเมื่อยเกิดขึ้น ท่านก็กำหนดได้ ทำให้เกิดพลังที่จะมีความอดทนในการปฏิบัติต่อไป

เมื่อท่านลาสิกขาบทแล้วท่านบอกว่า จะใช้วิธีการกำหนดนี้ แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะ เป็นความนึกคิด หรืออารมณ์ที่น่ายินดีและไม่น่ายินดีก็ตาม จะกำหนดให้ทันปัจจุบัน ซึ่งเป็นผลทำให้มีสติสัมปชัญญะ เมื่อมีสติสัมปชัญญะดีแล้ว ปัญหาทุกอย่างจะแก้ไขได้เอง

* ผู้ช่วยสอบกรรมฐาน ชาวสิงคโปร์

พระราชสุทธิญาณมงคล กัปปการอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนา

รศ.วิชัย สุทธิธรรมาภรณ์*

พระราชสุทธิญาณมงคล ได้สนใจในการอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก ตั้งแต่ยังดำรงตำแหน่งพระครูภาวนาวิสุทธิ ซึ่งในขณะนั้นข้าพเจ้าได้เริ่มอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาแล้ว โดยที่ครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาได้ปรารภกับข้าพเจ้าว่า วิชาอื่น ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือภาษาอังกฤษ ได้มีผู้จัดอบรมให้ครูเสมอ แต่วิชาพระพุทธศาสนา ในตอนนั้นเรียกว่า วิชาศีลธรรม ไม่มีใครอบรมให้เลย

ข้าพเจ้าเป็นกรรมการเผยแผ่ของยุวพุทธิกสมาคมลพบุรีอยู่ในขณะนั้น จึงได้จัดอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาในสามของยุวพุทธิกสมาคมลพบุรี ในเขตรับผิดชอบของวิทยาลัยครูเทพสตรี๓ จังหวัด กิ่งจังหวัดลพบุรี สิงห์บุรี และสระบุรี พระครูภาวนาวิสุทธิได้เป็นวิทยากรบรรยายเรื่อง ประโยชน์ของการฝึกสมาธิได้จัดอบรมในเขตรับผิดชอบถึงจำนวน๓๔ รุ่น ๆ ละ ๒๐๐ คน และพระครูภาวนาวิสุทธิได้อุปถัมภ์การอบรมครูในอำเภอ พรหมบุรีทั้งหมดในปี ๒๕๒๓

การอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนา ได้รับความสนใจจากบรรดาครูทั้งหลาย งานการอบรมจึงได้ขยายไปในจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนประถมศึกษาไปแล้ว จำนวน๕๔ จังหวัด ขณะนี้ข้าพเจ้าเกษียณอายุราชการแล้ว ก็ได้จัดอบรมในนามของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ และได้เน้นการอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการที่ได้ปรับปรุงใหม่

พระเดชพระคุณ พระราชสุทธิญาณมงคลก็ยังสนใจการอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาอยู่แต่ไม่สามารถจะเดินทางไปเป็นวิทยากร เพราะภารกิจการสอนวิปัสสนาแก่ประชาชนของวัดอัมพวันแก่ประชาชนของวัดอัมพวันมีมาก จึงได้ให้ทุนสนับสนุนการอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาแทน รุ่นละ ๑๕,๐๐๐ บาท ซึ่งข้าพเจ้าได้จัดอบรมในนามของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯในความอุปถัมภ์ของพระราชสุทธิญาณมงคล และได้อบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนาชั้นประถมศึกษาปีที่๑,๒ ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๒๑ ปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓ ดังนี้

รุ่นที่ ๑

วันที่ ๑๔-๑๖ ธันวาคม ๒๕๓๕

ณ หอประชุมวัดโคกคีรี อเมือง จ.พิจิตร ๑๒๐ คน

รุ่นที่ ๒

วันที่ ๑๑-๑๓ มกราคม ๒๕๖๖

ณ หอประชุมวัดโคกศิรี อเมือง จ.พัทลุง ๑๑๘ คน

รุ่นที่ ๓

วันที่ ๒๕-๒๗ มกราคม ๒๕๖๖

ณ หอประชุมวัดโคกศิรี อเมือง จ.พัทลุง ๑๐๐ คน

รุ่นที่ ๔

วันที่ ๘-๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

ณ หอประชุมวัดโคกศิรี อเมือง จ.พัทลุง ๑๒๒ คน

พระเดชพระคุณ พระราชสุทธินุญจนมงคล ยังปรารถนาจะให้การสนับสนุนอบรมครูสอนวิชา
พระพุทธศาสนา ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓,๔ ต่อไป

หลักสูตรวิชาพระพุทธศาสนา พ.ศ. ๒๕๒๑ ปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓ เป็นหลักสูตรที่มีเนื้อหาดีมาก
และเหมาะสมที่จะปลูกฝังคุณธรรมพื้นฐานทางพระพุทธศาสนาแก่เยาวชนของชาติเป็นอย่างยิ่ง และเน้น
การสอนภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี ซึ่งได้เพิ่มเวลาสอนจากสัปดาห์ละ ๕ ชั่วโมง เป็นสัปดาห์ละ ๒
ชั่วโมง

เพื่อการอบรมครูสอนวิชาพระพุทธศาสนามีผลมากขึ้น ข้าพเจ้าจึงได้จัดทำหนังสือประกอบการ
สอน ชื่อว่า **วิธีสอนวิชาพระพุทธศาสนา** ชั้น ประถมปีที่ ๑,๒,๓ และ ๔ ชั้นละ ๑ เล่ม ได้จัดพิมพ์เรียบร้อยแล้ว
แล้ว ครูที่เข้ารับการอบรมจะมีหนังสือนี้ ประกอบการสอนทุกคน หนังสือที่ ๕ เล่มนี้ มีจำหน่ายที่ **ศึกษา
ภัณฑ์พาณิชย์ ถนนราชดำเนินกลาง ยิวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ กรุงเทพมหานคร และที่วัดอัมพ
วัน**

งานเผยแผ่พระพุทธศาสนาจะได้ผลดีมากขึ้น ถ้าเยาวชนของชาติได้ศึกษาพระพุทธศาสนาตาม
หลักสูตรที่ได้ปรับปรุงใหม่อย่างทั่วถึง และงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่ได้เจริญรุ่งเรืองมาถึงทุกวันนี้
เพราะพระเถระทั้งหลายได้เอาใจใส่และสนับสนุนดังที่พระราชสุทธินุญจนมงคลได้ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันนี้

ข้อคิด-ควรคำนึง

เมื่อวัดดี	ศรีสงฆ์	ธำรงศาสน์
ประชาราษฎร์	เลื่อมใส	ได้สรรเสริญ
พระสงฆ์ดี	ศรัทธาสน์	ราษฎรจำเวิญ
เหมือนชวนเชิญ	ให้ชื่นชม	นิยมกัน

ธรรมสาธก

* กรรมการเผยแพร่ ยูวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย

การปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันของโรงเรียนสงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี

นลินี ไกรคุณาศัย *

โรงเรียนสงวนหญิงจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นโรงเรียนที่ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี.พ. ๒๔๗๒ นับเป็นโรงเรียนสตรีที่มีการสะสมความดีมานับได้ ๖๔ ปี นักเรียนรุ่นต่าง ๆ ประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นผู้มีความดีในสังคมปัจจุบันมากมาย อาทิ คุณหญิงแจ่มใส ศิลปอาชา คุณหญิงสุมล สุชีวะ คุณหญิงอารักษ์ เวชปาน คุณกานดา กลิ่นพงษา ศ.นิภา นิธิยานันต์ คุณรัตนมณี สิทธิประศาสตร์ แพทย์หญิงสกวรัตน์ คุณาวีสุต เป็นต้น ศิษย์ปัจจุบัน ที่ประพฤติปฏิบัติชอบก็มาก แต่เหตุการณ์ของสังคมมีสภาพเปลี่ยนแปลงรวดเร็วและเบี่ยงเบนจากวัฒนธรรมไทยไปมาก การสอนของครูอาจารย์ในปัจจุบันนี้ก็เร่งสอนวิชาการเพื่อสนองตอบการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ จึงทำให้การอบรมคุณธรรมจริยธรรมต่าง ๆ ลดน้อยลง

โรงเรียนตระหนักถึงความสำคัญของคุณธรรมจริยธรรมอันดีงามว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการหล่อเลี้ยงจิตใจนักเรียน ให้ทำความดี ประพฤติปฏิบัติชอบ จึงได้จัดทำแผนงานเพื่อพัฒนาคุณธรรม ประการคือ มารยาทไทย ความซื่อสัตย์ การรักษาวาจ การตรงต่อเวลา และรักษาความสะอาดและการพัฒนาจิตใจ โดยได้จัดกิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมที่ ๕ นี้ ในโครงการพัฒนาคุณภาพนักเรียน

กิจกรรมที่โรงเรียนเน้นเป็นกิจกรรมหลัก ของโครงการคือกิจกรรมพัฒนาจิต และกำหนดให้นักเรียนทุกระดับชั้น ได้ผ่านการพัฒนาจิตเพื่อบริหารจัดการให้เป็นผู้ปฏิบัติดีและถูกทาง โดยนักเรียนปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน

* ผู้อำนวยการโรงเรียนสงวนหญิง จ.สุพรรณบุรี

รายงานผลการอบรมนักเรียน โรงเรียนสหวิทย์พัฒนิกการ

ไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย

นมัสการ พระคุณเจ้าพระราชสุทธินุญามมงคล ที่เคารพอย่างสูง

การบริหารสถานศึกษา รู้ลึกเป็นภาระที่หนักมาก เพราะการที่ทางราชการและบิดามารดาของนักเรียนมีศรัทธาให้อบรม-สั่ง-สอน บุตร-ธิดานั้น เป็นศรัทธาที่กระผมคิดว่าเป็นเกียรติสูงมาก การสร้างคนเป็นเรื่องที่น้อยคนนักที่จะมีโอกาส จากศรัทธาที่ได้รับทำให้เกิดความมุ่งมั่นที่จะอบรมสั่งสอน ให้นักเรียนทุกคนมีวินัยในตัวเองเป็นสำคัญ จึงได้มุ่งเน้นการอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีระเบียบวินัยตลอดมา

ในสภาพแวดล้อมของสังคม ความเจริญทางวัตถุ การลอกเลียนแบบต่างชาติ และสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน ทำให้สภาพจิตใจของคนเปลี่ยนไป ความสงบเรียบร้อยหมดไป มีแต่การจกจกโอกาสเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ ไม่มีการคำนึงถึงความทุกข์ความเดือดร้อนของคนอื่น ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไม่มี

ที่ทราบเรียนข้างต้นกระผมคิดว่า เราแก้สภาพแวดล้อมภายนอกและคนอื่นไม่ได้ แต่ก็เป็นห่วงกังวลนักเรียน จึงมีความคิดควรแก้ไขที่ตัวนักเรียน โดยกรวให้นักเรียนช่วยตัวเองให้ได้ในสังคมวันข้างหน้า จึงได้คิดให้มีการอบรมพัฒนาจิตใจของนักเรียนให้ประพฤติปฏิบัติตนอย่างมีสติในทุกเรื่องทุกด้าน ทั้งนี้เพื่อเป็นเกราะป้องกันตัวเองให้ปลอดภัยจากสภาพสังคมในอนาคต เพราะแก้ไขคนอื่นหรือสังคมส่วนรวมไม่ได้ก็ต้องแก้ไขที่ตัวเอง เมื่อทุกคนแก้ไขตัวเองโดยกระทำความดี ใดๆ อย่างมีสติ ความปลอดภัยตัวเองจะเกิดขึ้นและจะขยายตัวออกไปมากขึ้น

กระผมเห็นว่าการอบรมพัฒนาจิตใจที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี **พระคุณเจ้าพระราชสุทธินุญามมงคล** ดีมีประโยชน์ จึงนำนักเรียนและครูมาเข้ารับการอบรม ได้รับการอบรมอย่างดี แม้จะเพียงเวลา ๕ วัน ผลที่ได้รับมากมายสมใจที่คิดและมุ่งหวังเพราะเป็นการอบรมที่มุ่งให้นักเรียนมีสติในการกระทำการปฏิบัติตนตลอดเวลา นำไปใช้กับการดำเนินชีวิตประจำวันได้ตลอดชีวิต และหากแต่ละคนได้ปฏิบัติธรรมเสริมให้มากยิ่งขึ้นก็จะได้ผลมากทวยิ่ง ๆ ขึ้นไป

จากการไปอบรมกลับมาและได้ติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้ารับการอบรมมา**การประพฤติปฏิบัติตัวดีขึ้นมาก มีสัมมาคารวะ ลดพฤติกรรมก้าวร้าวลงมาก** ผิดกับนักเรียนก่อนไปอบรม และนักเรียนในชั้นเดียวกันแต่ไม่ได้สมัครใจไปอบรม นักเรียนที่ไปอบรมพัฒนาจิตใจเป็นนักเรียนที่โชคดีที่แนวคิดปฏิบัติตัวให้มีสติอยู่เสมอในการอยู่ในสังคมต่อไป

กระผมในฐานะผู้บริหารสถานศึกษา รู้สึกอึ้งเอิบใจ ปลื้มใจ ที่ได้มีโอกาสนำนักเรียนมาอบรมที่วัด
อัมพวัน และได้รับความเมตตากรุณาจากพระคุณเจ้าพระราชสุทธิญาณมงคลอย่างมาก กระผมขอตอบ
นมัสการขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ด้วย อีกทั้งพระคุณเจ้าพระราชสุทธิญาณมงคลยังมีพระคุณกับกระผมเป็น
อย่างมากที่ท่านได้ให้โอกาสกระผมได้ประกอบกรรมดีต่อนักเรียนและครู บุญบารมีของท่านให้ความ
ร่วมเย็นกับพวกเราทั้งกาย ใจ และปัญญา เปรียบเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทรที่ให้ความร่มเย็นแก่ผู้เดินทางไกลได้
พักอาศัย

กระผมขอกราบขอบพระคุณคณะผู้ให้การอบรม ประกอบด้วย พท.วิง รอดเฉย คุณนายวรรณมา
คารามาศ นายพิมพ์ เอี่ยมละออ นายปุ่น เชยโหม และผู้ให้บริการทางด้านอาหาร สถานที่ ทุกท่าน ขอบุญ
บารมีที่ท่านได้ให้อาหาร กาย ใจ และปัญญา กับครูและนักเรียน ขอท่านได้มีความสุขความเจริญ มีอายุยืน
ประกอบความดีต่อไป

นมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง

(นายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย)
ผู้รับใบอนุญาต โรงเรียนสหวิทย์
โรงเรียนสหวิทย์พัฒนวิชาการ
อ.เมืองสุพรรณบุรี จ.สุพรรณบุรี

ผู้ว่าเข้าวัด

ร.ต.อุทัย ใจหงษ์*

ก่อนผมจะเดินทางมารับตำแหน่งที่จังหวัดสิงห์บุรี ผมได้ทราบที่จังหวัดนี้ มีพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงเป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไปอยู่หลายท่าน เมื่อเดินทางมาแล้วในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๓๕ ก็มีผู้รู้จักคุ้นเคยถามอีกว่าไปนมัสการพระคุณเจ้ารูปนี้รูปนี้ หรือยัง ในจำนวนพระอาจารย์ที่มีผู้กล่าวถึงด้วยความเคารพท่านหนึ่ง ก็คือ พระราชสุทฺธิญาณมงคล หรือหลวงพ่ोजรัญแห่งวัดอัมพวัน

ผมได้ไปนมัสการท่านในวันที่ท่านทำบุญที่ศาลาใหญ่ มีผู้คนไปนมัสการจำนวนมากจนล้นศาลา เมื่อผมกลับจากวัดอัมพวัน ก็เกิดความศรัทธาเลื่อมใสและสนใจศึกษาวัตรปฏิบัติของท่านว่าเพราะเหตุใดจึงมีพุทธบริษัทน้อมใจมาบำเพ็ญบุญกันมากมายหลายจังหวัดแทบทั่วประเทศเช่นนี้

เรื่องหนึ่งที่ผมได้ทราบคือ การอบรมสั่งสอนและแนะนำให้คนพื้นทุกข์ คนเป็นจำนวนมากมาหลายหมื่นคนมาฝึกเจริญสติปัญญา ผู้ที่มีปัญหาหรือมีความทุกข์ เมื่อได้พบท่านก็ได้รับคำแนะนำชี้แจงแนะทาง ทำให้จิตใจแจ่มใสคลายทุกข์ เกิดความหวังในการสร้างชีวิตใหม่ได้ นอกจากนี้ ผมได้ทราบว่า จังหวัดสิงห์บุรีเคยมีโครงการทศพิธราชธรรม โดยผู้ว่าราชการจังหวัดท่านที่แล้วได้เชิญชวนให้ข้าราชการรวมทั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้านเข้าปฏิบัติธรรมเป็นรุ่นๆ ข้าราชการจากจังหวัดอื่น เช่น ปราชญ์บุรีก็ได้เข้ามารับการอบรมฝึกเจริญสติปัญญาเช่นเดียวกัน

ผมขอให้ศึกษาธิการจังหวัดปรับปรุงโครงการทศพิธราชธรรม และนมัสการพระคุณท่าน ขอเข้าปฏิบัติธรรมเป็นโครงการพิเศษ ซึ่งท่านก็ได้กรุณาอนุญาตให้เข้ารับการอบรมได้ในช่วงวันที่ ๒๕-๒๘ มีนาคม ๒๕๓๖ เมื่อมีกำหนดแน่นอนเช่นนี้แล้ว หน้าที่ผมก็คือ เชิญชวนสหธรรมิกมารวมปฏิบัติธรรม ซึ่งผมกำหนดไว้ในใจว่าควรจะเป็น ๘๐-๑๐๐ คน คงจะไม่มากหรือน้อยจนเกินไป

หลังจากได้เชิญชวนเพื่อนข้าราชการและภาคเอกชนทั้งทางหนังสือ การประชุม และด้วยวาจา ก็มีผู้สนใจร่วมโครงการนี้ รวม ๘๕ คน ที่เป็นข้าราชการก็มีผม รองผู้ว่าราชการจังหวัดศึกษาธิการจังหวัด หัวหน้าส่วนราชการหลายคน นายอำเภอ ๕ อำเภอ ครูอาจารย์ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ข้าราชการ แพทย์ โดยเฉพาะผู้อำนวยการโรงพยาบาลอินทร์บุรี นำแพทย์ พยาบาล เข้าร่วมโครงการหลายคน กำนัน ผู้ใหญ่บ้านก็มี ก็เป็นอันว่าพร้อมแล้วสำหรับตัวบุคคลที่จะเข้ารับการอบรมตามโครงการทศพิธราชธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

เช้าวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๖ มีพรรคพวกไปขึ้นรถที่จวนผู้ว่าฯ หลายคน ผมก็หอบเสื้อผ้าหอบหมอน และกระเป๋าเสื้อผ้าเครื่องใช้ขึ้นรถไปพร้อมกัน ถึงวัดอัมพวัน พบพรรคพวกไปลงทะเลเบียนกันพร้อมหน้า แต่ละคนหน้าตาอึมเอบที่จะได้เข้าร่วมปฏิบัติธรรมในครั้งนี้ พอครบถ้วนพร้อมเพียงตามเวลา อันสมควร ท่านอาจารย์ พท.วิง รอดเฉย ก็มอบอาจารย์บรรณา ดารามาศ นำคณะแยกย้ายนำไปเข้าที่พัก ซึ่ง

จัดแยกสำหรับชายและหญิง ผมพักที่อาคารธรรมญูชั้นที่๒ ร่วมกับรองฯ ยงยุทธ ทะโกพร นายอำเภอท่าช้าง กับ รพช.จังหวัด ปูเสื่อวางหมอน ผ้าห่ม และกระเป๋าของใช้ประจำที่อยู่เรียงเคียงกันเรียบร้อยก็กลับมาขึ้นศาลา เริ่มรายการปฏิบัติธรรมตามตารางฝึกอบรมต่อไป

ผมคงจะไม่ต้องเขียนบรรยายว่า วันไหน เวลาไหน ปฏิบัติอย่างไร ได้ความรู้อะไร แต่ใคร่เรียนโดยสรุปว่า ระยะเวลา ๔ วัน๓ คืน ที่เราได้พำนักพักพิงในวัดอัมพวัน ได้รับการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม ศาสนพิธี ความรู้ทางพุทธศาสนา การฝึกจิตให้สำรวมระวัง จากพระคุณเจ้าพระราชสุทธิญาณมงคล อาจารย์ พ.ท.วิง รอดเคย อาจารย์วรรณณา และอดีตท่านรองผู้ว่าฯ ไชยรัตน์ ดารามาต สมุห์พิมพ์เอี่ยมละออ เราได้รับสิ่งที่ดีมากกว่าที่เราคิดเราหวัง การสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น ทำให้เราซาบซึ้งเพราะมีค่าแปลที่ไพเราะ เรียบง่ายและมีความพร้อมเพรียงเป็นอย่างดี การรับประทานอาหารเช้าและอาหารกลางวันที่เป็นระเบียบ มีการแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลให้ผู้มีพระคุณ เมื่อรับประทานเสร็จก็ช่วยกันเก็บถ้วยชาม แก้วน้ำเข้าที่ การนอนที่ค่อนข้างดี และต้องตื่นเช้าตั้งแต่๔.๐๐ น. บางคนและคงจะหลายคนไม่มีใครได้ทำ แต่ก็สามารถทำได้ปฏิบัติได้ ผมคงจะเขียนถึงเรื่องต่างๆ เหล่านี้ไม่ครบถ้วน แต่คิดว่าน่าจะมีคนช่วยผมเขียนบรรยายให้ครบถ้วนในโอกาสต่อไป

สิ่งที่ผมต้องขอเขียนถึงด้วยความชื่นชมก็คือ ความวิริยะ อุตสาหะ และความรู้ความสามารถของพระคุณเจ้าพระราชสุทธิญาณมงคล ภารกิจของท่านมีตลอดเวลาแทบจะไม่ได้พักผ่อน ผู้คนที่ศรัทธาเลื่อมใสไปรพบท่านจำนวนมากมาย ซึ่งท่านก็ได้แผ่เมตตาให้พบและให้ความช่วยเหลือได้สมหวังตั้งใจทุกคน ผมเคยกราบเรียนท่าน ขอให้ห้วงโยสุขภาพมีเวลาพักผ่อนบ้างตามสมควรแต่ท่านบอกว่า ท่านยังทำงานไหว คิดพจน์ของท่าน คือ กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำงานมาก ผมยังจดจำนำมาบอกเล่าแก่ข้าราชการของผม ซึ่งบางคนหรือหลายคนถือคติตรงกันข้ามกับท่านอย่างสิ้นเชิง

ความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในบริเวณวัดการจัดการจัดการหรือการบริหารที่สามารถให้ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา อยู่ร่วมปฏิบัติธรรมได้ครั้งละเป็นพันคน กินอยู่และพักผ่อนในบริเวณวัดโดยไม่มีปัญหาหรือข้อขัดข้องใดๆ เป็นตัวอย่างที่นักบริหารควรศึกษา ผมเดินไปดูในครัวซึ่งเป็นที่ประกอบเลี้ยงอาหาร พื้นโรงครัว หม้อข้าว เตาไฟ กระทะ ถ้วยชาม เสาอดสะอ้านไม่มีที่ติ

ผมและสหายนธรรมร่วมรุ่น ซึ่งพระคุณเจ้า กรุณาตั้งชื่อรุ่นของเราว่า รุ่นยอดขุนพล ต่างมีความประทับใจในการมาร่วมปฏิบัติธรรมตามโครงการทศพิธราชธรรมครั้งนี้ ผมคิดว่าท่านเรามีโอกาสเข้าวัดฟังธรรมบ้างเมื่อมีโอกาส จะเป็นการชะล้างกิเลสที่หมักหมมอยู่ให้เบาบางลงโลกจะนำอยู่ขึ้น เมื่อคนเรามีใจใฝ่ธรรม ไม่คิดเอาโรคเอาเปรียบซึ่งกันและกัน เราจะไม่มีลืมนวันเวลาที่วัดอัมพวัน และความเมตตาของพระเจ้าราชสุทธิญาณมงคล และคณะวิทยากรที่ให้ความรู้แก่พวกเราในครั้งนี้

ขอพระองค์เจ้า จงเจริญในธรรมเป็นหลักชัยให้พระพุทธศาสนา และมีพละนามัยสมบูรณ์ เพื่อเผยแผ่ธรรมะของพระพุทธเจ้าให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป

* ผู้ว่าราชการจังหวัด สิงห์บุรี

โครงการธนาคารน้ำ

พ.ท.ประสาธน์ กองธรรม *

“ธนาคารน้ำ” เป็นคำที่พระคุณเจ้าพระราชสุทธินุญามมงคล หรือที่เราเหล่าพุทธศาสนิกชนที่เลื่อมใสรู้ และเรียกขานกันว่าหลวงพ่ोजรัญ เอ่ยด้วยความภาคภูมิใจ และเป็นสุขใจเอามากๆ เมื่อได้รับฟังคำนำมัสการบอกเล่าจากศิษย์เอกของท่านผู้หนึ่ง คือพลตรีสมศักดิ์ แสงจันทร์เลิศ ผู้บัญชาการกองพลรบพิเศษที่ ๑ ค่ายเอราวัณ จังหวัดฉะบุรีว่า ขณะนี้ กองพลรบพิเศษที่ 1 หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษได้จัดตั้งธนาคารน้ำกองทัพบก ขึ้น ซึ่งหลวงพ่อบอกเป็นโครงการที่แปลกดี และคิดว่าจะเป็นโครงการที่มีประโยชน์ต่อสังคมมาก ขอให้ผู้ริเริ่มได้ดำเนินการให้เป็นรูปธรรม และดำเนินการบำเพ็ญกุศลสาธารณประโยชน์อย่างจริงจัง หลวงพ่อยินดีให้การสนับสนุนเต็มที่

ที่มา โครงการธนาคารน้ำ “กองทุนสุทธินุญามมงคล”

เริ่มด้วย คือ พลตรีสมศักดิ์ แสงจันทร์เลิศ ผู้บัญชาการกองพลรบพิเศษที่ ๑ หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ ได้ปรารถนาถึงการปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากกองทัพ ส่วนใหญ่จะปฏิบัติอยู่ในพื้นที่ทุรกันดาร และเต็มไปด้วยภัยอันตรายนานัปการ ที่ฝ่าฟันผ่านพ้นอุปสรรคมาได้ นับเป็นบุญกุศลที่ได้กระทำไว้แต่หนหลัง สิ่งที่น่าสนใจไม่ลืมหืมก็คือ“น้ำ” ซึ่งหมายถึง น้ำที่ใช้บริโภค และน้ำใจ ที่เสียสละอันสูงส่งของผู้คนที่มีความดีต่อกันและกัน จึงมีความตั้งใจอยู่เสมอว่า ถ้าพอมิบุญวาสนาและโอกาสพอที่จะดำเนินการได้ ก็จะจัดทำโครงการเกี่ยวกับน้ำ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อแผ่นดิน และประชาชนอย่างกว้างขวางสืบไป

เมื่อถึงวโรกาสอภิถั กษิตสมัยอันเป็นอุดมมงคลที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงพระชนมายุครบ ๖๐ พรรษา ปวงพสกนิกรไทยต่างน้อมเกล้าฯ ถวายความจงรักภักดี ด้วยการบำเพ็ญกุศลถวายต่อพระองค์ พลตรีสมศักดิ์ แสงจันทร์เลิศ ผู้บัญชาการกองพลรบพิเศษที่ ๑ ได้รับอนุมัติให้เป็นผู้แทนกองทัพบกอุปสมบทเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลเป็นพิเศษในวโรกาสอันเป็นอุดมมงคลนี้ด้วย และได้เข้าเป็นศิษย์อุปสมบทในสำนักวัดอัมพวัน โดยพระภาวนาวิสุทธิคุณ (หลวงพ่ोजรัญ) เป็นพระอุปัชฌาย์ ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในการปฏิบัติของหลวงพ่อ

หลวงพ่อบอกได้ให้ความเมตตาแนะนำเทศนาอบรมสั่งสอนข้าราชการและครอบครัวของกองพลรบพิเศษที่ ๑ ให้ประพฤติปฏิบัติชอบตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาโดยตลอด ถึงสำคัญที่สุดคือคำสอนนั้นดำเนินตามมรรคของพระบรมศาสดาอย่างแท้จริง คือ สอนมุ่งให้ปฏิบัติพัฒนาชีวิตให้เจริญรุ่งเรืองด้วยตัวของตนเอง(อตฺตา หิ อตฺตเต โน นาโต) เป็นเบื้องต้น และการพัฒนาจิตใจให้สำเร็จใน

คุณธรรมเบื้องสูงในอันคับต่อไป คือให้ละวันอบายมุข โดยประการที่ปวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอบายมุขที่ หลวงพ่อท่านให้รังเกียจที่สุด คือ ความเกียจคร้าน เพราะความเกียจคร้านตัดรอนความดีทั้งหมด ใน โอกาสที่ได้เป็นพระภิกษุภายใต้การอบรมสั่งสอนของหลวงพ่อ ก็พยายามจดจำหลักธรรมที่ติงามทั้งถือถือตลอดชีวิตข้าราชการ และครอบครัวที่หลวงพ่อได้เมตตาอบรมสั่งสอนในเวลาอันจำกัด และได้นำมา ประยุกต์ใช้ในภายหลัง เช่น นำมาใช้ในโครงการพัฒนาอาชีพ เป็นต้น

จนถึงเทศกาลปีใหม่ปี ๒๕๓๖ ผู้บัญชาการ ท่านได้ปรารภถึงภัยที่คุกคามประชาชนคนไทย ซึ่ง รัฐบาลกำลังวิตกกังวลอยู่อย่างมากคือภัยแล้ง รัฐบาลได้กำหนดแผนงานแก้ปัญหา โดยให้ส่วนราชการ และองค์กรที่เกี่ยวข้องร่วมมือร่วมใจจัดภัยแล้ง

กระทรวงกลาโหม ซึ่งเป็นองค์กรหนึ่งของรัฐบาล ได้มีแผนเตรียมการสนับสนุนนโยบายของ รัฐบาล ในการจัดภัยแล้งนี้ด้วย กองพลรบพิเศษที่ ๑ หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพบก ซึ่งจะต้องสนับสนุนกระทรวงกลาโหม จึงริเริ่มจัดตั้ง “โครงการธนาคารน้ำกองทัพบก” ขึ้น

ในโอกาสที่หลวงพ่อได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชสุทธินุญตามมงคล และได้รับปริญญา ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ ข้าราชการและครอบครัว กองพลรบพิเศษที่ ๑ ได้ร่วมใจกันจัดพิธีแสดงมุทิตาสักการะและขอรับฟังธรรมจากหลวงพ่อในวันวัน ี่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ณ กองพลรบพิเศษที่ ๑

ก่อนจะเริ่มพิธี หลวงพ่อได้เยี่ยมชมโครงการต่างๆ ที่หลวงพ่อให้ความอุปถัมภ์ ผู้บัญชาการกองพล รบพิเศษที่ ๑ ได้ถวายข้อมูลที่นำรู้และน่าสนใจแก่หลวงพ่อ และมีรายการโครงการธนาคารน้ำ รวมอยู่ด้วย ซึ่งเป็นโครงการที่ประทับใจหลวงพ่อมาก เพราะเรื่องนี้ นี้หลวงพ่อเคยบรรยาย และบอกเล่าแก่ประชาชน ทั่วไปอยู่เสมอๆ ว่ามีความสำคัญต่อชีวิตและหายากขึ้นตามลำดับ ถ้าประชาชนไม่ช่วยกันรักษาแหล่งน้ำ ไว้ให้ดี ผลที่ตามมาคือจะทำให้ น้ำมีราคาแพงยิ่งกว่าน้ำมัน หลวงพ่อจึงมีความชื่นชมและยินดีสนับสนุน อย่างเต็มที่

เพื่อเป็นสิริมงคลแก่โครงการฯ หลวงพ่อได้มอบพระราชทินนามตามสมณศักดิ์ที่รับพระราชทาน มาสำหรับเป็นชื่อกองทุนธนาคารน้ำว่า “กองทุนสุทธินุญตามมงคล” พร้อมมอบทุนเริ่มต้นจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท สร้างความปลาบปลื้มใจแก่ข้าราชการและครอบครัวของกองพลรบพิเศษที่ ๑ โดยทั่วหน้า และหลวง พ่อได้มอบทุนเพิ่มเติมอีกตามลำดับ คือ

๒๐ มีนาคม ๒๕๓๖ ในโอกาสที่หลวงพ่อได้รับปริญญาครุศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จากสถาบันราช ภัฏเทพสตรี หลวงพ่อได้มอบทุนธนาคารน้ำ จำนวน ๒๔,๐๐๐ บาท

๑๕ เมษายน ๒๕๖๖ ในโอกาสที่ศิษยานุศิษย์ประกอบพิธีวันกตัญญูและรดน้ำขอพรจากหลวงพ่อ หลวงพ่อได้กรุณาบริจาคกองทุนธารน้ำ และได้เชิญชวนศิษยานุศิษย์ร่วมบริจาคด้วยจำนวน๕๘,๑๖๔ บาท

๒๘ เมษายน ๒๕๖๖ หลวงพ่อรับบริจาคจากสาธุชนทั่วไปจำนวน๕,๖๖๕ บาท รวมเป็นกองทุน ที่หลวงพ่อมอบให้แล้ว จำนวน๑๐๖,๘๕๕ บาท นี้คือความเมตตาปราณีของหลวงพ่อบางส่วนที่ แสดงออกในทางโลกัตถจริยา ทั้งเป็นเนื่อานุญตามความหมายของคำว่าพระสงฆ์อย่างแท้จริงสมดังคำพระ ราชนิพนธ์ของ ร.๖ ที่ว่า “อันความกรุณาปราณี จะมีใครบังคับก็หาไม่ หลังมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ จาก ฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน”

เพื่อเตรียมแหล่งน้ำ พร้อมอุปกรณ์ และเจ้าหน้าที่บริการน้ำสำหรับบริโภค อุปโภค หรือเพื่อการ เกษตรกรรมในยามปกติ และเมื่อเผชิญภัยแล้ง

เพื่อพัฒนาขีดความสามารถดำเนินการสู่โครงการธารน้ำ กองทัพบก โดยหน่วยบัญชาการ สงครามพิเศษสนับสนุนแผนการจัดภัยแล้งในพื้นที่จังหวัดลพบุรี หรือพื้นที่จังหวัดใกล้เคียง ตามระดับขีด ความสามารถที่พัฒนาขึ้น

เพื่อโครงการฝึกวิชาชีพ การทำน้ำดื่มบริสุทธิ์ ของชุมชนสวัสดิการกองทัพบก หน่วยบัญชาการ สงครามพิเศษนั้น นอกจากจะเป็นการสร้างงาน เสริมรายได้ให้กับข้าราชการและครอบครัว รวมทั้ง ประชาชนในพื้นที่ใกล้เคียงแล้ว ยังจะช่วยให้ข้าราชการและครอบครัว รวมทั้งประชาชนทั่วไปได้ใช้บริการ สามารถบริโภคน้ำดื่มในราคาประหยัดอีกด้วย

ระยะเวลาในการดำเนินงาน

ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์๒๕๖๖

การดำเนินงาน ประกอบด้วย

การจัดเตรียมแหล่งน้ำ

- ดำเนินการขุดเจาะบ่อบาดาลจำนวน๕ จุด แต่ละจุดสามารถผลิตน้ำได้ประมาณ๓๐ – ๕๐ ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง
- ดำเนินการขุดสระน้ำ จัดทำแหล่งน้ำขนาดเล็ก จำนวน๒ สระ เนื้อที่ประมาณ ๑๓ ไร่ สามารถ กักเก็บน้ำได้ประมาณ๒๐,๐๐๐ – ๔๐,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตร

ตามโครงการฝึกวิชาชีพสามารถสร้างโอ่งเก็บน้ำ ขนาดความจุ๑,๐๐๐ ลิตร ในราคาประหยัด ประมาณใบละ ๕๐๐ บาท สำหรับครอบครัวชุมชนในพื้นที่ทุรกันดาร

ได้รับการสนับสนุนจากบริษัทปูนซีเมนต์ไทย จำกัด ในการใช้วัสดุก่อสร้างในเครือของบริษัท เช่น กระเบื้องโกลีง จัดสร้างบ่อพักน้ำ อเนกประสงค์ ขนาดบรรจุ๒๒,๐๐๐ ลิตร ในราคาประมาณบ่อละ ๑๐,๐๐๐ บาท เหมาะสำหรับการสร้างที่กักเก็บน้ำขนาดเล็กสำหรับครอบครัว หรือในชุมชนชุมชนหมู่บ้าน

ใช้ได้ทั้งน้ำอุปโภค บริโภค และน้ำใช้ในการเกษตรกรรม เช่น การปลูกพืช หรือเลี้ยงสัตว์ และอื่นๆ ตามความเหมาะสม

การบริการน้ำเคลื่อนที่

จัดเตรียมการบรรจุน้ำ ขนาดความจุ ๒,๐๐๐ ลิตร และขนาดความจุ ๔,๐๐๐ ลิตร ในรูปของรถน้ำ กองทัพบก(โดยหน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ) สามารถนำรถน้ำไปสนับสนุนประชาชนในพื้นที่ต่างๆ ที่ประสบภัยแล้ง ในพื้นที่ที่ต้องการได้ในระดับหนึ่ง

โครงการฝึกวิชาชีพ “โรงงานผลิตน้ำดื่ม” ในชุมชนสวัสดิการกองทัพบก หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ สามารถผลิตน้ำดื่มบรรจุขวดหรือภาชนะ ช่วยเสริมการแก้ภัยแล้งได้อีกส่วนหนึ่งด้วย

ความต้องการงบประมาณ

๑. การเจาะบ่อบาดาลพร้อมอุปกรณ์ บ่อละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๕ บ่อ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๒. ชุดบ่อน้ำ แหล่งกักเก็บน้ำ ขนาดเล็ก ๒ สระ เนื้อที่ประมาณ ๑๓ ไร่ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓. รถบรรทุกน้ำ ขนาดเล็กพร้อมอุปกรณ์ที่ปรับปรุงแล้วจัดทำรถน้ำเคลื่อนที่ ราคาประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๑ คัน และปรับปรุงจากรถบรรทุกน้ำของทางราชการอีก ๑ คัน 30,000 บาท รวมเป็นเงิน ๑๓๐,๐๐๐ บาท
๔. โอ่งเก็บน้ำ ขนาดจุ ๑,๐๐๐ ลิตร ราคาใบละประมาณ ๕๐๐ บาท
๕. บ่อพักน้ำ อเนกประสงค์(ทำด้วยกระเบื้องโกลี) ขนาดบรรจุ ๒๒,๐๐๐ ลิตร ราคาประมาณบ่อละ ๑๐,๐๐๐ บาท
๖. โรงงานฝึกวิชาชีพ “โรงงานผลิตน้ำดื่ม” โรงงานและเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต ราคาประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ บาท
๗. งบบริหาร โครงการรถน้ำ ประมาณ ๑๙๐,๐๐๐ บาท

น้ำนั้นนอกเหนือจากใช้ในวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้ว ในพระพุทธศาสนาก็ยึดถือเป็นเรื่องสำคัญ เช่น เวลาบำเพ็ญกุศลต่างๆ ก็จัดน้ำคู่กับโภชนาหารเสมอ ในการสร้างความมั่นใจของผู้บำเพ็ญกุศลก็จะอธิษฐานจิตกรวดน้ำ แม้แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เป็นพระบรมศาสดา เมื่อผจญกับมารในคืนก่อนจะตรัสรู้บรรดาเทพที่คอยคุ้มครองรักษาที่พากันหลีกหนีไปหมด พระองค์ อาศัยน้ำพระทัยอันเด็ดเดี่ยวต่อผู้จวนได้รับชัยชนะในที่สุด ถ้าจะกล่าวในลักษณะเป็นรูปธรรม ก็คือ อาศัยน้ำที่หลั่งไหลจากมวยผมของพระแม่ธรณี ท่วมทับกำจัดมารและเสนามารให้พ่ายแพ้ไป ถ้าท่านสาธุชนมีจิตเป็นกุศลประสงค์จะร่วมโครงการรถน้ำ “กองทุนสุทธิญาณมงคล” กรุณาแจ้งความประสงค์กับพระคุณเจ้าพระราชสุทธิญาณมงคล องค์อุปถัมภ์กองทุน ได้ที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

* อนุศาสนาจารย์ กองพลรบพิเศษที่ ๑

วิทยาลัยครูเทพสตรี กับ การฝึกอบรมจริยธรรม

สำนักกิจกรรมนักศึกษา วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี

ความเมตตากรุณาที่วิทยาลัยครูเทพสตรีได้รับจากหลวงพ่เจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน

วิทยาลัยครูเทพสตรี ได้ติดต่อสัมพันธ์กับวัดอัมพวัน สิงห์บุรี มาเป็นเวลานานกว่า ๖๖ ปี จนกระทั่งครูบาอาจารย์ นักศึกษา และบุคลากรอื่นๆ ของวิทยาลัยรู้จักและคุ้นเคยกับการวัดเป็นอย่างดี ชาววิทยาลัยครูเทพสตรีรู้สึกปลาบปลื้มที่หลวงพ่ฯ กล่าวเสมอว่า “เพราะวิทยาลัยครูเทพสตรี ทำให้วัดอัมพวัน กลายเป็นสถานที่อบรมจริยธรรม สำหรับหน่วยงานราชการและเอกชนหลายๆ แห่ง จนตลอดทั้งปี”

เมื่อแรกเริ่มการอบรมจริยธรรมนักศึกษา ณ วัดอัมพวันรศ.วิชัย สุธีรชานนท์ แห่งภาควิชาปรัชญาและศาสนา ได้นำนักศึกษาเข้าอบรมในนามของภาควิชา และต่อมาฝ่ายกิจกรรมนักศึกษาได้เข้าร่วมงาน นับแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ ในระยะแรกวัดอัมพวันยังไม่มีหอประชุมรองรับการอบรมของนักศึกษาจำนวนมาก หลวงพ่ฯมองเห็นความสำคัญและความจำเป็นนี้ จึงได้ริเริ่มสร้างหอประชุมขนาดใหญ่จนได้จำนวนมากเพียงพอต่อการอบรมนักศึกษาแต่ละรุ่น นับเป็นความเมตตาของหลวงพ่ฯที่มีต่อวิทยาลัยครูเทพสตรีเป็นอย่างยิ่ง

จากนั้นมาวิทยาลัยครูเทพสตรีก็นำนักศึกษาเข้ารับการอบรมจริยธรรม ณ วัดอัมพวัน เกือบทุกปี จะมีบางปีเว้นไปบ้างก็ด้วยเหตุผลบางประการ ความห่วงใยประการต่อมาของหลวงพ่ฯ ก็ด้วยเรื่องที่พักอาศัยระยะแรกนักศึกษาที่เข้ารับการอบรมต้องไปอาศัยนอนพักในห้องเรียนของโรงเรียนวัดอัมพวัน โดยทางวิทยาลัยจัดนำมุ้งขนาดใหญ่ไปกันยุง ครู อาจารย์ที่ไปควบคุมดูแลนักศึกษา หลวงพ่ฯก็จัดให้ไปนอนกุฏิ กัมมัญฐานหลังเล็กๆ ในบริเวณวัด หรือจัดกุฏิว่างๆ ให้เป็นที่พักวิทยากร

ความเมตตากรุณาต่อมา ที่หลวงพ่ฯให้แก่คณะครู-อาจารย์และนักศึกษา ได้แก่ เรื่องอาหารการกิน ถึงแม้ว่าวิทยาลัยจะจัดหาเงินไปร่วมทำบุญเป็นค่าอาหาร แต่อาหารที่หลวงพ่ฯจัดไว้ให้พวกเรานั้นมากมายเหลือเฟือเกินกว่าเงินที่เราจ่ายทำบุญไป และหลวงพ่ฯยังกลัวจะหิวหลังเลิกการอบรม ได้จัดของหวานหรือน้ำดื่มไว้ให้นักศึกษาอย่างเพียงพอ

อีกประการหนึ่งที่หลวงพ่ฯห่วงใยพวกเรา คือ ความปลอดภัย ความสะดวก สบาย ขณะที่พักอบรมอยู่ในวัด หลวงพ่ฯจะจัดคนของวัดให้มาอยู่เวรยามตลอดคืน ในบริเวณที่พักของนักศึกษาจัดทำห้องนี้ ห้องส้วมเพิ่มเติม จนปัจจุบันนี้ ได้มีห้องนี้ ห้องส้วมจำนวนมาก

ในวันแรกของการอบรมหลวงพ่ฯจะต้องม້ท้อนรับ พุศุคย (ท่านเรียนว่าปฐมนิเทศ หรือ ปฏิสันถาร) ให้มีความรู้สึกอบอุ่นเหมือนไม่ได้จากบ้านมา

ในด้านการอบรมสั่งสอน ก็นับเป็นความเมตตากรุณาอีกประการหนึ่งที่หลวงพ่อมิให้พวกเรา หลวงพ่อจะกรุณาสั่งสอนนักศึกษาให้เห็นผลของการกระทำความดี ความชั่ว ที่หลวงพ่อนั้นและมีตัวอย่าง ประกอบมากมายก็ได้แก่ในเรื่องของกฎแห่งกรรม สอนให้เห็นคุณค่าของการทำสมาธิวิปัสสนากรรมฐาน หลวงพ่อจะให้กรรมฐานแก่นักศึกษาทุกๆ คนและแนะแนวทางการปฏิบัติเพื่อให้นำไปปฏิบัติต่อไป นอกจากนี้ยังกรุณาสอนนักศึกษาให้รู้ถึงจิตใจของพ่อแม่ที่มีต่อลูก แลลูกที่ดีควรปฏิบัติต่อพ่อ-แม่ อย่างไร นับว่าเป็นธรรมที่มีคุณค่าแก่การนำไปประพฤติปฏิบัติจริงๆ เมื่อเสร็จสิ้นการอบรมหลวงพ่อก็จะ มาแจกวุฒิบัตรด้วยตนเองเสมอ และให้พรแก่ผู้เข้ารับการอบรมทุกคน

หลวงพ่อบริการเจ้าวัดจะทำหน้าที่อำนวยความสะดวกต่างๆ อย่างในด้านการอบรม ตลอดจนจัดผู้ ปฏิบัติธรรมที่มีความชำนาญมาเป็นวิทยากรอบรมการทำสมาธิวิปัสสนา แม้หลวงพ่อบริการเองเมื่อมีโอกาสก็จะ ให้การอบรมสั่งสอนนักศึกษาด้วย วิทยากรที่วิทยาลัยคิดต่อให้มาบรรยายแต่ละครั้ง หลวงพ่อก็จะให้ การต้อนรับดูแลเป็นอย่างดี (ในกรณีที่เป็นวิทยากรที่มาจากที่อื่น)

นับว่าหลวงพ่อบริการมีเมตตากรุณาต่อวิทยาลัยครูเทพสตรีมากเป็นพิเศษอย่างแท้จริง นับจากวิทยาลัยครู เทปสตรีนำนักศึกษาเข้าอบรมแต่แรกที่ไม่ได้มีสิ่งอำนวยความสะดวกนัก แต่ปัจจุบันเจริญกว่าเดิมมากมาย ทั้งหอประชุมขนาดใหญ่ อาคารที่พักอาศัย ห้องน้ำ ห้องส้วม และอื่นๆ

ถึงแม้ว่าหลวงพ่อบริการจะมีสมณศักดิ์สูงขึ้นจากเดิมที่ “พระครูภาวนาวิสุทธิ” “พระภาวนาวิสุทธิคุณ” และปัจจุบันท่าน คือ “พระราชสุทธิญาณมงคล” สิ่งหนึ่งที่ยังคงมีอยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง คือ ความ เมตตากรุณาที่ท่านมีต่อวิทยาลัยครูเทพสตรีของเรา

กองทุนอาหารกลางวันสำหรับจำเลยของศาลจังหวัดสิงห์บุรี

เพลินจิต ตั้งพูลสกุล*

ในปี ๒๕๖๕ - ๒๕๖๖ ข้าพเจ้าได้มาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดสิงห์บุรี มีโอกาสมากราบนมัสการหลวงพ่อพระราชสุทธานวมงคล ที่วัดอัมพวัน ท่านได้เมตตาสนทนาถึงหน้าที่การงานว่ามีความสะดวกสบายดีหรือไม่ ข้าพเจ้าได้กราบเรียนท่านไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างสะดวกสบายดีแต่มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ไม่ค่อยสบายใจ คือ เวลาที่จำเลยออกศาล

ถ้าเป็นคดีที่ไม่เสร็จในช่วงเช้าต้องรอให้ปากคำ หรือฟังคำพิพากษาในช่วงบ่าย จำเลยจะต้องหาอาหารรับประทานเอง ทางศาลไม่มีงบประมาณสำหรับใช้จ่ายในการนี้ จำเลยส่วนมากไม่มีเงินติดตัวก็ต้องอดอาหารในมือนั้น แต่ถ้าอยู่ในเรือนจำจะมีอาหารเลี้ยงครบทุกมื้อ

หลวงท่านมีจิตเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาต่อผู้ตกทุกข์ได้ยาก ท่านได้บริจาคเงินจำนวนหนึ่งเพื่อก่อตั้ง “กองทุนอาหารกลางวันสำหรับจำเลยของศาลจังหวัดสิงห์บุรี” ทันที และได้บริจาคสมทบเพิ่มเติมอีกหลายครั้ง

ทางศาลได้ใช้เงินเหล่านี้ให้ความอุปการะให้ค่าอาหารแก่จำเลยที่ออกศาลตลอดทุกวัน

จากการสอบถามจำเลยผู้มีโอกาสรับประทานอาหารกลางวันจากเงินกองทุน เข้าเหล่านั้น รู้สึกขอบพระคุณหลวงพ่อ ที่แสดงออกถึงความเมตตาและความเอื้ออาทรต่อผู้ยากไร้ และเขาเหล่านั้น รู้สึกสำนึกในอาหารที่ท่านมอบให้ และยังปฏิญาณว่าจะออกไปกระทำความดี เป็นสิ่งทดแทน

นอกจากนี้ เงินกองทุนนี้มิได้ใช้จ่ายเฉพาะอาหารกลางวันของจำเลยผู้ยากจนเท่านั้น

ในต้นเดือนมกราคม ๒๕๖๖ มีจำเลยถูกฟ้องศาล ๑ คน ประสบอุบัติเหตุขาขาด จากการสอบถามจำเลย จำเลยมีบุตรสาวอายุ ๔ ขวบ ๑ คน ภรรยาทิ้งร้างไป

จำเลยไม่มีเงินที่จะใส่ขาเทียมแต่ได้ใช้ท่อเอสซาล่อน(ท่อน้ำ ๒ นิ้ว) ต่อขาเพื่อใช้ในการเดิน จำเลยไม่มีญาติพี่น้องอื่นใดที่จะช่วยเหลือได้

จากการพิจารณาถึงสภาพและสถานะของจำเลยเห็นว่าควรจะต่อขาเทียมให้จำเลยใช้เดินได้ สะดวกกว่าเดิมโดยใช้เงินกองทุนนี้ และได้จัดส่งจำเลยไปรักษาและต่อขาที่โรงพยาบาลสระบุรี เนื่องจากโรงพยาบาลจังหวัดสิงห์บุรีไม่มีอุปกรณ์ดังกล่าว

ทางศาลได้ขออนุญาตหลวงพ่อในการใช้เงินนอกวัตถุประสงค์ในครั้งนี้แล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ “ความเมตตาที่จะให้แก่ผู้ยากไร้ ซึ่งไม่มีโอกาสที่จะขอความเมตตาจากใครได้”

สำหรับบุตรสาวของจำเลยซึ่งเรียนจำเลยว่า “พ่อด้วน” แม้จะมีอายุ ๔ ขวบ ก็ยังไม่ได้เข้ารับการศึกษานับแต่ประการใด

ข้าพเจ้าจึงได้จัดให้ไปรับทุนการศึกษาจาก “กองทุนธรรมศาสตร์” ซึ่งข้าพเจ้าเป็นประธานชมรมธรรมศาสตร์ สิงห์บุรีอยู่

และกองทุนนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยเหลือการศึกษาของเด็กยากจนในจังหวัดสิงห์บุรี

* ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล จสิงห์บุรี

กองทุนพัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนของจังหวัดสิงห์บุรี

เพลินจิต ตั้งพูลสกุล*

ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนของจังหวัดสิงห์บุรีเป็นศูนย์ฯ ที่รัฐบาลตั้งขึ้นในแต่ละหมู่บ้าน เพื่อให้เด็กที่ยากจน ไม่มีโอกาสเข้าเรียนยังโรงเรียนอนุบาลหรือเตรียมอนุบาล ได้เข้าเรียน

ถึงแม้ว่าค่าใช้จ่ายโรงเรียนอนุบาลจะต่ำ แต่ยังมีครอบครัวอีกบางส่วนของสังคม ไม่มีเงินที่จะชำระค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายของบุตรได้

ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน จึงเป็นศูนย์ฯ เพื่อเด็กยากจนโดยเก็บค่าบำรุงศูนย์ฯ เพียงเดือนละ ๒๐-๕๐ บาท แล้วแต่คณะกรรมการในแต่ละศูนย์ฯจะตกลงกัน

แต่ยังมีเด็กยากจนอีกส่วนหนึ่งคือเด็กที่อยู่นอกศูนย์ฯ เพราะครอบครัวของเด็กเหล่านี้ มีอาชีพรับจ้าง เกษข้าว หาบปลา หรือรับจ้างทั่วไป ไม่มีเงินแม้แต่ ๒๐ บาท เพื่อที่จะส่งลูกมาอยู่ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

ชมรมธรรมศาสตร์สิงห์บุรีตระหนักถึงคุณค่าของการศึกษา แม้อีกเหล่านี้ จะมีอายุเพียง ๓-๖ ขวบก็ตาม แต่ถือว่าพื้นฐานของชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ

หากเด็กเหล่านี้ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวจากสังคมนรอบตัว และมีเพื่อนในวันเดียวกันได้ร่วมเล่น และได้รับการสอนด้านสันตนาการจากผู้ดูแลเด็กเล็ก ซึ่งมีรัฐบาลได้คัดเลือกแล้ว

น่าจะเป็นประโยชน์แก่เด็กเล็กๆ แทนที่จะปล่อยให้อยู่ที่บ้าน โดยไม่ได้รับการฝึกฝน ในขณะที่เด็กในวัยเดียวกับตน ได้มีโอกาสรวมอยู่ในศูนย์ฯ หรือโรงเรียนอนุบาล

ข้าพเจ้าในฐานะประธานชมรมธรรมศาสตร์สิงห์บุรีได้กราบเรียนหลวงพ่อดังกล่าวถึงการจัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาเด็กเล็กนี้

หลวงพ่อก็ได้เมตตาตามอบเงินจำนวนหนึ่ง เพื่อมาก่อตั้ง “กองทุนพัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนของจังหวัดสิงห์บุรี” ชมรมธรรมศาสตร์สิงห์บุรี ได้รับไว้ด้วยความสำนึกในความเมตตาอันเป็นอย่างสูง การจัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาเด็กเล็กครั้งนี้ ได้รับความสำเร็จเป็นอย่างสูงปีนเหตุให้เด็กยากจนมีสิทธิเข้ามาอยู่ในศูนย์ฯ ทั้งที่ ๕๑ คน

เงินกองทุนนี้จะช่วยดูแลชำระเงินค่าบำรุงศูนย์ฯ ให้กับเด็กพวกนี้ จนกว่าเขาเหล่านั้น จะครบเกณฑ์เข้าโรงเรียนต่อไป สำหรับเด็กที่เข้าเรียนครั้งแรก กองทุนฯ จะอนุมัติค่าเสื้อผ้าชุดแรกให้กับเด็กด้วย

จากการประชุมของคณะกรรมการ ได้ตกลงมอบอาหารกลางวันเป็นนมสดให้กับเด็กทั้งหมดในศูนย์ฯ ของจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งมีอยู่ ๕๐๐ คนอีกด้วย

ปัจจุบันนี้ กองทุนให้ความช่วยเหลือเด็กยากจน ๕๑ คน ที่ไม่มีเงินชำระค่าบำรุงศูนย์เด็กก่อนก่อนวัยเรียนซึ่งเปิดอยู่ในหมู่บ้านต่างๆ ในจังหวัดสิงห์บุรีรวม ๑๔ ศูนย์

จากการสอบถามเด็กในศูนย์ฯ ซึ่งมีอยู่ประมาณ ๔๐๐ คน ได้ความว่าเด็กเหล่านั้น น้อยกว่าได้ตุ๊กตามาเป็นเพื่อนเล่น เนื่องจากในครอบครัวของเด็ก บิดา-มารดา ไม่สามารถที่จะซื้อตุ๊กตาให้เด็กได้ เพราะเป็นสิ่งที่พ่อแม่ไม่อยากให้

เมื่อรับทราบถึงความรู้สึกดังกล่าว หากเด็กยากจนในศูนย์ฯ มีโอกาสได้รับ ตุ๊กตาคนละ ๑ ตัว ไว้เป็นเพื่อนเล่น สิ่งนี้จะเป็นความดีใจ ในของขวัญที่ตนได้รับ

เพราะมิใช่เพียงอาหารที่จะบำรุงร่างกายให้แข็งแรงเท่านั้น หากจิตใจได้รับการบำรุงด้วยตุ๊กตาตัว มีราคาเพียงน้อยนิด แต่อาจสร้างความรู้สึกที่ดีงาม ให้เกิดขึ้นแก่เด็กได้ว่า สังคมรอบตัวของเด็ก ยังคงช่วยกันโอบอุ้มไว้อยู่เสมอ

ชมรมธรรมศาสตร์สิงห์บุรี ได้มอบตุ๊กตาจำนวน ๔๐๐ ตัว ให้กับเด็กทุกคนของศูนย์เด็กก่อนก่อนวัยเรียน โดยมีพิธีมอบในวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี โดย หลวงพ่อพระราชสุทธินิยามงคล ซึ่งเป็นผู้ให้การสนับสนุนกองทุนนี้ ตลอดมา

พร้อมกับมอบหมอน (หม้อคลุมเลอร์) กระดานไวท์บอร์ด วิทยุเทป เพื่อใช้เปิดเพลงสำหรับเด็กเล็กในการบริหารร่างกายอีกศูนย์ละ ๑ ชุด

เงินที่หลวงพ่อดำเนินการดำเนินงาน เพื่อพัฒนาเด็กก่อนก่อนวัยเรียนจะดำเนินต่อไป เพื่อเด็กยากจนทั้งหลาย ได้มีโอกาสสัมผัสกับความรัก ความเมตตาของสังคมที่ยังไม่ทอดทิ้งเด็กเหล่านี้

เด็กที่กองทุนช่วยเหลือและเด็กในศูนย์ฯ ทั้งหมดในปัจจุบันนี้ กำลังหัดสวดมนต์ไหว้พระ เพื่อให้ติดเป็นนิสัยอันจะเป็นแนวทางอย่างหนึ่งของการดำรงตนเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดีต่อไปในอนาคต

ผู้ปกครองของเด็กในศูนย์ฯ ทุกคนได้มีหนังสือมากราบขอบพระคุณหลวงพ่อดำเนินการ และสัญญาว่าจะอบรมสั่งสอนบุตรธิดาของตนให้เป็นคนดี และสวดมนต์ไหว้พระทุกวัน

ขอหลวงพ่อดำเนินการได้ปลื้มปิติในบุญที่ได้มอบให้แก่เด็กอันเป็นอนาคตของชาติด้วยเถิด

ชมรมธรรมศาสตร์สิงห์บุรี ขอให้คำมั่นว่าจะใช้เงินทุกบาทให้คุ้มค่าเพื่อช่วยเหลือเด็กให้ได้รับการศึกษาอันเป็นพื้นฐานของชีวิตตามวัตถุประสงค์ของหลวงพ่อดำเนินการทุกประการ

* ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล จสิงห์บุรี

เวฬุวันสาขาวัดอัมพวัน

ดร.ลำไย โกวิทย์การ

ข้าพเจ้า ดร.ลำไย โกวิทย์การ ปัจจุบันรับราชการที่ภาควิชาพืชสวน คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พร้อมด้วยสามีของข้าพเจ้าคือ อาจารย์ถาวร โกวิทย์การซึ่งรับราชการอยู่ที่เดียวกัน และบุตรชายคือ นายวรัช โกวิทย์การ และบุตรคือ ด.ญ.อริสรา โกวิทย์การ และนายประสิทธิ์-นาง เสรณี โกวิทย์การ ผู้เป็นบิดามารดาของอาจารย์ถาวร โกวิทย์การ มีจิตศรัทธาอันบริสุทธิ์ขอลายที่ดิน จำนวน ๒๐ ไร่ในหมู่บ้านชำจาน ตำบลบ้านค้อ อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ซึ่งตั้งอยู่ห่างจาก ถนนมิตรภาพ (กม.ที่ ๑๔ ทางไปอุดรธานี) เป็นระยะทางประมาณ ๓ กม. และที่ดินแปลงนี้ได้ปลูกไผ่ตงไว้ เต็มพื้นที่รวมแล้วประมาณ ๕๐๐ กอ ให้กับหลวงพ่ót่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล เพื่อสร้างศูนย์ ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน วัดอัมพวัน สาขาจังหวัดขอนแก่น โดยมีแม่ชีชูอ๊อ แซ่เอ็ง ฮงดูร์ ข้าราชการ และคหบดีอีกมากมาย ร่วมเป็นสักขีพยานและมีนายบุญส่ง อินทวิรัตน์ เป็นผู้นำในการถวาย

ที่ดินแปลงนี้ ข้าพเจ้าและอาจารย์ถาวร โกวิทย์การ ได้ซื้อมาเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ใน ระยะเวลาแรกๆ ได้ปลูกมันสัมปะหลัง ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ แต่ญาติโยมในบริเวณ ฟาร์มโคนม มีความเห็นว่าที่ดินแปลงนี้อยู่ไกลจากหมู่บ้านอาจจะไม่สะดวกในการไปทำบุญ จึงไม่ได้ถวาย ที่ดินผืนนี้ ให้เป็นธรณีสงฆ์ในครั้งนั้น อาจเนื่องจากบุญบารมียังไม่เพียงพอ หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้พิจารณา สร้างกุศลเรื่อยมา และได้มีโอกาสเข้าอบรมวิปัสสนากรรมฐาน(การอบรมพัฒนาจิต) ในหลักสูตรของคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๓, ๒๕๓๔ และปี ๒๕๓๕ ณ อาคาร ๒๕ ปี ของ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งในปี ๒๕๓๓ นั้นเองเป็นปีที่ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับประวัติของหลวงพ่ót่าน เจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลเป็นครั้งแรก

ด้วยจิตศรัทธาที่ตั้งมั่นและบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า และอาจารย์ถาวร โกวิทย์การในเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพบอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากที่ได้กรุณาชี้แนะ ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปบวชชีพรหมณ์และปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ของหลวงพ่ót่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลในระหว่างวันที่ ๓-๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

ในวันแรกที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสฟังธรรมของหลวงพ่ót่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ข้าพเจ้า รู้สึกว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีบุญบารมีมากผู้หนึ่งที่ได้มีโอกาสได้สัมผัสกับสิ่งที่มีค่ามากที่สุดในชีวิตก็ว่าได้ ที่ได้ประสบพบเห็นสิ่งดีๆ หลากๆ อย่างในขณะที่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน และจำได้ดีในการ บรรยายธรรมของหลวงพ่ót่านเจ้าคุณฯ ในคืนวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๖ ว่าท่านจะมาที่จังหวัดขอนแก่น

เพื่อคืนของดีให้กับชาวขอนแก่น เนื่องจากท่านเคยได้ของดีจากต้นไทร ที่อำเภอโนนป่าพอง จังหวัดขอนแก่น เมื่อหลายสิบปีมาแล้ว การคืนของดีให้กับชาวขอนแก่น คือการสร้างศูนย์ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานของวัดอัมพวัน สาขาจังหวัดขอนแก่น เพื่อให้ญาติโยมชาวจังหวัดขอนแก่น และจังหวัดใกล้เคียงได้มีโอกาสสร้างบุญ สร้างกุศลให้กับตนเองโดยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน และในวันนี้เองเมื่อเวลาประมาณ๑๘.๐๐ น. หลวงพ่อท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินิพนธ์มงคล พร้อมด้วยแม่ชี ชูง้อ แซ่เอ็ง และคณะก็ได้เดินทางมาถึงบริเวณที่ดินซึ่งเป็นสวนไผ่ของข้าพเจ้าและครอบครัว

ข้าพเจ้าและครอบครัวมีความปิติเป็นอย่างยิ่งในการที่ได้มีโอกาสถวายที่ดินผืนนี้ พร้อมทั้งต้นไผ่ทุกกอให้กับหลวงพ่อท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินิพนธ์มงคล แห่งวัดอัมพวัน และข้าพเจ้าจะเป็นสุขมากยิ่งขึ้นเมื่อได้เห็นพุทธศาสนิกชนจำนวนมากในจังหวัดขอนแก่น และจังหวัดใกล้เคียงได้มีโอกาสมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ณ สวนเวฬุวันแห่งนี้ เพื่อเป็นการสร้างบุญสร้างกุศลอย่างแท้จริงให้กับตนเอง

ในโอกาสเดียวกันนี้ ได้มีญาติโยมผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายได้ร่วมถวายปัจจัยเพื่อสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ เป็นเงินเริ่มต้นจำนวน ๑๖,๒๗๐ บาท (หนึ่งหมื่นหกพันสองร้อยเจ็ดสิบบาทถ้วน)

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าและครอบครัวขอกราบนมัสการแทบเท้าหลวงพ่อท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินิพนธ์มงคล ที่ได้กรุณาให้ความเมตตาแก่ชาวจังหวัดขอนแก่น และจังหวัดใกล้เคียงให้มีโอกาสได้ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานได้สะดวกขึ้นที่สวนเวฬุวันแห่งนี้

การพัฒนาถาวรวัตถุ

บุญ เขยโถม

เนื่องในวโรกาสอันเป็นมงคลสมัยที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถทรงเจริญพระชนมายุครบ ๖๐ พรรษา เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๕

ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณวัดอัมพวันได้ร่วมถวายความจงรักภักดี ร่วมเฉลิมฉลองวาระมหามงคลนี้ ด้วยการพัฒนางานทั้งทางด้านวัตถุและจิตใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาทางด้านถาวรวัตถุ

ปี ๒๕๓๒

ได้จัดให้สถานที่หน้าวัดเป็นสวนป่า เป็นเขตสงฆ์ถวายเพื่อจะได้รับการรับรองพระอาคันตุกะที่จะมาปฏิบัติธรรมเป็นรายบุคคล หรือหมู่คณะได้จำนวนมากยิ่งขึ้น มีผู้บริจาคทรัพย์โดยไม่มีเงื่อนไขแต่ประการใด ดังนี้

๑. ภูมิวิสุทธิ (ไม้)

เป็นภูมิทรงไทย เรือนไม้ชั้นเดียว กว้าง ๗ เมตร ยาว ๕ เมตร จำนวน ๔๖ หลัง ใช้เป็นที่บำเพ็ญภาวนาของพระภิกษุผู้ปรารถนาความเพียรในการที่วิเวก ราคาประมาณหลังละ ๒๐,๐๐๐ บาท

๒. ภูมิวิสุทธิ

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กชั้นเดียว ทรงไทย กว้าง ๗ เมตร ยาว ๕ เมตร เป็นที่ปฏิบัติธรรมของพระภิกษุ ราคาประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาท

๓. อาคารวิสุทธิ

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น ทรงไทย ใช้เป็นที่รับรองพระอาคันตุกะผู้มาปฏิบัติธรรม กว้าง ๖ เมตร ยาว ๘ เมตร

ชั้นบน มีห้องโถง ๑ ห้อง ห้องนั่ง ๖ ห้อง

ชั้นล่าง เป็นห้องโถง มีห้องนั่ง ๖ ห้อง

ราคาประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

๔. ห้องน้ำในบริเวณสวนป่า

เพื่ออำนวยความสะดวกแก่พระภิกษุผู้ปฏิบัติธรรมในบริเวณสวนป่า หลวงพ่อจึงได้จัดสร้างห้องน้ำ จำนวน ๒๒ ห้อง ราคาประมาณห้องละ ๒๐,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงินทั้งหมด ๕๕๐,๐๐๐ บาท

๕. ศาลากองอำนวยการ

เป็นศาลารับรองพระภิกษุที่มาปฏิบัติธรรม อยู่ในเขตสงฆ์ถวาย บริเวณสวนป่าด้านทิศตะวันออกของอาคารปฏิบัติธรรม ขนาดกว้าง ๕ เมตร ยาว ๑๒ เมตร ราคาประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท

ปี ๒๕๓๓

ได้มีการสร้างสถานที่สำหรับใช้ปฏิบัติธรรม พักอาศัย ให้เป็นที่สัปปายะสำหรับผู้มาปฏิบัติธรรม มากยิ่งขึ้น และสร้างสถานที่พักผ่อนหย่อนใจสำหรับผู้มาเยือนวัด ดังนี้

๑. ศาลาธรรมภavana

เป็นศาลาอเนกประสงค์ทรงไทย มีมุข ๕ มุข ๒ ชั้น ยาว ๕๐ เมตร กว้าง ๒๐ เมตร ชั้นบนใช้เป็นที่ปฏิบัติศาสนกิจบำเพ็ญกุศล ปฏิบัติธรรม และสามารถใช้เป็นสถานที่ฝึกอบรม จุมนได้ ๑,๐๐๐ คน ชั้นล่างใช้เป็นที่พักของผู้มาปฏิบัติธรรม อยู่ติดริมน้ำเจ้าพระยา ราคาประมาณ ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๒. อาคารธรรมนุญ

เป็นอาคาร ๒ ชั้น คอนกรีตเสริมเหล็ก ยาว ๒๐ เมตร กว้าง ๑๓.๕ เมตร ใช้เป็นที่พักผู้มาปฏิบัติธรรม

ชั้นบนเป็นห้องพัก มี ๕ ห้อง

ชั้นล่างเป็นห้องโถงกว้างมีห้องน้ำ ๒ ห้อง จุมนได้ประมาณ ๔๐ คน มีผู้บริจาครายใหญ่ คือ คุณธรรมนุญ คุณพิงใจ วรรณพานิช นอกนั้นก็บริจาครายย่อยโดยการนำของอุบาสิกาจำขึ้น แสงฉาย ราคาประมาณ ๒,๔๐๐,๐๐๐ บาท

๓. อาคารปุริปุณะ

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น อยู่ติดกับประตูวัดในเขตปฏิบัติธรรมฝ่ายคฤหัสถ์ ใช้เป็นที่พักของผู้มาปฏิบัติธรรม

ชั้นบน เป็นห้องพัก ๗ ห้อง ห้องน้ำ ๒ ห้อง

ชั้นล่าง เป็นห้องโถงห้องน้ำ ๑ ห้อง จุมนได้ประมาณ ๑๕ คน มีผู้ศรัทธาบริจาคโดยการนำของคุณประสงค์ เหล่าตระกูล ราคาประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ บาท

๔. อาคารริมน้ำเจ้าพระยา

เป็นตึกคอนกรีตเสริมเหล็กทรงไทย ๒ ชั้น กว้าง ๓.๕๐ เมตร ยาว ๑๐.๕๐ เมตร ใช้เป็นที่รับรองผู้มาปฏิบัติธรรมเป็นคณะ ชั้นบนมี ๕ ห้อง ชั้นล่างมี ๒ ห้อง มีห้องน้ำอยู่ใต้ถุนสะพาน ห้อง รม ประมาณ ๒๕๐,๐๐๐ บาท

๕. ศาลาทำน้ำ พ.อ.(พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

เป็นศาลาทรงไทย ยาว ๓ วา กว้าง ๑ ศอก อยู่ทางทิศตะวันตกริมแม่น้ำเจ้าพระยา หลังศาลาธรรมภavana ด้านล่างศาลาเป็นห้องโถง ใช้สำหรับรับรองผู้มาปฏิบัติธรรมเป็นคณะ จุมนได้ประมาณ ๑๒ คน มีห้องน้ำ ๒ ห้องอยู่ใต้สะพาน พ.อ.(พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน เป็นผู้บริจาคสร้าง ราคา ๑๕๐,๐๐๐ บาท

ปี ๒๕๓๔

ได้สร้างสร้างสถานที่สำหรับอบรมพระอาจารย์สอนบาลีของกรมการศาสนา เพื่อจะได้ไปทำหน้าที่เผยแผ่ธรรมะทั่วประเทศ และสร้างอาคารที่พักรับรองผู้ปฏิบัติเพิ่มเติม พืชทั้งซ่อมแซมที่พัก ดังนี้

๑. อาคารปริยัติธรรม

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ทรงไทย มีมุขหน้า สูง ๔ ชั้น อยู่ทางทิศตะวันออกของกุฏิเจ้าอาวาส ยาว ๒๐ เมตร กว้าง ๑๓ เมตร มีห้องนี้ ๒๐ ห้อง ใช้สำหรับอบรมพระคณาจารย์สอนบาลีตั้งแต่เปรียญ ๓-๘ ประโยค

ชั้นล่าง เป็นห้องโถง ใช้สำหรับเป็นที่พักของพระอาคันตุกะ และผู้ปฏิบัติธรรมชาย มีห้องนี้ ๑๕ ห้อง

ชั้นที่ ๒ มี ๒ ห้อง ห้องนี้ ๖ ห้อง ใช้สำหรับเป็นที่เรียนของพระอาจารย์สอนบาลี ถ้าว่าจากการอบรมพระ ใช้เป็นที่พักของผู้ปฏิบัติธรรมชายได้

ชั้นที่ ๓ มี ๒ ห้อง ห้องนี้ ๖ ห้อง ใช้เป็นที่เรียนของพระอาจารย์สอนบาลี ถ้าว่าจากการอบรม ใช้เป็นที่พักของผู้ปฏิบัติธรรมชายได้ จุห้องละประมาณ ๕๐ คน

ชั้นที่ ๔ เป็นที่พักของพระอาจารย์สอนบาลีที่มาอบรม มีห้องนี้ ๒ ห้อง

๒. กุฏิเจ้าอาวาส

เนื่องจากกุฏิเดิมชำรุดปลวกกินเกือบหมดทั้งหลัง ได้มีผู้ศรัทธาสร้างใหม่ เป็นอาคาร ๒ ชั้น แบบประยุกต์ ยาว ๑๒ เมตร กว้าง ๕ เมตร หลังคาทรงหน้าจั่ว ผู้มีจิตศรัทธาบริจาคคือ คุณสมชาย คุณปาริษา รุ่งโรจน์ธนกุล และญาติมิตร หมู่บ้านอยู่เจริญ กรุงเทพมหานคร สิ้นค่าใช้จ่าย ๒,๔๐๐,๐๐๐ บาท

๓. อาคารสุขจิตต์

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก สูง ๓ ชั้น กว้าง ๖ เมตร ยาว ๖ เมตร เป็นห้องโถงหมดทุกชั้น มีห้องนี้ ๕ ห้องอยู่ในอาคาร ผู้มีจิตศรัทธาสร้างถวาย คือ คุณเจริญ ดร.สุจิตรา จงสถิตย์วัฒนาอุทิศให้ คุณสุขจิตต์ จงสถิตย์วัฒนา โดยการนำของ คุณสมประสงค์ เหล่าตระกูล สิ้นค่าก่อสร้างประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ บาท

ปี ๒๕๓๕

ได้พัฒนาการประปาให้เป็นส้วปายะสำหรับผู้มาพักอาศัย และสร้างที่รับรองวิทยากร และที่พักอรตเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้มาปฏิบัติธรรม ดังนี้

๑. อาคารดารามาต

เป็นอาคารชั้นเดียว คอนกรีตเสริมเหล็ก มีห้องน้ำอยู่ในอาคาร กว้าง ๕ เมตร ยาว ๕ เมตร ใช้เป็นที่พักวิทยากรให้การอบรมคุณนายสุวรรณ ดารามาต มีจิตศรัทธาสร้างถวาย โดยการนำของ คุณ ประสงค์ เหล่าตระกูล สิ้นค่าก่อสร้างประมาณ ๑๓๐,๐๐๐ บาท

๒. ศาลาริมทางหน้าวัด

เป็นที่พักสำหรับผู้ศรัทธา ไปมาใช้หลบแดดฝน หรือพักรอรถประจำทาง ผู้มีศรัทธาสร้างถวาย โดยการนำของ คุณอุ้นเรือน นันทพงษ์ สิ้นค่าก่อสร้างประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

๓. ประปาบาดาล

ขุดเจาะบ่อบาดาลสร้างถึงเก็บน้ำเพิ่มเติม ในบริเวณสถานที่ปฏิบัติธรรม เพื่อให้มีน้ำพอเพียงต่อการใช้สอย โดยสร้างเป็นโครงเหล็ก มีถังเก็บน้ำพีวีซีจำนวน ๕ ใบ สามารถสูบน้ำขึ้นในถังรองเก็บไว้ได้ ๔,๐๐๐ ลิตร ผู้บริจาคถังที่ ๕ ใบ คือ คุณรุ่งศิริ เศรษฐสมบัติและคุณสมบุญ บางยี่ขัน นอกนั้นบริจาครายย่อยโดยการนำของอุบาสิกาฉิ่ง ชื่น แสงฉาย สิ้นค่าก่อสร้างประมาณ ๑๘๐,๐๐๐ บาท

ปี ๒๕๓๖

ได้สร้างอาคารและห้องน้ำสำหรับรับรองผู้ปฏิบัติธรรมมากมาย เพื่อจะได้เพียงพอต้อนรับผู้ปฏิบัติธรรมซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก

๑. ศาลาพระราชสุทธินุญวมงคล

เป็นศาลาอเนกประสงค์ใช้รับรองปฏิบัติธรรมพระอาคันตุกะและแขกผู้มาเยือน เป็นศาลาชั้นเดียว ทรงไทย มีระเบียง กว้าง ๘.๕๐ เมตร ยาว ๑๖ เมตร อยู่หน้าอาคารปริยัติธรรม และหน้าวิหารหลวงปู่โต พรหมรังสี ราคาประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาท)

๒. อาคารสามัคคีธรรม

เป็นตึกคอนกรีตเสริมเหล็กชั้นเดียว กว้าง ๘.๕๐ เมตร ยาว ๑๖ เมตร อยู่หน้าอาคารปริยัติธรรม ใช้เป็นที่พักพระอาคันตุกะและผู้ปฏิบัติธรรมชาย ราคาประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ บาท (สี่แสนบาท)

๓. อาคารราชสุทธิ

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ทรงไทย มีระเบียงกว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๓๐ เมตร ชั้นล่าง ๑๐ ห้อง ชั้นบน ๑๐ ห้อง มีห้องน้ำอยู่ในแต่ละห้อง อยู่ในอาคาร ใช้เป็นที่รับรองสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของกุฏิเจ้าอาวาส ในเขตสำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์ ราคาประมาณ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านห้าแสนบาท)

๔. อาคารญาณมงคล

ลักษณะและขนาดเหมือนอาคารราชสุทธิ อยู่ทางทิศใต้ต่อจากอาคารราชสุทธิ กำลังอยู่ระหว่างดำเนินการก่อสร้าง ราคาประมาณ ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านห้าแสนบาท)

๕. อาคารทรงไทยญาณมงคล

เป็นเรือนไทย ใต้ถุนสูงจำนวน ๔ หลัง ตัวเรือนกว้าง ๒.๕๐ เมตร ยาว ๓.๕๐ เมตร ระเบียงยื่นออกไปกว้าง ๒ เมตร อยู่ทางทิศใต้ของกุฏิเจ้าอาวาสติดกับอาคารธรรมณูญและอาคารเนกขัมม์ ส่วนประกอบส่วนมากเป็นไม้สัก มีเสากับตงเท่านั้นที่เป็นไม้แดง หลังคามุงด้วยกระเบื้องตราช่างสลัก มีห้องนี้ อยู่ข้างล่างเชิงบันได ใช้เป็นที่รับรองแขกผู้มาปฏิบัติธรรม

ทั้ง ๔ หลังนี้มีผู้มีจิตศรัทธาบริจาค โดยการนำของ อุบาสิกาจำขึ้น แสงฉาย ราคาประมาณหลังละ ๔๕๐,๐๐๐ บาท (สี่แสนห้าหมื่นบาท)

๖. อาคารสุธรรมจิตวิบูลย์

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น กว้าง ๖ เมตร ยาว ๖ เมตร แต่ละชั้นเป็นห้องโถง มีห้องนี้ ๗ ชั้น ลึก ห้อง อยู่ในอาคารอยู่ติดกับอาคารสุจิตต์ ใช้เป็นที่รับรองแขกผู้มาพักผ่อน หรือปฏิบัติธรรม มีผู้ศรัทธาบริจาคโดยการนำของ คุณประสงค์ เหล่าตระกูล คือ

พ.อ.(พิเศษ) อุดม – คุณนายสุรางค์ ทวีวัฒน์

พล.ท.วรรณจนะ - คุณนายสุรัชต์ สุวรรณทัต

คุณลมุด ธรรมบวร

คุณนุชญา จิตต์เสงี่ยม

ร.ต.ต.รชชงค์ - คุณนายไอลพร บุณนาค

คุณสปีน ผืนจิต

ราคาประมาณ ๔๕๐,๐๐๐ บาท (สี่แสนห้าหมื่นบาท)

๗. อาคารรับรองพระเถระชั้นผู้ใหญ่

ปรับปรุงอาคารชั้นเดียว เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น กว้าง ๖.๒๐ เมตร ยาว ๑๕.๕๐ เมตร

ชั้นบน มีห้องโถง ห้องนอน ๒ ห้อง ห้องนี้ ๒ ห้อง

ชั้นล่าง มีห้องด้านหลัง ห้องโถง ๑ ห้อง และห้องนี้ ๒ ห้อง

ใช้สำหรับรับรองพระราชาคณะ และพระเถระชั้นผู้ใหญ่ที่มีเยื่อ พลตรีชาญบูรณ์ - คุณนาย รุจา เพ็ญตระกูล มีศรัทธาสร้างถวาย ราคาประมาณ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านบาท)

๘. อาคารอเนกประสงค์

ปรับปรุงอาคารพักรับรองรีนฤติจากชั้นเดียวเป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น กว้าง ๖.๒๐ เมตร ยาว ๑๕.๕๐ เมตร อยู่ทางทิศตะวันตกของกุฏิเจ้าอาวาส ชั้นบนเป็นห้องพัก ชั้นล่างเป็นห้องโถง ใช้สำหรับรับรองแขกที่มากราบนมัสการหลวงปู่ พลตรีชาญบูรณ์ - คุณนายรุจา เพ็ญตระกูล มีศรัทธาสร้างถวาย ราคาประมาณ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านบาท)

๕. ห้องน้ำ

ปี ๒๕๓๓ – ๒๕๓๖ ได้สร้างห้องน้ำรับรองแขกผู้มาปฏิบัติธรรม โดยสร้างต่อจากศาลาสุธรรมภาวนา ด้านทิศใต้จำนวน ๓๓ ห้อง ใช้งบประมาณจากศาลาสุธรรมภาวนา

ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงห้องน้ำหน้าศาลาพระราชสุทธินิยามมงคล จำนวน ๕๓ ห้อง ชั้นบนจะสร้างเป็นกุฏิทรงไทย ๕ ห้อง ใช้สำหรับเป็นที่พักของพระภิกษุสามเณรในเขตสังฆาวาส ห้องนี้ ๕๓ ห้อง ราคาประมาณ ๘๖๐,๐๐๐ บาท (แปดแสนหกหมื่นบาท) กุฏิทรงไทยราคาประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านบาท)

โรงครัววัดอัมพวัน

พระนรินทร์ สุภาภาโร

ท่านที่ได้เคยมาวัดคงจะปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเคยได้รับประทานอาหารที่วัดอัมพวัน และได้ยินหลวงพ่อบุญให้ไปรับประทานคร่าว หลวงพ่อบอกจะบอกอยู่เสมอว่า “โยมไปทานข้าวก่อน ข้าววัดนี้อาตมาเสกไว้แล้ว ใครยังทานมากยิ่งจะรวยมาก ใครมาวัดนี้แล้วขอให้รีบกลับไปทุกคน” หลวงพ่อบอกมีเมตตาในเรื่องนี้มากเพราะท่านถือคติที่ว่า “ยิ่งให้อะไรได้ไม่มีหมด ยิ่งหวงยิ่งอดหมดไม่มีเหลือ” จึงทำให้ท่านได้พัฒนาระบบโรงครัวของทางวัดให้ทันสมัย เพื่อรับคณะญาติโยมที่มาจากทุกที่ ทุกเวลาแม้ยามวิกาล ท่านจะจัดระบบของโรงครัวใหม่โดยการจัดอุปกรณ์และสถานที่ ดังนี้คือ

๑. ตั้งซื้อเตาหุงข้าว ต้มแกงด้วยระบบไอน้ำ ๑ เครื่อง ราคา ๓๐๐,๐๐๐ บาท สามารถหุงข้าวได้ทีละ ๑ กระสอบในเวลา ๔๐ – ๕๐ นาที สามารถเลี้ยงคณะญาติโยมที่มาจากที่ต่างๆ พระภิกษุสามเณร และผู้ปฏิบัติธรรมภายในวัดได้คราวละเป็นพันๆ คน
๒. สร้างโรงเลี้ยงอาหาร เพิ่ม ๔ หลัง เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท สามารถรับญาติโยมนั่งรับประทานอาหารได้ประมาณ ๕๐๐ คน
๓. ตั้งซื้อเตาเผาขยะ ๑ เครื่อง ราคา ๓๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อกำจัดของสดเผาทำลายยาก อันเป็นการป้องกันการเกิดแมลงวัน และเชื้อโรค
๔. สร้างเตาเผาขยะแห้ง ๑ หลัง ราคา ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อกำจัดขยะต่างๆ ไปภายในบริเวณวัดจากอุปกรณ์อันทันสมัย ทำให้การบริการเรื่องอาหารของทางวัดดียิ่งขึ้นญาติโยมที่มาวัดสามารถรับประทานอาหารได้ตลอดเวลาจากแม่ครัวของทางวัด จากที่อาตมาเคยออกไปต้อนรับญาติโยมเสมอๆ ทำให้ได้ยินคำถามต่างๆ เกี่ยวกับระบบโรงครัวและการทำงานของแม่ครัว

และคำถามหนึ่งที่อาตมาเคยได้ยินได้ฟังอยู่เป็นประจำ จากญาติโยมที่เคยมารับประทานอาหารที่วัดก็คือ “แม่ครัวที่นี่ หลวงพ่อบอกท่านมีเงินเดือนให้หรือไม่ แม่ครัวมาจากที่ไหน และทำไมมาทำอาหารทางวัดอัมพวัน”

อาตมาจึงได้สัมภาษณ์โยมแสวง แดงอ่อน หัวหน้าแม่ครัวของทางวัดอัมพวัน เป็นคนบ้านวังปลาทุ หมู่ ๑๑ ตำบลกำแพงดิน อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร โยมแสวง ได้เล่าประสบการณ์ที่ทำให้ได้มาอยู่ช่วยหลวงพ่อบุญที่วัด และทำงานให้อย่างเต็มที่และเต็มใจ โดยไม่เคยหวังสิ่งตอบแทนแม้แต่น้อยโยมแสวง ได้เล่าให้อาตมาฟังถึงเหตุที่ได้มาอยู่วัดอัมพวันด้วย

(อ่านเรื่องโยมแสวง แดงอ่อน ภาคกฎแห่งกรรม)

ขอเชิญร่วมสนับสนุนงานสร้างคน ของ หลวงพ่อพระราชสุทธินิยมมงคล ด้วยการบริจาคปัจจัยสมทบทุน มูลนิธิภาวนา-กรศรีทิพา เพื่อใช้ดอกผลเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาฝึกอบรมคนให้สูงด้วยคุณธรรม ดังต่อไปนี้

- ตั้งเป็นทุนชื่อ..... และบริจาคเพิ่มเติมตามโอกาสและความสะดวกของท่าน เช่น วันเกิด ฯลฯ
- บริจาครายย่อยตามกำลังศรัทธา
- บริจาคเป็นทุนสนับสนุนการจัดทำหนังสือซึ่งเป็นงานเผยแพร่ทางเอกสารของมูลนิธิภาวนา-กรศรีทิพา

ขออนุโมทนา ท่านที่มี ศรัทธาบริจาคปัจจัย หรือ ต้องการหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ ของ หลวงพ่อพระราชสุทธินิยมมงคล
ติดต่อที่ วัดอัมพวัน อำเภอ พรหมบุรี จังหวัด สิงห์บุรี
หรือ ยูวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ

๕๘/๘ ถนนเพชรเกษม ๕๔ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทร. ๔๑๓-๓๑๓๑, ๔๑๓-๑๗๐๖